

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACQUELINE MONSIGNY

FLORIS

DÖRDÜNCÜ KİTAP

Mississipi Asıkları

1980

Birinci Bölüm

NOUVELLE-ORLEANS GECELERİ

"Mucizeler yaratan madalyonlardan alın...iyi yürekli Aziz Fiacre size mutluluk ve bereket getirir."

Yaşlı satıcı kadın işportasındaki incik boncuğu sunuyordu. Kızıl bir bakır lira düştü avucuna.:

"Sağolun, Beyzadem...Hey! Beyzadem...Beyzadem, unutmayın madalyonunuzu... amma da garip insanlar."

Kadın omuz silkti. Bakışı, Conti sokağında kendine yol açan küçük grubu bir an izledi.

Boylu poslu iki delikanlı önde yürüyordu. Saray giysilerinin üzerine iki siyah, kukuleteli palto atılmıştı. Yine de, bu soylu kişilerin sinirli yürüyüşü salonlardan çok savaş alanlarında yaşadıklarına tanıklık ediyordu. İçlerinden biri, dik başı kalabalığın birkaç santim tepesinden bakan çok yakışıklı bir delikanlıydı. Kafasındaki pudralanmış perukayı taşımak onu çok sıkmış gibiydi. Biraz daha kısa olan arkadaşı, bilgelik yansıtan sakın ve tatlı bir görünüşe sahipti. Peşlerinden palasıyla bir dev ve uzun saç örgüsü her adım atışında sallanan bir Çinli geliyordu.

Dört ahabap Bienville yolunun kavşağında bir an duraladılar, sonra Royale sokağına daldılar.

Gözlerinin önünde olup bitenlere keyifle bakıyorlardı. Nemli sıcağa rağmen, karnavalın kapanışını kutlamaya koşan başıbozuk kalabalık meyhanelerle batakhaneleri dolduruyor, iyi giyimli hanımefendilerle kişizadeler, nehrin karşısındaki

rihtim sokağına yöneliyorlardı.

Havanın kararmaya yüz tuttuğu şu sıra, Nouvelle-Orleans kenti uğulduyordu: Marki ve Markiz Rigaud Cavaignol de Vaudreuil, soylulara ve zenginlere maskeli balo veriyorlardı. Davetiyeler kapışılmıştı.

Yeni valinin büyük serveti karısının debdebeli bir hayat yaşamasını sağlamaktaydı. Markizin, büyük paralar ödeyerek ta Versailles'dan getirttiği dört atlı araba karşısında sömürge halkının ağzı bir karış açık kalıyordu. Pek seyrek görülen birkaç tahtirevan ya da atlı dışında, yarım pabuçludan beyzadeye kadar herkes tabana kuvvet yürüyordu kentte. Her yandan çığlıklar ve haykırırlar yükselmekteydi.

"Yol verin patronuma..."

"Bırak da geçelim be..."

"Pis köpek..."

"Koca domuz..."

Pamuklu giysiler içindeki köleler büyük gürültü çıkarıyorlardı. Sarı bir tozla kaplı sokaklarda, efendilerinin önünde yürümekteydiler.

"Yol açın, yol açın hanımefendiye..."

Eli meşaleli, iri yarı iki adam gösterişli adımlarla yürüyordu. Yeşil saten giysili ve dev yapılı iki zencinin taşıdığı tahtirevana yol açmaktaydılar. Dört kişilik grup, yol açmak için alçak bir ahşap evin duvarına yapıştı. Tahtirevanın perdeleri inikti.

Palalı dev, korkunç yara izleri taşıyan yüzünü buruşturdu.

"Amma da şamata ediyor şu kara fatmalar! Küçük beyler, Li Kang'la birlikte ağızlarını tıkamamızı isterler mi? "

İki soylu gençten daha sakın olanı, hemen döndü:

"Sakın ha Fedor...dikkati çekmemiz beni çok rahatsız eder...Hadi, geliyor musun kardeşim? "

Bu son sözleri yanındakine söylemişti. Oysa öbür genç, birkaç adım önlere geçen tahtirevana merakla bakıyordu. Zencilerin giysileriyle eş olan yeşil saten perdeler sedef bir yeipazeyle aralanmıştı. Siyah kadifeden bir maske kapıdan dışarı uzandı. Bir an sürdü bu. Tahtirevan vilayet binasına

doğru uzaklaşırken perde de iniverdi.

Dört adam nehre doğru yollarına devam ettiler. Şimdiden ilk kemanların sesleri duyuluyordu. Rıhtım sokağı binbir mumla aydınlatılmıştı. Millet maskeli balonun verildiği malikânenin kapısına yığılmıştı.

Marki ve markiz de Vaudreuil, konuklarını büyük galeride karşılıyorlardı. Her konuk, ıslıl ıslıl salonlara girmek için maskesini takmadan önce yerlere kadar eğiliyordu.

İki delikanlı yanlarındakilerden ayrılmışlardı. Sağlam adımlarla merdiveni çıkıyorlardı. Bir mabeyinci davetiyelerini aldı ve güçlü bir sesle bağırdı:

"Kont Adrien de Villeneuve Caramey!"

"Marki Floris de Portejoye!"

Çevrelerinde bir mırıltı dolaştı. Adları bütün sömürgeci merakını uyandırmış gibiydi. Vali ve karısı da yeni gelenlere ilgiyle bakıyorlardı.

"Sizi sarayda karşılamaktan büyük mutluluk duyuyoruz, baylar... Ününüz kulaklarımıza geldi...Yolculuğunuz rahat geçti mi?" diye sordu vali, Kont Adrien de Villeneuve-Caramey'e.

Genç adam eğildi.

"İyi geçti, ekselâns, alize rüzgârları istediğimiz gibiydi, kötü bir fırtına dışında Louisiana kıyılarına varmak için doksan iki gün bize yetti!"

"Ne olur baylar, Versailles'daki modadan söz edin."

Markiz Rigaud Cavaignol de Vaudreuil, otuz yaşlarında çok güzel bir kadındı. Floris de Portejoye'a dönmüş kırıtıyordu. Delikanlı çok ciddi bir havaya büründü:

"Biz yola çıktığımızda, heyecanlı genç kız baldırı pembemsi ipekli giyiliyordu."

Markiz, kendinden geçerek çevresindekilere döndü:

"Hanımlar! İşitiyor musunuz? Böyle buluşlar ancak Versailles'dan gelir... Marki bütün bunları bana ayrıntılarıyla anlatmalısınız."

Markizin yelpazesi yakışıklı Floris'in kolunda dolaşıyordu. Genç adamın yeşil gözleri muzipçe parladı.

"Emredersiniz Markiz hazretleri!"

"İyi bir gece geçirmenizi dilerim baylar...maskelerinizi de unutmayın."öğüdünü verdi vali. Mabeynciler de bu arada gelenleri bildiriyorlardı.

"Bayan Josepha de Sainte Hermine!"

"Şövalye Gaetan d'Artaquette!"

"Baron Populus de Saint-Protais!"

Floris ve Adrien, meşalelerin iyice ısıttığı salonlara girdiler. Herkes iyiden iyiye keyiflenmişti. Menuettolar ve gavotlar altın işlemeli tuvaletleri uçuruyordu. Çılgınca bir farandol büfelerin çevresine yığınla insanı topladı. Eski Baleron şarabı su gibi akıyor, kupalar kayıtsızlıkla boşaltılıyordu. Güzel eller Floris'e ve Adrien'e uzandı. Hemen dikkati çekmişlerdi.

"Kimsiniz, yakışıklı maskeliler? "

"Eş arayan zavallı yabancılarız!"

Bu cevap çok hoş gitti. İki delikanlı çılgınca bir dansa sürüklendi. Adrien'in payına, uzun saçlı bir esmer güzeli düşmüştü. Floris, kalkık burnu kadife maskesini yukarı doğru iten kızıl saçlı bir güzeli sımsıkı sarmaktaydı. Floris ve Adrien, acelesi olan kişiler gibi saldırıya geçmekteydiler. Deniz yolculuğu, kadın yönünden pek verimsiz geçmişti. Alışılmış birkaç girişimin sonunda, Floris, kollarındaki güzelin kıvama geldiğine karar verdi.

"Biliyor musunuz ki Mississippi kıyılarında kalbimi çaldınız güzelim," dedi.

Pek bayat sözlerdi bunlar. Ama kızıl saçlı güzel hiç fark etmemiş göründü. Floris belini sımsıkı sarmaktaydı.

Taraçalar bahçelerin üzerinde serin birer sığınak oluşturmaktaydı. Floris, çevresine göz attı. Ağabeyi Adrien odaların birinde kaybolmuştu. Bir sürü maskeli ağaçların arasına dalmaktaydı. Floris, yanındaki güzeli hemen bugenvilyaların gölgesine sürükledi.

"Ah, güzelliğiniz başımı döndürüyor," diye mırıldandı.

Çok yakınında alaycı bir kahkaha yükseldi. Floris şaşkınlıkla kaldırdı başını. Genç kadınla baş başaydı oysa.

İş bitirmeye kararlı, dudaklarını kulak memesine dokundurdu. Dişleri hafiften harekete geçti. Genç kadın da belli belirsiz erkeğe doğru uzanıyordu. Yüzünü kendine çekmek için kollarını kaldırdı. Floris, kısa süre genç kadının dudaklarında oyalandı. Maskelerden rahatsız oluyordu. Genç kadınınkini kaldırdı, o da Floris'in maskesini sıyırdı. Floris düş kırıklığına uğramamıştı. Kadının anlamlı, güzel bir yüzü vardı. Kendisine sunulan dudaklara uzandı. Bir çift daha çıkıyordu taraçaya. Rahatı kaçan Floris, genç kadını, Mississippi kıyılarına kadar uzanan bahçelere sürükledi. Kocaman bir pembe sarmaşık gülü kümesinin ardında bir bahçıvan kulübesi gizlenmişti. Tropikal bitkilerden baş döndürücü kokular yükselmekteydi. Floris, derme çatma kapıyı ayağıyla itti. Genç kadın birden duraladı:

"Hayır...Belki de baloya dönmemiz gerekirdi..."

"Tabii...hemen döneriz güzelim...Gelin."

Floris, kızıl saçlı güzeli yılan gibi çekiyordu sezdirmeden içeri. Delikanlının baş döndürücü sevimliliğine dayanılacak gibi değildi. Usta eller turuncu yeleğin önünü açıyordu. Genç kadın zevkten mırıl mırıldı. Floris, heyecandan kabaran me ne uçlarını dişledi, sonra uzun paltosunu yere yaydı. Genç kadın uzandı. Burun delikleri açılıp kapanıyordu. Floris, beyaz perukasını çıkarıp attı. Terden hafifçe nemlenen siyah perçemleri alnına döküldü. Kızıl saçlı güzel parmaklarını Floris'in saçlarına daldırdı ve bir inilti koyverdi...

"Yabancı bir ülkede beni eşsiz bir biçimde ağırladığınız için size teşekkür ederim...adını bile bilmediğim hanım-efendi..."

Floris, genç kadının üstüne başına çeki düzen vermesine yardımcı olurken doğruluyordu.

"Vikontes Marie-Blanche Chiendel de Pontalba..."

Genç kadın çok doğal bir hareketle göğüslerini yerleştirmekteydi.. Floris eğildi:

"Marki Floris de Portejoie, hizmetkârınızım hanım-efendi!"

"İnsan içine çıkacak duruma geldim mi efendim? "

"Harikasıdır...Hiç kaygınız olmasın, en kıskanç kocanın gözü bile en ufak bir şey fark edemez," dedi Floris perukasını ararken.

Vikontes derinden iç geçirdi:

"Ah! O yönden hiç bir korkum yok efendim...kocamın derisini on beş gün önce yüzdüler..."

"Derisini mi yüzdüler? "

"Evet, Rosalie Kalesine saldıran Natchez kızılderilileri... Louisiana böyle efendim...Hayat ve ölüm birbirinden kıl payı ayrılıyor."

Floris, yeni dul kalan bir kadının kocasının ölümünden böylesine soğukkanlılıkla söz ettiğini hiç işitmemişti.

"Evet, şey...hanımefendi, baloya dönmemiz gerekiyor sanırım."

"Peki ama siz ne yapıyorsunuz? "

"Perukamı arıyorum, efendim."

Marie-Blanche de Pontalba üstüne başına çekidüzen vermişti. Floris'e yardım etmek için eğildi. Ama gerçeği kabul etmek gerekiyordu: Peruka kaybolmuştu. Floris parmaklarını simsiyah saçlarında gezdirdi.

"Hiç kuşku yok ki tatsız bir şaka..."

Genç vikontes, utançtan kızaran yüzünü Floris'in omuzuna gömdü.

"Ne ayıp...biri içeri mi girdi biz şey...şey..."

"Siz beni gökyüzüne uçururken, hanımefendi..."

Yakmda bir kahkaha yükseldi. Floris, vikontesin bileğine yapışıp dışarı sürükledi genç kadını.

"Kısa süre önce dul kaldım, birlikte fazla görünmesek benim için belki daha iyi, hele perukanız da olmayınca..."

"Bin kere haklısınız, hanımefendi...Bunu daha önce düşünmediğim için bağışlanır yanım kalmadı...Siz önden çıkarsanız, ben de daha sonra salonlara girerim...böylece kimse de bir şey fark etmez."

Floris kibarca eğilerek vikontesin elini öptü. Genç kadın da minnet dolu bakışını ona yönelterek bahçeye süzüldü.

Tek başına kalan Floris, tersine çevrilmiş bir sandığın üzerine çöktü. Derinden iç geçirdi. Atlantik Okyanusu'nu boşuna mı geçmişti yoksa? Nemli sıcağa rağmen ürperdi. Aylar geçmişti ve pişmanlık her gün içini biraz daha kemiriyordu. Yumruklarını sıktı. Yitik aşkına kavuşacak mıydı bir gün? Gururlu Floris bu cezayı hak ediyordu. Bir killisenin çanı gece yarısını vurdu. Floris, arada epey zaman bıraktığına karar verdi, maskesini taktı ve çıktı dışarı. Valinin sarayına doğru yürüdü. Bir pencereden turuncu bir ışık sızılmaktaydı. Floris, durumu herkesten önce kavradı. Salonlara koştu.

"Sakin olmanızı rica ediyorum...Hepiniz dışarı çıkın...İkinci katta yangın var."

"Aaaaaaaa!"

Haberi duyunca, Markiz de Vaudreuil bayılmıştı. Hiç de sırası değildi bunun. Örken iki mabeynci, kadını nar ağaçlarının altına taşıdılar. Kadınlar, çimlere doğru daha hızlı koşmak için eteklerini topluyorlardı. Balkon kapılarında bir itiş-kakıştırmı gidiyordu.

"Kova getirin! Herkes nehre koşsun! Köleler nehirle saray arasında sıralansınlar!" diye yırtınıyordu vali.

Floris, merdivenlere atılmıştı bile. Basamakları dörder dörder çıkıyordu.

"Geldim kardeşim!"

Floris'in dönmesine gerek yoktu. Ağabeyiydi bu. Birinci kat sahanlığında yetişmişti bile ona. Floris, onu hayranlıkla süzdü. Perukasında bir tel bile oynamamıştı. Kimse, Adrien de Villeneuve-Carames'in bir odada çok hareketli anlar geçirdiğini aklına getiremezdi. İki kişi daha vardı peşlerinde. Floris, hemen arkalarından gelen ve mabeyncinin bağırmasından adlarını işittiği şövalye Gaetan d'Artaguet ve baron Populus de Protais'yi hemen tanıdı.

Durum ne olursa olsun, soğukkanlılığını yitirmeyen Adrien:

"Battaniye ve yatak örtüsü edinelim," dedi.

Floris bir halıyı kapmıştı bile. Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais, tuvalet masalarının üzerinde buldukları su leğenlerini taşıyorlardı. Ama yetersiz çarelerdi bunlar. Aşağıda da bir insan zinciri oluşturulmuştu ama yangın hızla yayılıyor, ilk kurtarıcıları adım adım gerilemek zorunda bırakıyordu. Başka soylu kişiler, uşaklar ve köleler de şimdi Floris'le Adrien'e katılıyorlardı.

"Çabuk, çabuk, giysilerim, ah!"

Markizin çıgıllıkları bütün sesleri bastırmaktaydı.

Alt kattaki hizmetçiler, pencerelerden, giysileri, atkılar, perukaları aşağı fırlatıyorlardı tortop edip. Eşyalar, gaz lambaları ve yatak takımları da bahçeye taşınmaktaydı. Her şey çiçek tarhlarının üzerine yığılmaktaydı.

Floris ve Adrien üstlüklerini çıkarmışlardı. Tehlikeyle boğuşmaktan büyük zevk duyuyorlardı. Kaç kere çok daha tehlikeli durumlarda böyle yan yana savaş vermişlerdi.

"Aaaah! İşte, işte."

Çimlerin üzerinden yeni bir haykırış yükseldi.

Floris'le Adrien bir balkona tırmandılar. Tüm konuklar sağ salim bahçede toplanmış gibiydi. Parmaklarıyla bir tavanarası penceresini gösteriyorlardı.

"Zenci kızlar! Zenci kızlar!"

Delikanlılar durumu hemen anladılar. İki zenci kızı, Vaudreuil'lerin çocuklarına bakan iki dadı, tavanarasında unutulmuşlardı. Servis merdiveni çıra gibi yanıyordu. Yanan koridordan geçmenin olanağı yoktu. İki zavallı zenci kızı, tavanarasından yarı bellerine kadar sarkmışlardı. Birbirlerine sarılıyorlar, uşaklar da aşağıda saman yığınlarından kalınca bir minder hazırlıyorlardı.

"Atlayın aşağı!" diye haykırıyordu vali.

Zavallılar, bir türlü boşluğa atlayamadan, gözlerini devirip iniyorlardı.

"Koş, bana bir ip bul Adrien."

Floris korkuluğu aşıyordu. Adrien kardeşinin koluna yapıştı.

"Bütün bina tahtadan, kav gibi patlayıverecek."

"Çabuk ol, ağabey."

Floris, kimseyi dinlemeden oluğa asılıyordu. Kendini çekerek dama çıktı. Parmaklarının altında, tavanarasında çıtırdayan yangının sıcaklığını duyuyordu.

"Delirmiş! Kafanızı kıracaksınız! Canım, bırakın da yansın zenciler!"

Beyzadelerin sesleri delikanlının kulağına geliyordu. Bir bacanın çıkıntısına yapıştı ve son bir çabayla tavanarası penceresine ulaştı. İki zenci kız ağlamaklıydı:

"Ah, efendimiz, iyi yürekli efendimiz...imdat...domuz gibi yanıp kebab olacağız burada."

Floris pencerenin önünde diz çöktü.

"Sakin olun bakalım...Dediğimi yaparsanız işler yolunda gider...Tutun elimi ve teker teker gelin yanıma...korkmayın, daha birkaç dakikamız var."

Onu yalanlamak istercesine, tavanarasının kapısı alev alıyordu. İki kadın, genç adamın sözlerini soğukkanlılıkla dinlemeyip tiz bir çığlık koyverdiler.

"Sıkı dur, Floris!"

Adrien ipi getiriyordu. O da balkona çıktı ve dama tırmanmaya koyuldu. Kara duman bulutları görülmesini engelliyordu. Birden tavanarasından koca bir alev fışkırdı. Floris'in çığlığı aşağıdakilerin seslerine karıştı. Adrien, alevlerin arasında kaybolmuştu.

"Bağışla beni kardeşim."

Floris derin bir soluk aldı. Genç Kont Villeneuve'ün sesiydi bu. Adrien, sapasağlam balkona atmıştı kendini.

"Yakala!"

İpi kardeşine fırlatmaya çalışıyordu. Ama homurdanan alevler delikanlıların başarıya ulaşmalarına engel oluyordu. Floris, gitgide ürken zenci kadınlara döndü.

"Başka çaremiz kalmadı, ciciler...Sizi dama çıkaraçağım...Hadi, önce sen."

Floris, tombul olanını koltuk altlarından yakalamıştı. Zavallı da arkadaşına yapışmış, yaprak gibi titriyordu.

"Hayır, efendimiz...ben korkarım."

"Dinleyin, ya benimle gelirsiniz, ya da tek başınıza kebab olursunuz. Çünkü ben gidiyorum."

Alev alan içerdeki yatakla aynı anda verilen bu gözdağı etkisini gösterdi.

"Evet, evet, efendimiz, biz sizinle geliyo..."

Tam zamanıydı. Genç kadınlar dışarı süzöldüler. Floris'e yapışmışlardı, o da bellerine sarıldı.

"Hadi bakalım, gözlerinizi kapayın, üçe kadar sayıyorum ve atlıyoruz..."

"Ay, ay, ay, yok efendimiz...aman, aman!"

Yakınmalarına kulak vermeden, Floris ikisini de beraberinde sürüklemişti. Saman yığınlarının üzerinde yuvarlandılar.

"Bir yerin kırılmadı ya kardeşim? "

Adrien kalabalığı yardı. Floris gülümseyerek doğruluyordu. Gömleği yırtılmış, yüzü isten kararmıştı. Bin parçaya ayrıldıklarını sanan iki dadı yerlerinden kımlıdayamıyorlardı.

"Vay canına, bu yabaniler için hayatını tehlikeye atanın deli olması gerekir," dedi sırmalar içindeki bir beyzade.

Köleler dadıların çevresine toplanmıştı. Perukası darmadağın olan vali koşarak geliyordu.

"Çok teşekkür ederim, baylar. Soğukkanlılığınız sayesinde ölen olmadı."

Floris eğildi.

"Ama siz sarayınızı kaybettiniz, Ekselâns."

"Yenisini tuğladan yaparız...Bundan böyle kentte ahşap ev yapımını yasaklıyorum...Görüyorsunuz ya, felâketten ders almayı bilmek gerek."

Korkunç bir haykırış valinin sözünü kesti:

"Aaah! Mücevherlerim!"

Markiz de Vaudreuil yeniden bayılmıştı. Bir iniltidir yükseldi bahçeden.

"Gerdanlığım!"

"Bileziklerim!"

"Küpelerim!"

Gerçeği kabul etmek gerekiyordu. Kargaşalıkta, bütün kadınların mücevherleri çalınmıştı.

"Zencilerin kulübelerini arayın!" emrini verdi vali.

Askerler büyük bir zevkle atıldılar. Az sonra karanlıkta iniltiler yükseldi. Köleler, mücevherleri nereye gizlediklerini söylemedikçe yiyorlardı sopayı. Floris ve Adrien kaşlarını çattılar, durumu hiç beğenmemişlerdi. Floris bir adım ileri çıktı.

"Beni bağışlayın Ekselâns, ama bu zavallıların herhangi bir şey çalabilmiş olmaları bana kuşkulu geliyor."

"Biz konukların sayımını yapmak ve giden olup olmadığını anlamak daha doğru değil mi?" dedi Adrien sakın bir sesle.

Valinin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Herkes, böyle bir öneri karşısında dehşete düşmüş, birbirine bakıyordu. Zengin ve soylu kişilerden kuşkulanmak ha! İğrenç şey! Floris ve Adrien düşmanlık rüzgârlarının esmeye başladığını hissettiler. Herkes dehşetle yanlarından uzaklaşıyordu.

"Ekselâns, bu şüpheli kişileri yakaladık!"

Floris ve Adrien'le birlikte sarayın kapısına kadar gelen, dev yapılı adamla ufak tefek Çinliyi gösteriyorlardı.

"Allah belânızı versin, fare suratlılar!" diye gürlüyordu dev. "Kimseyi yakaladığınız yok, küçük beylerimizi almaya geliyorduk!"

"Yeşil Kurbağa şişirsin budala işkembelerinizi! Li Kang ve Keskin Kılıç. Bahar Çiçeği ve Mutlu Gün'ü arıyordu!"

Bir askerin örgüsünden sürüklediği Çinli, Floris'le Adrien'i göstermekteydi. İki delikanlı derinden iç çektiler. Bu beklenmedik olay işlerine gelmiyordu hiç.

Vali şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Lanet olsun, baylar, ne biçim konuşma! Bunlar sizin uşaklarınız mı?"

Floris'le Adrien bir ağızdan atıldılar:

"Hayır, Ekselâns, Fedor ve Li Kang bizi yetiştiren kişilerdir."

Kınayan bir mırıltı bu cevabı noktaladı.

"Nereden geliyorsunuz dostlarım? "

"Kentteki bir meyhaneden," dedi oradaki herkesi yerine oturtmakta kararlı görünen Fedor.

Cevap etkisini hemen gösterdi. Fedor, savaşlardan arta kalan tek gözünü kısıp keyifle sürdürdü konuşmasını:

"Eski dostla birlikte zar atıyorduk ki, bir denizci bağırarak içeri girdi ve valinin sarayında yangın çıktığını söyledi. İşte bu kadar... Li Kang'la birlikte koşarak yanınıza geliyorduk, bu eblehler tam bançeden içeri gireceğimiz sıra üzerimize çullandılar."

"Bir hırsızlık oldu, dostlarım...Gelirken, kuşkulu bir durumla karşılaştınız mı? Kaçan birleriyle filan? "

Fedor, palasına vurdu.

"Hayır, rastlasaydık hırsız pek uzaklaşmazdı."

Çinli, alaycı bir kahkaha koyverdi.

"Keskin kılıç, ilk gençliğinin keskin gözünü çoktan yitirmiş... Bahar Çiçeği'nin yanan saray yolunda dikkatini çeken yabancı yelpaze, bir tahtirevanla uzaklaşmaktaydı!"

"Bu da ne demek? " diye sordu vali.

"Li King, çok renkli olan ana diline yakın konuşur," dedi Adrien. "İçinde kadın bulunan bir tahtirevan gördüğünü söylüyor...Her halde yorgun düşmüş bir hanımefendi olmalı... Muhafızlarınızın yapacağı soruşturma gerçeği ortaya çıkarır."

Vali birden sözünü kesti:

"Sağolun, sağolun Kont hazretleri, ne yapacağımı biliyorum... Benjamin, Gontrand! Kim ayırdı balodan? "

Mabeyinciler başlarını önlerine eğiyorlardı.

"Şey...Ekselâns...şey. İki maskeli hanımefendi..şey...Marki hazretleri damdayken dışarı çıktılar...ama onları durdurmamız gerektiğini bilmiyorduk... Çok güzel, saray giysileri içinde birer hanımefendiydi ikisi de...yeşil saten giysili kölelerinin taşıdığı tahtirevana bindiler."

Floris, söylenenleri duyunca ürperdi.

"Budalalar! Ahmaklar! Koşun peşlerinden! Herkesi sorguya çekin!" diye ateş püskürüyordu vali.

Kimsenin iki kadını tanıdığı yoktu. Muhafızlar kentte at koşturdular, kır evlerine uzandılar: Tahtirevan, içindeki kadınlar, köleler ve önden giden meşaleliler duman olup uçmuştu.

Yorgun konuklar haber beklemekteydi. Dumanı tüten yıkıntıların üzerinde gün doğuyordu.

Floris, sakalın belirmeye başladığı çenesinde gezdirdi elini. Yeşil gözleri, Mississippi'nin kumlu dalgalarına bakarken parlıyordu. Herkes valiyle vedalaşmaktaydı. Müthiş bir geceydi sona eren!

Ertesi gün, dedikoducu ve edepsiz Nouvelle-Orleans'da bir tek konu vardı:

Floris ve Adrien.

Mücevherler neredeyse unutulmuştu.

"Tanrı aşkına konuşun, Josepha."

Josepha de Sainte-Hermine, başarısının tadını çıkarıyordu. En iyi arkadaşlarını toplamıştı ve bir ağızdan kaynatıyorlardı. Şişko bir köle şerbet dolaştırırken, iki zenci çocuk da yelpazeliyorlardı kadınları.

Eski kral 14. Louis zamanında güzel olması gereken yüzünü buruşturdu ev sahibesi.

"İti an, sopayı eline al," diye fısıldadı kadınlardan biri.

Floris ve Adrien yolun köşesinde belirmişlerdi. Fedor ve Li Kang'la birlikte limana doğru iniyorlardı. Bu 'cadı kazanı'na keyifle göz attılar. Genellikle, vakit geçirmek için birtakım şeyler uydururlardı, ama şimdi, bu iki yeni bekâr erkek sayesinde kadınlara bol bol konu çıkıyordu.

Floris'le Adrien, bahçenin önüne geldiklerinde kadınları selâmlamak için üç köşeli şapkalarını çıkardılar. Sıcak yüzünden peruka geçirmemişlerdi başlarına. Saçlarını siyah kadifeden bir kurdeleyle arkada toplamışlardı sadece.

"Bu geveze saksâğınları esaslı bir ıslatmak geliyor içimden," diye mırıldandı Floris dişlerinin arasından.

"Sakın ha, kardeşim. Çok sevinirler sonra," dedi Adrien. Şapkalarını tekrar başlarına geçirdilere can yoldaşlarıyla birlikte gözden kayboldular.

Onlar geçer geçmez, kadınlar bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı.

"Ne bakış!"

"O ne yakışıklılık!"

"Hele uzun boylusu!"

"Sarışını daha tatlı!"

"Madam Joliette de la Buissonniere'i baştan çıkarmış!"

"Salonlardan birinin kuytu köşesinde!"

"Ya öteki...çalılıklar arasında ne yapmış? "

"Kiminle! Öldürürsünüz siz insanı!"

"Şen dul Chiendel de Pontalba'yla şekerim!"

"Buraya niçin gelmişler peki? "

"Belki de evlenmeye! Dük de Belle-Isle, tek kızı Emilie'ye koca arıyor."

"Drahoma da müthiş!"

"Kız sakat, ama hoş sayılır!"

"Peki bu delikanlılar zengin mi? "

"Eni konu!"

"Kralın gözdeleri bunlar ayol!"

"Öyleyse neden Versailles'da kalmamışlar? "

Ev sahibesi Josepha de Sainte-Hermine, kupasını masaya vurdu.

"Böyle gevezelik görülmemiştir..Şaçma sapan konuşuyorsunuz...Bu konuda tek bilgi sahibi olan benim..."

"Evet, evet, bırakalım da Josepha konuşsun!"

Portakal ağaçlarının altına derin bir sessizlik çöktü.

"Her zaman başıboş bıraktığım kölem Jasmin bu sabah limanda epey sürttü, iki kardeşi Bordeaux limanından buraya getiren *Opale* gemisinin tayfalarıyla konuştu...Yolculuk süresince tayfalar iki kardeşin yardımcılarıyla sık sık dostluk etmişler. Söylediklerine göre, üvey kardeşmiş bunlar. Kont Adrien, Villeneuve-Caramey ailesinin varisiymiş ama yakışıklı Floris PİÇMİŞ!"

"Piç ha!"

Kadınlar heyecandan titreşerek bakıyorlardı. Ev sahibesi, sözüne devam etmeden yelpazelendi biraz.

"Ama sıkı durun hanımlar...sıradan bir piç değil. Çok güzel olan anneleri Kontes Maximilienne, hayatının erkeğiyle

yaşamak için onun peşinden Rusya'ya kaçmış...O erkek de yalnız Tanrı'dan emir alan biriymiş..."

Josepha de Sainte-Hermine sözlerine yine ara verdi.

"Ah Josepha! Bizi öldüreceksin, n'olur devam et!"

"Evet, dostlarım, hiç kuşku yok, yakışıklı Floris Çar Büyük Petro'nun piçi. Dudak bükmenin öyle, bilmeden konuşmam ben. Çar, küçük kralı ziyarete geldiğinde naibin sarayındaydım...Yok, yok, Büyük Petro'yu unutmadım dostlarım, insanın içine işleyen ve çırılçıplak soyan bakışıyla çok hoş adamdı...Emin olun ki Floris'te de Çarın uzun boyu ve ağırbaşlı, kibâr görünüşü var...Evet, çocuk yaştaki 15. Louis'nin karşısında Çarı görür gibiyim."

Ev sahibesinin buruşuk dudaklarında özlem dolu bir gülümseme dolaştı.

"Ne garip! Olayı hiç hatırlamıyorum...yüzyıl geçmiş olmalı aradan. Ne zaman oldu bu Josepha?" diye sordu konuklardan Marguerite Faucon du Manoir masum bir genç kız gülüşüyle.

"Otuz yıl kadar oluyor...sanırım 1717 yılının ilkbaharıydı...evet ama o sıralar çok küçüktüm...on yaşında var yoktum..."

Marguerite Faucon du Manoir alaycı bir gülüş koyverdi.

"Erken gelişmiş bir çocuk olmalıydınız."

"Siz de hiç bir erkeğin evlenmek istemediği bir kaltak!"

"Utanmaz, 1717 yılında daha doğmamıştım bile."

"Yalancı, Düşes d'Orleans'in nedimelerindendiniz."

"Yeter...yeter, Marguerite, bırakın da Josepha anlatacağını anlatsın."

Öbür kadınlar iki düşmanın arasına girdiler.

"Bu mutfak dedikoduları beni ilgilendirmiyor neyse ki!" dedi Marguerite Faucon du Manoir öfkeyle yerinden fırlayarak.

"İyi ya. Siz devam edin Josepha."

Kontes du Manoir'ın gidişiyle portakal ağaçlarının altı yatışmıştı. Ev sahibesi, bir bardak şerbet içtikten sonra eliyle arkadaşlarını yakınına çağırırdı.

"Kont Adrien de Villeneuve ve Marki Floris de Portejoye, ancak zenginlerin yaşayabilecekleri bir hayat sürüyorlar. Kazak ve Çinli yoldaşlarından başka, yaşlı bir kâhya ve ihtiyar bir hizmetçi kadın var yanlarında...Altın Aslan hanında kalıyorlar hep birlikte, ama ev aradıklarını biliyorum. Hem de sıradan değil, pencereleri camlı güzel bir ev."

"Ne lüks,, ne lüks!" diye söylendi, evlerinin pencereleri muslinle kaplı olan bütün kadınlar.

"Doğrusu, paradan yana sıkıntıları yok...buradakiler gibi uydurma parayla değil, çil çil altınla ödüyorlar aldıkları şeylerin bedelini."

"Öyleyse niçin buraya geldiler? Bir ticarethane ya da çiftlik mi alacaklar? "

"Nouvelle-Orleans'a gelişleri pek esrarlı...Söylentiye göre kral, beş yıl geçirdikleri Moskova'da Fransa tacına yaptıkları hizmetlerden ötürü Kont Villeneuve'e servetini geri vermiş, yakışıklı Floris'i de Marki yapmış. Anladığım kadarıyla, her ikisi de KRAL SIRRI örgütündenmiş."

Ev sahibesi sesini iyice alçaltmıştı. Dedikoducu kadınlar birbirlerine bakakaldılar.

"Birer Gizli Ajan ha!"

"Görevle mi gelmişler buraya? "

"Evet, İngilizlere karşı."

"Hayır, İspanyollara karşı."

"Yok canım, korsanlara karşı."

"Valiyi denetlemeye gelmişler."

"Ne münasebet, Kızılderilileri hizaya getireceklermiş."

"Köle tüccarlarından bazılarının ileri gittiği duyulmuş. Onları yola sokacaklarmış."

"Başka ne biliyorsunuz, Josepha? "

"Daha fazlasını beklemeyin...Loire ve Dauphin gemileri körfezde görünmüş. Şu sıra nehirde ilerliyorlarmış, akşam olduğunda daha çok şey öğrenebiliriz belki."

Floris ve Adrien, uyandırdıkları meraktan habersiz, arkadaşlarıyla limana gitmek üzere kentten çıkmışlardı.

Bazan pek kibarlaşan Çinli Li Kang, yüzünü buruşturup burun deliklerini tıkiyordu.

"Kötü dragonun kokuları Buda'nın düşüncelerini rahatsız ediyor."

Başka deyimle, ortalığın leş gibi koktuğunu belirtmek istiyordu.

Rihtıma dağ gibi yığılan balıklar çürüyor, leş kokuları yakıcı güneşin altında kuruyan sıcak çamurun kokusuna karışıyordu. Pis kokulardan rahatsız olmuşa benzemeyen Floris'le Adrien'e gelince, tayfaları ambardaki yükü boşaltan *Opale* adlı tekneye doğru kendilerine yol açıyorlardı. Yasaklara aldirmayıp barbut atan bir grubun çevresini dolandılar. Adrien, beyazlardan birine eşyalarını indirip indiremeyeceğini sordu.

"Emredersiniz beyzadem," dedi adam, "inanın geri çevirmek istemezdim, ama burada arkadaşlarla bir gemi bekliyoruz! İş olmayan zencilerden birini tutun ne olur...hey, şebek sürüsü, kışınızı kaldırın da beyzadelerin işini görün!"

Adam yeniden zarların başına oturmuş, iki zenci doğrulup Floris'le Adrien'in yanına gelmişlerdi.

"Köle misin sen? " diye sordu titiz bir efendiyi kızdırmak istemeyen Adrien.

"Hayır efendi, özgür bir insanım."

"Adın ne? "

"Cicero."

"Ya sen? " dedi Floris, Cicero'nun arkadaşına dönerek.

"Ben köleyim efendi, ama sahibem anlayışlı kadın. Sana yardım ettiğimi duyarsa sevinir."

"Adın ne? "

"Yasemin, efendi."

"Peki, Cicero, Yasemin, bir araba bulun da şu sandıkları Bienville sokağındaki Altın Aslan hanına taşıyın. Biliyor musunuz orayı? "

"Biliriz, efendi."

"Eşyaları getirdiğinizde beşer altın alacaksınız."

Floris'le Adrien, eşyalarının indirilip yüklenişine bir süre gözkulak oldular. İçleri rahatlayınca da, Fedor ve Li Kang'la birlikte kalabalığa karıştılar. Askerler, Kızılderililer, mısır satmaya gelmiş çiftçiler, iş arayan rençberler, gemiyle gelecek yeni bir parti malı bekleyen köle tüccarları, bu kalabalığı oluşturluyorlardı. Birkaç zengin çiftlik sahibi arabalar dolusu şeker kamışı getiriyor, Floris ve Adrien gibi soylu kişiler de, kendilerine bir aygır ya da zenci bir hizmetçi kadın arıyorlardı. Limanda ne aranırsa bulunurdu, özellikle de beyaz kadınlar.

Melez olduğu belli belirsiz fark edilen nefis bir yaratık, Floris'in yanına yaklaştı.

"Ne arıyorsun beyzadem? Senin için bedava olur!"

Bu açık sözlülük Floris'in hoşuna gitmişti. Şemsiyenin altındaki kadını süzdü. Gerçekten çok güzeldi. İri ve siyah gözler genç adamı ilgiyle süzüyor, kırmızı dudaklar bembeyaz dişleri ortaya koyarak gülümsüyordu. Floris, kibarca şapkasını çıkarıp selamladı güzel kadını:

"Teklifinize hayır demek çok güç, ne yazık ki şu sıra, nalbanttan atları almak gibi önemsiz ama zorunlu işler elimi ayağımı bağlamakta..."

"Sen bilirsin beyzadem, ama teklifim her zaman için geçerli: Fikrini değiştirirsen, Katedralin hemen arkasında, Orleans sokağında, Madam Gobal'in evinde Carlotta'yı ara."

Genç kadın olduğu yerde döndü. İpeksi bir hışırtıyla uzaklaşıyordu bile. Ani bir itilimle Floris peşinden yetişti.

"Pek çok şeyden haberi olmalısınız, şekerim, *Louisiana Güzeli* adlı gemiden söz edildiğini duydunuz mu?"

Carlotta, genç adamın düşüncelerini okumak ister gibi gözlerini kıstı. Floris de hemen, hiç çekinmeksizin ne istediğini açıkladı:

"Bu gemiyi arıyoruz, çünkü yaşlı kuzinlerimizden biri içindeydi... Bizden iki ay önce Bordeaux limanından demir aldığına göre, çoktan gelmiş olması gerekirdi..."

"Liman başkanlığına sordun mu? "

"Tabii, ama hiç haberleri yok ve geminin batmış olmasından korkuyorlar."

Floris'in ses tonu eni konu kayıtsızdı. Kız, uzaklaşmadan önce keskin bir bakışla onu süzdü.

"Gece yarısından sonra gel, beyzadem...Belki istediğin bilgileri verebilirim."

Floris Adrien'i aramak üzere döndü. Ağabeyi, bir denizciyle tartışmaya dalmış gibiydi. Floris, konuşma konusunun ne olduğunu biliyordu. Fedor ve Li Kang, dört atın koşumlarına yapışmış getiriyorlardı. Doru kısarak topallamıyordu artık. Bu yönden içi rahatlayan Floris, bakışını Mississipi'nin bulanık sularında gezdirdi.

Ağız ağıza dolu mavnalar Illinois'tan geliyordu. Yanık kollu gemiciler fransızca şarkılar söylüyorlardı, ama sözcükler şimdiden değişmeye başlamıştı. Bir heyecan yükselmekteydi Floris'in içinde. Louisiana ona birden Ukrayna'yı hatırlatmıştı. Baş kaldıran Kazakların kralı olmaktan son anda vazgeçtiği Ukrayna'yı. "Burada güneş daha parlak, yağmurlar daha hoş, Kazakların yüreği daha bir kıvanç dolu!" Evet, böyle konuşuyordu Floris'in vaftiz babası Hetman Saratov. Ama Fedor'un dışında, neredeydi Louisiana Kazakları?

"Günaydın Marki! Derin düşüncelere dalıp gitmişsiniz! Hey! Hey!"

Bu sesle Floris birden kendine geldi. Marie-Blanche Chiendel de Pontalba uzun bir yük arabası sürüyordu. Köleler, arkasındaki pamuk balyalarının üzerine oturmuşlardı. Genç kadın başına geniş kenarlı bir şapka geçirmişti. Kızıl perçemleri omuzlarına yayılıyordu. Floris'in dudaklarında bir gülümseme dolaştı.

"Saygılarımı sunarım, hanımefendi. Kaşla göz arasında tam bir arabacı güzeli oluvermişsiniz."

"Ürünümü satmam gerek. Birkaç kilometre ötede çiftliğim var ve şimdi orasını tek başıma yönetmek zorundayım..."

Floris ayağını arabanın basamağına atmıştı. Marie-Blanche birden genç adama doğru eğildi.

"Çiftliğim buradan üç fersah ötede, Saint-Jean-yolu üzerinde. Her gece klâvsen çalışıyorum. Saat on bire doğru gelsenize..."

Floris acele bir hesap yaptı. Doru kısarak dilediği kadar hızlı koşsun, uçamazdı ya. Genç adam hemen Marie-Blanche'in elini kaptı -ve parmaklarının ucuna bir öpücük kondurdu.

"O kadar uzun süre beklemek bana işkence gibi gelir, hanımefendi. İzninizle, saat onda geleceğim."

Marie-Blanche, bir kahkaha koyverdi.

"Nasıl isterseniz...Hem Adrien de Villeneuve'le birlikte gelin... Joliette de La Buissonniere de uğrayacak bu akşam...Deh! Deh!"

Vikontes kırbacını şaklattı. Floris, üç köşeli şapkasını kaldırıp selam vermeden önce atlardan birinin sağrısına şaplağı indirdi.

"Çok sevinirim, hanımefendi. Bayılırim müziğe!"

Rıhtımdan çığlıklar yükseliyordu. Herkes kıyıya koşmaktaydı. Yaklaşan bir geminin direkleri görünmüştü.

"Loire...Loire..."

Floris, Adrien'in yanına yaklaştı. Tekne yelkenleri hafifletmişti. Yavaşça kayıyordu Mississipi nehrinde. Kılavuzlar durmadan nehrin dibini iskandil ediyorlardı.

"Bir şey öğrendin mi kardeşim? " diye sordu bakışlarını Loire'a dikmiş olan Adrien.

Floris omuz silkti.

"Hiç bir şey öğrenemedim...Tek bildiğim bu gece Vikontese çağrılı olduğumuz..Ya sen, o denizciden bir şey çıkarabildin mi? "

"Hiç bir şey.. Louisiana Güzeli'nden söz edildiğini bile duymamış."

Düş kırıklığına uğrayan Floris başını çevirdi. Nefis bir araba yaklaşıyor, önünde yürüyen köleler kalabalıkta yol açıyorlardı.

"Ekselânsa yol verin..Yol verin..."

Loire'la gelecek önemli bir kişiyi karşılaması gereken vali, rıhtıma indi.

"Günaydın baylar, günaydın! Amma da sıcak! Günaydın Villeneuve! Ne geceydi değil mi? "

Marki de Vaudreuil, teklifsizce Adrien'in koluna gırıyordu. Genç adam, hemen çevredeki soylu kişilerin kıskanç bakışlarının üzerine dikildiğini gördü.

Adrien valiyle konuşurken Floris de arabaya yaklaşmıştı. Valinin karısı yelpazeleniyordu arabanın penceresinde. Birkaç kişi çevresini almış, iltifat üstüne iltifat yağıdırıyordu. Aralarında, yangını söndürmesine yardım eden şövalye Gaetan d'Artaguet ve Baron Populus de Protals'nin de bulunduğunu gördü Floris.

"Markiz, Chicacha'ların size erişmeleri için benim ölümün üzerinden geçmeleri gerekir."

"Pes doğrusu d'Artaguet, amma da desteksiz atıyorsun," diye bağırdı Protals kahkahalar arasında.

Markiz çok neşesiz görünüyordu. Önceki gün evini, mücevherlerini ve giysilerini yitiren biri için çok doğaldı bu.

Bakışı çevresindekilerin üzerinde geziniyordu. Hepsini ezbere biliyordu ve çok sıkılıyordu onlardan. Birden gözleri parladı. Bir barakanın gölgesine çekilmiş olan Floris'i görmüştü.

"Şışışt! Marki de Portejoy...Yaklaşın...Buraya gelin...Ne korkunç bir sıcak...Kolunuzu verin...Malbrou, şemsiyemi getir!"

İri yarı bir köle şemsiyeyi koşturdu. Kızızadeler Floris'i kıskançlık dolu bakışlarla süzerek yol veriyorlardı. Genç adam, bir şey söylemeden Markizin önünde eğildi. Kadının bakışının adaleli ensesinde bir an gezindiğini duydu. Doğrudu. Dişilerin bu bakışını ezbere bilirdi. Kaç kere hanımefendilerin ve oda hizmetçilerinin gözlerinde aynı bakışı seçmişti...FLORİS, SEVGİLİM... FLORİS...Hepsi, kendilerinden geçerek adını mırıldanmışlardı...Bir imparatoriçe bile yakışıklı Floris'in çekiciliğine dayanamamıştı. Bir

genç kız direnmişti sadece ona. Floris'in gözleri karardı bir an. Markiz de Vaudreuil'ün arabadan inmesine yardım etti. Markizin parmakları bileğini hafifçe sıkıyordu.

"Rıhtımın ucuna yürüyelim."

Floris kolunu uzattı. Malbrou şemsiyesiyle peşlerinden geliyordu. Dalkavuklar da kölenin peşine takıldılar. Markiz, sessizliği bozmadan önce birkaç adım yürüdü.

"Size ve Kont de Villeneuve'e teşekkür etmem gerek önce. Oğullarım, dadılarının canlı canlı yanmaktan kurtulmalarına pek sevindiler. Gördüğünüz gibi, çocuklar çabuk bağlanıyorlar insana."

"Çok doğal, hanımefendi...Bir parça kendinize gelebildiniz mi bari? "

"Nerede Marki, nerede...Giyecek bir şeyim kalmadı. En güzel mücevherlerim duman olup uçtu. Yeni bir sarayın yapımına kadar, birkaç hizmetkârla kent dışındaki Mareşal Belle-Isle'in malikânesine sığınmak zorundayım. Evet, kocam kentte kalıyor. Böyle birbirimizden ayrı düşmemiz ne acı."

Kadının özellikle son cümlelerin üzerine basa basa konuşmasından, bu ayrılığa ne kadar sevindiği anlaşılıyordu.

"Eğlenmelisiniz hanımefendi...Dostlarınızı çağırmalısınız, müzik dinlemelisiniz, bir şeyler çalmalısınız," diye mırıldandı Floris dalgın dalgın.

Markiz, aklına bir şey gelivermiş gibi durdu.

"Ah, sizi bana Tanrı gönderdi Marki! Gerçekten de, kendimi kapıp koyvermemeliyim...Bu akşam Belle-Isle malikânesine gelsenize, saat dokuzda diyelim. Birlikte piyano çalarız."

Teklif Floris'i boş bulunduğu bir anda yakalamıştı.

"Ah, hanımefendi, sizi yormak istemem... Kendinize gelmelisiniz... Buralılar sizden çok şey bekliyorlar...Birkaç gün sonra, bütün bu acı olayları unuttuğunuzda..."

"Yok canım iyiyim ben. Sizi de saat dokuzda bekliyorum."

Bu bir emirdi. Floris hemen kafadan hesapladı. Bölgeyi pek iyi bilmiyordu, ama Belle-Isle malikânesinin

Saint-Jean'dan birkaç fersah ötede olduğunu sanıyordu. Kısrağın işi gitgide çatallaşmaktaydı. Floris, markize doğru eğildi.

"Siz bilirsiniz hanımefendi, ama saat dokuz çok geç. En geç saat sekize kadar dayanabilirim sizi görmeden."

Markizin gırtlığından bir gurultu yükseldi, neyse ki haykırışlar arasında Floris'ten başkası duymadı bu sesi. Loire bütün yelkenleri indirmişti. Sağlam kürekçilerle dolu üç kayık, tekneyi ağır ağır rıhtıma çekiyordu.

Şapkalar havaya uçtu, yaşa sesleri ortalığı çınlattı. İtiş kakış Floris'i Markiz'den ayırdı. Loire'in gemicileri halat atıyor, tahta iskeleyi uzatıyorlardı. Vali, bağırırlar arasında dik iskeleye tırmandı. Tam bu sırada haykırışlar iyice gemi azıya aldı. Bu kez de *Dauphin* gözükmüştü nehirde. Gemiye çeken kayıklar Loire'in yanına doğru getiriyorlardı.

Iskeleyi umursamayan Floris, bir halata sarıldı.

"Tanrım! Tanrım!" diye mırıldandı, genç adamın ince uzun tekneye doğru uçup küpeşteden atladığını gören Markiz. Gaetan d'Artaquette ve Populus de Protails de gemiye girenler arasındaydı, ama onlar halat yerine iskeleyi yeğlemişlerdi.

Üçüncü güverte adam almıyordu. Kadınlar rıhtımda kalmışlardı, ama kış kasarasında millet birbirini kutlamaktaydı. Vali, Loire'nin kaptanını sorguya çekiyordu.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi? "

"Çok çok iyi Ekselâns...Fildişi Sahili'nden zencileri yükledik, uygun bir rü zğâr bizi buralara attı...Değil mi baylar? "

Kaptan yolcularına dönmüştü. Floris, hoşnutsuzluğunu güçlkle gizleyebildi. Biraz yağ bağlamış olmakla birlikte yine de hoş yüzlü bir adam valiyi selamlıyordu.

"Ekselâns, yolculuk rüya gibiydi, hele mutluluğu Louisiana'da bulmaya gelen biri için."

Vali, üç köşeli sapkasıyla adamı onayladı.

"Güzel konuşmak diye buna denir işte, sizi kutlarım bayım."

Adam kıvançla doğruldu.

"Ekselans, bendeniz Kont Jeodard de Castillon du Rocher, Fransa tahtına yaptığım hizmetlerden ötürü Majeste Kral Hazretleri tarafından bu adı taşımam uygun görüldü."

Adrien, Floris'e doğru bir adım attı. Genç adamın yeşil gözleri kaygı verici parıltılar saçıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı Adrien, "sakin ol, sinirlenmek işimizi bozar."

Floris öfkeden yumruklarını sıkıyordu, yine de kardeşinin omuzuna sevgiyle vurdu.

"Korkma Adrien, kendimi tutarım."

Loire'in kaptanı tanıştırma törenini sürdürüyordu.

"İşte Ekselans, denizde geçirdiğimiz uzun gecelerin tatlı yoldaşı, dost insan, hafif süvari yüzbaşı Ernaudan de Gastagnac..."

Genç yüzbaşı eğildi.

"Ya siz, yüzbaşım, siz de mutluluğu aramaya mı geliyorsunuz?" diye sordu vali.

Floris cevabı beklemedi. Bu kadarı fazlaydı onun için. Demek Jeodard ve Ernaudan, *Louisiana Güzeli*'nin peşine takılmakla sözlerini tutmuşlardı. Floris, düşmanlarının görünüşüne daha fazla katlanamazdı. Soğukkanlılığını korumak ve ağabeyini üzmemek için kıkırtı kasarasından indi.

Birbirlerine zincirlerle bağlanmış köleler dip ambardan çıkarılıyorlardı. Kirden kurşuni bir renge bürünmüşlerdi. Bazıları çok hastaydı. Ağızlarından acılı bir yakınma dökülüyordu. Floris, bu sefaleti üzüntüyle seyretti. Zincire vurulmuş insanlar görmeye dayanamazdı. Kendisi, Adrien ve can yoldaşlarıyla birlikte Sibirya'ya sürülmüş zavallı kürek mahkumlarının kaderini paylaşmamış mıydı? İnsanın derisinin rengi ne önem taşıyabilirdi ki? Floris, çağdaşlarının tersine, böyle düşünüyordu. Çok şey görmüştü çeşitli ülkelerde, horlanan, dövülen ve işkence edilen insanlar görmüştü. Bu yüzden köleliğin iğrenç bir durum olduğuna inanıyordu. Tedirginlikle başını başka yöne çevirdi. Öbür gemi yaklaşıyordu. Neredeyse yanaşacaktı. Rihtimdakilerin

ilgisi *Loire*'dan yeni gelene yönelmişti.

"Hey! *Dauphin*'dekiler ne haber? Yolculuğunuz iyi geçti mi? "

"Birkaç kişiyi denizden kurtardık."

Bu cevap kırbaç gibi şakladı *Floris*'in yüzünde. Konuşulanları daha iyi anlamak için geminin burnuna koştu. Haber bir anda yayılmıştı.

"Batan geminin adı neymiş? " diye sordu *Floris* ellerini ağzının iki yanına götürerek.

"Neee? Ne diyorsunuz? "

Dauphin'in tayfaları işaretle bir şey anlamadıklarını belirtiyorlardı.

Sabırsızlanan *Floris* bir halat kaptı, *Loire*'dan *Dauphin*'e atlamak için. Havada bir an sallandıktan sonra büyük bir esneklikle yeni gelen teknenin kıçına kondu.

"Aaah! Çılgın!"

Bu çılgık kadınlardan geliyordu. Rıhtımda bekleyen kadınlar hiç böyle davranan bir soylu kişi görmemişlerdi. Kalbi duracak gibi olan *Markiz* mendilini paralamaktaydı.

"*Floris*!...Heeey, *Floris*!"

Kardeşinin peşinden aynı yolu tutan *Adrien*'di bu.

"Aaaah!"

Kadınlar yelpazeleniyorlardı. Gerçekten, bu *Villeneuve* kardeşlerin kimseye benzedikleri yoktu.

Dauphin'in güvertesinde koşan *Floris*, sağlam yapılı bir güverte subayını omuzlarından yakalamıştı.

"Kurtardığınız kişiler hangi gemidendi dostum? "

"*Louisiana Güzeli*'nden bayım...Vay canına! Amma sinirli herif yahu!"

Dengesini bozulan subay bir halat yığınının üzerine düştü. *Floris*, küpeşteye dayanmış bir grup yolcuya doğru koşuyordu deli gibi. Çıkınlarını, torbalarını omuzlamışlar, teknedeki inmeye hazırlanıyorlardı. *Floris* onlara seslendi.

"Baylar, lütfen durun...*Louisiana Güzeli*'nden miydiniz? "

Bu çağrıyla yolcular dönüp baktılar. Gözlerinde ölümcül bir üzüntü okunuyordu. İçlerinden biri öne çıktı.

"Evet bayım. Ben kaptan Robineau'yum. *Louisiana Güzeli*'nin süvarisiydim. İşte geminin cerrahı bay Vielle ve ikinci kaptan Le Gallic... Baylar, karşınızda onurlarından başka her şeylerini yitirmiş kişiler var...Çok ani oldu..."

Floris sendeledi.

"Ani mi? "

"Evet bayım...Ünlü korsan Şeytan Fokker'in baskını... Dövüştük ama korsanların sayısı çok fazlaydı...Yenildik ve Fokker bir tekneyle bizi Okyanusun ortasında bıraktı..."

Son sözcükleri işiten Adrien, kardeşinin koluna yapışıp titrek bir sesle sordu:

"Üçünüzden başka kurtulan var mı, kaptan? "

"Birkaç tayfa dışında, yok efendim...Kusura bakmayın..."

Dauphin'in tayfaları kurtulanları tahta iskeleye doğru götürüyorlardı. Çıknılar, torbalar rıhtıma atılıyordu. Floris ve Adrien, heyecandan sapsarı yüzlerle bakiştılar.

"Kayboldu demek? Belki de öldü? Hayır, buna inanmam," diye mırıldandı Floris.

"Umutunu yitirme Floris, gel, onları sorguya çekelim biraz daha."

Adrien, peşinde Floris'le küpeşteden aştı.

"*Louisiana Güzeli*, Barataria korsanlarının eline geçti."

Haber dört bir yana yayılmıştı.

"Geminin yükü korsanların eline düşmüş!"

"Ne vardı ki içinde? "

"Senegal abanozu ve kadınlar."

"Beyaz kadınlar mı? "

"Evet, Paris'in süprüntüleri."

"Eh, korsanlara gün doğdu demektir!"

Yolcuların çevresinde bir kalabalık oluşmaktaydı. Millet birbirine sesleniyor, olay yorumlanıyordu.

"Mahvoldum! Mahvoldum!" diye dövünüyordu Senegal'in sağlam yapılı delikanlılarını yitiren esirci.

"Gemim...*Louisiana Güzeli*...Kaatil!" diye böğürüyordu zavallı kaptan Robineau'yu boğazlamaya kalkan armatör.

Floris ve Adrien, bu kargaşalıkta omuzlarıyla kendilerine yol açıyorlardı. Floris'in uzun boyu saygı uyandırılmaktaydı. Atları bağlayan ve haber almaya gelen Fedor'la Li Kang'ı gördüler Adrien, kurtulanlardan birinin koluna yapıştı. İkinci kaptandı bu.

"Tanrı aşkına, bay Le Gallic, *Louisiana Güzeli*'nde bir genç kızla tanıştınız mı? ...Evet, bir yolcu...Matmazel Baptistine...Bourguignon.."

Sözcükler Adrien de Villeneuve'ün dudaklarından güçlükle çıkıyordu.

Yann Le Gallic genç adama büyük bir üzüntüyle baktı.

"Evet bayım...Kendisini tanıdım...Hatta nişanlı bile sayılırdık bir bakıma. Şeytan Fokker onu elimden aldı!"

"Ne? "

Bir tek çığlık işitildi. Oysa bu çığlık üç ağızdan birden çıkmıştı: Floris'in ve iki can düşmanı, Kont du Rocher ile hafif süvari yüzbaşı Gastagnac'ın ağzından. Üçü de bir adım öne çıktılar.

"Bana hesap vermelisiniz bayım, çünkü Matmazel Baptistine benim nişanlımdır ve kendisiyle evlenmek üzere buraya geldim!" diye gürledi kıpkırmızı kesilen Jeodard.

"Özür dilerim bayım, ama Majestelerinin emri var, üzerinde hiç hak iddia edemezsiniz, çünkü o benimdir!" diye gürledi Gastagnac.

Elini kılıcına götürüyordu bile. Floris bir nara attı. Adrien ateşli kardeşini yakalamaya çalıştı, ama geç kalmıştı. Romanofların kanı, Büyük Petro'nun oğlunun damarlarında kaynıyordu. Floris, kalabalığın ortasına dalmıştı. Yan Le Gallic'i eski ve yıpranmış giysisinden tutmuş, kaldırıyordu.

"Ödlek, 'nişanlınızı' savunmamanın ne olduğunu öğreteceğim size!"

"Yarama bakın, bayım...Ben onurlu bir erkeğim..".

Sözlerinin gerisini getiremedi. Floris deli gibi sıkıyordu gırtlığını.

"Ödlek...Ödlek...Onu savunmak için canınızı vermiyorsunuz..."

"Bağışlayın ama bu iş beni ilgilendirir!" diye gürledi Jeodard, Yann Le Gallic'i Floris'in elinden kurtarmak için atılarak.

"Hiç bile: Kralın verdiği görev gereği bu benim işim..." Ernaudand de Gastagnac da işe karışmıştı.

"Kralın verdiği görevi ben ne yaparım bilir misiniz? "

Öfke Floris'in gücünü on kat arttırmıştı. Bir yumruk hafif süvari yüzbaşısının çenesini buldu. Jeodard'ın perukası uçmuştu. Yann Le Gallic fena halde sersemlemişti. Dört adam tozların içine yuvarlandılar.

"Muhafızlar buraya! Soylu kişilere yakışmaz bu! Tutuklayın hepsini!" diye emrediyordu vali.

"Yok, bırakın onları dostum!"

Sinirlenen Markiz, dantel mendilini paralamayı sürdürmekteydi.

"Ne oluyor? Ne oluyor? " diye soruyordu herkes dört yandan.

"Marki de Portejoye arabacılar için dövüşüyor."

"Neden? "

"Söylentiye göre bir kadının güzel gözleri uğruna."

Burun kanatları bir kısırağinkinden daha hızlı açılıp kapanan Markiz kıkırdadı:

"Ne mutlu kadınmış o!"

"Küçük beylerim benim."

"Bahar Çiçeği! Mutlu Gün!"

Fedor'la Li Kang efendilerinin yardımına koşuyorlardı. Bu kavgayı kınayan Adrien de, dövüşenleri ayırmak isterken işin içine girmişti.

Genç Kont yeryüzünün en ölçülü insanlarından biriydi. Ama kızdırıldı mı Floris kadar güçlü vururdu. Şimdi Jeodard ve Ernaudand bu deneyi yaşıyorlardı. Kont Villeneuve-Caramey hamal gibi çakıyordu.

İki geminin tayfaları kümelenmiş, bahse tutuşmaya başlamışlardı:

"Yakışıklı esmere iki altın!"

"Yok, yok, iki altın sarısına!"

"Hafif süvariye bir altın!"

"Şişkoya iki bakır metelik!"

"Esmere üç gümüş metelik!"

Sürülen paranın toplamı gitgide yükseliyordu.

"Aaaah!"

Bütün gırtlaklardan üzüntülü bir çığlık yükseldi. Kavgacıların beşi de nehre düşmüşlerdi. Zorlu bir akıntı onları kıyıdan uzağa sürükledi.

"İmdaat! Kurtarın!"

Jeodard'ın perukası uzaklara sürükleniyordu. Zavallı, köpüklü dalgaların arasında kaynayıp gitmek üzereydi. Uşağı sadık Padin de kıyıda yakınıyordu.

"Efendim! Kurtarın! Kurtarın onu!"

Padin umutsuzlukla çırpınıyor, ama yerinden kımıldamıyordu. Şişko bir asker onu omuzlayıp geçti. Ernaudan de Gastagnac'ın emirberi La Fortune'dü bu.

"Hey, yüzbaşım, yüzbaşım! Zavallı La Fortune'nünüzü bu yabancılar ülkesinde bırakıp da nereye gidersiniz? "

Çıgılları, Louisiana halkının yıldırımlarını üzerine çekmekten başka işe yaramadı.

"Hololo! Kapa çeneni koca maymun!"

"Susturun şu öküzü!"

Bir kerelik, efendilerle köleler aynı görüşü paylaşıyorlardı.

"Yol açın bakalım, yol açın!"

Fedor ve Li Kang ön sıraya ulaşmışlardı. Kazak, Çinli dostuna tek gözünü kırptı. Genç efendileri balık gibi yüzyüyorlardı. Bu yönden korkulacak şey yoktu.

Floris ve Adrien erkeklik çağına gireli birkaç yıl oluyordu aslında, ama onları garip bir biçimde yetiştiren Fedor'la Li Kang ikisini de hâlâ birer küçük çocuk sayıyorlardı. Floris ve Adrien kendilerini akıntıya kaptırmışlardı. Serin su Floris'in öfkesini yatıştırıyordu.

"İyi misin kardeşim? "

Adrien, üstlüğüünü ve çizmelerini çıkarıp atıyordu. Floris de onun gibi yaptı. Birbirlerine yaklaşılmaktaydılar. Çok daha

tehlikeli durumlarda, kaç kere böyle yan yana yüzmüşlerdi. İyi yüzen Ernaudand de Gastagnac da iki kardeşe yetişmişti. Genç yüzbaşı hâlâ ateş püskürüyordu.

"Bu zoraki banyonun hesabını vereceksiniz, Portejoye!"

Floris'in gözleri alaylı alaylı parladı.

"Nasıl isterseniz bayım. Sanırım Bodeaux'da bacağınızı delmiştim."

"Ben de kolunuzu yanılmıyorsam!"

Floris ve Ernaudand birbirlerine yaklaşıyorlardı. Adrien, iki düşman arasında dikkatle yüzdü.

"Baylar, lütfen, hele bir karaya çıkalım!"

Kollarını sallayan biri önlerinden geçiyordu. Floris, kolunu uzatarak zavallı Jeodard'ı yakaladı.

"Ne zaman yüzmeye öğreneceksiniz bayım? Sizi bırakmalıydım aslında!"

"Yo...yo...gluk..bırakmayın..."

Jeodard deli gibi çırpınıyordu. Floris'in boynuna sarılıyor, o korkuyla onu da suyun dibine sürüklüyordu.

"Özür dilerim dostum!" dedi Floris ve çenesine indirdiği bir yumrukla Jeodard'ı bayılttı.

Adrien güldü.

"Alışkanlık oldu artık, sanırım bu işten zevk almaya da başladın. Floris ağabeyine ters bir cevap verecekti ki, kıyıdan bir haykırış yükseldi. Arkalarındaki bir nokta gösteriliyordu. Gemilerin güvertesinde birtakım adamlar koşuyordu. Tayfalar silahlarını dolduruyorlardı. Floris, Adrien ve yüzbaşı dönüp baktılar. Le Gallic öbür kıyıya sürüklenmişti, çamurlu bir koya. *Louisiana Güzeli*'nin ikinci kaptanı yeniden akıntıyı yakalamaya çalışıyordu. Güneşte ağaç gövdeleri kımıldanmaya başlamıştı.

Floris, birden dehşet dolu çığlıkların ne anlama geldiğini kavradı.

"Geri dönün...çabuk geri dönün...TİMSAHLAR!"

Mermiler nehrin üzerinde sekiyordu. Fedor, öfkeli bir nara attı.

"Rıı beceriksizler küçük beyleri vuracaklar!"

Tayfaların yaylım ateşi timsahları korkutamayacak ya da onlara erişemeyecek kadar kısa düşmekteydi.

"Çabuk ol, Keskin Kılıç, sarı ırmağın aç köpekleri Bahar Çiçeği'ni yutacaklar!"

Yaratıcı Çinli Li Kang, Kızılderililerden 'ödünç' aldığı bir yerli kayığıyla geliyordu. Kazak, ince uzun tekneye atladı. Kayık tehlikeli bir biçimde iki yana sallandı.

"Elinizi çabuk tutun! Çabuk!" diye bağııyordu kıyıdaki seyirciler.

Bu öğüt geçerliydi, ama kendilerini tehlikeye atmayan ödleklere pek pahalıya mal olmuyordu doğrusu. Yine de, kıyıdaki soylu kişilerden ikisi daha bir tekne bulmuşlardı. Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais'ydi bunlar.

"Çabuk olun! Peşinizden geliyoruz!"

Li Kang deli gibi daldırıyordu küreği suya. Fedor tabancalarını doldurmaktaydı. Dört yüz kulaç ötede gördükleri hiç de içlerini rahatlatıcak gibi değildi. Yann Le Gallic'in ölüm tehlikesinde olduğunu sezen Floris, bir an bile duraksamamıştı. Yıllar genç adamın gözüpekliğini yatıştıramamıştı bir türlü. Aynı ateşlilik, aynı dövüşkenlik, hâlâ Floris'in damarlarında akıyordu.

"Tutun! Yakalayın şunu!"

Floris, Jeodard'ı Ernaudan de Gastagnac'a geçiriyordu.

"Hayır kardeşim, sakın ha!" diye bağırdı Floris'in niyetini sezen Adrien.

Kimseyi dinlemeyen genç adam, çamurlu koya doğru ilerliyordu köpükleri yararak.

"Cesaret bayım! Cesaret! Daha uzaktalar!"

Floris'in çılgınlıkları Le Gallic'i yüreklendiriyordu. Zavallı, elinden geldiğince hızlı kaçıyor. 'Ağaç gövdeleri' suyun üzerinde yüzmeye başlamışlardı bile. Zavallı Le Gallic sık sık dönüp bakıyordu, ama soluğu kesilmekteydi. İğrenç sürüngeñler hızla yaklaşıyorlardı. Fırın gibi ağızlarını açarak bağırışıyorlardı. Floris, hiç yanından ayırmadığı kamasıyla kılıcını kınlarından sıyrıldı.

"Alın şunu!"

Floris kılıcı Le Gallic'e uzatıyordu. İkinci kaptan, kılıcı almadan önce bir an duraksadı. Sonra bir şey söylemeden yakaladı ve iğrenç saldırganlara karşı koymak üzere döndü. Floris, timsahların yol açtığı anaforu hissediyordu. Bir tiksinti kapladı içini. Çanavarların gırtlaklarından fıskıran leş kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Bir kılıç havayı dövdü yanında. Adrien, kardeşine yetişmişti. Üç adam iğrenç saldırganlarla karşı karşıyaydılar. Floris, kamasının kabzasını sıktı. Kaldırdı kolunu Sürüngeñlerin ilki ona yetişmek üzereydi.

Bir yaylım ateşi işitildi o anda. Sürüngeñ havaya fırladı ve gevşek gevşek düştü nehrin sularına. Öbürlerinin kuyrukları nehrin yüzeyini dövüyordu. Üç adamın çevresinde sular kaynıyordu.

Yoğun ateş sürüngeñleri gözlerinden vuruyor, su kıpkırmızı kesiliyordu. Kurşunlar sekiyordu üç adamın çevresinde. Vurulmamak için başlarını suyun altına soktular. Uzun kulaçlarla Mississipi'nin ortasına doğru uzaklaştılar. Akıntı onları hızla sürüklüyordu. Önce Floris başını sudan çıkardı.

Fedor ve Li Kang, yerli kayığıyla karşıdan geliyorlardı. Ellerini kollarını sallamaktaydılar. Fedor tabancalarını ateşlemeye hazır. Peşlerindeki küçük sandalda bulunan

yeni dostları Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais'yi tanıdı Floris. Ama yardımın onlardan gelmediğini de hemen anladı. Timsahları vuramayacak kadar uzaktaydılar daha.

"Dikkat kardeşim!"

Bir çığlıkla Adrien kardeşini durdurdu. Farkına varmadan, Floris, garip bir tekneye toslamıştı.

"Neyse ki bu tekne geliyordu, yoksa hapı yutmuştuk," dedi Adrien sakın sakın.

Floris, kurtarıcı tekneye bakmak için birkaç kulaç uzaklaştı. Meksika körfezindeki adaların birinde yapılmış olmalıydı. Çin tekneleri gibi dibi düzdü. Ortasında kamara niyetine bambudan bir kulübe yükseliyordu. Bu kulübenin mavi perdeleri sımsıkı kapalıydı ve teknenin yelkenleri toplanmıştı. Sekiz sağlam zenci kürekleri havaya kaldırmıştı. Kulübenin damına çıkan iki arkadaşılarını bağrışa çağırışa kutluyor ve gülüyorlardı. Damdakilerin tüfeklerinin namluları hâlâ tütmeekteydi. Bu da usta birer nişancı olduklarını gösteriyordu.

"Sağolun! Hey, çocuklar, sağolun! Kimsiniz?" diye bağırırdı Floris elini sallayarak.

Usta nişancıardan biri sesini çıkarmadan selamına karşılık verdi. Pamuklu kumaştan pantolon giymiş, gövdesi kaslarla kaplı, yakışıklı bir gençti. Teknenin içine atladı, şefleri olmalıydı ki bir işaretiyle bütün kürekler suya daldı.

"Hey, dostum! Efendim kim? Söyle de sana ve arkadaşlarına bir ödöl verelim! Hey, hey!"

"Belki dilsizdirler!" dedi Le Gallic, Floris'le Adrien'e yetişerek.

Ona cevap vermediler. Tekneyi bakışlarıyla izliyorlardı. Kürekçilerin başı kulübenin perdesini kaldırmak için dönmüştü. İçeri süzüldü. Floris bir kahkaha duyar gibi oldu, ama yanılabılırdı de. Kürekçiler uyumlu olarak çekiyorlardı kürekleri. Tekne hızla kayıyordu suyun üzerinde. Fedor ve Li Kang yanından geçerken merakla baktılar. Bir dakika içinde uzaklaşmıştı bile. Kazakla Çinli artık suda yüzenleri kurtarmaktan başka şey düşünmüyorlardı.

Ernaudan de Gastagnac, onlara, önce ölümden dönen zavallı Kontu geçirdi.

"Örgüm kaşınıyor, Keskin Kılıç...Altı kuyruklu dragonlar gemi azıya alacağında, Buda'nın hoş kokulu diliyle bana yolladığı bir işarettir bu!" diye mırıldandı Li Kang.

"Baylar! Yiğit kişilermişsiniz doğrusu!"

Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais de yetişmişti olay yerine. Floris ve Adrien onların kayığına tırmandılar, Le Gallic de ötekilerle birlikte yerli kayığına geçti. Kıyıdağilerin alkışları arasında toprağa ayak bastılar. Yerli kayığından ilk atlayan Yan Le Gallic, elini uzatıp Floris'e koştu.

"Beni korkunç bir ölümden kurtardınız, yürekliliğinizden ötürü size çok teşekkür ederim."

Floris kaptana baktı. İstemediği halde, temiz ve sevimli bir yüzü olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ama Floris'in ölçüsüz gururu ağır basıyordu. Uzatılan eli görmezden geldi.

"Aramızda ikiyüzlülüğe gerek yok. Bu baylarla birlikte sizi de düelloda bir an önce temizlemek için hayatınızı kurtardım...Hem, bana değil de şu uzaklaşan tekneye borçlusunuz her şeyi."

Floris yürüyüp gitmek istedi, ama Le Gallic koluna yapıştı.

"İyi ama kimsiniz, niçin benden böylesine nefret ediyorsunuz? Matmazel Baptistine Bourguignon'la ne işiniz var? "

Floris dikildi.

"Size yapacak bir açıklamam yok, bayım, tek söyleyeceğim şu baylar kadar sizin de sinirime dokunduğunuz. Yarın üçünüz de yollayacağım tanıklarla karşılaşacaksınız. Hoşça kalın!"

Floris, Le Gallic'i itti. Rıhtıma çıktı ve kutlamalara kulak vermeden kalabalığın arasında kayboldu. Padin ve La Fortune efendilerine koşular.

"Ah, kont hazretleri! Beni ne kadar korkuttuklarını bilseler!" diye inliyordu Padin, Jeodard'a destek olarak.

"Kral mıral vız gelir...bu karafatmalar ülkesinden bir an önce tüymeliyiz be yahu!" diye yalvarıyordu La Fortune.

Ernaudan de Gastagnac çevresine bakındı, emirberinin sözlerini kimsenin duymadığını anlayınca sesini alçalttı:

"Kes sesini La Fortune, herkesin içinde benimle böyle konuşma ve üstümü başımı değiştirmeme yardım et."

Vali, Adrien'in kolunda arabasına dönüyordu. Markiz, saten kaplı yastıkların üzerine serilmişti bile. Kocası yanına bindi, pencereden kafasını uzattı.

"Yakında görüşmek üzere...Siz gelince - Nouvelle Orleans'ın durgunluğu geçti..Unutmadan söyleyeyim, herkes Marki de Portejoie'un düellolarını konuşuyor. Düelloların kesinlikle yasaklandığını hatırlatmak isterim, kudurgan kardeşiniz fikrini değiştirmezse şahsen sizi sorumlu tutarım..."

Vali kolunu kaldırdı. Araba, büyük bir toz bulutu kaldırarak hareket etti. Adrien de, atların yanında kendisini bekleyen Fedor'la Li Kang'ı buldu. Floris'in peşinden dört nala atıldılar. Düşünceleri aynı olmalıydı ki yol boyu hiç konuşmadılar. Li Kang inatla saç örgüsünü kaşıyordu.

Altın Aslan hanının önünde bir çığlık koptu.

"Ne oldu, bay Adrien? Ne oldu? "

Elisa'yla Gregoire'dı bağırانlar. Floris'le Adrien'i yetiştiren yaşlı hizmetkârlar onlara doğru koşuyorlardı.

"Bir şey yok dostlarım," dedi yere atlayan Adrien. "Floris döndü mü? "

Gregoire atın koşumlarına yapıştı.

"Evet, somurtuk ve sizin gibi sıırıslıklamdı. Sorularımıza cevap vermek istemedi...Bay Adrien, küçük Baptistine'imizden haber var mı? " diye fısıldadı yaşlı Gregoire.

Adrien, bir baba gibi sevdiği ve saygı duyduğu yaşlı adamın omuzunu okşadı.

"Gerçekten hiç bir haber yok, benim iyi yürekli Gregoire'im...ama sen merak etme...şu becerikli çocuklara beşer altın verdin mi? "

Adrien, denklemin yanında diz çökmüş bekleyen iki

zenciyi gösteriyordu.

"Hayır, bir şey söylemediler ki!"

"Yasemin, Çiçero, işte zahmetinizin karşılığı!"

Adrien, kara avuçlara paraları koydu. İki adam, bu cömertlik karşısında ne diyeceklerini şaşırdılar.

"Sağol efendi! İyi bir efendisiz sen! İşin oldu mu bizi çağır, hemen koşup geliriz."

Adrien'in aklına bir şey gelivermişti.

"Çok kölesi olan, nehrin yukarısında çiftliği, kamaralı teknesi ve sekiz kürekçisi bulunan bir efendi tanıyor musunuz? "

Zenciler, gözlerini devirerek başlarını salladılar.

"Hayır, efendi...bilmiyoruz...tanımıyoruz."

"Öyleyse sorun, soruşturun, arkadaşlarınızla konuşun..."

Bir şey öğrenirseniz bana bildirin, aynı parayı veririm."

"Bize güvenebilirsiniz."

Adrien, uzaklaşan iki zencinin arkasından baktı. Nedenini kestiremediği halde, güven duyuyordu onlara. Doğdukları Afrika'dan kopararak getirilen bu adamlara saygı, felaket karşısında da onlarla bir çeşit dayanışma duyuyordu.

Hana girdi ve hemen odasına çıktı. Floris, sıcak su dolu tahta bir leğenin içinde yıkıyordu. Suratı asılmıştı. Adrien, bir şey söylemeden gömleğini çıkardı. Floris, birden sessizliği bozdu.

"Adrien, yarın erkenden Rocher'nin evine gidecek, düello yerini ve saatini öğrenip silahların seçimini ona bırakacaksın. Daha sonra aynı şeyi, Gastagnac ve Le Gallic için de yapacaksın!"

"Üçüyle aynı anda dövüşmek istemediğinden emin misin? " diye sordu. Adrien soğukkanlılıkla.

Floris, yırtıcı bir hayvan gibi leğenden dışarı fırladı.

"Demek kızkardeşinin onurunu korumaktan kaçıyor-sun!"

Floris öfkeden titriyordu. Yatağın üzerinde duran havluyu kaptı ve beline bağladı. Adrien, işinin güç olduğunu

biliyordu. Uzlaşıcı bir tavır takındı.

"Dinle Floris, hem önce kendine gel...üeli gibi dolaşıp durmayı da bırak...Doğrusu kardeşim, biraz büyötmüyor musun bu işi? Çok dikkatli olmalıyız. kulağıma çalınan bir konuşmadan hafif süvari Gastagnac'ın buraya kendi hesabına gelmediğini öğrendim."

"O da ne demek? "

Adrien kılını kıpırdatmadı. Çizmelerini çıkardı ve devam etti:

"Kraldan emir almış olmalı...Bütün hareketlerimizi bildirecek ve her halde onu gerisin geri Versailles'a götürmeye çalışacak..."

"Güzel, sence Gastagnac kraldan para alan bir casus yani...Çok iyi, kaburgalarının arasından kılıcımı geçirmek beni daha da mutlu edecek ve sanırım kral buna diyecek şey bulamayacak."

"Floris...Floris...vazgeç kendi yasanı uygulamaktan...Bu adamları öldürmek yaralı onurunu yatıştırmaktan başka işe yaramayacak. Nasılsa sana yardımım dokunamaz, çünkü vali düelloları kesinlikle yasakladığını bildirdi ve bu yasağı umursamamak..."

Floris ağabeyine doğru atıldı.

"Bu ne yüreklilik! çok değıştin Adrien...demek yasağa karşı çıkma ya da yasağı umursamama söz konusu değil...Yaşa birader...O üç kişi erkekçe davranmadı...Herkesin suratına Baptistine'e duydukları aşkı haykırdılar, senin yardımın olsa da olmasa da hesabını onlardan soracağım, bu benim ödevim!"

"Floris...Floris...yalvarırım, Baptistine ortadan kayboldu diye Louisiana'yı kana ve ateşe boğacak değilsin ya...Belki de ölmüştür, unutma, belki de ölmüştür Baptistine'imiz..."

Adrien'in sesi üzüntüyle çatallaşmıştı...Sarışın kızkardeşini düşününce gözlerine yaşlar doldu. Neden sanki Floris, Baptistine'in kızkardeşi olmadığını öğrenmişti? Neden âşık olmuştu ona? Niçin Baptistine herkesi âşık ediyordu? Adrien pek çok soruya cevap vermek isterdi.

Ancak tek bildiği, Baptistine'in, acı bir ask gecesinin sonunda, doğumundaki sırrı Floris'in ağzından öğrenip Louisiana'dan kaçtığıydı. Adrien gözlerini kapadı. İri gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Adrien'in acısı Floris'i birden yumuşattı.

"Bağışla beni ağabey...yürekli olduğundan hiç kuşkum yok, üzüntünü de yatıştır, BAPTİSTİNE YAŞIYOR!"

Adrien şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bunu neden söylüyorsun Floris? Neden? Bir şey mi öğrendin? "

"Hayır, Adrien. Sadece yaşadığını hissediyorum."

Karanlık Nouvelle Orleans üzerine çöküyordu. Floris pencereye yaklaştı bir çan yedi buçuğu çalıyordu.

"Floris, onu sağ bulursak bağışlayacak mısın? " diye sordu Adrien.

Floris, sandıktan temiz bir gömlek çıkarmak üzere eğildi. Doğrulduğunda yeşil gözleri kararmıştı.

"Ona bir piçin adını ve en içten sevgimi sundum, Adrien...bütün o adamlarla bana meydan okudu ve küçük düşürdü...Le Gallic denen herife ne verdi ki onu öylesine delirtti? Hayır Adrien...hayır, canlı ya da ölü, onu bir daha bağışlayamam...ÖCÜMÜ ALACAĞIM!"

Manolyalardan iç bayıltıcı bir koku yayılıyordu. Kısarak, oldukça geniş bir araba yolunda dört nala ilerlemekteydi. Alaca karanlıkta, Floris, çiftçilerin çalışmalarını hayranlıkla seyrediyordu. Evlerinin beyaz rengi kocaman yeşil meşelerin arasında soluk lekeler oluşturmaktaydı. Mareşal Belle-İsle, cephesi sütunlu olan oraların en büyük evine sahipti.

Floris, uçsuz bucaksız bahçeye girmek için kısrağın koşumlarına asıldı. Sonra hafifçe yere atladı. Beklendiği belliydi. Karanlıktan bir köle fırladı, atı ahırlara doğru götürmek üzere koşumlarına yapıştı.

"Gel, efendi!"

Bu fısıltıyı duyan Floris başını çevirdi. Genç bir zenci kız elindeki meşaleyi kaldırıyordu. Floris, karanlıkta pek seçilemeyen alçak bir kapıya doğru yürüdü. Zenci kız zıplaya zıplaya küçük adımlarla önünden gidiyordu. Floris, bir salona alınmayı bekledi. Oysa genç kız bir döner merdivene tırmanıyordu.

Zenci kızın kalçalarını sallayarak yürümesinden hoşlanan genç adam:

"Adın ne senin? " diye sordu.

"Bossi, efendi."

"Çoktandır mı Markiz'in hizmetindesin? "

"Evet, efendi. Hatta dün gece beni diri diri yanmaktan kurtardın."

"Kusura bakma, Bossi. Karanlıkta seni tanıyamadım. Dün gece de damda pek meşgul olduğumdan yüzünü nasılsa

hatırlayamazdım. Köle misin? "

Floris, yüzünün güzelliği karşısında pek şaşırdığı genç kızı süzüyordu.

"Evet, efendi...Ama Markiz ve Marki bana çok iyi davranırlar. Onların evde bulunmadığı zamanlar da çocukları yaramazlık etmez...Yeni birine satılırsam belki şimdiki kadar mutlu olmam...Sen iyi bir efendisın..Hoşuma gittin, beni almak istiyorsan hazırım."

Bossi, başını genç adama doğru kaldırmış gülümsüyordu. Birden duygulanan Floris, dudaklarına dokunmak için eğildi. Yeniydi, hoştu bu. Bossi'ye daha önce erkek elinin değmediği de açıkça belli oluyordu. Floris, daha ileri gitmeyi çok isterdi, ama başka bir yerde bekleniyordu. Güzel köleyi unutmayacağına ant içerek, Bossi'nin yay gibi bedeninden güçlkle ayrıldı.

"Şimdilik seni satın alamam, Bossi. Ama Marki ve Markiz buradan ayrılırlarsa düşünürüm. Hadi, şimdi bana yol göster, geç kaldım!"

Bossi istemeyerek başını çevirdi. İnce, pamuklu giysisinin altındaki göğüslerinin uçları dikilivermişti. Ses çıkarmadan merdiven başına vardı. Aralık bir kapıdan ışık sızıyordu. Bossi kanadı itti. Floris, duvarları kumaş kaplı, zevkle döşenmiş bir oturma odasına girmeden şapkasını çıkardı. Bir gümüş şamdandaki mumların pembe ışığı hasır kanapeyi aydınlatıyordu. Markiz de Vaudreuil gevşekçe bırakmıştı kendini kanapenin üzerine. Açık sarı bir sabahlık Markizin güzel göğüslerini ortaya koymaktaydı.

"Ne büyük aksilik, ah!"

Markizin iç çekişi bakışının parlaklığıyla yalanlanıyordu.

"Ne oldu hanımefendi? " diye sordu Floris kendisine uzatılan bembeyaz eli öpmek üzere eğilirken.

"Evet...Birlikte müzik yapmamızın olanağı yok...Bu koca evde bir tek klavsen bulamadım...Görüyor musunuz, insanda müzisyen duyarlılığının bulunması ne kadar güç taşınabilen bir yük...şey...Bir bardak portakal şerbeti içer miydiniz? Tanrım! Biraz olsun oyalanabilmek için ne yapabiliriz ki?

Bir şey bulmak gerek...sakin sakın vakit geçirmenin yolunu...Şey, bir tavla partisine ne dersiniz? "

Floris, gülümsemeyi düşünmeyecek ya da tavlanın klavsenden daha az gürültü çıkardığını kabaca söylemeyecek kadar inceydi. Kibarca eğilmekle yetindi.

"Çok çok iyi bir fikir...Tavlanın iki kişi tarafından oynanmak gibi bir yararı vardır...İstekleriniz benim için tatlı birer emirdir, hanımefendi!"

Bu çift anlamlı cevapla Markizin gözleri parladı. Floris, oyun masasını açmak ve Markiz'in karşısına bir koltuk yerleştirmek üzere dönmüştü. Genç kadın hemen ona engel oldu.

"Sakin ha, o iskemle kırıktır, ne yaparsınız, sömürgelerdeyiz ve bu evde hiç bir lüks yok...Bu durumda...yanıma oturmanıza izin veriyorum."

Markiz de Vaudreuil, saf bir tavırla kanepenin ayak ucunu gösteriyordu.

"Siz başlayın, hanımefendi."

"Aman efendim, önce siz başlamalısınız," diye kıkırdadı Markiz.

"Olur mu hiç öyle şey! En iyi atıcı bile nişancının uyarısını bekler! Sıra sizde."

Floris, pulları yerleştirmişti. Kollarını kavuşturdu. Markiz de Vaudreuil, burun kanatları oynayarak zarların içinde bulunduğu boynuzu aldı. Salladıktan sonra zarları fırlattı.

"Haklıymışım, hanımefendi, düşeş. Beni kaşla göz arasında haklayıvereceksiniz."

Bu kez Floris boynuzu kaptı. Zarları fırlattı.

"Ne kadar talihsiz olduğumu gördünüz mü? Bir pulum boşta kaldı!"

Madam de Vaudreuil, kayıtsızlıkla yelpazelendi.

"Aman efendim, umutsuzluğa kapılmayın, diretin. Eninde sonunda istediğinizi elde edersiniz."

"Bana hayat veriyorsunuz, hanımefendi!"

Floris boynuzu yeniden kaptı, zarlar bir kere daha yuvarlandı. Bu kez de dü se gelmişti. Markiz'in elmacık

kemiklerinin üstü heyecandan pembeleşiyordu.

"Durmadan gele atıyorsunuz."

"Ne yapalım, hanımefendi...oyunun yönetimini ele aldınız"

Floris taşı gedğine oturtmuştu. Markizin ayağı da saldırıya geçmişti şimdi. Floris irkildi. Saat dokuzu çalıyordu. Genç adam birtakım girişimlerle vakit geçirmemesi gerektiğini biliyordu. İkisi de niçin bir araya geldiklerinin farkındaydılar.

Floris, sağ elini gevşekçe yana bıraktı. Sol eli zar atmaya ve pulları sürmeye devam ediyordu.

"Dü se ve bağışlanmayı dilerim hanımefendi! Taşınızı alın elinize! dedi Floris, bir yandan da sağ elimi hoşgörölü bacağıın üzerinde yukarılara doğru yürütürken.

Markiz de Vaudreuil bir kakhaha attı. Floris'e yaklaşmak için de hafiften kaydı.

Heyecanlanmayın efendim, sakın olun. Sebayı dü ve durdur-
dum sizi."

Genç kadın, Floris'in sabırsız elini dizlerinin arasına kıstırmıştı. Bir süre, masanın hem üstünde hem de altında boğuştlar.

"İşiniz bitik, hanımefendi, dü bara! Yolum aç'dı, sizi çiğ çiğ yiyebilirim!"

Floris pullarını sürerken, eliyle dizden yukarısına süzölüyordu.

Madam de Vaudreuil, kıkırdayarak karşı çıktı.

"Kusura bakmayın, şimdi siz gele atacaksınız, hem iki pulunuz birden kırık."

Markiz'in sağ eli Floris'in pulunu uzatırken, sol eli baldırına kondu. Genç adam bekliyordu bunu. Yüzünde kıl oynamadı kadının parmakları beyaz pantolonunu okşamaya başladığında.

"Dikkat edin hanımefendi, atışa hazırlanıyorum," diye uyardı kadını.

Tam o anda sağ eli 'hedef'e ulaşmıştı, soluyla da beyaz pulları itiyordu.

"Ama atlıyorsunuz oysa..." diyecek oldu Markiz.

"Evet öyle hanımefendi, saygılarımla!" diyen Floris genç kadını kanapenin üzerine deviriverdi.

Bu tür savaşlara çok alışkındı Floris. Tavla masasındaki pullarla birlikte Markiz'in etekleri de havada uçuştu. Altın sarısı sabahlığının altında dolgunca, ama oldukça çekici bir çıplaklık gizleyen Markiz, zaten bu duruma hazırlıklıydı. Floris, genç kadını kucakladı. Acelesi olan erkekler gibi öncelikle kendi zevkini düşünüyordu. Markiz, bir inilti koyverdi. Floris de saatin dokuz buçuğu çaldığını işitti aynı anda. Ateşli gövdeye neredeyse öfkeyle sarıldı. Birlikte zevkin doruğuna ulaştılar. Floris hemen doğrudu. Madam de Vaudreuil de sabahlığını düzeltmekteydi.

"Sık sık gelmelisiniz tavla oynamaya," dedi Markiz. "Bu işi iyi biliyorsunuz."

Floris, eli yüreğinde eğildi.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim hanımefendi. Uсталığınızla parmak ısırđım doğrusu."

Markiz gülümsemesini bastırdı. Floris şapkasını kaptı, son bir selâm verdikten sonra merdivene atıldı. Sevimli Bossi'yi görmeyi umuyordu, ama zenci kız çoktan yatmış olmalıydı. Floris'in çakıl taşlarını çıtırdatmasıyla birlikte zenci seyis kısrakı getirdi. Genç adam bir sıçrayışta yerleşti eyere.

"Baksana dostum, Saint-Jean'ın yolunu biliyor musun? "

"Önce sağa...sonra sola sapar..sonra dümdüz gider...tekrar sapıp..."

Lâf çok uzuyordu, Floris sonunu beklemeden atını mahmuzlayıp dört nala kaldırmıştı bile.

Vikontes'in çiftliğine girdiğinde de saat on buçuğu çalıyordu. Ursulines manastırında. Bahçe ve ev öncekinden çok daha alçak gönüllüydü. Pencerelerde cam yerine muslin tüller vardı, ana yapı yine de şirindi ve Floris'in hoşuna gitmişti.

Adrien'in atı bir kiraz ağacının altında otliyordu. Floris yere atladı. Ufukta bir tek köle bile görünmediğinden,

kısrağını bir ağaç kümesine bağladı.

Hava hoş kokularla yüklüydü. Floris karanlıkta birkaç adım yürüdü. Yıldızlı gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. Bir an unuttu Louisiana'yı. Sıcak melteme rağmen, kendini Mortefontaine'de, şatolarında sandı. Başı döndü. Kulaklarında çınlayan kahkaha Baptistine'in kahkahasıydı. Floris, bir portakal ağacının gövdesine yaslandı. Yüreğine saplanan acı soluğunu kesiyordu.

"Ah! Sonunda gelebildiniz demek! Doğrusu çok beklettiniz!"

Elinde bir şamdanla, Marie-Blanche, sütunlu girişte duruyordu.

Floris'in içinden, gerisin geri Nouvelle-Orleans'a koşmak, ilk gemiye atlayıp yola çıkmak geliyordu. Bir an duraksadı, ama şimdi yola çıkmak kaçmakla eş anlamlıydı ve bu da Floris'in ateşli yaradılışına uygun düşmezdi. Bir çeşit öfkeyle atıldı genç kadına doğru.

"Beni bağışlayın hanımefendi, yolumuzu kaybettik."

"Biz mi dediniz? "

"Kısrağım ve bendeniz..."

Floris genç kadını selamlıyordu. Siyah perçemleri alnına düşmüştü. Marie-Blanche de Pontalba, eteklerini hışırdatarak yaklaştı. Başını konuğuna doğru kaldırmış, gülümsüyordu. Belli belirsiz bir ürperti dolaştı her yanını, hiç bir erkek onu böylesine şaşırtmamıştı.

"Beni sevecek...beni sevmesini istiyorum..." diye düşündü bir yandan da sesini yükseltirken.

"Gelin de hakemlik yapın siz...Tavlayla müzik arasında kararsızdık..."

"Hiç düşünmeyin efendim, hemen müziği seçin," dedi talih oyunlarından bezmiş olan Floris.

Salonda, Adrien likörünü yudumluyordu Joliette de la Buissonniere'le birlikte.

"Bir aksilik olmadı ya Floris? " diye sordu Adrien başını kaldırarak.

"Olmadı, ağabey, işler yolunda."

Adrien'in işleri de yolundaydı görüldüğü kadarıyla, Joliette kıkırdayıp duruyordu. Nouvelle-Orleans'da hayat düzene girmekteydi yavaş yavaş. Havadan sudan söz ettikten sonra, Floris ve Marie-Blanche klâvsenin başına oturdular. Adrien'le Joliette de dans etmek üzere odanın ortasına geçtiler.

"Domenico Scarlatti'nin bir gig'ine ne dersiniz? " diye sordu Marie-Blanche.

Joliette, Adrien'i tatlı tatlı süzüp buna karşı çıktı.

"Ne olur yapma, şekerim, çok hızlı. Bir Pergolesi olsa yeğlerdim."

"Ya Couperin'in çok ağır bir gavot'una ne buyrulur? "

"Bay Couperin epey eskidi de."

"Buldum!" diye atıldı Marie-Blanche. "İşte Rameau'dan bir parça!"

Anlaşmışlardı. Üstelik bu parça dans edenleri yaklaştırmak ve klâvsenin üzerinde ellerin birbirine karışmasını sağlamak gibi bir özelliğe sahipti.

"Rameau'yu tanır mısınız? " diye sordu Joliette, Adrien beline sarılırken.

"Tabii, bu yıl kardeşimle Kral Hazretlerinin yataktan kalkışında rastladık ona bir sabah. Hatta Rameau müziğin bir bilim..."

Adrien sözlerini, genç kadının kulağından ensesine uzanan küçük öpücüklerle noktalıyordu. Joliette tepeden tırnağa ürperdi.

Bu arada da Marie-Blanche notalara eğilmişti. Bedeninin dolgun hatları giysisinin altından seçilmekteydi. Floris garip duygular içine düştüğünü hissediyordu şimdi. Genç kadın tekrar yerine oturdu. Birlikte çalmaya başladılar.

Joliette ve Adrien de birbirlerini selamlıyor, sürtünüyor, yaklaşıyor, uzaklaşıyor ve tekrar yaklaşıyorlardı. Her adım onları biraz daha kapıya doğru götürmekteydi. Son adım ardından, Adrien, Joliette'in eline yapıştı. ve onu dışarı sürükledi. Kıkırdaşarak yan odada kayboldular. Mumların ışığı titreşti. Kapının iki kanadını arkalarından çekmişlerdi.

Bu kaçış Floris'i daha da kızıştırdı. Bir köpek gibi ısırarak geliyordu içinden. Elleri genç kadının ellerine değmekteydi. Bu gece Floris kadınlardan nefret ediyordu. Hepsini aynı kefeye koymaktaydı. İhanete uğramıştı, kadınların en yalancısının ihanetine uğramıştı. Düşündükçe parmakları daha büyük bir hırsla iniyordu klavyeye.

"Yavaş olun, yavaş," dedi Marie-Blanche, Floris'in sinirliliğini yanlış değerlendirerek.

Birden doğruldu genç adam, saldırgan, sinirli, nefis. Demir gibi bir bilek Marie-Blanche'ı klavye dayamıştı. Kaba ve direnme kabul etmeyen eller eteklerini uçuruyordu. Genç kadın acıyla ve zevkle inledi. Floris, bütün benzerlerinin öcünü ondan almak istercesine mahmuzlar gibiydi genç kadını. Bir süre boğuştu. Marie-Blanche aşk sözcükleri mırıldanmak istiyordu. Gözlerini açtı. Floris'in kapkara, acılı bakışı şamar gibi indi suratına. Kendini kurtarmak istedi. "Bırakın beni, ne olursunuz."

"Sen kaltağın tekisin, ama hoşuma gidiyor bu!" diye homurdandı Floris.

Elleri, kısaç gibi yapışmıştı genç kadının kalçalarına. Vikontesin güzel gözleri çaresizlik yaşlarıyla doldu. Bu adamı sevdiğinden hiç kuşkusu yoktu..Onu elde etmek için ne yapmalıydı? Bir baş kaldırma yükseldi tüm bedeninden.

"Hayvan...Bir hayvandan başka şey değilsiniz!"

Marie-Blanche yere düşüyordu neredeyse. Floris, zevkin doruğuna varmadan bırakıvermişti onu. Üstünü başını düzeltiyordu. Genç kadın hâlâ soluk soluğaydı. Floris, dudakları iyice solgun, eğildi.

"Elveda hanımefendi, haklısınız, bir hayvan gibi davrandım."

Geniş adımlarla koridora yürüdü. Vikontes kendine gelmişti. Bu adamı bırakmanın bir daha onu sevgili olarak görememek anlamına geleceğini biliyordu. Hemen bir şamdan kaptı.

"Herkes yattı, beni aydınlatır mısınız lütfen!"

Floris döndü. Sağlam yaradılışlı kişileri severdi. Tek söz

söylemeden şamdanı aldı ve vikontesin peşinden yürüdü. Konuşmadan yukarı çıktılar. Birinci katın sahanlığında Marie-Blanche durdu ve yatak odasının kapısını açtı. Odanın ortasında, geniş bir ceviz yatak çarşaflarının kar beyazlığını sunuyordu. Uzakta saat gece yarısını çalmaktaydı. Floris bir an düşündü. Carlotta kendisini bekliyordu. Şamdanı gece masasının üzerine koydu ve kapıya doğru gidecek oldu. Marie-Blanche önüne geçti.

"Oda hizmetçim yattığından, soyunmama yardım ederseniz minnettar kalırım efendim."

Floris'in usta parmakları genç kadının kemerini kolayca çözdü. Vikontesin kat kat etekleri yere indi. Tül gibi iç gömleğiyle daha da ufak tefek ve ince görünüyordu. Uzun perçemleri mum ışığında alev gibi parlamaktaydı. Floris birden yumuşadı. Genç kadına sokuldu.

"İyi geceler!" dedi Marie-Blanche başını dikerek.

Genç adama sırtını dönüp yatağa girdi. O an kazanmıştı savaşı. Floris, Marie-Blanche'ı kollarından yakaladı. Genç kadın direnecek oldu. Bir öpücükle ağzı kapandı.

"Bırak da seni seveyim, küçük kız," diye mırıldandı genç adam.

Marie-Blanche gerildi, ama isteğini gizleyecek durumda değildi. Ancak Floris'in üstlüğü tenini örseleyince dikildi.

"Soyun!" dedi sertçe.

Epey sonra kımıldandı Floris. Marie-Blanche, başını göğsüne koymuştu.

"FLORİS...FLORİS SEVGİLİM..." diye mırıldanıyordu genç kadın elinde olmaksızın. Göğsünü okşayan elleri boynundaki garip bir demir madalyona dokundu.

"Bu ne? " diye sordu merakla.

"Bir anı, canım!"

"Bir kadının anısı mı? "

"Bir bakıma öyle...ama daha çok muska gibi kullanıyorum, pek çok kereler hayatımı kurtardı."

Floris, Marie-Blanche'ın saçlarına bir öpücük kondurdu. Ne madalyondan, ne de anısından uzun boylu söz etmek istemiyordu.

"Sevgilim, siz büyücülerin en güzelisiniz!"

Floris, bir yandan bunları söylüyor, bir yandan da giyiniyordu. Güzel kontes, bütün gece kalmasını isterdi ama üstelememek akıllılığını gösterdi. Sezgileri, bu yırtıcı yarattığı iyice zincire vurabilmek için özgür olduğu izleniminin yaratılmasını fısıldıyordu genç kadına.

"İyi geceler Floris," diye mırıldandı gevşek gevşek.

"Yakında görüşmek üzere, şekerim."

Floris, kapıyı kapatmadan parmaklarıyla bir öpücük yolladı yatağa. Ağır ağır indi merdiveni. Yan odadan gelen tatlı mırıltılar, Adrien'in peşinden gelmeye hazır olmadığını gösteriyordu.

Bir dakika sonra, ay ışığında dört nala yol almaktaydı. Marie-Blanche'ın sevgisi duygularının şiddetini yatıştırmıştı.

"Bu genç dul çok sevimli.. niçin ruh ve beden huzurunu burada aramamalı? " diye söylendi kendi kendine.

Yol boyu bir dere akıyordu. Floris, atının su içmesi için durdu. Kulak kabarttı, peşinden gelen toynak seslerini işitti. Her halde Adrien kardeşine yetişmek istiyordu. Ama Floris, içgüdüleriyle, atını mısır tarlasına sürdü. Yoldan görülmeksizin dönemeci seçebiliyordu bulunduğu yerden. Yanılmamıştı. Bir atlı beliriverdi. Deli gibi sürüyordu atını. Adrien değildi üstelik. Bir zenciydi bu. Nedenini bilmeksizin, bu zencinin kendi peşinden geldiğini hissediyordu. Atlı, bir toz bulutu arasında, Nouvelle-Orleans'a doğru gözden kayboldu.

Floris, atına atlamadan önce bir süre bekledi. Bu atlı merakını uyandırmıştı. Karanlıkta zencinin yüzünü seçememişti, ama kürekçilerin başı olan uzun boylu zenci olduğuna yemin edebilirdi. Pis bir koku kente yaklaştığını hatırlattı. İlk evleri çevreleyen pislik dolu hendeklerde kurbağalar vıraklıyordu.

"Buraları hep temizlemek gerek," diye düşündü Floris tiksintiyle.

Üzerinde fener yanan kapıyı vurduğunda da saat biri çeyrek geçiyordu. Bir köle kapının üzerindeki deliği araladı. Floris, gözden geçirildiğini hissetti, ama kapının öbür yanındakiler hoşnut kalmış olmalıydılar ki kanat ardına kadar açıldı. Genç bir zenci kadın Floris'i salona götürdü. Son müşteriler içki şişelerini boşaltmak üzereydiler. Nouvelle-Orleans sokakları gibi karmakarışıkta buranın görüntüsü de.

Bir masada, uzun konçlu beyaz çoraplar giymiş çok şık birkaç beyzade garip kişilerle kadeh tokuşturuyorlardı. Az ötede, efendi kılıklı adamlar üstü başı dökülen askerlerle içki içiyorlardı. Askerlerin bir gecede bütün paralarını, masaların arasında dolaşan zenci ve beyaz kadınlarla içkiye verdikleri belliydi.

"İyi geceler Portejoy! Siz de felekten bir gece çalmaya mı geldiniz? " diye seslendi neşeli bir ses.

Floris, kafayı iyice tütsülemiş görünen dostları Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais'yi uzaktan selamladı. Her ikisinin de dizinde bir beyaz kadın vardı.

"Ziyaretinizle bize onur verdiniz, efendim. Madam Gorbal size nasıl bir yardımda bulunabilir? "

Floris döndü ve dev anası gibi bir melez kadınla burun buruna geldi. Ev sahibesi buydu işte. Gençliğinde güzel olmalıydı, üstelik yaşı da kırkın pek üzerinde değildi. Kırmızı kadifeden bir elbise giymiş, iyice pudralanmış bir peruka takmıştı. Yağlı, ağır göz kapaklarının altından ufak ve canlı gözleri yeni geleni süzüyordu. Floris, bu tehlikeli kadının gözünden pek az şeyin kaçması gerektiğini düşündü. İçgüdüsel bir tiksinti ve kadının geçmişi hakkında daha çok şey öğrenme isteği arasında duraksadı.

"Kimi seçtiniz acaba? "

"Carlotta'yı isterdim," dedi Floris hiç sıkılmadan.

Bir kahkaha attı melez.

"Doğrusu, zevkli adamsınız...Carlotta'yı isteyen çoktur, en pahalı kızımızdır o. Biraz içki için, buyurun benzeri yoktur Corlatta'nın burada."

Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais kupalarını Floris'e doğru kaldırıyorlardı. O da uzaktan kadeh kaldırdı. Alkol, sıcacık, rahatlatıcı etkisini göstererek dolaştı damarlarında. Madam Gorbai el çırpı. Kısacık etekli bir zenci kız hoplaya zıplaya geldi. Güzel göğüsleri de onunla birlikte hoplayıp zıplamaktaydı.

"Marki Hazretlerini Carlotta'ya götür."

Floris, Marki olduğunun burada nasıl öğrenildiğini sormadı. Melez kadının mesleği her şeyi bilmesini gerektiriyordu.

Genç zenci kız, üst katta bir kapı açtı. Carlotta, çiçekli bir kanapeyi yayılmıştı. Floris içeri girince doğruldu.

"Gelmeyeceğini sanmıştım, efendi!"

Floris, güzel kadını tepeden tırnağa süzdü. Mumların titrek ışığında, gün ışığındakinden daha da güzel ve istek uyandırıcıydı. Gözlerinin altındaki belli belirsiz halkalar yüzünü daha da anlamlı kılıyordu. Uzun kirpikleri mat yanaklarını gölgelemekteydi. Hem canlı, hem de gevşek bir görünüşü vardı. Eliyle bir işaret yaptı. Köle kapıyı kapattı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Carlotta.

Floris, kanepenin kıyısına ilişirken başıyla olumsuz bir işaret yaptı. Carlotta'nın gözleri parlıyordu. Floris'e sokuldu.

"Verdiğim sözü tutmamı istemeye mi geldin?"

Floris duraksadı. İç boşalmıştı sanki, istek duymuyordu hiç. Nouvelle-Orleans geceleri gündüzlerden de yorucu geçecek gibiydi. Kayıtsız bir havaya büründü.

"Senden istediğimi öğrenip öğrenmediğini sormaya geldim sadece."

Carlotta birden kendini geriye attı. Ellerini ensesinde kavuşturdu. Sımsıkı dişlerinin arasından alaycı bir kahkaha süzülürdü.

"Evet ama...biraz da benim için geldiğini sanmıştım...neyse, sen bilirsin...Carlotta'yı küçümsemekle budalalık ediyorsun."

Floris diretecek oldu. Carlotta sözünü kesti.

"Bir şey söyleme. Durumunu daha da ağırlaştır-

rırsın..Peki, *Louisiana Güzeli* hakkında bilgi edinmek istiyordun...Tekne, ünlü korsan Şeytan Fokker'in eline geçti...Birkaç kişi canını kurtardı.."

"Evet, bunların hepsini biliyorum, ama teknenin ne olduğunu öğrenebildin mi? "

Floris sabırsızlığını gizleyemiyordu. Carlotta onu uzun uzun süzdü.

"Aradığın bir kadın mı? "

"Evet...kuzinim..."

"Birtakım denizciler *Louisiana Güzeli*'ni Meksika Körfezi'nde gördüklerini söylediler...Hatta biri Barataria körfezine demir atmış olabileceğini de iddia etti."

"Barataria da neresi? "

"Korsanların üssü.

Floris'in sırtında bir ürperti dolaştı.

"Bunlardan başka, Carlotta, bir sürü kölesi olan zengin bir efendiden söz edildiğini işittin mi? "

"Burada öyleleri pek çok," dedi Carlotta alaycı bir sesle.

"Hayır, sabahki tekneyi görmüş olmalısın hayatımızı kurtaran o teknedeki adamların kime ait olduklarını biliyor musun? "

"Onlarla neden ilgileniyorsun? Polis misin yoksa? "

"Sadece teşekkür etmek istiyorum."

Carlotta bir çukulata aldı önündeki çanaktan, ısırdı.

"Hayır, tanımıyorum, ama kimsenin görmediği bir kadının Manchac'dan ütede büyük bir çiftlik kurduğunu işittim...epey uzakta buradan, Kızıl ırmak ve Pontchartrain gölü yönünde on iki fersah kadar uzaklıkta...Ona hizmet eden zenciler söylentiye göre özgürmüşler. Çevresinde beyaz kadınlar varmış, ama şimdiye kadar bu kadınları gören olmamış...Bütün öğrenebildiğim bu, memnun kaldın mı? "

Floris'in başı göğsüne düştü. Düşüncelere dalmıştı.

"Barataria ya da kimsenin bilmediği çiftlik..."

Floris'in içgüdüğü, bu iki yerden birinde Baptistine'in olduğunu öğreneceğini fısıldıyordu. Ceplerini karıştırarak doğruldu.

"Sağol Carlotta!"

Genç kadının avucuna altın dolu bir kese bırakıyordu. Carlotta onu nefretle süzdü.

"Sen de başkaları gibisin...Para, hep para...Carlotta'yı küçümseyen küstah beyazın ona hiç borcu yoktur!"

Floris kapıya varmıştı bile. Şaşkınlıkla dönüp kanepeye yürüdü.

"Garip kızsın Carlotta, o keseyi verirken seni kızdıracağımı düşünmemiştim. Güzelliğin söz konusu değil, şekerim. Tersine, tanıdığım en güzel kadınlardan birisin. Ama ne olursun bağışla beni, içim boşaldı, tükendim bu gece. İşte, gerçeği öğrendin!"

Güzel melez bir kahkaha attı.

"Sen tükendin ha? Olamaz! Her şeyi bırak bana, Carlotta işini bilir."

Bu durum Floris'in başına hiç gelmemişti. Kavrandığını ve divanın üzerine devrildiğini hissetti. Bir eylem adamıydı o. İlk girişim hep ondan gelirdi, ama Carlotta büyük bir ustalıklarla sıyrılıyordu giysilerini. Yapış yapış bir ağız bedeninin her yanında geziniyordu. Usta eller bütün zevk kaynaklarını bulup çıkarıveriyordu. Carlotta şeytan gibiydi, aynı anda her yere yetişiyordu. Floris böyle şey duymamıştı. Şakakları atıyordu. Carlotta'yı kendine çekmek istedi. Genç kadın direndi.

"Bırak bana. Her şeyi unut sen!"

Carlotta haklıydı. Floris bırakıyordu kendini. Zevk alıyordu bu yeni durumdan. Ama düşüncesi, sevdiği bütün kadınları yeniden anımsamaktaydı. İçki de yabancı değildi belki bu 'geçmişte yolculuk'a. İlki, kralın sahip çıktığı güzel Pauline de Mailly Bresle...sonra haydut Belle rose. Floris gülümsedi...Ama Çarevna Elisabeth ona kollarını uzatıyor gibiydi...Bir inilti yükseldi dudaklarından...Kendisini sevmiş miydi o eşsiz prenses? Floris, kızkardeşi olan Elasebeth'le az kaldı işleyecek olduğu büyük günahı dünmüş gibi yaşıyordu. Evet, Çar'ın piçi Floris, hep Elisabeth'in ve Moskova'nın altın sarısı kubbelerinin anısıyla kovalana-

caktı...Ama Elisabeht şimdiden siliniyor, yerini temiz yürekli çingene Zingara'ya bırakıyordu. Vajda Tamara ve çingene ailesiyle birlikte hâlâ dünyayı dolaşıyor muydu? Ya Madam Çong... Düşes de Gramont...Moğol kabilesi...Bütün bu kadınlar odanın içinde dönüp dururken, Floris onları saymaya çalışıyordu. Ama yüreğinde korkunç bir yara ve derin bir pişmanlık bırakan kadının karşısında hepsi siliniyordu: Baptistine'di bu kadın. Neden doğumundaki sırrı suratına vurmuştu? Hırsız, haydut bir kadının, Cartouche'un öz kardeşinin kızı olduğunu ona neden söylemişti? Evet, Baptistine ünlü haydudun yeğeni ve Kont Ville-neuve-Caramey'in kızıydı.

Carlotta'nın dudakları en büyük zevkleri uyandırıyordu Floris'de. Genç adam inledi, hırıldadı neredeyse kendinden geçerken.

"Carlotta güzelim, sen bir büyücüsün."

Floris birden çıldıracak gibi oldu. Genç kadını yakaladığı gibi devirdi. Her şeyi unutmak, huzura, mutluluğa kavuşmaktı amacı...

Floris, Carlotta'nın kollarında uyumuştı. Genç kadın, rahatsız etmemek için kımıldanmaktan kaçınarak bütün gece onu kolladı. Kolu uyuşmuştu.

Floris gözünü açtığında güneş gökyüzünde parlıyordu. Çabucak giyindi.

"Yine Carlotta'yı görmeye gelecek misin?" diye mırıldandı genç kadın kapının eşiğinde.

"Seni nasıl unutabilirim, Carlotta?"

Floris, uzun ve esmer parmakları öpüyordu. Gülümsedi. Carlotta kıvançla kesesini geri veriyordu.

Alt kattaki boş salona vardığında bir an durdu. Bir masanın başında tek başına oturan Madam Gobal, hesap yapıyordu. Floris, yanından geçerken kadının önüne birkaç gümüş lira bıraktı. Kadın, bu yeni ve cömert müşterinin ruhunu okumak istercesine süzüyordu Floris'i. Genç adam

ona da *Louisiana Güzeli* konusunda soru soracak oldu, ama kadının gözlerindeki kurnaz parıltı ona engel oldu.

Floris, ahırda kendisini bekleyen kısırağına atladı. Doğru hana dönecek yerde, Orleans sokağına uzanıp Marie-Blanche'a çiçek, markize bir şişe koku, Carlotta'ya da bir çift mercan küpe aldı ve evlerine yollattı. Yüz elli liraya patlamıştı bütün bunlar.

Bu eli açık müşteri karşısında kendinden geçen satıcı kadın:

"Öğlen olmadan ellerine varır, efendimiz," diyordu.

Altın Aslan'a gelirken, Floris acı acı düşünmekteydi.

"Bu gidişle yakında beş parasız kalırız," diyordu kendi kendine.

Fedor'la Li Kang, kapının eşiğinde silahlarını yağlamaktaydılar.

"Adrien döndü mü? " diye sordu Floris.

"Evet, küçükbey."

"Buda'nın hoş kokulu suları içinde Bahar Çiçeği'ni bekleyen Mutlu Gün'ün bakışı sabah çiyyile parlarken, bin kere..."

Li Kang ipin ucunu kaçırmıştı bir kere. Floris, saç örgüsüne dokunarak onu susturdu.

"Mükemmel! Siz atlara bir göz atın dostlarım. Yola çıkıyoruz!"

"Tanrım! Ulu Tanrım! Yüce Meryem! Yine nereye gidiyorsunuz? "

Elisa'nın sesi merdiven boşluğunu çınlatmaktaydı.

Floris, yaşlı kadına doğru atıldı. Onu havaya kaldırdı ve yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"Bir iz üzerindeyiz, Elisa."

"Burada oturup bekleseniz daha iyi olur. Hem beni yere bıraksana canım. Floris, bu çılgınlıklar benim yaşıma uygun düşmüyor artık!"

"Memnun değil misin Elisa? Baptistine'imizden haber alacağımı umuyorum..." diye fısıldadı Floris.

"Bu işe karışmasan iyi edersin...Yeterince kötülük ettin,

rahat bırak zavallı güvercinimi bulunduğu yerde."

Aldığı cevap Floris'in soluğunu kesmişti. Birkaç basamak çıktı. Elisa, gerçekten çok yaşılanıyordu...saçmalıyordu neredeyse...Daha dün Baptistine'in izini bulmak için çırpınırken şimdi kayıtsız görünüyordu.

"Nereye gidiyorsunuz? Nereye? "

Gregoire mutfaktan çıkmıştı. Saçları bembeyazdı, Fedor ve Li Kang'dan yirmi yaş büyük olduğu halde, ihtiyarladıkça, sağlam bir meşe kadar güçleniyor gibiydi.

"Kızıl Irmak'la Pontchartrain gölüne doğru gideceğiz, bizimle gelir misin Gregoire? "

"Hem de koş koş!"

Gregoire, Kazak'la Çinliye yetişmek için ahıra koşuyordu bile.

Floris ve Adrien, az sonra, ayaklarında çizmeleri ve yeni moda olan redingotlarıyla aşağı indiler. İki kardeş arasındaki tartışma epey çetin geçmişti. Sonunda da Adrien, bir uzlaşmaya razı etmişti Floris'i. Onu kimsenin bilmediği çiftliğe götürecek, ama karşılığında da Floris, hiç değilse şimdilik, iki düellodan vazgeçecekti.

Nemli bir sıcak çökmüştü kentin üzerine. Floris ve Adrien, güneşten korunmak için şapkalarını kafalarına iyice geçirdiler. Atlarına atladılar. Can yoldaşları da onları bekliyordu. Tam yola çıkacakları sıra bir çığlık hepsini durdurdu. Soluk soluğa köşeyi dönen Çiçero'ydu bu.

"Efendi...Efendi...Bir şey öğrendim...Ağabeyini ve seni timsahlara yem olmaktan kurtaran yiğit zenci ve arkadaşları özgür insanlarmış...Pontchartrain gölü civarındaki bir kadının çiftliğinde çalışıyorlarmış..."

"Biliyoruz Çiçero, biz de oraya gidiyoruz," dedi Adrien gülümseyerek.

Adam, düş kırıklığına uğrayarak başını eğdi. Geç kalmıştı ve on altını kazanamayacaktı. Adrien omuzuna vurdu.

"Ata binmeyi bilir misin Çiçero? "

"Tabii, efendi, Çiçero yolu da iyi bilir. Sen bataklıklarda

boğulabilirsin ama."

Floris ve Adrien kahkahayı bastılar. Uyanık çocuğu doğrusu şu Çiçero.

"Hoşuma gidiyorsun. Koş ahıra, söyle seyişe senin için bir at kiraladığımızı."

Fedor, Li Kang ve Gregoire şaşkın şaşkın bakiştılar. Zencinin aralarına karışmasını pek onaylamıyorlardı. Aralarında konuşmadan, bu köle çocuğundan uzak durmaya karar verdiler. Güçlü bir ata binmiş, dört nala geliyordu Çiçero da.

Atlılar köşeyi döner dönmez, Elisa, elinden geldiği kadar hızla odasına çıktı. Kapısını kilitledi ve önlük cebinden dörde katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Göz kapakları kağıttakileri okumak için kısılıyor, alfabeyi hiç bir zaman tam olarak öğrenemediğinden iki satırı heceleyip duruyordu...Eciş bücüş elleri titremektedir...Yatağının ayak ucuna bıraktı kendini. Kızarmış gözleri yaşlarla doluydu.

"Tanrım! İlanrım! Küçük güvercinim benim! Ah! Bütün bu işlerin sonu kötüye varacak."

Bayan Sainte-Hermine, Floris ve Adrien'le arkadaşlarının doğu kapısına doğru gittiklerini balkonundan görmüştü. Sıcaktan baygın düşmüş, neredeyse çırlıçıplak uyuyan yeni kiracısına koştu.

"Kont de Villeneuve ve Marki de Portejoie kentten ayrılıyorlar!"

Ernaudan de Gastagnac, çarşafı üzerine çekerek doğruldu.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Hey, La Fortune! Giyin bakalım!"

Bir inilti ona karşılık verdi. Şişko asker arka bahçedeki hamağın üzerinde uyukluyordu.

Baron Jeodard Castillon du Rocher, peşinde sadık Padin'le alış veriş yaparken satıcı kadın başını kaldırdı.

"Aaaa, sabahki müşterim kentten ayrılıyor!"

Jeodard irkildi, Floris en önde at sürüyordu. Padin, efendisinin koluna yapıştı.

"Aman efendim, ne olur şu kudurgandan uzak durun!"

"Yeter Padin! Nişanlımı bulmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum artık."

"Başarırsanız efendimiz, bunu hak etmiş olacaksınız!"

Satıcı kadın konuşmaları kaçırmıyordu. Müşterileri dışarı çıkar çıkmaz, en iyi dostu olan eczacının karısına koştu. Kadın da, denizci Yann Le Gallic'in açılan yarasını sarıyordu.

"Düşünün Artemise, valinin hizmetçilerini kurtaran iki efendi kentten ayrılıyor, dün boğulmaktan güç kurtulan adam da peşlerinde!"

Yann Le Gallic hemen ayağa fırladı.

"Ama bayım...Bekleyin bayım, işiniz bitmedi daha!"

Eczacının karısı davranana kadar Le Gallic sokağa varmıştı bile.

Floris ve Adrien geçtikleri yerde yarattıkları kargaşalıktan habersiz, kentin kapılarına varmışlardı. Küçük tuğla köprüyü geçecekleri sırada, av hayvanı satmak üzere bir grup Natchez Kızılderilisi kente giriyordu. Boyun eğdirilmiş yerlilerdi bunlar. İki kardeş arkadaşlarına işaret ettiler. Onlar da kenara çekilip Kızılderililere yol verdiler. Yerliler teker teker, gözleri yerde, geçiyorlardı. Genç bir kız gözlerini kaldırma yürekliliğini gösterdi sadece. Yüzü bir İspanyol kadınının yüzü gibi açık renkti. Güzel bakışını Adrien'in gözlerine dikti. Pek eğlenen Adrien de, şapkasını çıkarıp onu selamladı. Güzel Kızılderili gözlerini yere eğdi ve telâşla ötekilerin yanına koştu.

"Aman ağabey, Kızılderili güzeli kıpkırmızı oldu," dedi Floris. Adrien, bir şey söylemeden şapkasını geçirdi tekrar kafasına. Dört nala Mississippi kıyılarına varmışlardı. Oldukça kumlu kara toprak, yerini kırmızı bir kile bırakıyordu şimdi. Atlar iyi gidiyorlardı. Birden Floris atını durdurdu. Öbürleri de onu izlediler. Batıdan gelen boğuk bir gumbürtü denizden yükseliyordu. Aynı anda ateş eden otuz topun çıkardığı

gürültüye eşti bu. Floris ve Adrien kaşlarını çatdılar. Sakin ve kımiltısız akan nehrin sularına baktılar. Gökyüzü masmaviydi.

"Meksika körfezinde bir deniz savaşı vardır belki," dedi Floris.

Adrien öbürlerine döndü.

"Siz ne dersiniz, arkadaşlar? "

Fedor, kendinden pek emin palasına vurdu.

"Eğer İngiliz köpekleriye sıkı dursunlar."

Sözüne daha bir ağırlık vermek isteyen Fedor yere uzun bir tükürük savurdu. Li Kang, dinlemeleri gerektiğini işaret etti parmağıyla.

"Belki dönmemiz daha doğru olur," dedi yaşlı Gregoire.

Gümbürtü yeniden duyuluyordu. İyice yükseliyor ve Illinois doğru uzaklaşıyordu. İlerde, Nouvelle-Orleans halkı karınca gibi nehre koşmaktaydı. Herkes gürültünün nereden geldiğini merak ediyordu. Çiçero atını Adrien'e doğru sürdü.

"İyi değil bu, efendi...iyi değil..Tanrı'nın parmağı."

Fedor ve Li Kang, küçümseyen bakışlarla Çiçero'yu süzdüler. Bir Kazakla bir Çinlinin hiç bir şeyden korkmadığını bu zenciye göstermek istiyorlardı.

"Hadi, ne bekliyoruz? İleri!"

Floris atını bütün gücüyle mahmuzladı. Hava ağırdı. Düzenli gümbürtü onları izliyordu sanki.

Büyüleyici bir görüntü atlıların önüne serilmişti. Ulu ağaçlarından uzun Venüs saçları dökülüyordu. Manchac, Mississippi'nin sayısız ölü kollarından birinin uzandığı yerd. Söğütler, zeytinler ve dikenli ağaçlar uzun köklerini durgun sulara uzatmışlardı.

"İşten sarsılan toprak ülkesi!" dedi Çiçero, yosunlu bir yolda kendisini izlemelerini arkadaşlarına işaret ederek.

Fedor'un omuzları tiksintiyle kalktı. Li Kang bir suskunluğa gömülmüştü. Gregoire'ın yüzü solmaktaydı. Sivrisinek sürüleri aralıksız saldırılarını sürdürüyor, çingiraklı yılanların şingirtıları atları sinirlendiriyordu.

"Neden sarsılan toprak ülkesi Çiçero?" diye sordu Adrien.

"Vay canına, sakın yürüyen kumlar olmasın?" dedi Floris. Çiçero başını salladı.

"Hayır, efendi, ama bastığın yere iyi bak, sen de dikkatli ol efendi..."

Çiçero dönmüş, Floris'in atının koşumlarına yapışıyordu. Bu kadarı fazlaydı artık. Kazak öfkeli bir homurtu koyverdi. Küçük beylerinin bu siyah renkli budalaya kanmalarına dayanamazdı. Yerdeki bir kaynağacı gövdesinin üzerinden ustaca aşırıldı atını.

"Aman dikkat efendi!" diye bağırdı Çiçero dehşetle.

Fedor yoldan çıkmıştı. Görünürde katı olan toprak,

nehirin kolunun vıcık vıcık suları üzerinde yüzen bir kabuktan başka şey değildi.

Floris ve Adrien hemen yere atladılar. Fedor bataklıkta debeleniyordu. Atı delirmiş gibi şaha kalkmaktaydı. Kazak bataklıktan kurtaramıyordu kendini. Mahmuzlarından biri üzeniye sıkışmıştı her halde, hele soktu mu insanı öldüren uzun ve kara yılanlar suyun yüzeyinde belirmese durumu pek o kadar da kötü sayılmayacaktı. Sürüngenler ısıklı çalarak zavallı Fedor'a doğru kayıyorlardı.

"Sakin ol...seni koruyoruz!" diye bağırdı Adrien ve Floris silahlarını doldurarak. Li Kang da, yüz adımdan öteye savurabildiği kamasını hazır etmişti.

"Hayır efendiler, siz bu işi Çiçero'ya bırakın..."

Zenci kendini bataklığa atmıştı. Kurbağa gibi, kafası suyun içinde yüzüyordu. Her kulaçta da tiz bir çığlık atarak suyun yüzeyine fırlıyordu. Bu çığlık sürüngenleri rahatsız eder gibiydi. Çiçero'nun her çığlığında, yılanlar ak nilüferlerin altına gizleniyorlardı.

Tehlike geçmişti. Sonunda üzengiden kurtulan Fedor bataklıktan fırladı. Floris ve Adrien atını çamurdan dışarı çekiyorlardı. Çiçero yola attı kendini. Dişlerini göstererek gülüyor, devamlı silkiniyordu. Fedor, Çiçero hakkında beslediği kötü duygulardan utanarak başını eğdi.

"Garip bir rengin var arkadaş...ama bundan sonra Fedor Tartakowsky'nin dostun ve hayatını sana borçlu bir kişi olduğunu söyleyebilirsin."

Kazak, Çiçero'nun elini kırarcasına sıkıyordu. Neyse ki Li Kang, yerlere kadar eğilerek bu gösteriye son verdi.

"Pulları gecenin rengini taşıyan balığa bin hoş kokulu yıl süresince şükürler olsun ki Keskin Kılıç'ı Sahte Dragon'un ölümcül sularından çıkardı... Pulları gecenin rengini taşıyan balık, beş yapraklı Lotüs'ün sonsuza dek sürecek minetine güvenebilir!"

Çiçero, hiç bir şey anlamadığı bu süslü söylev karşısında gözlerini deviriyordu. Gregoire, Çiçero'nun çok daha iyi anladığı bir dilden konuşmaktaydı.

"Aferin evladım. Aferin, yiğit çocuksun sen."

Floris ve Adrien yeni dostlarının omuzuna vuruyorlardı. Çiçero benimsenmişti.

Atlarına binmek üzereyken yakınlarında bir silah patladı. Altısı da hızla geri döndü. Garip bir görüntüyle karşı karşıyaydılar. Jeodard Castillon du Rocher suyun ortasında debeleniyordu. Ernaudan de Gastagnac ve Yann Le Gallic yoldan kara yılanlara ateş ederken, Padin'le La Fortune de ağlaşıp duruyorlardı.

Çiçero dalmaya hazırlanırken, Floris bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Hayır, o sersemi bana bırak," dedi üstlüğü çıkarırken.

Çamurlu suya dalıverdi ardından. Başı suyun içinde yüzüyor, arada Çiçero gibi başını çıkarıp tiz bir çığlık atıyordu.

"Yaşa! Aferin! Efendi yerliler gibi ses çıkarıyor!" diye bağıırıyordu öğrencisiyle kıvanç duyan Çiçero.

Floris, saçına yapıştığı Jeodard'ı kıyıya çekmekteydi.

"Hadi, çabuk olun. Hep yolumun üzerinde sizi mi bulacağım? "

Jeodard kendini yosunlara attı.

"Size teşekkür ederim efendim...Sağolun...Başıma ne geldiğini, nasıl düştüğümü hiç bilmiyorum."

"Ben de, burada ne halt karıştırdığınızı öğrenmek için sizi zehirli yılanlardan kurtardım. Yoksa bu baylarla birlikte benimi izliyorsunuz? "

Ernaudan de Gastagnac araya girdi.

"Sayın bayım, Louisiana çok büyük bir yerdir."

"Gerçekten de öyle," diye kıkırdadı Floris. "Fransa'dan on kat büyük. Bol bol yer olmalı burada insana. Ama sizin gibi tatsız kişilere toslamadan bir yere kımıldayamıyorum..."

"Bağışlayın ama gezmek bizim de hakkımız," diye karşı çıktı Yann Le Gallic.

"Gezintileriniz hiç hoşuma gitmiyor. Bizi ispiyonlamanıza da kolayca engel olabilirim."

İki kılıç da aynı anda kınınıan fırladı. Şişlenme

pahasına Adrien araya girdi.

"Bırakın dövüşmeyi baylar!"

"Sen çekil, Adrien!" diye homurdandı Floris kılıcını döndürerek.

Adrien, inatla kollarını kavuşturup yerinden kımıldamadı.

"Asla, dövüşmek istiyorsanız önce benî öldürmelisiniz. bu düello çok saçma. En yakın merkezden epey uzaktayız. Biriniz yaralandı mı hemen kangren olur...Önce beni dinleyin, bir önerim var.."

Herkesin kulağı Adrien'in dudaklarından çıkacak sözlerdeydi.

"Bundan böyle herkes dilediğini yapabilir ve dilediği yere gidebilir, ama birbirimize üç yüz adımdan fazla yaklaşmak yasak...Tek kelimeyle uzak duralım birbirimizden...Kabul ederseniz, kardeşim de sizlerle itişmeyeceğine söz veriyor. Değil mi Floris? "

Genç adam kötü kötü sırttı.

"Bugünlük kabul ediyorum..Bay Jeodard du Rocher bu kadar sık boğulmaya kalkmazsa. Ama üç yüz adımdan yakına gelerseniz, yemin ediyorum ki üçünüzü de delik deşik ederim. Hayatımın sonuna dek zindanlarda çürüsem bile!"

"Erkek sözü bayım, öneriyi kabul ediyoruz. Değil mi arkadaşlar? "

"Bundan böyle herkes kendi başının çaresine bakıyor!" dedi Jeodard, paçalarından sular akıtarak doğrulup.

Yan Le Gallic, ses etmeden başıyla onayladı. Floris sapsarı kesildi. Baptistine'e göz koyanlar arasında, en içten olduğundan en tehlikelisi bu adamdı.

Herkes atına atladı.Floris ve Adrien'in başı çektiği küçük topluluk önden yola çıktı. Floris, sık sık arkasına bakıyordu. Ernaudan, üç yüz adım geriden gelmekteydi. Yann Le Gallic onun peşindeydi, arkasında da Jeodard'la Padin ve La Fortune vardı.

Az sonra, kızgın güneşin altında bembeyaz bir görüntüyle karşılaştılar. Ancak beyaz güller kıyaslanabilirdi pamuğun bu görünüşüyle. Altı atlı şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu.

Zenci erkekler ve beyaz kadınlar tarlalarda pamuk topluyorlardı. Bu çiftliği yöneten değişik bir kişi olmalıydı.

"Çiftlik binası nerede?" diye sordu Floris bir zenciye.

Adam şapkasını gözlerine indirmişti. Başına kaldırmayıp, eliyle küçük bir koruluğu işaret etmekle yetindi. Atlılar o yönde tırıs kalktılar. Az sonra da, selvi ağacından alçak bir yapı gördüler. Oldukça iyi bakımlı bir parkla ve yeni dikilmiş bir tahtaperdeyle çevriliydi. Lüks olmamakla birlikte yeterince konforlu görünüyordu. Bir keçi ağlının çevresinde frenk incirleri bitmişti.

Floris ürperdi. Kürekçilerin başındaki zenci çıkıyordu ağıldan. Adrien adama seslendi:

"Günaydın dostum, görüyor musun, bulduk seni! Mississippi üzerinde bizi timsahlardan kurtardığın için sana ve arkadaşlarına teşekkür etmek istiyoruz sadece."

Zenci onu dinlemiyor, genç adamın omuzunun üzerinden ileriye bakıyordu. Ernaudan, Jeodard ve Yann Le Gallic epey uzakta, yolun üzerinde beklemekteydiler. Floris, sinirli sinirli söylendi.

"Sen aldırma o çulsuzlara!"

Zenci ilk kez ağzını açtı.

"Onlar...jandarma mı yoksa?"

"Yok canım, gezintiye çıkmış adamlar sadece...Al, dostum, sen ve arkadaşların için!"

Floris ona dolgunca bir kese uzatıyordu. Adam kısa saçlı başını salladı.

"Hayır efendi...zahmet etmeyin...hoşça kalın..."

Dönmüş eve doğru gidiyordu ki, daha da meraklanan Floris'le Adrien peşinden yürüdüler.

"Bizi efendine götürür müsün? Ona saygılarımızı sunmak isteriz."

"Efendim burada değil."

Çift sütunlu girişin önünde kollarını kavuşturmuştu adam. Hiç kimseyi içeri sokma niyetlisi olmadığı belliydi.

Yine de Floris pes etmedi. En kibar haliyle üsteledi.

"Adını söyle de seni sevgiyle analım bari."

Adam bir an duraksadı. Am karşısındakinin isteği pek önemli değil gibiydi. Yarım ağızla cevap verdi:

"Adım...Jeannot, efendi!"

Adrien tatlı sesiyle araya girdi.

"Özgür olduğunu söylediler."

Jeannot kıvançla dikildi.

"Evet efendi, burada hepimiz özgürüz. İyi yürekli hanımımız hepimizi azat etti."

"Bak bu güzel işte. Hanımının adı ne peki?" dedi Floris.

Jeannot dudaklarını ısırıldı.Fazlaca konuşmuştu. Gözleri yuvalarında dönüp duruyor, uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu.

"Siz işinize bakın,Jeannot! Baylarla ben görüşürüm!"

Siyahlar giymiş uzun boylu bir kadın gölgesi belirmişti kapıda. Jeannot, Floris'le Adrien'in gözünden kaçmayan bir hoşnutsuzluk hareketini güç bastırdı.

"Ne gibi bir yardımım dokunabilir sizlere? "

Dili hafiften çalışıyordu, yüzü siyah bir dantel örtünün kıvrımları arasına gizlenmişti. Adrien bir basamak çıktı.

"İzninizle kendimizi tanıtalım, hanımefendi. Bendeniz Kont Adrien de Villeneuve-Caramey, kardeşim Marki Floris de Portejoie. Şu sadık zencinin bize yaptığı yardımlardan ötürü buraların sahibine ya da sahibesine teşekkür etmek istiyorduk sadece."

Siyahlı kadın inatla gölgede duruyordu. Hafiften hareketlendi. Dantel örtüden birkaç uzun siyah perçem fıskırdı. Güzel sesi yeniden yükseldi:

"Baylar, büyük bir yas sonucu bu dünyadan elini eteğini çeken bir kadını...Kuzinim Madam Gongibourno, benim gibi İtalyan asıllıdır ve bu çiftlik kendisine ölen kocasından miras kaldı. Önemli bir yolculuğa çıkması gerektiğinden şu sıra çiftlikte değil. Kendisine saygılarınızı iletirim, ama anlayış gösterip bir daha gelmemenizi diliyorum. Çünkü kuzinim de dul ve her şeyden uzak, felâketimizle baş başa, tek başımıza yaşamak istiyoruz..."

Floris, göğsünün daraldığını hissetti. Gözlerini, siyahlı kadının ellerinden ayıramıyordu. Kadın, konuşurken ince ve uzun parmaklarını sinirli sinirli sıkıyordu. Floris onu daha önce de görmüş gibiydi, ama nerede gördüğünü çıkaramıyordu bir türlü. Tedirginliğini dağıtmak için hareket etti.

"Boşboğazlığımı bağışlayın hanımefendi, ama Madam Gongibourno hayatımızı kurtaran teknede miydi acaba? "

Floris, örtünün altından kadının bakışının üzerinde olduğunu hissetti.

"Bilemeyeceğim...Beni bağışlamanızı dilerim, baylar...sizi içeri çağırمام...dinine bağlı ve yalnız yaşayan kadınlar çok dikkatli yaşamak zorundadırlar. Hoşça kalın..."

Kadın hafifçe eğiliyordu. Floris ve Adrien de onu selamladılar. Doğrulduklarında, kapı kadının üzerine kapanmıştı bile.

İçeri girer girmez kadında şaşırtıcı bir değişiklik oldu. Adrien'le Floris tepkilerini görebilseler, korku bilmeyen bu adamlar tiril tiril titrerlerdi. Yaslı kadın boğuk bir kahkahayla yüzünü gizleyen örtüyü sıyırdı. Simsiyah saçların daha da belirgin kıldığı beyaz tenli yüzünde bir çift gri göz kötü kötü parlıyordu. Saçları, yılan gibi dökülmüştü omuzlarına. Koşup pencereyi örten muslini araladı. Floris'le Adrien .atların yanında bekleyen arkadaşlarına doğru gidiyorlardı.

"Aaaah! Onlar!" diye sıırttı kadın. "Çok güzel... Yeryüzünde bir şeytan var demek! Önce senden öcümü alacağım Floris...Floris. Sonra da o kadından...Hanımefendi cömertlik numarasında...Pişman olacak...Ah!... İKİSİNİ DE CEZALANDIRACAĞIM!"

"Haber vermeliyiz, küçük hanım."

Kadın ürperdi. Jeannot girmişti içeri. Tedirgince saçlarını kaşıyıp olduğu yerde sallanıyordu.

"Canımı sıkıyorsun, pis karafatma! Gidip geldiğin hiç duyulmuyor, casus...haber vermek yok, hanımefendi yarın dönecek, zamanımız bol."

Şarkı söyleyerek odasına yürüdü. Sömürgeci hayat çok eğlenceli geçmeye adaydı şimdi.

Atlılar yolda ağır ağır ilerliyorlardı.

"Eeee, dostlar, o dindar kadını gördünüz, ne dersiniz? " diye sordu Adrien.

Li Kang saç örgüsüyle oynadı.

"Saflığın ve temizliğin yetmiş iki doruğu, güneşe bakamayan yedi kuyruklu kedinin erişemeyeceği kadar sarptır."

Çinlinin düşünceleri bazan sıradan kişilerin hiç anlayamayacağı kadar çetrefildi. Çiçero kulaklarını ovaladı. Aziz Thomas gibi, ancak kulaklarının duyduğuna ve gözlerinin gördüğüne inanırdı. Zenci, Floris'le Adrien'in yanına varmak için atının böğrünü topuklarıyla dürtükledi.

"Bakın efendiler... Jeannot'nun çok acelesi var!"

Floris'le Adrien, güneşten kamaşan gözlerini kıstılar. Bir şekerkamışı tarlasında ara sıra beliren atının kafasını seçtiler. Çiçero yanılmamıştı gerçekten zenci Jeannot idi bu atlı!

Merakın etkisiyle, Floris ve Adrien atlarını mahmuzladılar. Jeannot, katırcılara kısa emirler veriyordu. Tarlada, zencilerle beyaz kadınlar pamuk toplamayı bırakmaktaydılar. Jeannot, tarlaların arasından batıya doğru uzaklaşıırken onlar da sepetlerini sıralıyorlardı.

"Paydos mu ettiniz? " diye sordu Adrien tatlı bir gülümsemeyle.

Kimse ona cevap vermedi. Bu suskunluğa sinirlenen Floris, atını şişman bir beyaz kadının önünde durdurdu. Kadın sıyrılıp geçmek istedi, ama Floris hemen yere atladı.

"Günaydın...Fransızca biliyor musunuz, yoksa siz de hanımefendi gibi İtalyan mısınız? "

Şişman kadın bu fransızca sözleri işitince bastı kahkahayı.

"Yorma kendini yakışıklım...Anadan doğma Fransızım,

hem de Paris'in göbeğinden!"

Kadın yumruklarını kalçalarına dayamıştı. Şen bir görünüşü vardı.

"Louisiana'ya geleli çok oluyor mu? "

Adrien de yetişmişti. Kadın, cevap vermeden önce biraz düşündü. Arkadaşları temkinli davranıp uzaklaşmışlardı.

"Epey oluyor."

"Burada dünyadan uzak yaşamak hoşunuza gidiyor mu? "

"Epeyce, epeyce!"

"*Louisiana Güzeli* adlı gemide miydiniz? " diye sordu Floris ani bir esinle.

"O da nesi öyle; "

"Meksika körfezinde kaybolan bir tekne."

"Yok canım...Hem siz amma da gırgır heriflersiniz? "

Şişman kadın kahkahadan kırılıyordu. Uzaklaşmak üzere sepetini kaptı. Floris, demir gibi bir elle kadının bileğine yapıştı.

"Bırak beni be! Amma da herifmiş!"

"Çiftlik sahibi Madam Gongibourno'yu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz? " diye sordu Floris.

"Yok canım...Yalnızlığı sever...şu sıra adasında olmalı..."

"Adasında mı? "

"Şey...yani...hoşça kalın, yemeğe geç kaldım...yolunuza gidin artık... Hey, canımı acıtıyorsun be!"

Floris, kadının bileğini iyiden iyiye sıkmaktaydı.

"Adınız ne sizin? "

"Şey...Dédé, efendim."

Floris kadının üzerine eğildi. Yeşil gözlerin parıltısıyla büyülenen kadın ona bakıyordu.

"Hoşuma gidiyorsunuz Dédé...Onun için beni iyi dinleyin...Baptistine de Villeneuve'den söz edildiğini duyarsanız ya da Baptistine de Bourgogne'dan... hele hele tehlikede olduğunu iştirseniz, Nouvelle-Orleans'daki Altın Aslan Hanına bir haber uçurun...Anladınız mı, ucunda yüklü bir ödül var...Adı iyi belleyin, BAPTİSTİNE

BOURGOIGNON!"

Floris, donup kalan kadını bıraktı. Atına atladı ve arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı.

Küçük grup kente vardığında geceyarısını geçiyordu. Hanın önünde atlarından indiler.

"Yardıma teşekkürler, Çiçero...İşte sana on altın...Bu altınları hak ettin," dedi Adrien.

"Efendi, istersen...kapının önünde yatabilirim, sana ve kardeşine hizmet ederim...Çiçero özgür bir insandır...Onun karnını doyur, yeter..."

Adrien arkadaşlarına döndü.

"Kabul ediyor musunuz çocuklar? "

Li Kang saç örgüsünü iki yana salladı.

"Pulları gecenin rengini taşıyan balık eşliğinde on dokuz tepeli vadinin aşılması daha kolay olacak!"

Çinlinin çekik gözleri kurnaz kurnaz parlıyordu.

"Oldu bu iş, evet küçük beyim, Çiçero'yu yanımıza alıp gerçek bir Ukraynalı haline getireceğiz!"

Fedor'un bu sözünü bir öküzü devirecek güçteki şaplağının zencinin sırtına inmesi izlemişti. Ama Çiçero hayatından memnundu.

"Ona iyi bir şilte bulun, çocuklar. Biz de kimseyi uyandırmadan yukarı çıkıp yatalım," dedi Adrien bilgece.

Ertesi sabah karşılaşacakları olayı Floris bekliyordu neredeyse. Hepsi de aynı anda, yaşlı Elisa'nın ortadan kaybolduğunu gördüler.

"Durun bakalım...Gongibourno mu demiştiniz... Şey...Aradıklarımızı bulmak gitgide güçleşiyor...Sömürge günden güne büyümekte..."

Floris kendini güç tutuyordu. Kadastrodaki küçük masanın üzerinde duran kağıtları bir tekmede dağıtacaktı neredeyse. Araştırmaları onları buraya kadar getirmişti. Kral adına bütün alım satımları resmi kayıtlara geçirmekle görevli kadastro bürosuna.

"Sayımız gün geçtikçe artıyor...İşte, gözlerinizle görüyorsunuz... Evlenmeler ve doğumlarla adların listesi uzayıp gidiyor...Ben yetişemiyorum...Tanrım, bu sıcakta bir terliyorum, bir üşütüyorum...Yalnız Nouvelle-Orleans'da, üç yüzü asker olmak üzere bin iki yüz kişiyiz."

"Zenciler de bu sayının içinde mi? " diye sordu Adrien görevliye.

"Yok, sayın bayım. Zencileri adamdan saymıyorum...bakalım hele... Kölelerin sayısı kentte dört yüz...Çiftliklerde daha çok var kuşkusuz."

"Ya özgür, azat edilmiş olanlar? " dedi Floris.

"Böyleleri Nouvelle-Orleans'da pek az, yüz kadar diyebilirim. Başka kimi sormuştunuz...Manchac yöresi mi...yok, yok...Hah buldum!"

Böyle bir zafer karşısında şaşkınlığa düşen görevli narayı atmıştı. Floris de sinirli sinirli ürperdi. Kanının yüzünden çekildiğini duydu.

"İşte! Bakın! Gongibourno diye atılmış bir imza var

şurada...kadının bir ay kadar önce, toprakların kendisine ait olduğunu gösteren belgelerle buraya geldiğini hatırlar gibiyim...Evet, tamam, Kızıl Irmak'la Manchac arasında on iki bin akr (*)...Aşağı yukarı on iki bin lirayı da (**) bura parasına çevirtmiş...Geldiğinde de ben kadastroda değildim...Ama bütün işlemler kusursuz. Bir itirazınız olabilir mi baylar? "

"Hayır...hayır, olamaz!" diye atıldı Adrien. "Yakın bir akrabamızı arıyorduk da...Kendisini gören kimse, ondan bu kadının nasıl biri olduğunu öğrenebilir misiniz? "

"Tabii canım!"

Bir dakika sonra, kadastro memurunun yardımcısı, İtalyan kadının gelişini hatırladı.

"Tabii, bugün gibi gözümün önünde...Oldukça boylu...siyah bir örtüyle başını sarmıştı, söylendiğine göre dulmuş...Evet, orta yaşlı bir kadın, ellisinde diyebilirim..."

"Ellisinde mi? " diye bağırdı Floris.

"Evet efendim...Kır saçlıydı."

Floris'in düş kırıklığı büyüktü. Demek yanlış bir izi sürmüşlerdi o güne kadar. Ele geçmez Baptistine, Mississippi kıyılarında buhar olup uçuyordu.

Adrien'in kadastro memuruna sorduğu soruyla Floris dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

"Şu Okyanus'tan gelen gümbürtüler nedir? "

"Hükümet asker yollayıp araştırdı, ama ne olduğu anlaşılamadı."

"Peki, güneyde, Meksika Körfezindeki adaların adını söyler misiniz? "

"Barataria koyunda...kimsenin oturmadığı sanılan Kedi Adası var... İlerde de Büyük Toprak ve Büyük Ada...ama oraları korsan yuvası!"

"İnanılır şey değil," diye söylendi Floris. "Bunu herkes biliyor da kimse korsanları yerlerinden atamıyor!"

(*) Altı bin hektar.

(**) Kırk bin frank kadar.

"Niçin efendim? Tabii, ara sıra gemilerimize saldırıyorlar, ama daha çok İngilizlerle uğraşıyorlar, onların Mississipi'yi aşip bize kadar gelmelerine engel oluyorlar... Baylar, aslında Nouvelle-Orleans iyi korunmuş bir kent değil. Her neyse..."

Floris ve Adrien, az sonra iki adama teşekkür edip ayrıldılar. Fedor ve Li Kang efendilerini bekliyorlardı. Birlikte alanı geçtiler. Pazar kurulmuştu o gün alana. Sarı toz insanın genzine kaçıyor, leş gibi bir koku burunlara doluyordu. Boğuk uğultu düzenli olarak duyulmaktaydı, ama kimse buna aldırış etmiyor ve işine bakıyordu. Bu garip gürültüden korkan yoktu. Ufukta yanardağ görünmüyordu, yeryüzünün bu bölgesinde yer sarsıntısı olduğu da işitilmiş şey değildi.

İki kardeş, örlerinde ve arkalarında güçlü kölelerle alışverişe çıkmış olan Marie-Blanche'i ve Joliette de la Buissoniere'i selamladılar uzaktan. Hemen yanlarındaki tezgâhta da, valinin karısı, çığlıklar atarak ıstakoz seçiyordu. Floris, sevimli Bossi'nin kadının yanında olduğunu gördü. Tatlı tatlı gülümsedi ona. Bu arada Madame de Vaudreuil'ün canı tavla oynamak istemiş olmalı ki, Floris'i görünce yelpazesini kaldırdı. Ama Floris'in aklı bu tür işlerde değildi o sabah. Markize yaklaşımdan şapkasını çıkarmakla yetindi.

"Geliyor musun Floris? "

Adrien, Fedor'la Li Kang'a doğru yürüyordu. Onlar, bir at cambazının satışa çıkardığı atları incelemekteydiler. Çiçero'ya bir at alınmasına karar verilmişti. Altın Aslan Hanından kiraladıkları beygir, uzun yolu kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Floris tam ağabeyini izleyecekti ki, bir direğe çivilenmiş olan parşömen parçası dikkatini çekti. Genç adam yaklaştı ve parşömende yazılanlara okudu. Kölelere en ufak bir hayat hakkı tanımayan, onları Hristiyan dinine girip bu dinin esaslarına uygun olarak gömülmeye zorlayan *Kara Yasa*'ydı bu.

Hayatında ilk kez, Floris, bu metni okuduğunda Fransız

olmaktan utanç duydu. Aç gözlülükleri ve güç kazanma hırsları yüzünden, yurttaşları bu yeni kıtada iğrenç bir düzen kuruyorlardı.

"Gel Padin, ev işlerinde yardımcı olması için bir zenci kadın satın alalım sana!"

Jeodard Castillon du Rocher'nin sesi yakınından geliyordu. Floris, hemen döndü. Baron, genç adamın arkadaşlarına duyduğu öfkenin bedelini de ödeyecekti.

"Demek öyle bayım? Zir köle satın almak ha? Her türlü iğrençliği ve alçaklığı yapmaya hazırsınız demek? "

Floris, gözdağı verircesine yürüyordu Jeodard'ın üzerine.

"Canım ne...bunda ne var ki, herkesin yaptığını yapıyorum...Hem sizinle de konuştuğum yok benim!"

"Gelin efendim, gelin!" diye yalvarıyordu Padin efendisinin eteklerine yapışarak.

"Ama ben sizinle konuşuyorum, üç yüz adımdan yakına gelmek gözüpekliğini gösterdiğinizize göre!" diye homurdandı Floris.

Ernaudan de Gastagnac ve Yan Le Gallic de yardıma geliyorlardı.

"Yolunuza gidin bayım...arkadaşımızı rahat bırakın!" diye bağırdı hafif süvari.

"Demek ortak yaşamaya karar verdiniz baylar!" dedi Floris alaycı bir gülümsemeyle. "Birbirinizden hiç ayrılmıyorsunuz!"

"Size verilecek hesabımız yok...hoşumuza gittiği için bir aradayız!"

Yann Le Gallic'in cevabı yürekliliğini ortaya koyuyordu. Dört adamın çevresine toplananların sayısı da artmaya başlamıştı.

"Koşun, Mississipi'ye düşenler bunlar!"

"Uzun boylu esmere üç metelik!"

"Şimdi konuşan hafif süvariye iki metelik!"

Ernaudan de Gastagnac, Floris'e açıkça meydan okuyordu.

"Sözleriniz küstahça ve yersiz, bayım...Biz efendi

kişileriz, aramızda anlayışla karşılamamız gereken bir anlaşma yaptık ve buna sizin de katılmanızı kabul ederiz."

"Öyle mi? Nasıl bir anlaşmaymış bu bakalım?"

"Matmazel Baptistine'i bulma mutluluğuna ererek, içimizden hangisini seçtiğini kendisine soracağız. Ötekiler de, her şerefli erkek gibi, onun seçimine boyun eğip çekilecekler."

Floris'in gözü karardı. İnsan öldürmek geçiyordu içinden. Adrien, Fedor ve Li Kang kalabalığı yararak yaklaşmaktaydılar. Ama geç kalmışlardı. Floris'in kılıcı güneşte parlıyordu bile.

"Kendinizi koruyun şerefli baylar, üçünüze de aynı anda esaslı bir ders vereceğim."

Floris, yakınında duran arkadaşı Populus de Protais'ye anlamlı bir işaret yaptı. Ne demek istediğini şaşkınlıkla anlayan Populus, kendi kılıcını fırlattı ona. Floris, iki kılıcın kabzasını da sıkıca tarttı avuçlarında.

"Hadi bakalım ödekler, bir kişiden korkmazsınız umarım!"

"Gelin görün!"

"İnanılmaz şey!"

"Marki iki eliyle dövüşüyor!"

Her yandan haykırışlar yükseliyordu. Sinirlenen Ernaudan de Gastagnac, kılıcını çekiyordu. Floris, sağ elindeki kılıcı döndürüp karşısındakileri dövüşe çağırıyordu. Kılıçlar çatıştı.

Saat tam yarımdı. Korkunç bir sıcak kenti boğuyordu. Floris'in yüreği delice atmaktaydı. O an Romanofların deli kanı dolaşıyordu damarlarında. Büyük Petro'nun evlilik dışı oğlu koca bir orduyu bozguna uğratabilirdi. Jeodard ve Yann Le Gallic mücadeleye girip girmemekte kararsızdılar. İnce dövüşen Ernaudan'ın bir saldırı girişimini Floris sağ elindeki kılıçla önledi. Korkunç bir sıçrayışla yana fırladı ve sol elindeki kılıcı Jeodard'ın baldırına, Yann Le Gallic'in de omuzuna dokundurdu. Öfkelenen bu ikisi kılıçlarını çekip atıldılar. Floris bastı kahkahayı. İsteddiği olmuştu.

"Amma kudurgan şey!" diye bağıırıyordu kent halkı, tek kişinin üç kişiyle kılıç tokuşturması gibi az rastlanan bu görüntüyü zevkle izleyerek.

"Ah küçük beyim, o ne güzel hareketti!" diye böğürmekteydi, öğrencisinin ustalık gösterisi karşısında koltukları kabaran Fedor.

Kazak, gençliğinde küçük beyine öğrettiği Çar'ın gizli vuruşunu güvenle bekliyordu. Li Kang sağ örgüsünü sallamaktaydı. Adrien de çatışmayı hoşnutsuzlukla izliyordu.

Dört adam, belli bir yöntemin de eksik olmadığı bir hırsla saldırmışlardı birbirlerine. Floris, öfkeli bir kaplan gibi kılıç sallıyor, çevik, lastik gibi her yana birden yetişiyordu. İşportalar sağa sola devrilmekteydi.

"Aaaah!"

Markiz de Vaudreuil, ilk kanı görür görmez bayıvermişti.

Floris, kılıcını ileri uzatıp Jeodard'ın kılıcını uçurmuştu. Padin'in kollarına devrilen zavallı kontun alını, derin ve kanlı bir yarayla çizilmişti.

"Aaaah alçak!"

Markizden aşağı kalmak istemeyen Marie-Blanche, Populus de Protais'nin kollarına devrilirken korkunç bir çığlık koyvermişti. Fırsattan yararlanan Populus genç kadını kucakladı. Floris, Jeodard'a saldırırken sağ yanını açıkta bırakmıştı. Gastagnac, hafiften değdirmişti kılıcı böğrüne. Kanlanmıştı Floris'in üstlüğü. Yann Le Gallic de hafif süvarinin yardımına koştu. Şimdi birlikte sıkıştırıyorlardı Floris'i. Gastagnac'ın kuramsal bilgisi yüksekti. Le Gallic, kısa ve etkili saldırılarla tam denizci işi dövüşüyordu. Floris, işini bir an önce bitirmek kararıyla sağ kolunu öfkeli bir biçimde uzattı. Sol eliyle iki düşmanının saldırısını karşılarken açık verdi. Karşısındakiler, büyük bir hata yaptığını sandılar. Bu çağrının yanılttığı Ernaudand, kılıcını Floris'in başına uzattı. Yann Le Gallic de kalbine yöneltiyordu kılıcını. Yılan gibi kıvrak olan Floris, iki kılıcıyla düşmanlarını temizlemeye hazırlandı. Gizli vuruşunu

yapıp onların işini bitirmek istiyordu o an gerçekten.

"HAYIR!"

Bu haykırış Floris'i ürpertti. Başını kaldırdı ve gördüğü şey karşısında yaprak gibi titredi. Baptistine kalabalığın üzerinden bakıyordu. Floris dondu.

Ernaudan ve Yann Le Gallic onun duraklamasından yararlandılar.

Floris, delik deşik olup yuvarlandı yere.

"Nabzı güçsüz!"

"Sabaha sağ çıkmaz!"

Cerrahlar odanın bir köşesinde fısıldaşıyorlardı. Eczacı şişelerini topluyordu. Sülükler, hacamatlar ve melhemler yaralıyı kendine getirmekte yetersiz kalmıştı.

Floris ölecekti. Yüksek bir ateş sekiz gündür bedenini yakıp kavuruyordu.

Nouvelle-Orleans üzerine kara bulutlar yığılmaktaydı. Her an boğuk gök gürültüleri işitiliyordu. İlk şimşekler gökyüzünde yanıp sönmeye başlamıştı. Ölümün eşliğindeki Floris, bunları ne görebilir ne de işitebilirdi.

Başına geleni kimse anlayamıyordu. Umutsuzluk içindeki Adrien, kardeşinin baş ucundan hiç ayrılmamıştı. Fedor'un başı ellerinin arasındaydı. Li Kang'la Çiçero da sargı bezlerini düzenli olarak değiştirmekteydiler.

"Nasıl olur bu iş? Neden küçük bey saldırıya geçip kimsenin bilmediği vuruşunu yapmadı? "

Herkes, genç adamın kılıçları havada hareketsiz kalıvırdığını görmüştü.

Jeodard, Ernaudan ve Yann Le Gallic, daha ilk gün yaralının sağlık haberlerini almaya koşmuşlardı. Adrien diyecek bir şey bulamıyordu. Düello gerektiği gibi yapılmıştı. Yine de, üç adam, ilk günden sonra bir daha ortaya çıkmamışlardı. Valinin emriyle evlerinde tutuklanmışlar, düelloyla ilgili yasaları çiğnedikleri için cezaevinde

Sip

kendileriyle ilgili kararı bekliyorlardı.

Kocasının kızıp kızmayacağına hiç aldırmayan Markiz de Vaudreuil, düzenli olarak Bossi'yi yollayıp yaralının durumunu sorduruyordu. Marie-Blanche ve Joliette, günde iki kere eve uğruyorlardı. Carlotta da, her gelişinde onlarla karşılaşılıyor, ama yüzlerine bile bakmıyordu. Gelenlerin hepsi bir ilaç, avucutu bir söz, bir muska getiriyordu.

Adrien teşekkür ediyordu, ama Floris'i hiç bir şey kurtaracak gibi değildi artık. Kanı çekilmiş dudakları sımsıkı kapalıydı. Kendine hiç gelememişti. Li Kang eski bir Çin ilacını denemiş, yaralının ayak bileklerine, başına ve bileklerine altın iğneler batırmıştı. Fedor da, devamlı olarak boynundaki bir kese içinde taşıdığı Ukrayna toprağını, dikkati çekmeden Floris'in yastığının altına koyuyordu. Ama bu çabaların hepsi boşunaydı, ateş durmadan yükseliyordu.

Bir şimşek odanın içini aydınlattı. Adrien irkildi. Yıldırım çok yakına düşmüştü. Camsız pencereye yaklaştı. Muslin örtüler rüzgârla iyice şişiyordu. Dışarda fırtına gemi azıya almıştı. Hayvanlar ve insanlar sinmişlerdi. Missisipi boyunca gidip gelen bu gök görülmeleri, eşi görülmemiş bir fırtınanın habercisiydi. Kimse ne olup bittiğini anlayamamıştı, şimdi de herkes, tahtadan ya da samandan damının tepesinden uçmaması için yakarak evinde oturuyordu.

Adrien gözlerini kıstı. Uzakta iki adam fırtınayla boğuşmaktaydı. İssiz sokakta güçlkle ilerlemekteydiler. Geniş kenarlı iki şapka gözlerine inmişti. Bunlardan biri uzun boylu, sıırım gibi bir zenciydi. Küçük bir sandık taşıyordu kucağında. Arkadaşı, ince ve narin bir gençti.

Bir hareket dikkatini çekmese, Adrien ikisine de bakmayacaktı bile. Royale sokağı bataklığa dönmüştü. Zenci, boşta kalan kolunu uzatıp genç adamın çukurların üzerinden atlamasına yardım etti.

Floris'in dudaklarından bir inilti yükseldi. Adrien yatağa doğru atıldı. İki cerrah ve eczacı başlarını salladılar.

Yaralının kısık burun kanatları ve soluk benzi hiç de iyi belirtiler değildi. Cerrahlardan biri çantasını topluyordu.

"Kont hazretleri, duyduğuma göre yeni gelen sözde cerrahı çağırtmışsınız."

Adamın sesi iğneleyiciydi. Adrien yatıştırmaya çalıştı cerrahı.

"Öyle doktor...ama sizin yeteneğinizi söz konusu eden yok...Bay Vielle, kardeşime göz açtırmayan bu ateşe karşı bir ilacı olduğunu bildirdi bana. Hiç bir fırsatı kaçırmak istemem."

"Siz bilirsiniz, kont hazretleri...siz bilirsiniz...ama üzülerek söylemek zorundayım ki, Marki de Portejoie, birkaç saat sonra bu dünyada olmayacak. Size yardım etmesi için bir rahibe yollayacağım..."

Doktor, meslekdaşlarına işaret etti. Üçü de hafifçe eğilip Adrien'i selamladılar. Genç adam, ölmek üzere bulunan kardeşiyle odada yalnız kaldı. Floris gitgide daha güç soluk alıyordu. Adrien, şakaklarını serinletmek için elindeki bezi sirkeli suya batırdı. Terden sırlıklam olan kapkara perçemlerini sevgiyle geriye itti.

"FLORİS...FLORİS...kardeşim!"

Adrien'in dudaklarından bir hıçkırık fışkırdı. Dış görünüşündeki soğukkanlılığı bozmamak için başını çevirdi.

Rüzgar sarı toz bulutları uçuruyordu. Adrien alana ve Royale sokağına bir göz attı. Şimdi ikisi de ıssızdı. Sadece fırtınanın hırpaladığı martılar, evlerin üzerinde deli gibi dolanıp kendilerine sığınacak bir yer arıyorlardı.

Daha da güçlü bir rüzgâr iki adamı bir avlu kapısına yapıştırmıştı. Yeniden fırtınanın içine dalmadan soluklanıyorlardı. Sonra yine yürüdüler. Genç adam güçlüklerle ilerliyordu. Arkadaşı gökyüzüne kaygıyla bakıyordu, kapkara bulutlarla kaplıydı bu gökyüzü.

"Dayan...koluma yapış! Neredeyse geldik!"

Uzun boylu zenci arkadaşına yardım ediyordu.

Sainte-Anne yokuşunu tırmandılar. Bourbon sokağının kavşağında zenci duraksar gibi oldu, sonra toz bulutları arasında selvi ağacından yapılma alçak ve küçük bir eve yöneldi. Genç adam gücünü tüketmişe benziyordu. İçini çekti ve kapıyı vurdu.

Gök gürültüsü tam o anda patladı. Evin içinde hareket yoktu.

"Tanrım! Çok geç kaldık!" diye mırıldandı genç adam umutsuzlukla.

"Bekle, sen her şeyi Jeannot'ya bırak!"

Uzun boylu zenci yumruğunu kaldırdı. Her vuruşu kanadı sarsıyordu. İri ve sıcak yağmur taneleri düşmeye başlamıştı.

"Artık geleceğinizden umudu kesmiştim, sizi beklemiyordum...Bu havada, üstelik de yaya geldiniz!"

Kapıyı elli yaşlarında, tatlı ve temiz yüzlü bir adam açmıştı. Genç adamla arkadaşı içeri daldılar.

"Dikkati çekmemek için atlarımızı kentin kapısındaki bir ahıra bıraktık!"

"Çabuk, çabuk, kurulanın!"

"Ne durumda? " diye sordu ince yapılı genç üstlüğünü çıkarırken.

O anda da sapsarı ve uzun saçları omuzlarına döküldü.

"Duyduğuma göre çok kötüymüş..."

"Bir şeyler yapmak gerek, bay Vielle!"

"Ben kendi halinde bir bahriye cerrahıyım...Tanrı değilim ki...Her neyse, dilediğiniz gibi, Kont de Villeneuve'e baş vurdum...Kararlısınız ya? "

Sarışın genç başını salladı.

"Her zamankinden çok, bay Vielle...çabuk, verin gerekeni..."

Cerrah, gence ve biraz geride bekleyen uzun boylu zenciye, cüppeyi andıran siyah giysiler uzattı. Sarışın delikanlıyla arkadaşı bunları üstlerine geçirdiler.

"Yaptığınız şey çok tehlikeli...Görülürse, ötekilerle birlikte bunu da çalmakla suçlarlar sizi."

Cerrah, sessizce giyinen zenciye göstererek fısıldıyordu.

Genç adam, bal rengi saçlarını savurdu. Mavi gözleri pırıl pırıldı.

"Siz dilinizi tuttuktan sonra, korkacak hiç bir şeyim yok bay Vielle."

Cerrah dikildi.

"Benden nasıl kuşkulanabilirsiniz? Bir şey anlamadım ama söyledikleriniz beni çok duygulandırdı, size inanıyorum...Bana güvenebilirsiniz...Umut kalmayınca neden en olmayacak görünen şeyi denememeli? Alın!"

Bay Vielle, iki gence, uzun burunlu, başı ve enseyi kaplayan iki maske uzatıyordu. Bir tane de kendisi için aldı.

"Oraya varmadan takarız maskeleri...Yürüyün!"

Bu üç garip kişi sokağa çıktı. Yağmurun altında iki büküm yürüyorlardı. Cerrah ve zenci genç adama destek olmaktaydılar.

Damlardan kopan tahtalar havalarda uçuşuyor, yolda gidiş gelişi iyiden iyiye güçleştiriyordu. Gerisin geri dönmeleri ve kasırganın silip süpürdüğü alandan geçmeleri zorunluydu. Kanatları çamura bulanmış birtakım kuşlar, umutsuzluk içinde çırpınmaktaydılar.

Adım adım savaş veriyordu bu üç kişi. Chartres sokağını geçtiler. Meyhanelerin tümü kapalıydı. Toulouse sokağında, rüzgârın söktüğü tahtaperdeler acınacak biçimde sallanıyordu.

Cerrah öbür ikisine yardımcı olmaktaydı. Bienville sokağına varmak için, Saint-Louis ve Conti sokaklarını geçtiler. Arkalarında bir gümbürtüdür koptu. Yıkılan bir saman ambarıydı bu. Samanlar havaya uçuştu. Genç adam yüzünü korudu. Arkadaşları gibi, yağmurla birlikte gözlerine ve burun deliklerine dolan binlerce saman parçası onu da boğuyordu.

"Geldik!" diye bağırdı bay Vielle.

Altın Aslan Hanı, Chartres sokağının köşesini oluşturunuyordu. Çevredeki küçük evlerle bahçeler fırtınadan çok zarar görmüştü. Portakal ağaçlarının kırılan dalları ıslak toprakta uçuşuyordu.

Hanın kapısı açılmaktaydı. Genç adam ve zenci maskelerini hemen geçirdiler, bir tek gözleri açıkta kaldı.

"Ah! Doktor bey! Öbür cerrahlar gitti...Sabırsızlıkla sizi bekliyorduk..."

İyi yürekli Gregoire onları içeri alıyordu.

"Sağol dostum! Ateş hâlâ düşmedi mi? "

"Ne yazık ki hayır, efendim...ama söz konusu olan kılıç yarası... Tanrı korusun...bir salgın hastalıktan mı çekiniyorsunuz yoksa? "

Yaşlı Gregoire, iki 'yardımcı'nın yüzünü ürküntüyle fark ediyordu. Bay Vielle de maskesini yüzüne geçirerek öksürdü.

"Yok canım...pek değil...ama tedbirli davranmakta yarar vardır hep... Bize yoiu gösterir misiniz..."

"Tabii...tabii efendim!"

Yaşlı Gregoire, elinde mumla merdivene atılıyordu. Saat öğleden sonranın beşiydi ve kararar hava neredeyse gecenin çökeceği izlenimini bırakıyorum

"Aziz Vassili, bu üç maske felâket habercilerini andırıyor," diye homurdandı elinde bir ibrik sıcak suyla mutfaktan dönen Fedor, Gregoire'ın peşinden birinci kata çıkan doktor ve 'yardımcı'larını gördüğünde. Sadık Li Kang, beyaz çarşafı kucaklamış Ukraynalı arkadaşını izliyordu.

"Aslanın saati çaldığında, üç başlı şahin hak eden kişiye huzur getirecek!"

Kazak, bir şey anlamayan kişilerin yüzüyle baktı arkadaşına. Ufak tefek Çinlinin süslü sözlerini yirmi yıldır dinliyordu, ama bu son cümlede i gizli anlamı yine de kaçırmıştı.

"Ah! Efendi ölmesin...ölmesin..."

İyi yürekli Çiçero bir leğen koşturuyordu. İri kara gözleri yaşlarla doluydu. Fedor, üç öküzü yere yıkacak güçte, dostça bir şaplak indirdi sırtına.

"Yazık...Yazık...Küçük beyimize çok yazık!"

Ukraynalının sesi üzüntüden boğuluyordu.

"Ne düşünüyorsunuz efendim? "

Adrien de Villeneuve, yeni cerrahı kaygıyla sorguya çekiyordu. Bir mucize beklemekteydi. Bay Vielle, ses çıkarmadan yaralıyı incelemeyi sürdürdü. Yaralara dikkatle baktıktan sonra doğruldu.

"Pek az umut var, Kont Hazretleri...yaralar çok kötü...Bu adam olağanüstü bir sağlamlıkta olmasa, şimdiye kadar ölmüş ve gömülmüştü."

"Peki ama ne yapacaksınız öyleyse? "

Adrien, hiç ağızlarını açmamış olan ve odanın karanlık bir köşesinde bekleyen iki 'asistan'a bakıyordu.

"Kont Hazretleri...dışarı çıkmanız gerekiyor...yalnız kalırsak daha rahat çalışırız...Adamlarınız bize çok sıcak su taşısınlar...bırakın da hastanıza bakalım!"

Adrien, Floris'i bu kapkara yabancıların eline bırakamıyordu bir türlü. Doktor Vielle maskesini kaldırdı. Cerrahın temiz ve sevimli yüzü, alışılmamış bir soğuklukla bakıyordu Adrien'e.

"Bana güvenin Kont Hazretleri...Sanırım zavallı kardeşinizin iyileşmesinden başka düşünceniz yok...Yardımcılarım la bedenini kurtarmak için elimizden geleni yapacağız...ruhunu kurtarmak için elden bir şey gelmediğine göre...Hadi, sözümü dinleyin."

Bu garip sözlerin ardından, doktor, Adrien'i odadan çıkardı. Adrien bir an koridorda durarak doktorun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Anlayamayınca da, aşağı inip sadık dostlarına son durumu açıkladı ve doktorun isteğini iletti. Bir dakika sonra, Fedor, Çiçero, Li Kang, ellerinde ibrikler ve leğenlerle yukarı çıkıyorlardı. Kazak ve Çinli odada beklemek istediler. Doktor onları dışarı çıkarıp kapıyı üstlerine kapadı. Sürgüyü sürdürdü ve 'yardımcı'larına döndü. Onlar da maskelerini çıkarmışlardı. Sarışın delikanlı heyecanını küstah bir görünüş ardında gizliyor, ama elleri hafifçe titriyordu. Uzun boylu zenci, bir torbadan demet demet bitki ve ot çıkarıp bir kase dolusu yağla karıştırırken, doktor da genç yardımcısına yaklaştı.

"Küçük hanım...şey...Matmazel BAPTISTINE...Bu

çocuğun...basit bir köle olduğundan emin misiniz? "

Genç kız, bir kralı, bir prensi ve bir mareşali büyüleyen mavi gözlerini cerraha dikti.

"Bay Vielle...Onu kurtarabilir misiniz? "

"Açıkçası hayır, küçük hanım...bilgim ve yeteneğim artık onu kurtaramaz."

"Öyleyse yalvarırım pişmanlık duymayın, bırakın işi Jeannot'ya...Kızılderililerin gizlerini biliyor."

Uzun boylu zenci en ufak fısıltıyı bile duyuyordu. Baptistine'in mırıltısıyla, gülümseyerek başını kaldırdı. Dişleri kapkara yüzünün ortasında pırıl pırıldı.

"Doktor efendi...sen korkma...Chichacha'ların tutsağıyken vahşiler Jeannot'ya çok şey öğrettiler...Kötü kara yılan soktuğunda da matmazel Baptistine'i ormanda iyileştirdim. Değil mi küçük prenses? "

Baptistine, zenciye minnetle baktı ve başıyla sözlerini onayladı.

"Doğru söylüyor...Arkadaşlarım hayatımdan umudu kesmişlerdi, Jeannot iyi etti beni. Güvenin kendisine!"

"Peki...peki..."

İyi yürekli doktorun ses tonu sözlerini yalanlıyordu. Görüldüğü kadarıyla durum onu çok aşmıştı.

Han durmadan sarsılıyordu. Bay Vielle kaygıyla başını kaldırdı. Dam her an çökecek gibiydi.

Kılı kıpırdamayan Jeannot, dörde katlanmış bir çarşafın üzerine kompresleri sıralamaktaydı.

"Tam sırasındır, yardımınıza gelin ikiniz de!"

Vielle ve Baptistine, yavaşça Floris'in başını kaldırmak üzere yaklaştılar. Jeannot, yaralının başını hemen yeşil ve kırmızımtrak bir lapayla sardı.

"Yüce Anamız...bu da nesi? " diye söylendi doktor.

"Saparna, çok iyi, uyuması için," cevabını verdi Jeannot hemen.

"Ne? "

Doktor, soluğu kesilmişçesine Baptistine'e bakıyordu.

"Saparna bu doktor, mikrop kapmış yaraların acısını

dindiren ve hastayı uyutan bir ot."

"Ne diyorsunuz, bu zavallı sekiz gündür kendine gelemedi, siz'e onu uyutmak istiyorsunuz...Zavallı, bir daha uyanamayacak..."

"Hayır efendi o uyumadı, o çok acı çekti...uyusa iyileşirdi..."

Jeannot'nun cevapları kendinden emindi. Usta parmakları şimdi de yaralının göğsünü açıyordu.

Bay Vielle, Baptistine'e bakmaktan kendini alamadı. Genç kız, mor ve kara renklere bürünmüş yaraları görünce belli belirsiz sararmıştı.

Beyaz bluzunun yakasını gevşetmek istercesine elini boynuna götürdü, sonra parmakları yaralının boynuna doğru indi. Koyu renk bir zincirin ucunda garip işaretlerle kaplı bir madalyon asılıydı. Doktor gözlerini iyice açmıştı.

"Ama küçük hanım..."

Baptistine, ani bir hareketle zinciri koparmıştı. Cebine indiriyordu. Bay Vielle odaya dolan rüzgâra rağmen, alnından akan terleri sildi. Bu garip görevi kabul ettiği için gitgide daha çok pişman oluyordu. Yolculukta tanıdığı o tatlı genç kızın, nasıl olup da bu zenciyle birlikte serüvenden serüvene koşan bir kadın haline gelebildiğine şaşıyordu. Gitgide daha karanlık düşüncelere dalmaktaydı... İyilik yapmaya severdi, ama yasal çizginin dışına çıkmadan...Baptistine, yanındaki kadın arkadaşlarından söz etmişti...Doktorun, hatırlarken rahatsızlık duymaktan kendini alamadığı o hırsız ve uğursuz takımıyla mıydı hâlâ? Eninde sonunda genç kızı pek az tanıyordu...Birlikte *Louisiana Füzeli*'nde altmış gün geçirmişlerdi... Şeytan Fokker gemiye ve içindekilere el koymuştu sonra...ve derken Baptistine önceki gece tekrar ortaya çıkmış, çok duygulandırıcı bir hikâyeye anlatmıştı kendisine. Bu genç kız bir timsahı bile uygulandırır. Doktor, hâlâ sözlerini işitir gibiydi:

"Yalvarırım, bana yardım edin de şu yaralının yattığı yere varabileyim...çevresindekiler beni tanıyamadan...Çok evdiğim ve benim de vaftiz annem olan annesine, başı

sıkıştı mı yardımına koşacağıma yemin etmiştim ölüm döşeginde. Çünkü bu Marki de Portejoye görünüşte normaldir, ama beyni daha doğumda zedelenmiştir...Zavallı, suç onda değil.."

"Ama...küçük hanım...duyduğuma göre bir ağabeyi varmış, Kont de Villeneuve, onu düşmez mi..."

"Tabii, ancak kardeşinin ortadan kalkmasında kontun çıkarı vardır... Anlıyorsunuz ya, ne kadar acı...!ayır, kont beni görmemeli...yalvarırım... Bir zavallı için hayırlı bir iş göreceksiniz...Jeannot ve ben onun başına gidebilirsek, bağışlayın ama, Fransa'daki doktorların hiç bilmediklerini ilaçlarla iyiyileştirebiliriz...Bana yardım edin, yoksa ölecek... Bana yardım edin...Bana yardım edin..."

"Doktor efendi, yağ dolu kaseyi versene!"

Jeannot'nun sesini duyan doktor irkildi. Söyleneni yaptı ve istenen yağ dolu kâseyi uzattı. Bahriye doktoru boncuk boncuk terliyordu. Bir Hristiyanın böyle iyi edildiğini hiç görmemişti. Jeannot, yaraların üzerine portakal rengi bir melhem sürüyordu. Melhemin üzerine de kılıçotu yaprakları da koyarken:

"Ayı yağında kaynatılmış pamuk kökleri," diye mırıldandı Baptistine.

Jeannot, hepsinin üstüne de, kâsedeki yağla birlikte cerrahın erkek selvilerden toplandığını tahmin ettiği yeşil torbacıkları yayıyordu.

Yaraların temiz bezlerle sarılmasından sonra zencinin işi bitti. Floris'in soluğu kesilmişti sanki. Meslekten edinilmiş bir alışkanlıkla, bay Vielle, solgun dudaklara küçük bir ayna yaklaştırdı. Soluk belli belirsizdi.

"Yarın sabah iyileşecek," dedi Jeannot hoşnutlukla.

Doktor onu serzenişle süzdü.

"Yarın sabah ölecek zavallı!"

Baptistine irkildi. Bir el eline yapışıyordu. Yaralının göz kapakları açılmıştı. Solan göz bebekleri inatla üzerine dikilmişti. Gırtlğından bir tek ses çıkmadığı halde dudakları oynuyordu. Çok kısa sürdü bu. Yaralı yeşil

gözlerini kapadı, eli çarşafların üzerine düştü. Yine eskisi gibi solgundu, ama daha sakın görünüyordu.

Merdivende bir çığlık duyuldu. Bay Vielle sürgüyü çekmek için atıldı. Koridora koştu. Kulaklarında büyük bir şamata uğulduyordu. Alttaki salonun tavanı, ancak birkaç kirişle direniyordu fırtınaya.

"Küçük bey!"

"Bahar Çiçeği!"

Kazak ve Çinli koşarak odaya daldılar. İki 'yardımcı' maskelerini yüzlerine geçirmişlerdi. Melhemlerle otları yerleştiriyorlardı.

"Ne durumda doktor? Bir yararınız dokundu mu ona?"

Yetişen Adrien'di bunları soran. Doktor, Baptistine'in kendisinde uyandırdığı kaygıyla baktı konta.

"Kesin bir şey söyleyemem kont hazretleri, elimizden geleni yaptık!"

Adrien'in güzel yüzünde bir gülümseme dolaştı.

"Anlıyorum bayım...ama ev her an yıkılabilir, kardeşimi mahzene indirmek gerek!"

Adrien emirler yağdırıyordu. Çiçero yardıma koştu.

"Dikkat olun! Ani bir hareket onu öldürebilir!" dedi cerrah, yaralının bir şilte üzerinde dikkatle aşağı indirilişine göz kulak olarak.

İki 'yardımcı'yı herkes unutmuştu.

Rüzgârın şiddeti gitgide artmaktaydı. Korkunç bir çatırtı merdiveni sarstı. Kökten sökülen iki kayınağacı mutfağın üzerine devrilmişti.

"Ay, ay, ay! Ulu Tanrı çok öfkeli..."

Köleler, salonun bir köşesinde inleyip duruyorlardı. Hancı, onları yerlerinden kaldırıp mahzene indirmek için tekmeliyordu.

"Tamam, yavaş...oldu...dönelim şimdi!" diyordu Adrien.

Doktor başını kaşıdı. Kont Villeneuve'de amma numaracıydı ha, zavallı ebleh kardeşi için gerçekten üzüldüğünü sanırdı gören de.

Herkes mahzene doluştu. Floris'in şiltesini bir yelken

bezinin üzerine yaymışlardı. Tepelerinde ev inliyordu. Sökülen kapılar bölmelere çarpmaktaydı. Tavan arasından korkunç gürültüler gelmekteydi. Tozlu bir esinti kapladı mahzeni. Odaların damı bir saman parçası gibi uçmuştu.

"Tanrı'ya şükürler olsun! Küçük beyi tam zamanında indirmişiz!" diye bağırdı Fedor.

"Paris'teyken rahatımız çok daha yerindeydi!" diye yakındı karısının kollarına sığınan hancı.

"Yedinci bilgeliğin Kızıl Dağı adına el değmemiş rahatlığı veren saygıdeğer lotüs parmakları nerede? "

Bu soruyu soran Li Kang'dı. Adrien, kardeşinin buz gibi elini yüreğine bastırmıştı. Ona güç aşlamak istiyordu sanki. Doğruldu.

"Li Kang haklı, doktor. Yardımcılarınız ne oldu? "

Herkes karanlıkta bakınıyordu.

"Hey...hey...orada mısınız? Bari damın altında kalmamış olsalar!" diye inledi bay Vielle böyle bir durumun sonuçlarından iyice ürkerek.

Tam o sıra, bir karaltı yaralıya doğru atıldı.

"Ay, ay, ay! Kötü ruh!"

Köleler, Floris'in üzerine eğilen ufacık tefecik karaltıyı gösterek bağışıyorlardı.

"Vay canına! Geri döndü!"

Fedor, bir mumun titrek fitilini yakıyordu.

Sırtında insan giysisi, başında üç köşeli minik şapkasıyla, garip bir hayvan orada bulunanları selamlıyordu.

"Georges-Albert!" diye bağırdı Adrien, şaşkınlıkla Floris'in küçük maymununu tanıyıp.

"Benim ya!" diye kıkırdadı bir tek konuşması eksik olan Georges-Albert." O DA BURADAYDI!"

Adrien, anlamıştı her şeyi. Doktorun 'yardımcı'larına yetişmek için mahzenden dışarı fırlamak istedi. Georges-Albert anlamlı bir hareket yaptı.

"Ne diyorsun, gitti mi? Bu havada, delirmiş...Bay Vielle, ne demek oluyor? "

Adrien, sert bir sesle doktora soruyordu.

"Kont hazretleri...şey...kont hazretleri...anlamıyorum!"

Eli ayağına dolaşmaktaydı.

"Louisiana Güzeli'ndeysiniz, anlıyorum, kızkardeşimi orada tanıdınız!" diye homurdandı Adrien soğukkanlılığını yitirerek.

"KIZKARDEŞİNİZ Mİ? "

"Evet bayım...Kızkardeşim Baptistine de Villeneuve-Caramay. Kendini Baptistine Bourguignon olarak tanıtiyordu ve ortadan kayboldu."

"Anlıyorum, anlıyorum," diye yakındı bir şey anlamayan doktor. "Ya şu doğumunda beyni zedelenen zavallı? "

Doktor, şiltenin üzerindeki Floris'i gösteriyordu.

"Yok canım, o uğursuz düelloya kadar kardeşimin aklı başındaydı!" diye kükredi doktora gitgide sinirlenen Adrien.

"O da mı küçük hanımın kardeşiydi? "

Sözcükler zavallı doktorun gırtlığından geçmekte güçlük çekiyordu.

"Hayır bayım...kendisi...küçük hanımın NİŞANLISIYDI!"

Adrien'in bu sözleri üzerine, doktor elini yüreğine götürdü.

"Ah, kont hazretleri! Ne yaptım, Tanrım, ne yaptım... demek nişanlısı... ama beni görmeye gelmişti...anlattıklarına göre...Ah, size her şeyi itiraf etmem gerek!"

Doktor, gözlerini silmek için cebinden kareli bir mendil çıkarıyordu.

"Ad...ri...en!"

Şiltenin üzerindeki yaralıdan yükselen bu ses bay Vielle'i susturdu. Adrien, kardeşinin yanına koştu.

"Ulu Tanrım, bay Floris!" diye mırıldanıyordu Gregoire.

"Küçük bey!" diye homurdanıyordu Fedor.

"Bahar Çiçeği!" diye söyleniyordu Li Kang.

"Sevgili efendim benim!" diye düşünüyordu Georges-Albert.

"Kardeşim...kardeşim...kendini nasıl hissediyorsun? "

Adrien, mumu yaralının tepesine kaldırarak fısıldıyordu. Titrek ışık Floris'in zayıflamış yüzünü aydınlatmaktaydı.

Yine de, yuvalarına iyice gömülmüş olan yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Adrien titredi. Floris'in sonu değil miydi bu? Konuşmaya çalışıyordu kardeşi.

"Georges...Al...bert...O NE..."

Harcadığı çabayla bitik düşen Floris başını yastığa bıraktı. Dehşet içindeki Adrien çok korktu. Kulağını yaralının dudaklarına dayadı. Floris sakın sakın soluk alıyordu. Uyumaktaydı.

"Ah...dostlarım...doktor..Teşekkürler...teşekkürler...sanırım Floris kurtuldu! KURTULDU!" diye bağırdı Adrien.

Korkunç bir çatırtı ona karşılık verdi. Han mahzenin üzerine yıkılıyordu.

"İmdat!"

"Yetişin!"

"Kurtarın bizi!"

"Çabuk olun yahu!"

Rıhtım sokağı çığlıklarla inliyordu. Ama kimsenin bu çığlıkları işittiği yoktu.

Kasırganın bilançosu ağır olmuştu. Kent halkı, büyük alanda toplanmak üzere, sersemlemiş bir halde çıkıyordu evlerin yıkıntıları arasından. Vali emirler yağdırıyordu.

"Kendinizi umutsuzluğa ya da bezginliğe kaptırmayın. Her şeyi taştan yapacağız dostlarım. Şimdilik, salgın hastalıkları önlemek için ölüleri gömün dostlarım...Kentte ve kırlarda başıboş dolaşan kuduz köpekleri acımadan öldürün...İnsana gerek duyuyoruz.. Anyurttan gelip buraya yerleşenler kölelere yüreklilik örneği olmalıdırlar. Hırsızlık, kavga ve düello etme suçlarından birini işleyenler ağır cezalara çarptırılacaklardır. Kölelerin işleyecekleri en ufak suç ölüm cezasıyla sonuçlanacaktır...Şimdilik, *Loire* ve *Dauphin* gemilerinde bulunan kurtarılabilecek durumdaki kümes hayvanlarıyla buğdayı taşıyacak yüz gönüllüye gerek duyuyoruz..."

Canlarını kurtaranlar Mississippi nehrine kaygıyla bakıyorlardı. Kasırga ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur sırasında nehir on beş ayak yükselmişti. Kara dalgaları ağaç gövdelerini sürüklüyordu devamlı. *Opale* ve *Abeille* gibi tekneler batmıştı. Akıntı öylesine zorluydu ki,

bazı kişiler, nehrin ağzında suların taştığını öne sürüyorlardı.

Halk dağılmaktaydı. Beyazlar ve zenciler, açlıktan çekindikleri için valinin dediklerini yerine getiriyorlardı. Uzun uzadıya tartışmak boşunaydı. Ekinler mahvolmuştu. Beş gün süreyle, kasırga, önüne geleni silip süpürmüştü. Ana cadde üzerinde bir tek sağlam ev yoktu.

"Vay canına, bu ne acıklı görüntü küçük bey!"

Fedor nehrin kıyısındaki yüzlerce ölü kuşu gösteriyordu. Adrien başını üzüntüyle salladı. Hayatta kalmalarını bir mucizeye borçluydular. Hancı, jambonunu ve şarabını korumak için büyük bir mahzen yaptırmakla çok akıllılık etmişti. Molozların arasından sıyrılıp çıkmak kolay değildi, ama kirişleri ve taş yığınlarını yerinden oynatmakta Fedor'un üzerine yoktu. Sararmış ve sakallı, ama sağ salim fırlamışlardı taş yığınlarının altından. Zavallı atları hanın ahırında çoktan ölmüştü. Bir tek Floris'in kısırağı ortada yoktu, belki de korkup kırlara kaçmıştı ve oralarda başıboş geziniyordu.

"İyi misin kardeşim? "

Adrien, Floris'in koluna giriyordu. Floris, zümrüt yeşili gözlerini kıstı. Ağabeyi gibi kir pas içinde ve sararmıştı, ama dinamikti ve sağlam adımlarla yürümekteydi.

Doktor Vielle, genç adamın mahzende iyi olup ay-ğa kalkmasına tanık olmuştu. Şiltesinin üzerinde dört gün yattıktan sonra, tek başına hancının yiyecek ve içeceğinin yarısını tüketip yerinde duramaz olmuştu. Georges-Albert'e kavuştuğuna seviniyor, ama bir mucize sonucu geri dönmesi konusunda tek soru sormuyordu. Georges-Albert de, efendisine kavuşmanın mutluluğuyla bol şarap içip keyif ediyordu. Özetle, Georges-Albert, kasırga süresince ayılmamıştı.

"Hey, birtakım sesler duyuyorum ben."

Küçük maymun, hiç ayrılmamış gibi yerleştiği efendisinin omuzunda debeleniyordu.

Floris yüzünü buruşturdu. Yaraları iyice kapanmıştı.

"Hey...sevgili efendim sağır mı oldu? Bağırtılar

geliyor..."

Bir çığlık maymunun mızıldanmalarını bastırıyordu:

"NEHİR...NEHİR TAŞIYOR!"

Etekleri ıslak ve yırtılmış olan bir kadın koşarak geliyordu.

"Çabuk ol Yasemin...çabuk ol, tembel!"

Madame de Sainte-Hermine, kölesinin omuzlarına indiriyordu şemsiyesini. Yasemin de, etekliklerle, şapkalarla, mutfak eşyasıyla, oturaklarla, ibriklerle, leğenlerle ve aynalarla dolup taşan bir el arabasını sürüklüyordu. Yaşlı kadının düştüğünü fark edemediği üç peruka çamurlara gömüldü.

"Nereye gidiyorsunuz Josepha? "

Marguerite Faucon du Manoir, denklerin altında sallanan küçük zenci kızlarını önüne katmış yürüyordu.

"Kırda kendime sığınacak bir yer arayacağım."

"Nehrin taşan ölü kollarında durum daha da betermiş."

"Felâket öyleyse, nereye gidebiliriz? "

"Oralarda da yiyecek bir lokma ekmek kalmadı."

"Çeltik ürünü yok oldu!"

"Bunun sonu açlık demektir!"

Son çığlığı atan, tepeleme yüklü bir el arabasını sürmekteki matmazel Aïexandrine'di.

"İzninizle hanımlar."

Floris, Adrien ve arkadaşları, yaşlı kadınların bir çamur deresini aşmalarına yardım ettiler. Kulaklarına birtakım inilti geldiğinde, onları kent dışına kadar götürüp götürmemekte kararsızdılar.

"Çabuk ölüyoruz!"

"Açın! Açın!"

"Yetişin, boğuluyorum."

Yanılıya yer yoktu, çığlıklar yıkılmış olan cezaevinden geliyordu.

Mahkumlar yerin altında kalmışlar, üstleri iki ayak suyla örtülmüştü.

Floris, Georges-Albert ve Adrien yıkıntılara koştular.

Çiçero ve Li Kang da peşlerinden yetiştiler.

"Hey! Hey!"

"Cesaret...dayanın...Sizi kurtaracağız!"

Beş arkadaş işe koyulmuşlardı. Floris, göz göre göre sararmaktaydı. Yaraları eğilmesine engel oluyordu, ama garip bir zevk veriyordu ona acı duymak.

"Kendini bu kadar zorlamaması gerekir...ama nasılsa beni hiç dinlemez!"

Georges-Albert, yere devrilmiş bir ağaç gövdesinin dallarına yerleşmişti ve kurtarma çalışmalarını oradan izliyordu. Kalın, çok ağır bir kiriş geçidi tıkamıştı.

"Siz durun küçük beyler...o işi Fedor'a bırakın!"

Kazak, gücünü göstermekten hoşlanırdı. Arkadaşlarını kenara itti, avuçlarına tükürdü, eğildi ve boğuk bir iniltiyle asıdı kirislere.

"Sağolun baylar!"

Ernaudan de Gastagnac ve Yann Le Gallic çamur dolu delikten dışarı fırlamışlardı.

"Hey! Hey! Boğuluyorum!"

Jeodard'ın başı da beliriyordu arkalarından. Zavallı kont acınacak bir durumdaydı. Fedor ve Li Kang onu ayağa kaldırdılar. O da hemen elini Floris'e uzattı.

"Tanrı'ya şükürler olsun bayım, ölmemişsiniz. Ölseydiniz hiç avunamazdım."

Floris'in yeşil gözleri şimşekler çakıyordu. Ama zavallı Jeodard'ı itip kakacak fırsatı bulamadı. Populus de Protais ve Gaetan d'Artaguetten alandan koşarak geliyorlardı. Su çizmelerinin yarısına ulaşmıştı.

"Çabuk olun dostlar! Tanrı'ya şükür yaşıyorsunuz!" diye bağıldılar. bir ağızdan. Floris'i görür görmez. Floris siyah perçemlerini salladı.

"Bu sabah herkesin bana söylediği şey aynı."

"Bakın...vali çok sinirli," dedi Populus soluk soluğa. "Düellonuzu unutacak, ama bir süre Nouvelle-Orleans'dan uzaklaşmanız gerek..."

"Öğüdünüze teşekkürler, dostum. Hem nasılsa Illinois'da

bir çiftlik alıp işletmek niyetlisiydik."

Adrien anlamıştı. Kardeşini yalanlamaya kalkışmadı.

"Öyleyse talihiniz açık olsun, bir an önce yola çıkın."

Gaetan ve Populus dostlarının ellerini sıktılar.

"Kont Hazretleri...yüzbaşım...ne ülkeymiş be burası!"

Padin ve La Fortune efendilerine koşuyorlardı. Floris'le Adrien orada daha fazla durmadılar. su dizlerine yükselmişti ve nereye gideceklerini iyi biliyorlardı. Georges-Albert, Floris'in omuzuna fırladı. Li Kang, Çiçero ve Fedor hanın yıkıntısına doğru çekiliyorlardı.

Yaşlı Gregoire, patlak denklere ve dağınık giysileri toplamıştı. Yaktığı derme çatma bir ateşte kurutuyordu. Neyse ki, demir çemberli bir meşe sandığa kapatılan altın keselerine bir şey olmamıştı.

Floris'le Adrien, altınların bir bölümünü dostları arasında paylaştırdılar. Geri kalanları ceplerine indirip Marie-Blanche'in çiftliğinin yolunu tuttular. Çiftlik yerle bir olmuştu. Ne tarlalar, ne yemyeşil kayınağaçları, ne güzelim ev kalmıştı ortada. Kırık tahtalardan başka şey görünmüyordu. Joliette de la Buissonniere de arkadaşının yanına sığınmıştı.

İki kardeş, genç kadının kölelerinin birkaç kulübe yapmalarına ve kurtarılabilecek şeyleri kurtarmalarına yardım etmek için birkaç gün orada kaldılar. Bu arada da yolculuğa hazırlanıyorlardı.

"Floris...Floris sevgilim...benimle kal!" diye mırıldandı Marie-Blanche nemli bir şiltede yattıkları bir gece.

Floris dikkatle döndü. Yaraları hâlâ canını yakıyordu. Genç kadını kollarına aldı.

"Geri döneceğim şekerim...Önce bir AİLE SORUNUNU çözümlerem gerek."

Ertesi sabah, Fedor'un ateş pahasına satın aldığı cephane ve yiyeceklerle dolu bir tekne, Mississippi'nin kabaran suları yüzünden deli gibi akan ölü Saint-Jean kolunun orada onları bekliyordu.

"Sevgili Gregoire, biz dönene kadar burada kalmanı isterdim," dedi Antoine yola çıkacakları sıra.

"Kont hazretleri, beni çok yaşlı bulduğunuzu da söyleyin bari."

Yaşlı adamın beyaz saçları kıpkırmızı kesilen yüzünü çevreliyordu.

"Hayır, Gregoire, yolculuk çok zor geçecek de," diye Floris araya girdi.

"Ben geleceğimi söyledim. Esrarlı havalara öürünmeniz boşuna, nereye gittiğinizi biliyorum ve gittiğiniz yere geliyorum."

Bu kesin sözlerin ardından Gregoire tekneye atladı, Fedor'un çelik pençeleri olmasa alabora ediyordu.

Nehirde yol almak tehlikeliydi. Devrilen ağaç gövdeleri suyun yüzeyinde neredeyse uçuyor, tekneyi her an devirecek gibi oluyordu. İki gün boyunca nöbetleşe kürek çektiler. Floris gitgide düzeliyordu. Yaraları kabuk bağlamış sayılırdı. Yine de alışılmamış bir suskunluğa gömülüydü çoğunluk. Adrien, düellodan bu yana, bir şeyin gururlu Floris'i belli belirsiz değiştirdiğini hissediyordu.

Mississippi'nin ölü kolundan çıktıklarında ikinci günün akşamı olmuştu. El değmemiş pamuk tarlalarından iz yoktu. Çamurlu sular ovayı kaplamıştı. Madam Gongibourno'nun çiftliğinin yerinde yeller esmekteydi. Evin yerinde de tahta ve kiriş parçaları yüzüyordu. Bağrıışmalarına cevap veren olmadı.

Hava kararıyordu. Yüksekçe bir tepenin üzerine sığındılar geceyi geçirmek için.

Ertesi sabah su alçalmış ve yerini vıcık vıcık bir çamura bırakmıştı. Fedor çizmesini çamura soktu ve dizine kadar gömüldü.

"Dağılarak araştıralım. Güneş doruğa vardığında burada buluşuruz," dedi Adrien.

Öğlen olduğunda kimse bir ize rastlayamamıştı. Gerçeği kabul etmek zorundaydılar: Siyahlı kadın, kuzini ve 'adamları' ortadan kaybolmuşlardı.

"Ölmüş olsalar ölüleri suyun üzerinde yüzerdi," diye mırıldandı Floris somurtuk bir yüzle.

Li Kang saç örgüsünü kaşıyordu.

"Buda'nın su sineklerinin kaderi üzerine uzattığı hoş kokulu eli..."

Fedor'un homurtusu onun sözünü kesti.

"Bırak şu palavraları be dostum, gel de bana yardım et!"

Kazak da kötü günlerin karanlık yüzüyle bakıyordu çevresine. Boşuna yakmaya uğraştığı ateşin üzerinde yara izleri ve tek gözü kırış kırıştı. Kav nemliydi, yapraklar ve çalı çırpı ıslak. Ayak üstü bir şeyler atıştırmaktan başka çareleri kalmıyordu.

Gregoire geviş getiriyordu. Ekmeğini kaynar çorbaya banmayı ne çok isterdi. Buna karşılık, teknedeki içki stokunu gören Georges-Albert'in ağzı kulaklarındaydı.

Floris'in sesi, onu içine düştüğü gevşeklikten sıyırdı.

"Çabuk dostlar, çamur kuruyor."

Tekneyi bir fersah boyunca ölü kolun ağzına kadar çekmek gerekti. Kızgın güneşin altında toprak şimdiden çatlamaya başlamıştı. Floris ve Adrien, suyun büyük bir hızla alçalışı karşısında şaşırıp kalmışlardı.

"Barataria'ya nasıl gideceğimizi biliyor musun, Çiçero?" diye sordu Floris, Manchac kolunda kürek çekerken.

"Evet efendi, orası timsahlarla ve hiç uygar olmayan, insan yiyen vahşi yerlilerle doludur...çam ağaçlarında da bütün kanını içen kocaman yarasalar yaşar..."

Floris biraz da sinirlenerek kesti bu iç kapayıcı sözleri.

"Ormanda karşılaşabileceğimiz tehlikeleri sormadım sana, ama bize yol gösterip gösteremeyeceğini öğrenmek istedim."

Çiçero bir an duraksadı.

"Evet efendi ...Manchac boyunca inersin ve Kızıl Irmak çıkar karşına...önce büyük Barataria...ardından küçük Barataria gölünü geçersin ve Barataria koyuyla adalarına varırsın!"

"İyi öyleyse, bir an önce yola çıkalım!" dedi Floris sabırsızlıkla.

Adrien, ateşii kardeşini yatıştırmak için elini kaldırdı.

"Bir dakika dur, kardeşim...Sence, Çiçero, bu tekneyle oraya varmamız kaç gün sürer? "

Çiçero, kıvrıkcık saçlarını karıştırdı.

"Akıntıyı geçmemiz için üç-dört gün gerekli...yukarı çıkmak için daha da fazla...ama iyi yerli kayıkların ve iyi yerli kürekçilerin varsa..."

Bir şamatadır koptu.

"Buraya baksana sen arkadaş, vahşiler kadar olamıyor muyuz yani? Baku'da, büyük Hetman Saratov'un komutasında çarpışmış olan şu kola bak..."

"Pulları gecenin rengini taşıyan balık açılmamış olan kırmızı yelpazenin gücünü nereden..."

"Yeter!" diye homurdandı Adrien. "Çiçero, yerli kayıkları ve iyi kürek çeken yerliler bulabilir miyiz? "

"Evet efendi, burada, bir, iki, üç, dört, beş, altı..."

"Sağol dostum, benimle yedi oldunuz," diye mızıldandı Georges-Albert.

Çiçero, küçük maymunun sesini duymamıştı bile.

"İki yerli kayığı ve her birine altışar kürekçi gerekli."

"İyi, on iki kürekçi ve iki yerli kayığı, nereden bulabiliriz bunları? " diye sordu Adrien.

"Dostum olan yerlilerin reisi İhtiyar Kıl'ın oradan!" dedi Çiçero.

"On iki kürekçisi var mı? "

"On iki oğlu var, efendi."

Cevap çok açıktı.

Floris'in yeşil gözleri Kızıl Irmak'ın kıyılarını araştırıyordu. İki yerli kayığı suyun üzerinde son hızla yol almaktaydı.

Floris, Adrien, Çiçero ve Georges-Albert ilk teknede yer almışlardı. Fedor, Li Kang ve Gregoire'da ikincisinde.

İhtiyar Kıl'ın oğulları, babaları gibi beyazlarla barışık Natchez kızıl derilileriydi ve hepsinin adında Pabuç sözcüğü

vardı. Kırmızı Pabuç Sarı Pabuç, Beyaz Pabuç, Yeşil Pabuç, Mavi Pabuç...Doğrusu birbirlerinden ayrılmaları da güçtü, hepsi yalınayak geziyordu çünkü. Ama bir fıçı yağ karşılığı sağlanan yardımlarından herkes hoşnuttu. Güneşin doğuşundan batışına dek durup dinlenmeden kürek sallıyorlardı.

On fersah kadar bir uzaklık yolcuları nehrin ağzından ayırıyordu. Floris neredeyse umutsuzluğu kabullenecekti. Hareketsizlik ona zor geliyordu. İnsan ayağının girmediği çevrelerindeki su bitkileri soluğunu kesiyordu.

İhtiyar Kıl'ın oğulları, ellerinden geldiğince gölgede kalmak için kıyı boyunu izliyorlardı. Irmak şimdi Paris'in içinden geçen Seine nehri kadar genişlemişti. Yerli kayıkları yeşillikle çevrili geniş bir su birikintisine varıyordu. Küçük Barataria gölüydü bu.

Önceki gün beş fersahtan geniş bir alanı kaplayan büyük gölü geçmişlerdi. Floris, sinirli bir hareketle dönüp baktı. Peşlerinde bıraktıkları su yolu şebekesinde insan yönünü nasıl bulabilirdi? Kollar Kızıl Irmak'tan ve Küçük Barataria gölünden ayrılıp yemyeşil birer tünel gibi ayak basılmamış bitki örtüsünün arasına dalıyordu.

"Hah ha! Çok lezzetli!"

Siyah Pabuç karnını ovalıyor ve küreğinin ucuyla suyun üzerinde tahta parçası gibi yüzen timsahı gösteriyordu. Düşüncelerinden sıyrılan Floris tüfeğini omuzladı. Silah patladı. Adrien, bir hoşnutsuzluk çığlığını güç bastırdı. Suyun yüzeyinde kızıl bir anaför belirdi. Yerliler bağırıp çağırıyorlardı. Öbür kayıktaki Kırmızı Pabuç, eğilip ani bir hareketle hayvanın kuyruğunu kesti. İhtiyar Kıl'ın on iki oğlu, akşam çekecekleri şölenin düşüyle kendilerinden geçmişle

"Sen en büyük beyaz! Sen en büyük beyaz!"

Kırmızı Pabuç, küreğiyle Floris'i selamlıyordu. Kardeşler bir ağızdan aynı sözleri tekrariadılar ve keyifle kürek sallamayı sürdürdüler. Floris ve Adrien, denize nasıl geçeceklerini boşu boşuna arayıp durmaktaydılar. Ama

İhtiyar Kıl'ın oğulları çocukluklarından beri buraları bilmeliydiler ki, piramit biçimi garip bir adaya doğru yol alıyorlardı. Yerli kayıkları adanın çevresini dolandılar. Dev ağaçların gizlediği dar bir liman ağzı, kayıkların dar bir nehir koluna ulaşmalarını sağladı. Kızıl Irmak'ın ya da Mississippi'nin kollarından biri de olabilirdi bu.

"Yolumuzu sapıttık, tek başına buralara gelmesi olanaksız," diye söylendi Floris, gölü geçerken güneşten korunmak için kafasına geçirdiği üç köşeli şapkasını çıkararak.

Adrien, kardeşine tedirginlikle baktı. Komadayken neler görmüş, neler anlamış ya da sezmişti acaba? Floris, ağabeyinin sessiz sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi.

"Sanırım, Baptistine bizim sayemizde epey eğlendi."

Adrien özlemle başını salladı.

"Ben...Yo...hayır Floris...sanmıyorum...Bilmen gerek... yaşıyorsan bunu biraz da Baptistine'e borçlusun..."

Adrien'in eflatuna çalan gözleri, bu çok sevgili kardeşin alınının gerisinde neler olup bittiğini kestirmeye çalışıyordu. Floris, elini boynunda gezdirmekteydi. Parmakları, farkına varmaksızın kaybolan madalyonu arıyordu. Uğuldayan şakakları nemlendi. Baptistine'in sarı saçları hâlâ alnında geziniyordu. Gururla karışık bir utanç konuşmasını engelledi.

İki yerli kayığı, kökleri birbirine karışmış ağaçlarla çevrili bir kanala sapıyordu. Sürüyle yaban ördeği ve uzun bacaklı kuş yükseklerde uçuşmaktaydı.

"Anlaşılr şey değil!" diye söylendi Floris.

Bu sözlerin anlamını kimse çıkaramamıştı. Bir tek Georges-Albert durumun farkındaydı.

"Aslında efendim kadınları hiç bir zaman anlamadı ki," diye geçirdi içinden.

Adrien başını çevirdi. Bir kaygı çizgisi boydan boya yerleşmişti alnına.

"Dilerim Tanrı'dan, Floris, Baptistine'in kendisini geri zekalı biri olarak tanıttığını hiç öğrenmesin."

Bunu düşünmek bile Adrien'i tepeden tırnağa ürpertiyordu. Kardeşine yan gözle bakmaktaydı. Konuşmayla ilgilenmez görünüyordu. Havayı koklamaktaydı. Deniz kokusu gelmişti burnuna.

Kanalın ucunda ısıllı ısıllı yanan bir şey vardı.

"Deniz! Deniz!" diye haykırdı Fedor keyifle.

İhtiyar Kıl'ın oğulları küreklere yüklendiler.

Floris'le Adrien, Meksika Körfezi'nin her an önlerinde açılmasını beklerken bir silah sesi duyuldu.

"Teslim olun!"

Ağaç gövdesinden yapılan dört sandal yerli kayıklarına doğru geliyordu. Her sandalda iki kürekçi vardı, silahlı biri de teknenin burnunda dikilmiş kayıktakilere gözdağı veriyordu.

Floris'le Adrien birlikte tüfeklerine el attılar. Li Kang bıçağını çekti, Fedor palasını. Gregoire'la Çiçero ellerine gelene yapıştılar, birinin silahı kırık bir testi parçasıydı, öbürününki de bir toprak tencere. On iki Pabuç kürekleri kaldırdılar ve...Georges-Albert başını yelken bezinin altına soktu.

"Direnmeniz boşuna! Kuşatıldınız!"

Bu sözleri duyan Floris'le Adrien döndüler. Bitki örtüsünün arasından fırlayan üç tekne daha yanlarına yaklaşıyordu. Yerli kayıkları iki ateş arasında kalmıştı.

"Vay canına!" diye söylendi Fedor, düşmanı korkutmaya yönelik bir hareketle palasını çevirerek. Ama hareketi umulan sonucu vermedi.

"Hemen teslim olun, yoksa denizin dibini boylarsınız!"

"Bir mermi, kızıl saçlı ve tuzdan yüzü delik deşik olmuş dev yapılı adamın sözlerini noktaladı. Mermi, Floris'le Adrien'in içinde bulunduğu tekneye saplandı. Hemen kayık burundan su almaya başladı. İhtiyar Kıl'ın oğulları ürkek çığlıklar atmaya koyuldular.

Floris, Adrien'le bakıştı. Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu, ama o anda teslim olmaktan başka yapacakları şey yoktu. Yoksa can vereceklerdi.

"Neyse, akıllarını başlarına topluyorlar!" diye düşündü Georges-Albert, efendilerinin ellerini havaya kaldırdıklarını görünce. Bütün arkadaşları da onları izledi.

"Silahlarınızı bırakın...boyun eğin...hadi..."

Yedi tekne iki yerli kayığı kuşatmıştı. On iki Pabuç, neredeyse kellelerine dayalı tüfeklerin tehdidi altında kürek sallıyorlardı.

Bu arada da, Floris'le Adrien kendilerini pusuya düşüren adamları incelemekteydiler. Kimi gösterişli, kimi partial giysilerinden, parmaklarındaki elmas yüzüklerden, yakut küpelerinden, yanık yüzlerinden, körfez korsanlarının eline düştüklerini hemen anladılar. Floris, kendini suçlu hissettiği için daha da öfkeleniyordu. İhtiyar Kıl'ın oğullarını keyiflendirmek için timsaha ateş etmemeliydi. Bağışlanmayacak bir gaftı bu. Ayrıca, Louisiana'ya ayak basalı beri değişen davranışlarına kendisi de şaşıyordu. Yapılması gerekenin tersini yapıyordu hep, kafası da aynı noktaya saplanıp kalmıştı...Bu durum da, Baptistine'in Fontenoy savaşıdan sonra kaçışıyla başlıyordu.

"Bağışla Adrien! Suç benim!"

"Üzme kendini, ben de dikkatli olmalıydım. Hem bu heriflerle anlaşmanın yolunu bulabiliriz belki."

Adrien'in hiç elden bırakmadığı soğukkanlılığı etkileyiciydi.

"Hey, kardeşler, susun bakalım!" diye homurdandı dev.

Floris'le Adrien, herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermediler. Ama korsan açıkvermişti. Onları bekliyor ve kimlerle karşılaşacağını biliyordu.

Nehrin kolundan çıkmaktaydılar. Floris, Okyanus kadar yeşil gözlerini kıstı. Adrien, gözlerini güneşin parıltılarından korumak için şapkasını iyice geçirdi kafasına. Kayıklar, Barataria koyuna çıkıyorlardı. Meksika Körfezine doğru, iki yassı ve kumsalla çevrili ada koyun ağzını neredeyse tıkamaktaydı. Daracık bir kanal sağlıyordu Okyanus'la

bağlantısını.

Koy sularından birtakım direkler yükselmekteydi. Gemi-
lerin alabora olmuş gövdeleri, kasırganın burada pek çok
tekne batırdığını ortaya koyuyordu.

"Hadi, çabuk olalım!"

Dev adamlarını kışkırtmaktaydı. Doğal bir limana
varıyorlardı.

"Doğrusu kıyak av, Kelle Kesen!"

"Altınları çok mu? "

"Saatlerini benimle değiş tokuş eder misin? "

"Uzun boylunun çizmelerini isterim!"

Korsanlar iskeleye yığılmışlardı. Basıyorlardı kahkahayı.
Floris'le Adrien'in Kelle Kesen olduğunu tahmin ettikleri dev
bir işaret yaptı, korsanlar tutsaklarının bileklerini hemen
arkadan bağladılar ve ceplerini boşalttılar. Bu davranışlarında
ne kabalık, ne nefret vardı, doğal bir şeydi sanki. Ama
Floris'le Adrien korsanlardan çoğunun ayakta sallandıklarını
fark etmişlerdi. Yalnız Kelle Kesen'le adamları sağlam
duruyordu. Korsanlardan birinin elinde kareli mendiller
vardı. Tutsakların yanına yaklaştı ve gözlerini bağladı. Leş
gibi içki kokuyordu soluğu.

Floris'le Adrien, adanın ortasında birtakım kulübeler
olduğunu görececek zamanı bulmuşlardı. Kulübelerin önüne
uzanmış yatan birtakım adamlar, hem gölgeleniyor, hem de
ellerindeki şişeleri dikip duruyorlardı. Anlaşıldığı kadarıyla
burada gerektiğinden çok içki içilmekteydi.

"İleri!" dedi Kelle Kesen.

Georges-Albert, yelken bezinin altından burnunu çıkardı.
Küçük maymun hoşnutlukla gerindi. Korsanların eline
düşmeyen bir tek kendisiydi.

Adamın yağlı ve sinsi bir suratı vardı. Floris, sıkıca
bağlanmış bileklerini oynattı. Bu kurbağa suratlıya bir kafa
atmamak için kendini güç tutuyordu.

"Buraya niçin geldiniz? "

"Fırtınadan yolumuzu şaşırdık efendim," dedi Adrien kibarca eğilerek.

"Bana kaptan diyeceksiniz. Bu kadar Kızılderiliyle nereye gidiyordunuz? "

"Çiftliğimize!"

"Çiftliğiniz nerede? "

"Kızıl Irmak üzerinde."

Adrien bir süt çocuğu kadar saf görünüşlüydü.

"Ha...ha...ha...Yönünüzü bulmakta pek acemisiniz doğrusu."

"Yolumuzu kaybetmiştik diyorum size kaptan, bulunduğumuz yerin neresi olduğunu kestirebilmek için de denizi ırıyorduk. Bölgeyi tanımıyoruz, kasırga yerlilerin ödünü kopardı. Tabii, bizim yüzümüzden uğradığınız zararı ödemeye hazırız."

"Ha...ha...ha...Zararı...ödemeye...hazır...sınız demek? "

Kurbağa iki büklüm olmuştu gülmekten.

"Siz Koca Tokaç'ı budala mı sanıyorsunuz, Kont Villeneuve-Caramay hazretleriyle Marki de Portejoye hazretleri. Bu büyüklük numaralarından vazgeçmenizi öğütlerim...Her şeyinizi biliyorum...neden burada olduğunuzu da...Ho...ho...ho... Şaştınız mı? Ama şunu bilin ki, Koca Tokaç, Barataria'dan İllinois'a kadar ne olup bittiğini iyi bilir."

Korsan doğrulmuştu. İğrenç soluğunu Floris'in burnuna üflüyordu. Genç adam tiksintiyle geri çekildi.

Yuvarlak ve büyük bir kulübedeydiler, hafif esintinin zaman zaman oynattığı nefis bir Goblen halısıya ikinci bir kulübeden ayrılıyorlardı. Ganimet olduğu anlaşılan eşyalar, kulübenin derme çatma tahtalarıyla çelişmekteydi.

Floris, telle kaplı küçücük bir pencereden, kumsalda gidip gelen birkaç korsanı seçiyordu. Bazıları fıçı yuvarlıyorlardı. İkisi üçü silahlarını temizlemekteydi, ama çoğu hindistan cevizi ağaçlarının altına uzanmış, şişeleri elden ele gezdiriyorlardı. Hep aynı işsizlik görüntüsü. Floris, bulundukları yeri kafasına kazıma çamasındaydı. Bir yumruk

önlerindeki narin masayı sarstı.

"Şunu bilin ki hiç kimse, işlerime ve KARIMLA ilişkilerime burnunu sokamaz!"

Koca Tokaç'ın öfkeli homurtusu, yeniden Floris'in aklını başına getirmişti. Adrien, uzlaşıcı bir sesle:

"İnanın ki, sayın eşinizle aranızda girmek istediğimiz yok kaptan," dedi. "Ailenizin sorunlarıyla sizden başkasının ilgilenmemesini istemek en doğal hakkınız kuşkusuz."

"Benimle alay etti O! Peşine düşmeye kalkacak kişiyi çiğ çiğ yerim Bakın bana ne yaptıl!"

Korsan, Floris'le Adrien'i kapıya sürükledi. Birden açtı kanadı. İki korsan, elde silah, güç belâ doğruldular. Koca Tokaç koyu işaret etti.

"Kasırğa değil bu! Kasırğa Barataria'yı sıyırdı geçti...Bunu yapan O! Gemilerimi batırdı...Açık denizde rahatça yol alabilecek altı geminin dibini deldi... kayalara vurdu tekneler...hiç biri işe yaramaz...ve ben bu adada birkaç kötü kayıkla, eli kolu bağlı bekliyorum..."

Korsan neredeyse ağlayacaktı. Adrien, hem acıyan hem de anlayışlı bir yüzle başını salladı.

"Gerçekten anlıyorum hoşnutsuzluğunuzu kaptan...Eşiniz çok kötü bir yaradılışı olduğunu göstermiş..."

Tanımayan biri için, Adrien'in alay mı ettiğini, yoksa ciddi mi konuştuğunu anlamak mümkün değildi.

"Ne olursa olsun, Koca Tokaç o nankörden öcünü alacaktır! Royale kalesinden Cartagena'ya kadar bütün körfezin alay konusu oldum... Bir tek kaptan bana gemi satmaya gelmiyor... Tek başıma, teknesiz bekliyorum. O da adasından bana meydan okuyor..."

Korsan, öfkeyle Okyanus'un batısını gösteriyordu. Floris'le Adrien, ada sözcüğünü duyar duymaz Koca Tokaç'ın yanına yaklaşmışlardı.

"Nasıl yani kaptan, eşiniz Barataria'da değil mi? " diye sordu Adrien merakla.

Çok iyi işlenmiş bir ibrik havada uçtu ve kocaman bir kaplumbağa kabuğuna çarparak eğri büğrü oldu.

"O alçak karının, o köpeğin gözlerini oyacağım...parmaklarını ezeceğim... barsaklarını dışarı uğratacağım...Şeytan Fokker'den satın almak için yüz bin lira ödediğim o kaltağa acımayacağım!"

Bu son sözlerle, Adrien'in ve Floris'in yanaklarına yeniden renk geldi.

"Eşiniz, Şeytan Fokker'in tutsak ettiği *Louisiana Güzeli* adlı teknede miydi yoksa? " diye sordu Floris.

Bir tekme ince Çin porseleninden bir kaseyi parçaladı.

"Koruyucu kanadımın altına aldığım o şirret, Fokker'in dul karısıydı!"

"DUL KARISI MI? "

Floris saçlarının tepesinde dikildiğini hissetti. Adrien, karşısındaki korsan kadar deli olduğuna inanacaktı neredeyse. Koca Tokaç onlara son darbeyi de indirdi.

"Kedi adasından beni seyreden o Bourguignon karısına lânet olsun! Kelle Kesen'le adamları bana bir tekne yapıyorlar...biter bitmez gece saldırıya geçeceğiz...Hah ha...Son gülen iyi güler...Sizlere gelince, özgürlüğünüze kavuşmak istiyorsanız, içinizden birini yüz bin lira fidye bulmak üzere salıverebilirim... Karımın bedeli ya da otuz toplu bir geminin...Hem adamınız çabuk dönmeli...bir ay içinde diyelim...yoksa çok geç olur. Koca tokaç hepinizi köpek balıklarına atıverir!"

Bu sözlerin ardından , korsan bir düdük kaptı ve yağlı dudaklarına götürdü. Düdük sesiyle iki nöbetçi içeri daldı.

"Tutsakları ötekilerin yanına götürün. Yarın sabah kimin yola çıkacağını size bildirecekler!"

Koca Tokaç, adamlarının arasında uzaklaşan iki kardeşin ardından baktı. Piposunu yaktı, sonra kötü bakışlı küçük gözlerini batıya, Kedi Adasına doğru çevirdi.

"Pöh! Pis karı!"

Korsan kumlara uzun bir tükürük attı. Kaltağın kendisini nasıl uyuttuğunu düşündükçe dişlerini gıcırdatıyordu. Aslında yüz bin liradan söz ederken palavra sıkıştı, çünkü parayı ödemesi gereken Fokker'i öldürmüştü. Yine de o

sarışın cadı çok daha pahalıya mal olmuştu kendisine.

"Onlara dikkat edin Koca Tokaç, hünerleri pek çoktur!"

Korsan, bu sözleri işitince başını haliye çevirdi. Siyahlı Kadın, halının bir ucunu kaldırmıştı. Elinde incecik bir sopa tutuyor bununla çizmelerinden birine vuruyordu. Korsan, dilini yağlı dudaklarında gezdirdi. Kadının neredeyse erkeksi bedeni siyah külot pantolonla sımsıkı sarılmıştı. Kapkara saçları omuzlarındaydı. Koca Tokaç, homurdanıp omuz silkmekle yetindi.

"Onlara dikkat etmek mi...öğüdünüze teşekkürler...kadınca bir öğüt tam... Asıl onlar ürksünler Koca Tokaç'tan."

Kadın, korsanın konuşmasıyla etkilenmemişti hiç. Kulübede iki adım attı.

"Onlardan yararlanmak istiyorsunuz, Koca Tokaç,. Ama hepsini tanırım, size oynayacakları oyunun hazırlığı içindedirler...O kurumundan yanına varılamayanın nasıl sarardığını gördünüz mü? Ah, alındı bile öcüm...O sevgili güvercini, Fokker'in dul karısı ve Koca Tokaç'ın karısı...Yok, bunu asla bağışlayamaz...daha başlangıcındayız işin. Hah hah ha!"

Korkunç bir kahkaha Siyahlı Kadın'ın sözlerini noktalıyordu. Koca Tokaç, topallayarak bu garip kadına doğru yürüdü. Olanca gücüyle bileğine yapıştı.

"Ondan niçin nefret ediyorsun, kadın? "

"İkisi de bana hakaret etti..Cezalandırılacaklar... Pazarlığımızı hatırla, Koca Tokaç...Ben kadını size veriyorum, siz de adamı bana teslim ediyorsunuz."

Korsan, kadını altın yaldızlı aynaya yapıştırırken kıkırdadı.

"Kötülüğün hoşuma gidiyor, kaltak...çok güzel ve çok ahlaksızsın..."

"İndir ellerini çam yarması. İş ortağıyız o kadar."

Zora gelen kadın tıslamıyordu. Yana kaydı.

"Ağır ol, balık!"

Koca Tokaç kadını yakalamıştı. Bir büfenin sütununa

yapıştırıyordu. Korsanın gövdesi görülmemiş bir güce sahipti. Güçlü kasları, yeleğinin işlemeli sateni altında kıvıltı kıvıltı.

"Aaaaah, kaltak!"

Siyahlı Kadın, elindeki ince sopayla vuruyordu korsana. Korsan sopayı çekip aldı elinden. Kadın tekme atıyor, soluyor, yardım istiyordu. Ama Koca Tokaç onun belden aşağısını hareketsiz bırakmıştı. Kadın, o korkunç isteğini farkına varmamış olamazdı.

"Bırak beni, koca kurbağa! Hey yetişin, imdazaat!"

Siyahlı Kadın, köşede duran İspanyol zırhına yapıştı ve maden parçaları dört yana saçıldı.

"Seni şıllık seni, adamlarım benden emir almadıkça parmaklarını bile oynatmazlar!"

Gerçekten de, görevlerinin başına dönen korsanlar, gürültüyü duydukları halde başlarını bile kaldırmadan şeflerinin evinin önünde barbut atıyorlardı.

"Buraya gel, kahpe!"

Siyahlı Kadın kendini kurtarmıştı. Kapıya doğru koşuyordu. Sert bir cisim ensesine çarptı. Yere yuvarlandı ve gözlerini akaju döşeginin üzerinde açtı. Tekme atmak istiyordu. Ama kolları ve bacakları yatağa sımsıkı bağlıydı.

"Yok, hayır!" diye inledi korkuyla.

Koca Tokaç'ın elinde bir kama belirmişti. Kadın gözlerini kapattı. Son saati çalmıştı. Dudaklarından bir inilti fişkırdı, öcünü bile alamadan ölecekti. Bir şey duymadığına şaşırıp gözlerini araladı. Bir zevk homurtusu koyveren Koca Tokaç, çayırtıyla giysisini parçaladı ve kadının çıplaklığı ortaya çıktı.

"Domuz...alçak...rezil..."

Ardından sustu. Koca Tokaç kamayı fırlatıp atmıştı. Elindeki sopayı kadının bedeninde gezdiriyordu. Siyahlı Kadın tanırırdı erkekleri. Onları kendine nasıl bağlayacağını da iyi bilirdi. Gözlerinde bir parıltı yanıp söndü. Bu alçak ilk partiyi kazanmıştı. Kendisi ikinciye kazanmak zorundaydı. Başı arkaya kaykıldı. Dudaklarından bir kıkırtı fişkırdı. Göğsü şişti, belden aşağısı kıvrıldı, büküldü,

koyverdi kendini...

"Ben dul kalıncaya kadar metresim olacaksın!" dedi Koca Tokaç az sonra.

Çözmüştü kadını. "Sen öyle san koca domuz," diyordu Siyahlı Kadın içinden, bir yandan da tatlı tatlı gülümseyerek. Koca Tokaç ayağa kalktı. Belden yukarısı çıplaktı. Birden kulübenin kapısını açtı. Gözlerini kapının budak - deliklerine uydurmuş olan adamları arka üstü devriliyorlardı az kaldı.

"Alçaklar, reziller, namussuzlar, defolun!...Arttırın tutsakların başında bekleyen nöbetçi sayısını, çekiniyorum onlardan!"

Koca Tokaç, sevişirken çıkardığı tahta bacağına adamlarının kafalarına indiriyordu. Hepsi tabanları yağladılar. Korsan, hoşnutlukla kapıyı çarptı ve dönüp kadının yanına uzandı.

Ufukta nöbetçi möbetçi yoktu. Küçük bir karaltı damdan aşağı atladı. Georges-Albert'di bu. Floris'in maymunu bir ağaç kümesine doğru fırladı, sonra dikkatle sürünerek efendilerinin kulübe'ne döndü. Burası iyi korunmaktaydı ama. Kapının önünde dört kişi duruyordu. Georges-Albert, dikkati çekmeden giremezdi içeri. Yakındaki bir hangardan hüznü bir şarkı yükseliyordu. Çiçero ve İhtiyar Kıl'ın oğullarıydı şarkıyı söyleyenler.

Adrien ve arkadaşları da, kulübelerindeki su testilerinin ve kırık toprak kapların çevresinde savaş kurulunu toplamışlardı. Ama korsanlar da onları, bir delikten gözetliyorlardı.

Adrien'in durumu açıklaması üzerine, Fedor:

"Peki ama fidyeyi almaya kim gidecek? " diye sordu.

"Ben, kont hazretleri!"

"Ben, Mutlu Gün!" diye yalvardı Gregoire ve Li Kang

bir ağızdan.

"Fidye ödenmesi söz konusu değil! Siz işi bana bırakın...Bu beni ilgilendirir," diye homurdandı Floris dişlerinin arasından.

Adrien kardeşini süzmekten kendini alamadı. Koca Tokaç'a karşı, Floris'in kendini tutmak için insanüstü bir çaba harcadığını biliyordu. Sararan yanık tenli yüzünde yeşil gözleri kararıvermişti.

Soruşturmalarını polis gibi sürdürüyorlardı ve Baptistine'in her serüveninin ortaya çıkışı Floris'in gururuna indirilmiş bir darbeydi. O iğrenç domuzun karısı olduğunu düşünmek midelerini kaldırıyor, elini kolunu bağlıyordu.

Adrien, birden billur gibi saf bir duygunun kardeşinin yüreğinde paramparça olduğunu anlamaktaydı.

Floris'in sözleri Fedor'un hoşuna gitmiyordu. Yara izlerinin arasına gömülmüş gözlerini kıstı.

"İyi ama küçük bey, fikrin nedir? Silahımız yok, elimiz kolumuz bağlı..."

Floris, tatsız bir sesle onu susturdu.

"Ne olmuş, buna benzer durumlarla karşılaşmadık mı? Düşünmek ve geceyi beklemek gerek...Harekete geçmek için yarına kadar vaktimiz var!"

Bu sözleri söyledikten sonra, Floris kendini bir ot şiltenin üzerine attı. Az sonra uykuya dalmıştı ve düşleri, Baptistine'in kenidini Koca Tokaç'ın öpücüklerine bıraktığı bir karabasan oluyordu.

Güneş batmak üzereydi. 'Zinde' korsanlar arkadaşlarının yerine nöbete geçmişlerdi. Karşılıklı rom sunuyorlardı birbirlerine.

Georges Albert, bir palmiyeye gizlenmiş, beklemekteydi. Bir an dikkatsiz olmalarından yararlanarak yere kaydı. Birkaç sıçrama da onu kulübenin önüne getirdi. Tahtalar boyunca kurumakta olan bir ağa yapıştı, saman kaplı dama tırmandı ve içeri girdi.

Kulübede herkes uyuyordu. Georges-Albert yere atladı ve şapkasını sallayarak biraz serinledi. Efendisini uyandırmaktan çekiniyordu. Sonunda, bilgeliğine büyük saygı duyduğu Adrien'de karar kıldı.

"Georges-Albert, nereden geliyorsun?" diye sordu Adrien hemen doğrularak.

Küçük maymun Floris'i işaret ederek parmağını dudaklarına götürdü, sonra bir sürü yüz işareti ve hareket yapmaya koyuldu. Georges-Albert'in renkli dilini anlamak için buna alışkın olmak gerekliydi, ama genç Villeneuve-Caramey kontu alışkındı maymunun diline ve küçük maymunu çok iyi izliyordu. Georges-Albert, 'konuştukça' Adrien'in gözleri, kaygı, öfke ve hüznle soluyordu.

Demek üvey kardeşi, Floris'le hiç bir kan bağı bulunmayan Baptistine, baş kaldıran bir insan, bir serüvenci, hatta bir hırsız olmuştu. Georges-Albert, açıklamalarındaki katı gerçeği hafifletmek istiyordu, ama elinin altında bir dilin sağladığı bütün incelikler yoktu.

"Tabii," diye mırıldanıyordu Adrien..."Tabii, Bayan Gongibourno oydu, o deli...düşüncesiz..."

Ama Georges-Albert'in anlattıklarının sonu gelmiyordu. Şimdi siyahlı Kadın'la Koca Tokaç'ı anlatmaktaydı. Gördüklerini ve özellikle de işittiklerini açıklıyordu. Adrien, teşekkür etmek için küçük maymunu kollarına almak istedi ama bilekleri hâlâ bağlı ve şişti.

"Önce benimle konuştuğuna iyi ettin, Georges-Albert.. Şimdilik Floris'e bir şey söyleme...yeterince acı çekiyor...Demek kuşkularım beni yanıltmamış...Rusya'dan gelen en büyük düşmanımız iki adım ötemizdeymiş... Baptistine ve Floris'i yok etmek istiyor...JULIA DE MENGDEN...uğursuz dişi kurt...Demek ondan hiç kurtulamayacağız!"

"Silah başına! çabuk olun!"

Bu çılgılık Adrien'i düşüncelerinden sıyırdı. Sıçrayarak uyanan Floris ve arkadaşları, aralık tahtaların arasından dışarda olup bitenleri seyretmek için yerlerinden fırladılar.

Akılları başlarından giden korsanlar Okyanus'a doğru kaçmaktaydılar. Kapının eşiğinde, ne pantolonunu giyme, ne de tahta bacağına takma fırsatını bulan Koca Tokaç zıplayıp duruyordu öfkeli çılgınlık atarak.

Kulübenin dibinde bir kadın giyiniyordu. Floris, uzun saçların gizlediği yüzünü göremezdi. Ama Adrien bu kadının kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Top başına...top başına, sersemler! Uyuzlar! Hareketlenin biraz, ayılın!"

Kelle Kesen, sığır sinirinden kırbaçıyla adamlarını kayalıklara doğru sürüyordu. Floris ve Adrien, konuşacak zaman bile bulamamışlardı. Harekete geçmenin tam sırasıydı. Tehlikeyle koyun koyuna yaşamının verdiği alışkanlık sonucu, sırt sırta verdiler. Fedor ve Li Kang da aynı şeyi yapmışlardı. Parmakları ustaca berikinin ipleriyle oynuyordu. Birkaç dakikalık çaba sonunda kurtulmuşlardı ve ağrıyan eklemlerini oğuşturuyorlardı. Georges-Albert de yaşlı Gregoire'ı kurtarmıştı öte yandan.

Floris, iyice kapanmamış kapının yanına vardı. Kulübeyi bir tek korsan bekliyordu. Floris gülümsedi.

Fedor'a iş düşecekti.

"Yandırım! İmdaaat! Ölüyorum! Bittim!"

Floris, yerde kıvranarak debeleniyordu. Korsan kapıyı yumrukladı.

"Hey! Cevap verin! Ne oluyor içerdi? "

Adrien, dehşet dolu bir sesle karşılık verdi:

"Ulu Tanrım! Yardım edin! Kardeşim çok kötü durumda, ben de iyi değilim, zehirlendik...Koşun, Tanrı aşkına biraz alkol getirin..."

Korsan, yüz bin liralık rehinelerin sağlığı konusunda kaygıya düşüp rom şişesini kaptı. Kilidi açtı ve kapıyı itti. Floris yerde debelenip duruyordu. Fedor da, kapının ardında soğukkanlılıkla beklemekteydi. Koca yumruğu korsanın yamalı şapkasına indi. Ses etmeden devrildi garip.

"Gücünün farkında değilsin, ileri gittin sanırım," dedi Floris doğrulurken.

Li Kang, adamı bağlıyor ve ağzına bir tıkaç sokuyordu. Georges-Albert gözcülük etmekteydi. Yol açıktı. Beş arkadaş dışarı süzöldüler. Yalnızdılar, bütün korsanlar Okyanus'a doğru kaçmışlardı.

Floris'le Adrien bu genel bozgunun nedenlerini anlayamıyorlardı, ama bozgun Kızılderililerin kulübelerine kolayca ulaşmalarını sağlıyordu. Kapıda nöbet bekleyen bir tek korsan vardı. Tüfekliydi adam.

"Siz işi bana bırakın," diye fısıldadı Fedor.

Ona engel olmak canını sıkacaktı. Floris ve Adrien, ağaçların arasında soğukkanlılıkla bekliyorlardı. Hafif bir inilti Fedor'un işini bitirdiğini haber verdi. Floris fırladı, bir tekmede kapıyı devirdi. Çiçero ve İhtiyar Kıl'ın oğulları kısıvrak bağlanmış yerde yatıyorlardı.

Duygulanmaya yer vermeksizin tutsakları hemen çözdüler.

"Dostlarım, sizler büyük Natchez savaşçılarısınız...Sen de korku nedir bilmezsin Çiçero...Bak ne yapacağız; önce kayıkları gizlemek için kıyıya ineceğiz, sonra korsanların teknelerini batıracağız. Ardından da..."

Top gürlüyordu Şimdi...Denizden yağan gülleler kum sütunları fıŐkırtıyordu. Kelle Kesen, bir kayanın üzerinde dikilmiş, topçu ateşini düzenliyordu. Sonunda pantolonunu giyen ve takma bacağını takan Koca TokaÇ, topallaya topallaya denize iniyordu. Korsanların hepsi denizden gelen saldırıyla meŐgld. Geri dönseler, aęaŐların arasında bir görünüp bir kaybolan on sekiz kelleyi seğerlerdi. On dokuzuncu gölge de daldan dala sıŐrıyordu. Tabii, gözcülük yapan Georges-Albert'di bu.

Floris'le Adrien, korsanların bir türlü eriŐemedikleri hedefi hâlâ grememiŐlerdi. Oysa denizden ateş edenlerin isabet oranı çok daha yüksekti.

Ada bir patlamayla sarsıldı. Bir glle toplardan birinin barutu üzerine düşmüştü...saÇılan parçalardan korunmak için korsanlar yere yapıştılar. İlerinden nn gövdesi darmadağın olmuş ve kayaların üzerine saŐılmıŐtı. Koca TokaÇ deli gibi haykıırıyordu:

"Namussuzlar! El sürmeyin ona! Yine bizimle alay ediyor!"

Floris'le Adrien bir daha göz attılar. Yükselen suların getirdiği sandıklar suyun üzerinde yüzüyordu. Korsanlar, sevinç çığlıklarıyla yerlerinden fırlayıp kıyıya koşmaktaydılar.

"İçki geldi! Ayağımıza hem de!"

Adrien, kardeşine, kayalıkların ardında beliren bir geminin Şişmiş yelkenlerini gösterdi.

"Birimiz hepimiz için!" diye mırıldandı Floris saldırı sırasındaki sözlerini anımsayarak.

Kaplan gibi ileri atıldılar. Arkadaşları da onları izledi. Kiminin elinde bir tokmak vardı, kiminin elinde bir demir çubuk ya da bir Şişe. On iki kardeş deli gibi sallıyorlardı ellerindekini.

Yaşlı Gregoire elindeki tencereyle savunuyordu kendini. Fedor, koca bir kalas kapmıştı ve tek başına altı kişinin

işini görüyordu. Li Kang, çince, yani uzun saç örgüsünü kement gibi savurarak savaşıyordu. Georges-Albert de ağaçlara tünemiş, su kabaklarını büyük bir isabetle korsanların tepesine yağdırıyordu. Çiçero'ya da sersemleyenleri denize atmak kalıyordu. Adrien, kendine özgü bir saldırı biçimi geliştirmişti. Çizmesiyle karşısındakinin gözlerine kum savuruyor, gözleri görmez olan korsan iki büklüm kıvrandı mı tepesine sopayı indirip işini bitiriyordu. Herkesten farklı savaşan Floris de bir meşale kapmıştı. Top başındaki korsanlara saldırıyor, barutla birlikte havaya uçmaktan korkan korsanlar kırıyordu. Tutsakların saldırısı başlayalı beri açığı geminin topları garip bir biçimde susmuştu.

"Öldürün...öldürün hepsini! Tutun kaçanları!" diye bağıriyordu Koca Tokaç adamlarının kaçmasına engel olmak için tahta bacağını sağa sola sürerek.

Bu çığlıkları işiten Floris, iğrenç korsana döndü. Koca Tokaç hiç bir şeyin farkında değildi. Yanık et kokusu, onun buyruk veremez duruma düştüğünü adamlarına açıkladı.

"Ateş! Gemidekilere değil, buradakilere!"

Kelle Kesen, bir topu eski tutsaklarına doğru çevirtiyordu. Ama manevra geç kalmıştı. Tüfek sesleri duyuldu. Birkaç korsan adanın merkezinde toplanıyordu. Floris, bütün gücünü ve coşkunluğunu kazanmıştı yeniden. Tam Kelle Kesen'in topçusu barutu ateşleyecek ve önündeki on iki yerli kardeşi havaya uçuracakken, Floris üzerine çullandı. Gırtlığına yapıştı ve yere devirdi.

"Buraya! Peşimden gelin!"

Kelle Kesen savaş alanından çekiliyordu. On kadar aksak yaralı adamının peşinde koşmaktaydı.

Fedor ve Li Kang, yüzen sandıkları toplama peşindeki korsanlara tepeden kaya yağdırıyorlardı. Duyulan haykırışlar korsanların bir daha yukarı çıkamayacaklarını göstermekteydi. Koca Tokaç gibi savaş alanında baygın düşme talihliliğine erenler, on iki kardeş tarafından yerli usulü

bağlanıyorlardı.

"Neden ateşi kestiler Adrien? " diye sordu Floris.

İki kardeş adanın yüksek burnuna varmışlardı. Korsanlara ateş açan gemi, bulundukları noktadan en fazla beş yüz kulaç kadar açıktaydı. Floris, devrilmiş bir topun yanında duran dürbünü kaptı. Kırk toplu gemiyi dikkatle inceledi ve teknenin neden korsanlarla kedinin fareyle oynaması gibi oynadığını anladı. Korsanların üç ya da dört yüz kulaç menzilli toplarına karşılık, geminin topları sekiz yüz kulaca kadar ateş edebiliyordu.

Ama Floris topların neden sustuğunu yine de anlayamamıştı. Şimdi gemi rüzgâr altında dönüyordu. Yelkenleri şişmekteydi. Tayfalar serenlere tırmanmaktaydılar. Floris, haykırmamak için kendini güç tuttu. Bütün tayfalar siyah ırktandı. Eli hafifçe titredi. Hiç bir şeyden korkmayan bu delikanlı, içinin garip bir kaygıyla dolduğunu duyuyordu. Dürbününü büyük direk boyunca indirdi, sonra kışkasına doğru yöneltti. Buradaki üç kişi ateşli bir tartışmaya dalmıştı. Adanın burnuna sırtlarını dönmüşlerdi. Biri kolunu ufka uzatıyordu. İkincisi başını çarmıhlara doğru kaldırmıştı. Üçüncüsü güverteye inmek üzere dönmüştü. Bu adam şapkalıydı ve başı önüne eğikti. Ama Floris'in dürbünü adamın peşini bırakmadı. Fazlaca ince oluşu merakını uyandırmıştı.

Birden Floris ürperdi. Acılı bir çığlık yükseldi dudaklarından. Gemideki adam buruna varmıştı. Uzaklaşan adaya bakıyordu. Geniş kenarlı şapkasından sarı saçları fıskırıyordu...Serpintilerin hafiften bulandırdığı o yüz çizgileri, Floris'in yaz göğünden de mavi olduğunu sezdiği o iri gözler...Bir hıçkırıkla sarsıldı.

BAPTİSTİNE'di bu, özgürlüğün daha da güzelleştirdiği bir genç kadın. Floris, onu büyük bir hırsla süzüyordu. Bir pantolon ve önü iyice açık bir gömlek vardı sırtında. Floris, incecik kumaşın altındaki göğüslerini belli belirsiz seçebiliyordu.

Böylesine gururlu bir adam için çıldırmak işten bile

değildi. Nişanlısını bu kadar yakında görmek ve ona erişmemek...

Floris, Baptistine'in de kendilerini kayalık burnun tepesinde gördüğüne yemin edebilirdi. Bir hareket yapmıştı. Yanındakilerden biri dürbününü getiriyordu. Floris de hemen kendî dürbününü indirdi ve denize sırtını döndü. Adrien kardeşini süzdü. Bu sapsarı ve gergin yüz, kara gözler...

"O muydu? " diye sordu dürbüne bile uzanmadan.

Floris başıyla evetledi.

"Gel kardeşim...yapacak çok işimiz var daha!"

Fedor ve Li Kang yanlarına geliyorlardı. Altını ve silahları geri almışlardı.

"Kelle Kesen, kadını ve birkaç adamını alıp bir kayıkla kaçmayı başarmış... Ama tekneleri öbür adaya varmadan battı," dedi Fedor hoşnutlukla.

Adrien bir an düşündü. Bu kadar tutsakla onları izlemek güçtü.

"Dilerim timsahlar bizi Julia de Mengden'den kurtarır!" diye düşündü genç kont. Ardından da ekledi:

"Nouvelle-Orleans'a dönüyoruz.

Vali, Floris'le Adrien'i kutlamaktan başka şey yapamazdı. Aralarında ünlü Koca Tokaç'ın da bulunduğu yirmi korsanı tutsak etmişlerdi. Barataria, korsanlardan temizlenmişti. Düello unutulmuş, iki kardeş de yeniden göze girmişti.

İhtiyar Kıl'ın on iki oğlu, valinin ödül olarak verdiği bir kile buğdayla köylerine döndüler. Kıtık hüküm sürdüğünden İhtiyar Kıl buna pek sevindi. Yiyecek çok pahalılanmıştı çünkü. Ama halk kenti yeniden yapmaya başlamıştı bile. Floris de eğlenceli geçelere ve eski alışkanlıklarına döndü: Carlotta, Marie-Blanche, markiz...hiç de kötü sayılmazdı.

Fırtınadan kurtulan bir gemi Fransa'ya yelken açmak üzereydi. Floris gidip gitmemeyi düşündü. Baptistine'i hepten yitirdiğini biliyordu. İki olay kararı üzerinde etkili oldu.

Yann Le Gallic geminin ikinci kaptanıydı. Yol boyu ona katlanma düşüncesi gururlu Floris'e olanaksız geliyordu. Kralın karşısına yenik çıkmak da, gözünde katlanılması daha güç bir şeydi.

Bir akşam, yorgunluktan bitmiş bir atlı girdi kente. Mississippi kıyılarındaki Rosalie kalesi baş kaldıran Chicacha kızilderililerinin eline düşmüştü. Vali asker topluyordu. Nouvelle-Orleans da tehlikede olan ve kötü savunulmuş bir kentti. Her yanda barikatlar yapılmaktaydı.

Floris, Adrien ve arkadaşları bir sabah tan ağarırken tepeden tırnağa silahlı olarak yola çıktılar. Populus de Protais ve Gaeton d'Artagnac da onlara katılmıştı. Bir tek Gregoire kalıyordu vikontes Marie-Blanche'in yanında. Floris ve Adrien, Barataria olaylarının çok sarstığı yaşlı uşağı arayan soran çıkabilir gerekçesiyle kentte kalmaya razı etmişlerdi. Ama kim arar, kim sorardı? Floris bilemiyordu.

Kızilderililerden korkan Georges-Albert de gönülden paylaşırdı Gregoire'in kaderini. Ama Floris ona zorla eyer kuşurluklarından birine sokuvermişti.

Söylentiye göre, kont Jeodard Castillon du Rocher, Missouri nehri üzerinde satın aldığı bir çiftliği yönetmek üzere kentten ayrılmıştı. Ernaudan de Gastagnac da, körfezdeki La Balize kalesindeki görevine dönmüştü.

"Aman ne iyi," diye düşünüyordu Floris 'düşmanlarından' ve Nouvelle-Orleans'dan uzaklaşırken. Hareketlerinden kısa süre sonra da, Koca Tokaç, anlaşılmasa bir biçimde cezaevinden kaçtı. Öfkesini geçirmek için, vali, kalan bütün korsanları astırdı. Ama reisleri duman olup uçmuştu.

Kızilderililerle savaş altı ay sürdü. İlk demir parmaklıklar görülüyordu Nouvelle-Orleans evlerinin balkonlarında. Bu kez taştan yapılan evler birbirini izlerken büyük haber kent halkına ulaştı...

Rosalie kalesi geri alınmıştı. Pes eden Chicacha kızilderilileri barış çubuğunu tutturmekteydiler.

Floris, Adrien ve arkadaşları arslanlar gibi savaşmışlardı.

Populus ve d'Artaguet de yanlarından hiç ayrılmamışlardı.

Saçı sakalı birbirine karışmış, pislik içindeki galipler, tepeden tırnağa donatılmış Nuvelle-Orleans'a büyük törenlerle girdiler. Balkonlardan yağan manolyalar ve yaseminler altında, Floris bakışını geleceğe çeviriyordu.

İyileşmiş ve kendisini ALDATANI yüreğinden söküp atmıştı.

İkinci Bölüm
BİR SERÜVEN KADINI

"Buraya bir Rus prensesi yerleşiyormuş!"

"Tanrım! Bir Rus prensesi ha! Ne olur anlatsanıza Josepha," diye yalvardı Alexandrine.

Haberi herkese duyuran Sainte-Hermine hatundu tabii.

Floris'le Adrien, heyecandan kıpkırmızı kesilmiş Populus ve d'Artaguetle'in kendilerine aktardıkları dedikoduları keyifle dinliyorlardı. Dostlarını düş kırıklığına uğratmamak için susuyorlardı, ama Petersburg'daki sarayla ilgili kötü anılarını unutamıyor, böyle bir prensesin varlığını akıllarına kesmiyordu. Ama kentte söylentiler almış yürümüştü.

Söylentiye göre bu ünlü kadın, Floris'in bir zamanlar çok sevdiği Çariçe Elisabeth'in öz kuziniydi. On gün kadar önce, Royale kalesinden yelken açan bir gemiyle kente gelmişti. *Saint-Petersburg*'du geminin adı. Şimdiye dek kimse görmemişti kadını, iyi bir diplomat olarak onu nedimeleriyle birlikte yeni vilâyet konağında konuk eden vali dışında.

Markiz de Vaudreuil'in çok yakını olan Dük de Belle-Isle, söylentiye göre, birkaç kere vilâyet konağında kabul edilme talihliliğine ermişti. Ama prensesin kendisiyle görüşmeyi kabul edip etmediği bilinmiyordu.

Cevap davetiye biçimde geldiğinde, herkesin aklı başından gitmek üzereydi. Dük de Belle-Isle, Rosalie kalesi zaferini kazananlar onuruna üç yüz kişilik bir balo

veriyordu. Rusya'dan gelen Grandüşes Aurora hazretleri de, yüce varlıklarıyla baloyu ınurlandıracaklardı.

Davetiye den başka şey öğrenmenin olanağı yoktu. Zengin sosyete karıları, hemen Orleans sokağındaki dükkanları yağmaladılar. Usta perukacı Agenor, gece gündüz kullanıyordu saç maşalarını. Dans hocası Baby de, evden eve koşup hanımefendilere saraylardaki gibi yerlere kadar eğilmeyi öğretiyordu. Kısacası, Nouvelle Orleans'da gerilim müthiş artmıştı.

Floris ve Adrien, Belle-İsle salonlarına girdiklerinde eğlenti iyice ilerlemişti. Ev sahibi hemen yanlarına koştu. Keyiften uçuyordu neredeyse.

"Kont Villeneuve-Caramey hazretleri...Marki de Portejoye hazretleri.. çok sevindim...yeni evimde sizleri kabul etmekten kıvanç duyuyorum."

Belle-İsle, şeftali gibi yanaklarının üzerinde uzun ve kapkara kirpiklerin titrettiği genç bir kıza dönüp elinden tuttu. Kız, Floris'le Adrien'in önünde eğilirken yanaklarının kırmızılığı daha da arttı.

"Yaklaşın Emilie...Kont hazretleri...Marki hazretleri...işte kızım... tek çocuğum (tek sözcüğü üzerinde uzun uzun duruyordu), Rosalie kalesi kahramanlarıyla dans edeceğini düşündükçe sabırsızlıktan tir tir titriyor!"

"Küçük hanım, emrinizdeyim!"

Floris'le Adrien, beyazlar içindeki güzel kızın önünde eğiliyorlardı. Belle-İsle'in kızını evlendirmek istediğinden, drahomanın çok büyük, kızın da pek güzel olduğundan haberleri vardı. Görünüşe göre adamın iyi bir damat bulmakta güçlük çekmemesi gerekiyordu. Floris, baş döndürmekten ve beğenilmekten çok hoşlanırdı. Gözlerini ısrarla kıza dikmişti.

"Küçük hanım, ilk dans için adaylığımı koyabilir miyim? "

Emilie, daha da kızarak kıvrandı.

"Birinzi danzı zize ayırmak beni zok zevindirezek efendim, zünkü bugün benim kahramanım zizziniz!"

Floris ne diyeceğini bilemedi. Böylesine garip konuşan kişi görmemişti. hiç, şimdi anlamaya başlıyordu Emilie'nin neden koca bulamadığını.

"Aman, Emilie...gevezelikten vazgeç de, baylarla beni bir saniye yalnız bırak."

Belle-İsle onları salonun ortasına sürüklüyordu. Floris, zarif hareketlerle yelpazelenen genç kıza döndü. Konuşmasındaki gariplik dışında çok güzeldi.

"Gelin dostlarım...zafer kazananları Prenses Aurora Romanov hazretleriyle tanıştırmak istiyorum...Grandüşes de Doubino...Grandüşes de Petersburg... Çariçe Hazretlerinin öz yeğenleri ve..."

Floris'le Adrien arkasını dinlemez olmuşlardı. Üç yüz mumluk avize tepelerine düşmüştü sanki: Rusya sarayında bir tek Doubino ve bir tek Petersburg dükü tanışmışlardı, onlar da taç giyme günü Çariçe'nin bu unvanlara lââyık gördüğü kendileriydi.

Birbirlerine bakmaları gereksizdi. Grandüşes'in bir sahtekâr olduğunu anlamışlardı.Ama kimdi acaba?

Belle-İsle, içine düştükleri durumu fark etmeden onları kalabalık bir topluluğa doğru sürüklüyordu. Pırıl pırıl üniformalar, bir lame tuvaletin çevresini kuşatmışlardı. Prensesin sırtı yeni gelenlere dönüktü. Floris ve Adrien, perukanın altında ince uzun bir boyun seçebiliyorlardı sadece. Bir kahkaha yükseldi. Prenses, anlaşıldığı kadarıyla etkisi altında kalan yeni hayranlarına bir şeyler söylüyordu. Peşindeki iki gençle ilerleyen ev sahibinin önü açılmıştı. Belle-İsle yerlere kadar eğildi:

"Rahatsız ettiğim için bağışlamanızı dilerim...günün kahramanlarını tanıtabilir miyim izninizle? "

"Tabii düğ hazretleri."

Prenses, bu sözleri söylerken başını çevirmişti. Floris'le Adrien'in donup kalmış yüzlerinde bir tek kas oynamıyordu. BAPTİSTİNE'di karşılarındaki. Yeni gelenlere, soylu bir prensesin sevimli ama soğukça gülümsemesiyle bakıyordu.

"Kont Adrien de Villeneuve-Caramay ve Markl Floris de

Portejoye, Chicacha Kızılderililere karşı savaşılan gönüllüler arasındalardı efendim..."

"Çok iyi, baylar, çok iyi..."

Prenses elini iki gence uzatıyordu. Onların da bir şey söylemeden eğilmekten başka yapacakları şey yoktu. Önce Floris doğruldu. Alev alev yanan göz bebekleri 'prenses'in mavi gözleriyle birleşti. Genç kadın alaylı bakışlarını kaçırmadı.

"Demek baylar...Rosalie kalesi zaferini kazananlar arasındaydınız... Savaş hikâyelerine bayılırım!" dedi prenses hayran topluluğuna dönerek.

Tanıştırılma töreni sona ermişti. Floris yumruklarını sıkı ve prensesin kaçmasını engellemek için bir adım ilerledi.

"Prenses hazretleri (Floris bunun üzerinde ısrarla duruyordu) bir kaleyi almanın bir kadını yola getirmekten çok daha kolay olduğunu bilirler kuşkusuz."

Bu sözler prensesi güldürdü. Şen çığlıklar yükseldi. Populus de Protais ve Gaetan d'Artaguetle iltifat üzerine iltifat yağdırıyorlardı şimdi.

"Pes doğrusu Portejoye, Prenses hazretlerinin kulakları bu tür şeyler işitmeye alışkın olmasa gerek...Prenses hazretleri markiyi bağışlamak lutfunda bulunsunlar, o da bizim gibi yabancıların arasından yeni döndü de!"

Prenses yelpazesini açtı.

"Kendileri bağışlanmıştır...Petersburg'da biz Versailles'daki kadar protokola aldırmayız...Biliyor musunuz ki sevgili teyzem Çariçe..."

Genç kadının son sözleri uğultuda kaynadı gitti. Prenses dönmüş, hayranlarını terasa sürüklüyordu. Floris ve Adrien, oldukları yerde donup kalmışlardı. Baptistine'in umursamazlığı onları öylesine sersemlemişti ki, çevrelerinden konuşulanlar kulaklarına gelmiyordu bile.

"O ne güzellik!"

"İnceliğine pes doğrusu!"

"Mücevherlerini gördünüz mü, Josepha? "

"Soylu bir prenses olduğu kilometrelerce uzaktan

anlaşılır."

"Onu bir Fransız mürebbiye yetiştirmiş!"

"Neden buraya gelmiş? "

"Çariçe'nin kıskançlığı yüzünden!"

"Kral kendisini Versailles'da kabul etmiş!"

Nefis yiyeceklerle donatılmış büfelerden birinin önünde çakılı duran kadın birden Floris'in dikkatini çekti. Bir yandan kadehine şarap koydururken bir yanda da tabağındakileri mideye indirmekte olduğundan onları görmemişti bile.

Oysa pudralı perukasına ve kocaman göğüslerin iyice gerdiği pembe saten giysisine rağmen, Floris ve Adrien, pamuk tarlasında sorguya çektikleri kadını tanımışlardı.

"Günaydın bayan Dédé!" diye fısıldadı Floris kadının kulağına.

İri yarı hatun neredeyse tabağını düşürüyordu. Şaşkın bakışları iki kardeş arasında gidip gelmekteydi. Sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapayarak çevresine bakınıyordu. Yerin dibine girebilse ya da kendini büfenin altına atabilse bunu hemen yapardı. Ama Floris ona kaçma fırsatı vermedi. Koluna yapıştı, Adrien de elindeki tabakla kadehi aldı.

"Bu ne sıcak, değil mi? "

"Hadi, ay ışığına çıkıp biraz hava alalım."

Floris'le Adrien, şişman kadını ağaçlıklara sürüklediler.

"Ben...şey...ama bırakın..."

"Evet gülüm, yabancı prensesinizi ele vermekten korkuyorsunuz, değil mi? "

"Benden ne istiyorsunuz? " diye söylendi kadın ölgün bir sesle.

Adrien yanağını okşadı.

"O kadar korkmayın canım, sadece bir haber götüreceksiniz..."

Bir çılgık Adrien'in sözünü kesti.

"Kontes Moika hazretleri...Kontes Moika hazretleri..."

Populus de Protails koşarak yanlarına geliyordu.

"Sanırım sizi çağırıyorlar," dedi Floris alaycı bir sesle.
Populus yanlarına gelmişti.

"Prenses hazretleri gidiyorlar da şallarını istediler."

"Gel...geliyorum, geliyorum," dedi kırıntı kırabildiğine
sevinen kadın.

"Gidin kontes hazretleri, ödeviniz sizi bekliyor."

Floris'le Adrien, kibarca eğildikten sonra, ağır ağır ve
neredeyse istemeyerek ısı ısı ısı aydınlatılmış salona döndüler.

Prenses ve nedimleri, Belle-İsle'in emirlerine verdiği bir
faytonla balodan ayrılmışlardı. Uşaklar şampanya dolaştırı-
yorlardı.

Floris, düşteymiş gibi, el çırparak herkesi susturmaya
çalışan ev sahibinin sesini işitti.

"Sevgili dostlarım...Prenses hazretleri size bu iyi haberi
vermemi kabul ettiler...Prenses Aurora, Belle-İsle düşesi, yani
karım olmayı kabul ettiler..."

Dört yandan çığlıklar ve kutlama sözleri yükseldi. Floris
gerisini işitmedi. Bu uğursuz evden iyice uzaklaşmıştı bile.

"Ona gideceğim!"

"Hayır, bu iş bana düşer!"

"Öyleyse birlikte gideriz!"

"Hayır Floris, benimle gelmeni istemiyorum. Ağabeyinim ve burada kalıp beni beklemeni söylüyorum. Çabucak sinirlendiğin için bir çuval inciri berbat edebilirsin."

"Hayret doğrusu. Hakkımdaki görüşlerine çok şaşıtm. Ama dün gece kendimi tutmadım mı? Petersburglu Prenses Aurora de Doubino'yu ayağımın altına almak için yanıp tutuştuğum halde, ağzımdan tek söz çıktı mı? Beni çok şaşırttın Adrien..."

Adrien, tuvalet masasına yağan tekmelerin pekiştirdiği bu sözleri kestti.

"Floris...Floris...sevgili kardeşim, yılmaz gözüpekliliğin ve gücünle koca bir orduya karşı çıkabilirsin...bunu kaç kere kanıtladın...Sen olmasan Çariçe Elisabeth'i tahta geçiremezdik, ya da Fontenoy savaşını Mareşal Saxe'a kazandıramazdık. Ama bu işte gel benim sözümü dinle... Bırak da önce ben konuşayım...nabzını yoklayayım...neler yaptığını ve niçin böyle davrandığını kendi ağzından öğreneyim."

"Neler yaptığını herkesten iyi biliyorum...Beni hesaba katmadan üç adamla birden nişanlandı! Şimdi de ellilik bir zenginle evlenmek istiyor! Kaçamakları da caba...Kral...Prens

William...Maurice de Saxe...Bütün bunlar küçük hanımın son marifetlerinin yanında hiç kalır. Sahtekârlık, gemi çalma, mücevher ve köle hırsızlığı...haydutlarla işbirliği.. daha kimbilir neler!"

"Şşşşt Floris, bir duyan olur!"

"Duyan olursa tutuklanır ve hırsız anasıyla soyguncu hısımları gibi herkesin içinde işkence görür."

Adrien üzüntüyle başını salladı. Floris'in haklı olması gerekiyordu. Baptistine, ana tarafından ünlü haydut Cartouche'un yeğeni oluyordu. Çok iyi bir eğitim gördüğü halde her halde kanı çekiyor ve haydutlara yakınlık duyuyordu. Ama bütün bu olanlarda, başta Floris olmak üzere kendilerinin hataları vardı. Yine de Adrien yüksek sesle tekrarlayamazdı bu düşüncesini.

"Siz ne dersiniz dostlarım? "

Fedor burnunu çekti.

"Küçük hanımla konuşmak siz küçük beyimize düşer!"

Kazak, Floris'in keskin bakışları karşısında başını önüne eğdi. Ama fikrini dosdoğru bildirmişti.

"Ya sen, Li Kang? " diye sordu Floris, Çinlinin kendinden yana çıkacağını düşünerek.

"Bilgenin bahçesi, mavi kanatlı su sineğinin konacağı yaprağı buluncaya kadar bin kere on iki gece dönüp duracağını bilir...Mavi su sineğiyle konuşmak Bahar Çiçeği'ne düşer..."

Li Kang saç örgüsünü kaşıdı. Bundan da açık konuşamazdı.

"Peki, çoğunluğun oyu karşısında eğiliyorum," dedi Floris ve yatağına uzandı.

Adrien aynada kendini süzüyordu. Floris de ellerini ensesinde kavuşturmuştu. Kötü günlerin havasını yansıtıyordu yüzü.

Adrien dışarı çıkmak üzereyken döndü, uzun ve ince parmakları kardeşinin omuzuna yapıştı.

"Senin iyiliğini istediğimi biliyorsun, Floris...Bırak da bildiğimi yapayım...Her zaman beraberiz."

Bu tatlı sözleri duyan Floris bir sıçrayışta ayağa kalktı. Genç adamın en tatlı yanı, birden değişivermesiydi.

"Haklısın Adrien...içimizdeki tek bilge kişinin...Git ona ağabey, de ki...hayır bir şey söyleme...Diyecek başka şeyim yok..."

Floris'in ağzından çıkmasına alışılmamış sözlerdi bunlar. Adrien tedirginlik içinde fırladı dışarı. Georges-Albert ve Çiçero, handa küçük efendileriyle birlikte kalmışlardı.

Adrien, peşinde Fedor ve Li Kang'la, geçen yıl yanan tahta binanın yerine yapılan vilâyet konağına yürüdü. Kapıya vardığında karşısına çıkan hademeye:

"Kartımı Prenses Doubino hazretlerine götürün ve kendisiyle görüşmek istediğimi bildirin," dedi.

Hademe az sonra geri döndü.

"Prenses hazretleri sizi bekliyorlar!"

Adrien rahat bir soluk aldı. Baptistine'in kendisiyle görüşmekten kaçmasından korkmuştu. Fedor ve Li Kang, kollarını kavuşturup efendilerini beklemeye koyuldular.

Beyaz perukalı bir zenci kölenin peşinden yürüyen Adrien'in yüreği deli gibi çarpıyordu. Nefis bir küçük salona girdiler. Demir parmaklıklı iki balkon Mississippi nehrine bakıyordu. Pencereler, alışılmamış bir biçimde camlıydı. Yan odadan kadın kahkahaları yükseliyordu. Adrien'in gözleri nehrin sularına daldı gitti. Kahkahalar kesilmişti.

Ardındaki kapı açıldı. Bir ürperti dolaştı Adrien'in sırtında. Birden döndü. 'Prenses' kapının eşiğindeydi. Tatlı tatlı gülümsüyordu. Kollarını uzattı.

"BAPTİSTİNE...BAPTİSTİNE...yavrum benim..."

Adrien kızkardeşini göğsüne bastırdı. Uzun süre böyle kaldılar. Konuşamıyorlardı. Sonunda Adrien kızkardeşini bir hasır kanapeye sürükledi.

"Tatlım...seni sağ salim bulmak ne büyük mutluluk..."

Adrien, Baptistine'i gözleriyle yiyordu neredeyse. Genç kız ona hiç böylesine güzel görünmemişti. Bu sabah, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüştü...Hafif yanık teni bir italyan güzelini anımsatıyordu. Ama değişiklik bu

ayrıntılardan değil, Adrien'e dikilen gözlerin çapkın bakışlarından geliyordu. Yeni yetmenin saf bakışı değişmişti. İradeli, kararlı, delice bir coşkunun yakıp tutuşturduğu bir yaratığın bakışıydı bu.

Bir yıl içinde, Baptistine gerçek bir kadın olmuştu. Sabahlığın dekoltesinden seçilen göğüsleri irileşmişti. İnce bedeni biraz daha uzamış gibiydi. Pembe bir kuşağın sardığı bel ideal ölçülerdeydi. Küstahlık ve terbiyesizlik etmeden kendinden emin görünüyordu Baptistine.

Yan odadan yine fısıltılar yükselmeye başlamıştı. Baptistine, ağabeyinin elini yakaladı ve yanağına götürdü.

"Sana kavuştuğum için ben de çok mutluyum, sevgili Adrien...Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Bir sfenks gibi gülümsüyordu. Adrien, onun doğruyu söyleyip söylemediğini kestiremezdi.

"Şekerim...bizi bırakıp kaçışından bu yana epey yol almışsın..."

Adrien ne kadar sıkı bastığından emin değildi. Bu nedenle yavaştan ilerlemek istiyordu. Baptistine başını sallayarak:

"Evet, doğru," dedi. "Çok şey yaptım...bazıları eğlenceliydi... bazıları daha az eğlenceli...neyse...Durumum iyidir, sanırım Belle-İsle'le evlenmeme bir diyeceğin yok...Bildiğin gibi, soylu bir prenses için bile iyi bir parti."

Baptistine, bu son sözlerini tatlı bir gülüşüyle noktaladı. Ama Adrien hiç renk vermedi.

"Sen hiç kaygılanma," diye sürdürdü Baptistine konuşmasını. "Evlendikten sonra, şu ya da bu yoldan akraba olduğumuzu söylerim kocama. Ama kardeş olduğumuzu açıklamak olanaksız."

Tatlı bir sesle, küstahlık ve övünçten uzak söylenmişti bu sözler. Ama Baptistine'in soğukkanlılığı, duygularını hafif bir gülümsemeyle gizleyen Adrien'i ürküttü.

"Şekerim...bu evliliğin gerçekleşmesi çok güç..Belle-İsle seni gerçekten bir Rus prensesi sanıyor..."

"Bunu kanıtlayan belgeler elimde!" dedi Baptistine

ayağa kalkarak.

Gidip ara kapıyı açtı.

"Tonton, kutumu getirir misin bana!"

Madam de la Moika salona girdi. önüne eğdiği gözlerinin dışında, bir gün öncesine oranla çok daha güvenliydi ve hafifçe yere eğildi. Baptistine onları tanıştırdı.

"İşte arkadaşım ve şimdilik nedimem olan Barones de la Moika..."

"Biz birbirimizi eskiden tanıyoruz," diyerek kardeşinin sözünü kesti Adrien.

Baptistine bir kahkaha attı.

"Öyle ya! Tonton çiftliğe geldiğinizi anlatmıştı bana...Adının Dédé olduğunu söylemen de pek garipti tonton. Neyse, baroneslik sana çok daha yakışıyor...Adrien, bir şerbet içermiydin? "

Adrien'in alnı terlemekteydi, ama sıcaklığın bir etkisi yoktu bunda. Başını sallamakla yetindi. Baptistine kutuyu açıyordu.

"İşte...bak Adrien...görüyorsun ya, kaygılanma artık..."

Çok doğal bir tavırla, genç kız, ağabeyine bir parşömen parçası uzatıyordu. Adrien parşömeni açtı ve hızla okudu. "Biz, Rusya'nın İmparatoriçesi Elisabeth, çok sevgili yeğenimiz prenses Aurora, Batista, Maria, Alexandra'ya Doubino Grandüşesliği ve Petersburg Grandüşesliği unvanlarını hizmetlerine karşılık...10 Temmuz 1745 günü Moskova'da..."

Çarlığın armasını taşıyan nefis bir kırmızı damganın üzerine yan gelmişti Çariçe'nin imzası. Adrien başını kaldırdı. Anlamıştı gerçeği.

"Ama Baptistine, bu sahte "

Alaycı bir kahkaha genç adamın korkulu sesine karşılık verdi.

"Evet ama gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar iyi...Maracaibo'da bir usta yaptı...kimse itiraz edemez, sen kaygılanma!" diye tekrarladı Baptistine yelpazelenerek.

Adrien kendini geriye attı. Bitkindi. Kızkardeşiyle

yaptığı tartışmaların yanında Chicacha'larla savaşmak çocuk oyuncuğu kalırdı. Mendiliyle yüzünü sildi, sonra ağır ağır açıklamaya koyuldu:

"Şekerim...sen prenses değilsin...bir soyluluk unvanı taşımaya hakkın yok...sen..."

Baptistine kıkırdadı.

"Ama Adrien...söylediğinin bir anlamı yok...Bağışla ama biraz da gülünç...Senden İbâşka kimin aklına gelir böyle şeyler. Hem sonra sen bal gibi Doubino düküsün...Ben de ödünç olarak bir süre için bu unvanı senden alabilirim. Bunda ne gibi bir kötülük olabilir? Öz ağabeyim beni ele verecek değil ya! Görüyorsun ki hiç tehlikesi yok, üstelik de çok doğal..."

"Hayır...evet...nevse...dinle Baptistine...yine de bundan bana söz edebilirdin ve sonra..." Adrien kendi sesini işitiyor, bu sözlerle genç kadına hiç bir zaman yola getirilemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Tam o sıra koridora açılan kapı vuruldu.

"Giriniz " dedi Dédé çok kibar bir sesle.

Vilayet konağının zenci hademelerinden biriydi gelen.

"Vali hazretleri prensesle görüşmek istiyorlar."

"Tabii, gelsin sevgili marki!" dedi Baptistine keyifli bir sesle.

"Prenses iyi bir gece geçirdiler mi..."

Vali salon giriyordu. Ama 'prenses'in yanında Adrien'e rastlamaktan pek hoşnut kalmamış olmalıydı ki, duraladı. Baptistine, öptürmek üzere elini uzatıyordu bile.

"Mükemmel bir gece geçirdik, sevgili dostum, pek de hoşnut kaldık... Nouvelle-Orleans çok hoşumuza gidiyor, konukseverliğiniz içimizi hayranlık duygusuyla doldurdu... Fransa'ya döndüğümüzde kuzenimiz Louise'ye söz edeceğiz bu konukseverlikten."

Gitgide şaşırان Adrien, Baptistine'in ülke yöneten prensler gibi 'biz' sözcüğünü kullanmasını, Fransa kralından 'kuzenimiz' diye söz etmesini hayretle izliyordu. Kabus görür gibiydi.

"Ah, hanımefendi, burada bulunmanız bütün kent halkı için bir mutluluk bildirisi sayılmalıdır...Herhangi bir şeye gerek duyarsanız, size saygılarımı sunan şu hizmetkârınıza söylemekten çekinmemenizi dilerim."

Vali, bir eli yüreğinde, geri geri giderek salondan çıktı. Baptistine de, Çarice'nin ta kendisiymiş gibi başını hafifçe eğdi. Adrien içinden derin bir soluk aldı. Büyücü, birinin aklını başından almıştı. Zavallı vali, 'prensese'i elde etmek için ruhunu satmaya hazırdı. Zaman kazanmak ve iyice düşünmek için, Adrien konuyu değiştirmeyi yeğledi:

"Elisa nasıl?" diye sordu kapı kapanır kapanmaz.

"Çok iyi...çok iyi...Ama yolculuk onu pek yorgun düşürdüğünden çiftlikte... Jeannot'nun yeniden yaptırtmakta olduğu çiftlikte...Neredeyse haberlerini getirir Jeannot. Tabii, durumu karıştırmamak için Madam de Gongibourno'nun çiftliğini satın aldığımı söyleyeceğim herkese..."

Adrien'in ayağa fırlamasını yine bir el hareketiyle önledi ardından.

"Kaygılanma böyle şekerim...Gereken belgeler bende..."

Baptistine, dibi görünmeyen kutusundan mavi kurdeleyle sarılı bir parşömen daha çıkarıyordu.

Ama bu kadarı fazlaydı. Adrien, kızkardeşinin omuzlarına yapıştı ve onu bütün gücüyle sarmaya koyuldu.

"Baptistine...Baptistine...uyan...Bırak bu çılgınlıkları... Bizimle gel, Fransa'ya döneceğiz...Kral her şeyi bağışlayacak ya da başka bir yere gideriz...Yeryüzü uçsuz bucaksız..."

Adrien, Baptistine'in sabit bakışlarını görünce susmuştu. Genç kız ağabeyinin kollarından sıyrılıp odada birkaç adım attı. Balkon kapılarından birine yaklaştı. Birden kararan bakışı Mississippi'nin güneşte ışıldayan sularına dikilmişti. Sonra geri döndü ve ağabeyiyle yüz yüze geldi.

"Bir şeyi anlamam gerek artık, Adrien...Bir daha sizinle hiç bir yere gitmeyeceğim. Kendi hayatım var...özgürüm...Seni görmek beni mutlu ediyor...ama Fransa'ya başım önde dönemem...Kralı bir daha Belle-Isle düşesi olarak görebilirim ancak...zengin ve güçlü..."

"Ama Baptistine, kral..."

"Hayır, bana yaptığını bağışlamayacağım, ne onun, ne de ÖTEKİNİN..."

Adrien kimden söz etmek istediğini anlamıştı.

"Ne de Floris'in demek...Floris'in seni hâlâ çok sevdiğinden eminim Baptistine...Davranışının nedenlerini anlamaya...sana elini uzatmaya hazır... Babamızın isteğine boyun eğ...Floris'le evlen."

"SUS!"

Baptistine tepeden tırnağa titriyordu. Adrien, şaşkınlıkla ondaki değişime tanık olmaktaydı. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Koyulan mavi gözlerinde fırtınalar gemi azıya almıştı.

Adrien ve Baptistine'i seyreden Tonton'un ağzı bir karış açıktı. 'Nedime', görüldüğü kadarıyla tartışmanın anlamını kestiremiyordu ama 'prensese'ine büyük bir hayranlık beslediği ortadaydı.

Adrien de pes etmedi. Baptistine'in elini tutup öptü, parmaklarının titrediğini görünce de şaşırdı.

"Baptistine...küçüküm...sen kurtardın Floris'in hayatını... Cerrahlarımız, sülükleri ve hacamatlarıyla onu çoktan öldürmüşlerdi...Jeannot olmasa öbür dünyadaydı şimdi...Hayır,bırak da sözümü bitireyim, her şeyi biliyorum... Yardımcı diye, maskeli olarak geldin. Neden...neden Baptistine? "

Baptistine başını eğiyordu. Adrien hafifçe çenesinden tutup kaldırdı bu başı.

"Şekerim...cevap ver bana, duyguların ölmedi, gururu unut artık..."

"Hayır, hayır Adrien..."

"Neden öyleyse onun baş ucuna koştun? Hiç bir zorunluluğun yoktu... Ondan öylesine nefret ettiğin halde neden ölüme terk etmedin? Neden? "

Baptistine'in dudakları titriyordu.

"Neden biliyor musun? Acıma duygusundan...Bir de Elisa ağladığı ve onu kurtarmamı istediği için."

"Sen bilirsin...Floris'le evlenmek istemiyorsan bu konuyla başını ağrıtmayacağım. Duyguların bir tek seni ilgilendirir, buna karşılık benimle gelmen için yalvarıyorum...Her adımda dramla burun buruna geliyorsun..Biliyor musun ki çatının altında barındırdığın kadın bizim can düşmanımızdır? Evet, Julia de Mengden..Rusya'da canımızı alacağına ant içmişti!"

Bu sözler üzerine Tonton ve Baptistine bakiştılar.

"Ha şu yabancı kadın! Kendisiyle birkaç kere kapıştık, ama son kapışmamız kasırganın hemen öncesindeydi ve ortadan kayboldu..."

Baptistine'in soğukkanlılığı ve neşesi geri gelmişti.

"Ya kocan olduğunu söyleyen şu Koca Tokaç? "

"Ha, şu iğrenç herif! Aslında çok tatlı bir insan olduğu için ardından epey üzüntü çektiğim Fokker'i öldürdükten sonra, gelenekler uyarınca bana sahip oldu. Ama gözünün yaşına bakmadık, bütün gemilerini batırdık ve..."

Baptistine, bütün bunlar, çok doğal şeyler söz konusuymuş gibi anlatıyordu. Yan odadan yine kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

"Kim var orada? " diye sordu Adrien.

"Arkadaşlarım."

"Hangi arkadaşların? "

"Yol arkadaşlarım...Hey! Gelin de sizi ağabeyimle tanıştırayım, korkmayın, dilini tutmayı bilir."

Beş 'nedime' Tonton gibi gözleri yere eğik, sırayla içeri giriyorlardı.

"İşte Madam Kiev...Madam Çarskoye Selo..Madam de Riga...Matmazel de la Baltık ve Matmazel Baku..."

Adrien'in saçları tepesinde dikiliyordu bu sahte adları işittikçe, Kadınların, *Louisiana Güzeli*'nin yolcu listesindeki gerçek adlarını hatırlamıştı. Tonton, Néné, Altın Baldır, Bebek, Dişi Domuz..."

Kızkardeşini bir pencere içine çekerek mırıldandı:

"Baptistine, delirdin mi? Bütün bu kızlar damgalanmış kanun kaçaklarıdır... Buraya sürgüne geliyorlardı."

"Evet ama benim arkadaşlarım...yürekli ve tatlı

kızlar...Hepsi de burada değil, birkaçı çiftlikte kaldı. Düğününe gelecekler, sonra da onlara dilediğim gibi yardım edeceğimden sorun kalmayacak. Sağolun canlarım," diye seslendi arkadaşlarına. "Hazırlansanız iyi olur, yemeğe nişanlıma davetliyiz."

Bu kadarı fazlaydı artık. Kadınlar dışarı çıkınca Adrien patladı. Sesi titriyordu.

"Ya biri bu kadınlardan bazılarını tanırса? "

"Sen gerçekten kötümsersin Adrien...Kimse *Louisiana Güzeli*'nin birtakım kadınlar ve.. köleler taşıdığını hatırlamaz artık."

"Tamam, bir de işin o yanı var. Köleler nerede? "

Baptistine iç çekti.

"Çoğu çiftlikte...ama hepsi özgür artık!"

"Özgür mü? Onları satın aldın mı bari? "

"Kağıtları bende!"

Baptistine yine kutusunu açıyordu. Adrien bir el hareketiyle durdurdu.

"Yine Maracaibo'lu ustanın sahte kağıtları..."

"Ben köleliğe karşıyım!" diye görkemli bir açıklamada bulundu Baptistine.

"Ben de. Ama ortada yasalar var.Bunların ne olduğunu biliyor musun? Köleler, belgeleriyle birlikte bir tüccardan satın alınmalı, ayrıca bu tüccar ruhsatlı olmalı...Bedelleri ödendikten sonra, istenirse bu köleler salıverilebilirler, anladın mı? "

"Tabii anladım," dedi Baptistine ağzını büzerek. "Ama haksızlık bu."

Adrien kollarını havaya kaldırdı.

"Biliyorum da elden ne gelir. Yasaları koyan ben değilim...kral..."

"Sana söyledim nasılsa kralla aynı görüşte olmadığımı... Açıkçası Adrien, boşuna soluk tüketiyoruz. Üstelik geç kalmama yol açacaksın, hazırlanmam gerek."

"Peki ama ya bay Vielle ne olacak? Cerrah Vielle'in durumdan haberi var!" diye bağırdı Adrien birden.

"Bay Vielle son gemiyle Fransa'ya döndü."

"Ya ötekiler...nişanlıların...Onları görmez oldum ama Louisiana'daydılar... Geri dönerlerse ne diyecekler? "

Baptistine, eli kapı tokmağındayken döndü ve sabırla açıkladı:

"Onları gördüm, Adrien, evet, buradalar. Daha doğrusu ilk ikisi. Görüşmelerimiz de çok iyi geçti."

"Ne dedin? "

"Büyük bir aile sırrının unvanlarımı gizlememi gerektirdiğini, daha önce tanıştığımızı söylememeleri konusunda erkeklik onurlarına güvendiğimi söyledim...Tabii, ağızlarını açmayacaklarına ant içtiler."

"İyi ama resmi nişanlın, daha doğrusu eski nişanlın bu olayı nasıl karşıladı? "

"Çok iyi."

Adrien, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı.

"Nasıl iyi? Zavallı buralara kadar peşinden gelmişti... Deli gibi seviyor seni."

"Ben de, dul kalınca kendisiyle evleneceğime söz verdim."

Bu sözlerin ardından, Baptistine, parmaklarının ucuyla ağabeyine bir öpücük yolladı. Adrien, kolları iki yanına düşmüş, salonun ortasında duruyordu. Kapı kapanmak üzereyken Baptistine aralıktan kafasını uzattı.

"Georges-Albert iyi mi? "

"Ne...evet, evet...çok iyi."

Adrien'in aklı başka yerdeydi.

"Ya Fedor, Li Kang, Gregoire? "

"Evet, evet, hepsi iyi."

"Hepsini tarafımdan öp öyleyse."

Kapı kapandı. Adrien, Baptistine'in şen sesini duyuyordu.

"Hayır Nene! Maviyi giyeceğim...Yoo, hayır pembeyi... belki de moru! Sen Tonton, kırmızılar içinde nefissin...Hep böyle kal."

Adrien başını salladı ve merdivenleri indi. Fedor'la Li

Kang da hemen efendilerinin yanına yaklaştılar.

"Ne haber küçük beyimiz? " diye sordu Kazak.

"Sizleri öptü."

Yolda giderken, üstüne alıp kıvıramadığı bu işi Floris'e nasıl anlatacağını düşünüp duruyordu.

"Ona gerçeği söylersem boğazlar Baptistine'i," diye düşündü. Hana vardığında da rahat bir soluk aldı. Floris, Georges-Albert ve Çiçero'yla birlikte çıkmıştı.

"Onun nereye gittiğini biliyor musun Gregoire? " diye sordu Adrien.

"Evet, kont hazretleri...Dük de Belle-Isle'in evine gittiğini söyledi!"

"Vay canına! Hemen peşinden koşmalı!" diye homurdandı Adrien tekrar atına atlarken.

"Kimdir ulan sana bu..."

Esaslı bir yelpaze darbesi indi bu sözleri söyleyenin bileğine.

"Sana bin kere söyledim konuşmana dikkat etmeni Tonton. Sonra kimse nedimem olduğuna inanmaz, külhanbeyi ağzından kurtulmazsanız hepimiz için de geçerlidir bu sözlerim! Evet, sorunu yeniden sor şimdi."

Baptistine, nedimelerini Belle-Isle'in yemeğine götürüyordu. Adam, nişanlısına en iyi atlarının çektiği güzel bir araba yollamıştı. Bir arabacıyla iki uşak saygı uyandıran bir görünüş veriyorlardı arabaya.

Tam zamanında çiftlikten dönen Jeannot, arabacının yanında yer almıştı. Kırmızı saten kıyafetinin üzerinde iç içe geçmiş iki kartaldan oluşan Çarlık arması vardı. Ara sıra dönüp büyük bir hayranlıkla bağlı olduğu Baptistine'e bakıyordu.

Çok şık olan Baptistine ve nedimleri, yol üzerinde karşılaştıkları soylu kişiler üzerinde hayranlık uyandırıyor, herkes kenara çekilip onları selamlıyordu. Genç kadın da, Nouvelle-Orleans'a geldiği için kendi kendini kutlamaktaydı. İşler yolundaydı. Tonton'un sözlerini dinlerken ciddi bir havaya büründü. Sonra yine patladı:

"Hayır, hayır! Bilerek yapıyorsun... böyle konuşulur mu hiç!"

"İyi be kızım, ama biz senin gibi yetiştirilmedik ki yani. Kıvıramayız bu işi be yahu..."

Baptistine bu sözlere güldü.

"Kıvırırsınız kızlar, bal gibi kıvırırsınız. Biraz cesaret! İyi birer evlilik yapabilmeniz için döndük buraya. Kendinize güvenin, hepinize yiyecek gibi bakan şu adamlara bir göz atm...Hadi, hadi birlikte her şeyi başardık, devam etmemesi için de neden yok!"

Baptistine'in kendine güveni bulaşıcıydı. Gerçek adı Altın Baldır olan kadın atıldı:

"Doğru söylüyor be uyuşuk sürüsü! Nereye gidiyoruz böyle? Dükün evinde kayıntıya mı, yoksa mezarlığa mı? Sen Cartouche'un yeğenisin kızım, gözüpeksin, üstelik de güzelsin. Ben de seninle birlikteyim, kraliçe gibi de konuşurum gerektiğinde. Öyle değil mi uyuzlar?"

Bir mırıltıyla onaylandı bu sözler. Ama Baptistine cevap vermedi. Arkadaşlarının sözlerini doğru dürüst duymamıştı bile. Kafası, bir akşam önce önünde eğilen Floris'in görüntüsündeydi. Öfkeden koyulan yeşil gözleri düşündükçe sırtı zevkle ürperiyordu. Sınırsız gururuyla büyük acılar çekmesi için iyileşmesine çalışmıştı Floris'in. Hakaretlerinden ötürü ömür boyu pişmanlık duyacak, Baptistine'in zaferini ve başka erkeklerle mutlu olduğunu görecekti.

Aradan bir yıl geçmişti ve Floris'in küçümseyen sesi hâlâ kulaklarındaydı.

"Ne sanıyorsun sen kendini...annen bir hayduttu...bir sabıkalı, sen de piçsin, piç!"

Hayır, Baptistine bu sözleri hiç unutmayacaktı! Ah, neden vermişti kendini ona? Yok, yok, Baptistine vermemişti kendini, Floris zayıflığından yararlanarak zorla sahip olmuştu. Ama Floris'i can çekişirken gördüğünde de garip bir umutsuzluk dolmamış mıydı Baptistine'in yüreğine? Acıma duygusu bu, diye düşünüyordu genç kadın yelpazesini sıkarak.

Fontenoy savaşından sonra, kraldan ve Floris'den kaçtığında neler geçmemişti başından. Yann Le Gallic ve

Şeytan Fokker, aşklarıyla Floris'i unutmasını sağlamışlardı. Öc almayı andıran bir biçimde kendini onlara sunmuştu, ama başka da erkek eli değmemişti daha sonra tenine. Bazan, çok sıcak gecelerde, Floris'in çılgınca öpüşlerini anımsar ve tüyleri diken diken olurdu. Hemen ardından da kovardı bu görüntüyü düşlerinden.

Floris'le Adrien bilmeden bir bölümünü çözmeyi başarmışlardı, ama soruşturmalarında bazı önemli noktalar eksikti. Koca Tokaç'ın kendisiyle zorla evlenmesinin ardından (ancak birlikte yatmamışlardı hiç) Baptistine ve arkadaşları, *Louisiana Güzeli*'ne binip Barataria'dan kaçmışlardı. Kaçmadan önce de, korsanın bütün gemilerini batırıp peşlerine düşmesini önlemişlerdi.

Kaçaklar önce Kedi Adasına sığınmışlardı. Hemen ardından da Baptistine'le yabancı kadın Julia arasında anlaşmazlık çıkmıştı. Bunun üzerine, Baptistine arkadaşı Jeane-Antoinette Poisson'un sonradan Markiz de Pompadur olmuştu, kendisine çok tutkun olan kraldan uzaklaştırmak için armağan ettiği çiftliğin başına koşmuştu.

Dikkatleri geminin üzerine çekmemek amacıyla, Jeannot ve arkadaşları bir bamou tekne yapmışlar ve bununla, Şeytan Fokker'in Baptistine'e tarif ettiği yolu izleyerek Mississipi'yi geçmişlerdi.

Peçeli, şişman görünüşlü ve ağartılmış saçlı genç kız da, Bourguignon adının harflerinden yararlanarak ortaya çıkan Gongibourno adıyla çiftliği üzerine geçirtmişti. Damgalı kadınlarla eski köleler de çiftliğe yerleşmişlerdi ama paralar hızla suyunu çekiyordu.

Mücevher hırsızlığı yabancı kadının fikriydi. Başlangıçta Baptistine bunu pek eğlenceli bulmuştu. Tahtırevanla baloya gidebilecek, yüzüne maske takıp dilediği kişiyle dans edebilecekti.

Nouvelle-Orleans sokaklarında gözüne çarpan ilk adam Floris olmuştu. Sokaktakilerin hepsine tepeden bakmaktaydı. Baloda da o iğrenç sarışın kadınla kırıştırdığını hatırladıkça Baptistine'in kanı tepesine çıkıyordu.

Georges-Albert'i yollayıp çaldırtmıştı perukasını. Floris hep Floris. Baptistine, hırsızlığı kolaylaştırmak için yzbancı kadının yangın çıkaracağını hiç düşünmemişti. Yangın ortalığı karıştıınca Baptistine küçük bir bahçe kapısından arkadaşlarını içeri almış, onlar da bütün kadınların mücevherlerini yürütmüşlerdi. Ganimet Baptistine'e verilmiş, Floris alevler içindeki dama tırmanırken de o yolu tutmuştu.

"Budala, ondan nefret ediyorum, dikkati çekmek için her şeyi yapar. Ondan nefret ediyorum!" diye burnundan soluyordu Baptistine, arkadaşlarının kendisini beklediği bambu tekneye dönerken. Birkaç kürekte Jeannot ve dostaları onu uzaklaştırmışlardı. Mississippi nehrinde yol alarak, sazlıkların meraklı gözlerden gizlendiği yemyeşil bir koydaki yüzyıllık selvi ağacının dibine gömmüşlerdi hazineyi. Bu işi bitirdikten sonra da, çiftliğin yolunu tutmuşlardı. İşte yolda kader, Baptistine'i bir kere daha Adrien'le Floris'in karşısına çıkarmıştı. Jeannot'ya ve öbür adamlarına timsahlara ateş açma emri verirken ne büyük bir mutluluk duymuştu. Bütün nişanlılarını nehirde görmek de ona büyük bir keyif vermişti doğrusu. Bütün günü neşe içinde geçmişti. O sıra gelmişti Floris'in davranışlarını izlemek aklına. Nedenini kestiremediği halde bu nazik işle Jeannot'yu görevlendirmişti. Genç adamın her yaptığını ayrıntılarıyla öğreniyordu artık. Hele gece alemlerini işittikçe kuduruyordu Baptistine.

"Ondan nefret etmekte ne kadar haklıymışım! Adrien de önünde secdeye varacak neredeyse. Tek aradığım kişi Elisa."

Jeannot, gidip kaçırmıştı yaşlı kadını. Genç kıza kavuşmanın sevincini atlattıktan sonra, Elisa, geri dönmesi için üstelemişti ama kandıramamıştı Baptistine'i.

"Dinle istemiyorsan onların yanına dön. Ama ben 'seni çok özleyorum!"

Baptistine'in tatlı sesine kim dayanabilirdi? Elisa kalmıştı yanında. Vicdanını rahatlatmak için, varlığıyla Baptistine'i kaçırmaya çalıştığı kişilere yaklaştırdığını

düşünüyordu.

Hazine bu kez de bir mercan kayalığıyla korunan Kedi Adasına taşınmıştı. Jeannot'nun on kadar adamı dar geçidi kolluyorlardı. Korsanların kayıklarla giriştikleri üç saldırı büyük bir başarısızlığa uğratılmıştı. Barataria Adasından Kedi Adasını ele geçirmek olanaksızdı. Baptistine de, adasından Koca Tokaç'a meydan okuyor, onu kolluyordu. Derken yükselen sulardan yararlanıp *Louisiana Güzeli*'nin ambarlarındaki içki kasalarını yavaş yavaş korsana yollamayı akıl etti.

Ancak, bu arada Adrien'in ve Floris'in, Baptistine bulunmadığı bir sıra çiftliğe uğramaları kadınları ürkütmüştü. Nouvelle-Orleans'a çok yakındılar ve yeterince güvenlikte sayılamamazlardı. Tekrar ele geçme korkusu içindeydiler hep. Ellerinde resmi belgeler olmadıkça yasa dışı kişiler olarak yaşamayı sürdüreceklerdi. Daha uzaklara gitmeyi, örneğin İspanyol sömürgesi Havana'ya, yerleşmeyi hatta Porto Bello'ya varıp oradan yürüyerek Panama'ya ulaşmayı tasarlıyorlardı. Orada rahata kavuşacaklardı. Ama inatçı Baptistine ısrarlarına karşı koyuyordu. Mississippi kıyılarında kalauilmek için her türlü bahaneye sarılıyordu. Julia'yla aralarındaki tartışmalar gitgide daha zorlu olmaya başlamıştı. Baptistine, yangın çıkarmış olmasını bağışlayamıyor, ya adanın yolunu tutuyor, ya da erkek kılığına girip Nouvelle-Orleans sokaklarını arşınılıyordu. Kendi kendine itiraf etmekten kaçıyor, ama Floris'in varlığı mıknaş gibi çekiyordu onu. Jeodard'ı Le Gallic'i ve Ernaudan'ı çarşının orta yerinde dövüşe kışkırttığını görmüştü. Gerisi biliniyor.

"Hayır, onu sevmiyorum...Nefretten başka duygu yok içimde, evet, nefretten başka duygu yok."

Fırtınadan bu yana Julia ortalarda yoktu. Baptistine'in arkadaşlarının yaktıkları ağıt pek kısa olmuştu.

"Geberip gitmiş olsa bari!"

Fırtınanın altüst ettiği çiftlikten ayrılıp Kedi Adasında toplanmışlardı. Hiç zarar görmeyen ve yeniden boyanan *Louisiana Güzeli* Sao Paulo adıyla yeniden denize açılmaya

hazırdı.

Tam o sıra, Baptistine, Okyanus'a karşı, gerçek bir prenses olma isteği duymuştu. Çocukluğu, Fedor ve Li Kang'ın anlattığı, Adrien'le Floris'in Petersburg, Pekin, Versailles serüvenlerini dinleyerek geçmişti. Hem neuen bir prenses unvanı alarak kendini ve arkadaşlarını tehlikeden sıyırmışındı?

Néné, yıllar boyu Paris'te çalışmış bir kalpazan tanıyordu. Çeşitli suçlardan üç kere "damgalanmış" ve işittiğine göre bol parayla Maracibo'ya yerleşmişti. Bütün bu kadınların tek düşüncesi, geçmişi unutmak ve papaz önünde evlenerek saygın kişiler olmaktı. Böylece Sao Paulo, bir öğleden sonra Kedi Adasından açıldı.

Elisa gemideydi tabii. Sevgili güverciniyle dünyanın öbür ucuna bile giderdi. Baptistine'in dadısından gizlediği bir tek şey vardı: Kadınlarla kölelerin özgürlüğünü satın almak için saklanan ve altına çevrilmiş olan mücevherler.

Koca Tokaç'ın adası rüzgâr altındaydı. Baptistine, onu son kez gülünç düşürme eğilimine karşı koyamadı. Büyük bir keyifle dürbünü gözüne götürdü. Gülleleri, sarhoş korsanlar arasında dehşet saçıyordu. Birden Baptistine ürperdi. Ağaçların arasında sürüklenen birtakım adamlar görmüştü. Adrien, Fedor ve Li Kang'ı tanıdığında ürperdi.

"Ateş kes!" diye bağırды onları vurmaktan çekinerek.

İçinde garip bir sıkıntı vardı. Savaşı görüyor ve onu arıyordu. Oradaydı, yırtıcı bir hayvan gibi savaşıyordu. Yırtık gömleğinden adaleli göğsü görünüyordu. Kara perçemleri hoplayıp durmaktaydı.

Baptistine başını çevirdi. Daha fazla bakamazdı. Sanki neden ağrıyordu yüreği? Dudaklarından bir inilti fişkırdı.

"İyi ettim kaçmakla...İyi ettim kaçmakla..."

Genç kadın, hava durumunu Jeannot ve Nêhê'yle konuşmak üzere kaptan köprüsüne yürüdü. Düşünceleri uzaklardaydı. Floris'e yönelmişti. Birden kararsızlık dayanılmaz oldu. Çarpışmayı kimin kazandığını öğrenme gereğini duyuyordu. Baptistine yeniden yapıştı dürbününe.

Floris bir kayanın tepesindeydi ve uzaklaşan Sao Paulo'yu izliyordu. Baptistine, genç adamın kendisini tanıdığını sezdi. Adrien'e dönmüştü ve şimdi sırtını Okyanus'a çeviriyordu. Baptistine ensesine bakıyordu genç adamın. Ürperdi Floris!

Maracalbo'da hayat oldukça sönük, hatta bayağıydı. Limanda mola veren denizcilerden ve küçük korsanlardan başka kimseve rastlanmıyordu.

Yeni prenses ve nedimleri çok sıkılıyorlardı bu liman kentinde. Rus bayrağı açıp Hispaniola adasına (Santa Domingo) gitmek kararlaştırıldı, ama İspanyollar, çok kibar davrandıkları halde kötü görünüşlüydüler ve vali bu adaya yerleşmelerinin olanaksızlığını anlattı onlara. Baptistine de Barbados yönünde yola çıkma emri verdi.

Adını San Petersburg olarak değiştiren Sao Paulo, korsanlara meydan okuyordu. Yine de bir İngiliz korsanının eline düşen "Grandüşes" kuzeni İngiltere Prensi William Auguste'den söz ederek paçayı sıyırdı. Tabii Baptistine, zavallının Fontenoy savaşını kaybetmesine kendisinin yol açtığını söylemedi. İngiliz korsanı hiç kuşkulanamıyordu karşısındakinin bir Grandüşes olmadığından. Baptistine'i ve nedimelerini gemisinde akşam yemeğine çağırmıştı. Sarışın ve yakışıklı bir gençti. Ama Baptistine ona yüz vermedi. Nedeni bilmiyordu ama erkeklerle ilişki kurma isteğinde değildi. Denizde kazanılan başarı, her şeye rağmen genç kadını ve arkadaşlarını yüreklendirmişti. Jamaika'da mola verildi, ancak Baptistine Port-Royal'in (bugünkü Kingston) pis koktuğunu söyledi. Surat asıyor, her şeye karşı çıkıyor, İngilizceden başka dil konuşmayan ve Fransızca'yı anlamazlıktan gelen bu İngilizler arasında en kötü şeylerle karşılaşabileceklerini söylüyordu önüne gelene. Şekspir'in dili, koca bulma umudunu gitgide yitiren bu kadınlar için sorundu.

Sonunda kaçaklar, üst güvertede kararı oya sundular. Baptistine propagandasını iyi yapmıştı. Ertesi gün, Karayip denizinde altı ay dolaşan *San Petersburg*, tekrar Yucatan kanalını geçiyor, Meksika körfezine giriyor ve Mississippi'yi

izliyordu.

Nouvelle-Orleans'a bir Rus prensesinin geldiği hemen duyulmuştu. Ah, Baptistine kendini ne kadar da rahat hissediyordu. Fransız toprağında. Marki de Vaudreuil'ün kendisini selamlamak için limana koştuğunu, nedimeleriyle birlikte vilayet konağına çağırdığını görmüştü. Bir tek düşünce kurcalıyordu kafasını. Floris'le Adrien Louisiana'da mıydılar acaba? Hem istiyor, hem de ürküyordu bundan. Jeannot'nun bir soruşturması, Rosalie kalesi önündeki zafer kazanlar arasında olduklarını ortaya koymuştu.

Dük de Belle-Isle, her gün vilâyet konağına gelip iltifatlar yağdırıyordu. Zavallı, daha ilk görüşte 'prens'e âşık olmuştu. Kurnaz Baptistine, büyük bir yalnızlık içinde bunaldığını ve Fransız aristokrasisinin ünlü bir adıyla evlenmek istediğini hissettirmişti adama. Ellilik dul adam, birkaç gün sonra ayaklarının dibine serilerek hayatını, şerefini, yerini ve servetini emrine verdiğini açıkladı. Baptistine, bir gece düşündükten sonra olumlu cevap verdi. Balo fikri de, kimlerin çağrılacağını kestirmiş olan Baptistine'den çıkmıştı.

Donup kalmış, zaferine tanık olan Floris'in görüntüsü büyük bir zevk verecekti ona. O sabah Adrien'i gördüğüne içtenlikle seviniyordu.

Yakında Belle-Isle düşesi olacak, milyonlarca liralık altına sahip çıkacak ve alçak Floris yaptıklarını inim inim inleyerek ödeyecekti. Bu düşünceyle yanakları pespembe oldu. Çapkın bir kahkaha yükseldi dudaklarından. 'Nedimleri' bir kere daha bakiştılar. Gerçekten, gitgide garipleşiyordu bu kız.

Araba geniş bahçeye giriyordu. Dük de Belle-Isle, girişi çevreleyen bugenvilyaların arasından fırladı. Koşa koşa indi merdivenleri. Baptistine, yelpazelenerek onu seyrediyordu. Ellilik bir adama göre hiç de kötü sayılmazdı görünüşü. Oldukça uzun boyluydu, sağlam yapılıydı, göbekli değildi, efendi görünüşlü bir adamdı.

"Maurice'e benziyor (*), her halde Mareşal olduğu için."

(*) Mareşal Maurice de Saxe.

Bu rütbe benzerliği genç kızın iri gözlerinde alaycı bir gülümseme yaratmıştı. Jeannot yerinden fırladı, basamaktan aşağı atladı.

"Sağol yavrum."

Dük de Belle-İsle kolunu Baptistine'e doğru uzatıyordu. Genç kadın çapkınca yaslandı bu kola. Çevresine bakınıyordu.

"Evinizi çok seviyorum, sevgili dük!"

"Ah hanımefendi, beni ihya ediyorsunuz!" diye bağırdı Belle-İsle.

Sonra sesini alçaltarak devam etti:

"Bu, ev, hanımefendi, yakında sizin olacak ve Fransız düşesleri arasına da gireceksiniz böylece...Hiç bir şey size yeterince layık olamaz..."

Dükün durumu çok acıklı konuşması da tam Baptistine'in istediği gibiydi. Bir yaban keçisi gibi atladı yere. Eteğini kabarttı, göğüslerini ortaya koyan önü açık bluzunu aşağıya çekti. Giysisi hiç bir şeyini gizlemiyor, her hareketinde güzel göğüslerinin pembe uçları çıkıyordu neredeyse ortaya.

Yüzünde kıl oynamayan Jeannot, şemsiyesini hanımının tepesinden ayırmamaktaydı.

"Bırakın...bırakın evladım...artık hanımefendiyi koruma görevi bana ait," dedi Belle-İsle şemsiyenin sapına yapışarak.

Baptistine'in nedimleri de, büyük bir alçak gönüllülikle başlarını önlerine eğmiş, arabadan iniyorlardı.

"Hanımefendiler, Belle-İsle malikanesine hoş geldiniz! Umarım, Mississipi'den hoşnut kalmışsınızdır."

Altı tatlı gülümseme düke karşılık verdi. Bu arada Baptistine de dükün koluna yapışmış, onu sürüklüyordu.

"Bize malikânenizi gezdirirseniz çok seviniriz!"

Dük geri döndü. Altı nedime peşlerinden geliyordu. Bu kadınların hiç yanlarından eksik olmaması dükü epey tedirgin etmiş olmalıydı ki Baptistine'e eğildi.

"Nedimeleriniz çok tatlı, ama izninizle onlara yakınlarımdan birkaçını tanıştırebilir miyim? Tabii Louisiana Varsailles değildir, ama bay d'Artaquette ve bay

Populus de Protais kibar insanlardır."

Altı nedime, bu sözleri içercesine dinlemişlerdi. Birbirlerine bakıp duruyorlardı. Mareşal ve Baptistine, yeşillikler arasında oluşturulmuş bir kameriyeye vardılar. Belle-Isle, genç adamları nedimelere tanıştırdıktan sonra onları baş başa bıraktığını bildirdi.

Gaetan ve Populus bütün kibarlıklarını ortaya koyarlarken, Belle-Isle de Baptistine'i çakıllı yolda sürükledi. İki delikanlı, uzun süre uğraştıkları halde 'nedimleri' konuşturamadılar.

"Portakal şerbeti içer miydiniz?" diye sordu d'Artaquette.

'Nedimler' kirpiklerini kırıştırdılar.

"Şu yemyeşil meşenin altında oturmak ister miydiniz?"

D'Artaquette, 'nedimelerden' üçünü idare ediyordu, Populus da öbürlerini. Birlikte ağacın altına yerleştiler.

"Çariçe'nin sarayında yaşadığınız hayat çok ilginç olmalı," dedi d'Artaquette.

Kadınlar başlarını sallamakla yetindiler.

"Talihimiz varmış ki Moskova'dan kalkıp buralara geldiniz," diye devam etti çıkıntılarından pek hoşlandığı Nënë'ye belli belirsiz yanaşarak.

Konuşma sırası Populus'daydı.

"Ah şu Mississipi'nin sıcağı. Tanrı'ya şükür ki kasırğa sırasında buralarda değildiniz...görülecek şeydi o seller!"

Bir yandan da dizini Altın Baldır'ın bacağına yaslıyordu Populus. Ama genç kadın bir heykel gibi hareketsizdi. Sözü Gaetan aldı bu kez:

"Böyle bir kasırğa görülmemiştir. Rüzgâr evleri söküp sürüklüyordu..."

"Evet," dedi Populus, "kasırgadan sonra da kuzeye, Chicacha'larla savaşıma gittik."

"Talihimiz varmış ki," diye atıldı arkadaşı, "tam zamanında dönüp yeryüzünün en tatlı yaratıklarıyla tanışabildik."

D'Artaquette'in soluğu tükenmişti artık, sustu. Populus

da onu izledi.

Kuş civıltılarının bozduğu, garip, tedirgin edici bir sessizlik çöktü ortalığa. İki genç uzun süre bakiştılar. Kadınların hiç biri yerinden kıınıldamıyordu.

"Ne dersin Populus? " diye sordu d'Artaguetle.

"Belki dilsizdirler."

"Çariçe'nin dil kestirdiğini duymuştum."

"Ya!" "Belki Rusçadan başka dil bilmiyorlardır? Siz, Fransızca konuşmak yok? "

"Siz var Rusça konuşmak!"

"Siz anlamıyor!"

Yüzlerini gözlerini oynatıyorlar, karşılarındaki kadınlar da büyük bir şaşkınlık içinde görünüyorlardı. Birden Tonton ağzını açtı:

"Tam üstüne bastın...Rusçadan başka şey çakmayız aslanım!"

Bu cevapla iki gencin gözleri yuvalarından uğradı. Birkaç saniye toparlanamadılar, sonra Populus haykırdı:

"Şu tatlılığa, şu inceliğe bak! Demek Rusçadan başka şey çakmıyorlar!"

D'Artaguetle de arkadaşını taklit ediyordu:

"O ne güzel şive öyle! Biz de Fransızcadan başkasını çakmayız."

"Yine de derdini böylesine iyi anlatan az görülür!"

"Aslan size kurban olsun, canlarım benim!"

D'Artaguetle ve Populus'un başları dönmüştü. Kadınların ellerini öpüyor, iltifat üzerine iltifat yağdırıyorlardı. 'Nedimeler' ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Yavaş yavaş, onlar da toparlanıp gülümsemeye koyuldular. Ardından kahkahaları yükseldi, herkese bulaştı. Buzlar çözülmüştü.

"Konuşun...ne olur biraz daha konuşun," diye yalvarıyordu Populus.

"Ne diyeyim yakışıklım? " dedi Altın Baldır kırıtarak.

"Kızlar, başlayalım mı? " diye sordu Néné, ellerini beline dayayarak.

Populus ve d'Artaguetle, hayranlıklarını ellerini

kavuşturarak belirttiler. 'Nedimeler' ikisinin de başını döndürmüştü.

Bu arada, Baptistine'le Belle-İsle malikâne turunu tamamlamışlardı.

"Kölelerinizin hepsini alacak kadar da yerimiz var, prenses." Dük, eliyle ahırların arkasındaki bölmeleri gösteriyordu.

"Benim kölem yok...Yanımdakilerin hepsi arkadaşım," dedi Baptistine sakın bir sesle. .

"Arkadaş mı? "

Belle-İsle boğulacak gibi olmuştu.

"Evet, hepsi de özgürdür...Hem Rusya'da böyle olur bu işler!" diye attı Baptistine yalanı büyük bir soğukkanlılıkla.

"Oysa ben orada da insanların alınıp satıldığını okumuş..."

"Hiç bile, yalan bütün o duyduklarınız."

"Peki...peki. Biraz serinlemek için ağaçların altına iner miydiniz? "

"Tabii."

Belle-İsle ve nişanlısı yemyeşil meşelerin altına doğru yürüdüler.

"Ne güzel şu doğa," dedi Baptistine bir şey söylemiş olmak için.

"Bitki örtüsünün güzelliği sizin güzelliğinize erişemez hiç bir zaman."

Belle-İsle, bu sözleri söylerken bir dizini yere koymuş, yasemin topluyordu genç kadına. Baptistine yan gözle nişanlısına baktı. Harcadığı çabadan yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Dikkat edin, yakalayacağım ha!"

Bu sözlerin ardından, limon ağaçlarıyla çevrili yol bir kahkahayla çınladı. Baptistine,sinirli sinirli döndü. Ceketsiz bir adam genç bir kızı kovalıyordu. Kız da, zarif bir hareketle eteğini kaldırmış koşuyordu. Baptistine'le dükü

gören kız, birkaç adım ötede soluk soluğa durdu ve eğilerek selamladı onları. Güçlkle doğrulan Belle-İsle, Baptistine'e doğru eğilip fısıldadı:

"Emilie sözlüsüyle oynuyor. Yakında Portejoye onu resmen isteyecek... Gelin de selamlayın prensesi...Gelin, çocuklar, yaklaşın!" diye seslendi dük babacan bir tavırla.

Baptistine neredeyse kuduracaktı. Alt dudağını ısırıktan kanatmıştı. nefret dolu bir bakışla süzüyordu genç çifti.

Portakal ağaçlarının tepesinden efendisini izleyen Georges-Albert, yere kayıp çalıların arasına gizlendi. 'Kendimi göstermenin hiç sırası değil,' diye geçiriyordu kafasından. Floris'in de, Baptistine'in de ne kadar gururlu olduğunu bildiğinden, araya girme zamanının daha gelmediğine inandırmıştı kendini.

Gerçekten de, Floris'in gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. Ama dükün sözünü dinlemiş, Emilie'yle birlikte yaklaşıyordu. Yerlere kadar eğilerek:

"Prenses hazretleriyle bu kadar kısa bir süre içinde tekrar karşılaşmak ne büyük mutluluk!" dedi.

Baptistine, yelpazesini Floris'in suratına vurmamak için kendini güç tutuyordu. Buz gibi bir sesle cevap verdi:

"Doğru, nereye gitsem size rastlıyorum! Geliniz dostum!"

Baptistine, genç çifte sırtını döndü. Keyfinden havalara uçan dükün koluna girdi ve onu portakal ağaçlarıyla çevrili yol sürükledi.

"Marki de Portejoye canınızı sıkacak bir şey mi yaptı efendim? " diye fısıldadı Belle-İsle.

"Yok canım. Sadece sevgili dükümle baş başa kalmak istedim."

"Yalancıya bak!" diye söylendi Georges-Albert çalıların arasından, sonra bir limon ağacına tırmanıverdi.

Baptistine tatlı tatlı gülümsüyordu. Belle-İsle'in yanakları da kıpkırmızı olmuştu. Talihine inanamıyordu bir türlü. Bu genç ve güzel prensesin karısı olacağını düşünmek çok heyecanlandırmıştı onu. Durmadan o güzelim bedenini düşlüyordu. Dul kaldığı günden bu yana, Belle-İsle ya

Madam Gobal'in kiralık kızlarıyla yetinmişti ya da köleleriyle. Cinsel isteği gitgide azalırken birden genç bir adam gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Floris ve Emille kaybolduğundan, Belle-Isle, genç kadını bir banka sürükledi.

"Ah...hanımefendi...güzelliğiniz...Tanrı tanışımıdır ki..."

Aurora... ah benim prensesim...siz, ah..."

Bütün gücüyle Baptistine'i kucaklayıp bankın üzerine devirdi. İyi bir asker olduğu için, her yandan, birden saldırıya geçmişti. Dudakları nemli öpücüklerine sunulmuş göğüslerin üzerinde geziniyor, kadifemsi boyundan yukarı çıkıyor, bir kulağın memesini ısırtıyor, sonra yeniden aşağı inip tekrar yukarı çıkıyordu. Sabırsız elleri eteklerin altında dolaşüyor, sıkılmış dizleri aralamaya çalışıyordu.

Korkunç bir tiksinti kaplamıştı Baptistine'in içini, kanı donuyordu sanki. Haykırmak geliyordu içinden. Floris, yetiş, diye bağırarak geliyordu. Çok yakınındaydı nasılsa, koşup gelirdi. Adrien'in dediği gibi, delirmişti galiba. Kaçarken, bu evliliği bütün gücüyle isterken Floris canavarını nasıl yardımına çağırırdı?

Kendinden geçen düğ, kayısı gibi ağza yapışmak üzereydi. Yok, bu kadarı fazlaydı doğrusu, gücünün üzerindeydi. Silkinerek yana kaydı Baptistine. Şaşırarak düğ az kaldı banktan aşağı düşüyordu. Genç kıza yakalamaya kalktı, ama burnunun üzerinde bir limon patladı. Georges-Albert, arkadaşına yardımcı olmak istemişti. Sersemleyen düğ doğruldu. Baptistine yolun ortasına varmıştı bile. Georges-Albert'in yaptığını fark etmemişti hiç.

"Gelin dostum!" diye seslendi. "Daveti unutuyorsunuz?"

Belle-Isle, utanç içindeydi yanına vardığında. Boğuk bir sesle kekeliliyordu:

"Beni bağışlayın...delirdim her halde...aklımı başımdan alıyorsunuz Aurora...Ah, benim olacağınız anı düşünmemeyi hep..."

Buna karşılık Baptistine, o iğrenç anı düşünmemeyi yeğliyordu. Beyaz eve doğru yürüdü. Karşıdan bir adam yanlarına yaklaşmaktaydı.

"Bu ne güzel sürpriz!" diye bağırdı Belle-İsle. "İşte, kont Villeneuve-Caramey."

Baptistine dudak büzdü. Soğukça selamladı ağabeyini ve kameriyenin altına oturdu. Köleler hemen şerbet, çörek ve pasta getirdiler. Erkeklerle de, kayısı çekirdeği rakısı, şampanya, likör ve elma şarabı sunuluyordu. Georges-Albert de kendine rahat bir yer seçmişti, arada konukların yarısı boşalmış kadehlerini kapıp kimseye fark ettirmeden yuvarlıyordu.

Floris ve Emilie de gelmişti. Genç adam saygıyla eğildi. Baptistine, nişanlısına sevgi dolu gözlerle bakıyor, köleler oturduğu salıncaklı iskemleyi hafif hafif sallıyorlardı.

Öte yandan Floris de deli gibi eğlenir havasındaydı. Her şeye gülüyor, Emilie'nin elini tutuyor, genç kızın falına bakıyor.

"Ah, sevgili Emilie, bu ne talih...onur, başarı, mutluluk...evet...evet... büyük bir mutluluk...Yakında evleneceğinizi görüyorum!"

Emilie, kıpkırmızı olmuş ve kendinden geçmiş, kıkırdıyordu.

"Babazım, Mazkinin nelez zöylediğini duyuyoz muzunuz...zozuklarım da olazak mı azzaba? "

"Bir saniye, daha iyi bakmam gerek..."

Floris genç kızın iki elini tuttu okşadı. Avuçlarını kapıyor, parmakları kıvrıyor, kendine ciddi bir hava veriyordu. Başını kaldırdı.

"Evet, sevgili Emilie...Bir düzüne kadar çocuğunuz olacak."

"O kadarı zok, Flozis!"

Emilie ellerini çekip otların üzerine oturdu gülerek. Geniş pembe giysisi incecik belinin çevresine yayılmıştı. Başını kaldırıp Floris'e hayran hayran bakıyordu. Hakçası, ağzını açmadığı sürece yeryüzünün en güzel yaratıklarından biriydi.

Bir şangırtı işitildi. Prenses, elindeki billur bardağı kırmıştı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki bir yerinizi kesmediniz...Çabuk, Anibal, bir başka bardak getir...daha doğrusu bir mineli kupa. Evet hanımefendi maden o güzelim ellerinizi kesmez."

Belle-İsle nişanlısının ellerini öpüyordu. Bu eller titremekteydi. Dük titreme nedenini yanlış yorumladı.

'Çok ateşli kadın...söylemişlerdi de inanmamıştım, ne müthiş şeyler şu Rus kadınları...O da benim kadar sabırsızlanıyor...bankın üzerinde daha ileri gidebilirdim ah, başka bir şey istemiyordu.'

Düşüncelere dalıp giden Belle-İsle, güle oynaya gelen Populus ve Gaetan'la 'nedime'leri iştince başını kaldırdı. İki genç, kahkahalar arasında keyiflenmelerinin nedenini anlattılar. Baptistine, ters ters baktı 'nedime'lerine. Hepsinin ağzı yine kilitlenmişti. Büyük bir alçak gönüllülükle şerbetlerini yudumluyorlardı.

"Rusçadan başka şey çakmayız," diye söyleniyordu Belle-İsle gülümseyerek.

Akşam olmaktaydı. Uzakta güneş Mississipi'nin üzerine iniyordu. Baptistine'in eşsiz gözleri çevrede geziniyordu. Birden her şey ona çirkin geldi. Geri dönüp yeniden uygarlığın içine girdiğine pişmandı. Gitmek üzere ayağa kalktı.

Öbürleri biraz ötesinde gülüyorlardı. Adrien bile sırtını çevirmiş, unutmuş gibiydi kendisini.

"Ne güzel bir gün, değil mi efendim? "

Floris, Baptistine'in önünde duruyordu. Bakışlarını arayan yeşil gözlerle karşılaşmamak için, genç kız başını önüne eğdi.

"Bizden bu kadar çabuk mu ayrılıyorsunuz? " diye sordu yine alaycı ses.

Ama pek fazla iğneleyici değildi. Floris eğilip genç kadının elini tuttu.

"Hoşça kalın efendim!" dedi ateşli parmaklara gerektiğinden uzun bir öpücük kondurarak.

Baptistine sarardı. Bir ürperti dolaştı sırtını. Neredeyse

zorla çekti elini ve dönüp arabasına yürüdü.

Odasında yalnız kalır kalmaz, kendini koyverdi Baptistine. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir porselen kâse kapıp yere çaldı, ama öfkesini yine de hafifletemedi. Gitgide güçlü hıçkırıklar yükseliyordu gırtlğından. Kendini yatağıının üzerine attı.

"Ah, neden...neden yapıyor...her şeyden kötü bu...Ondan nefret ediyorum...nefret ediyorum!"

Tuğladan yapılan yeni katedralin ve manastırın çanları çalıyordu. Tören için alanda toplanmaktaydı herkes.

Belle-İsle gerekeni yapmıştı. İki musluktan olup gibi şarap akıyordu. Koca koca kazanlarda nefis tavuk yahnisi pişmekteydi. Dükün şişko köleleri açgözlülüre hizmet ediyordu. Daha da eğlentinin başıydı bu. Malikânede büyük bir balo ve bir de şölen verilecekti.

Belle-İsle'in arabası Orleans sokağında görünmüştü.

"Yaşasın yeni evliler!"

"Yaşasın Grandüşes Aurora!"

"Yaşasın dük hazretleri!"

"Yaşasın vali hazretleri!"

"Yaşasın Kral!"

"Prenses kocasıyla baş başa kalacak!

Prenses bir gün Kraliçe olacak!

Prenses pufla gibi bir yatağa girecek!

Prenses mumu eliyle söndürecek!

Prenses kocasını üzerine bindirecek!"

Kölelerin şarkısı Baptistine'in sınırine dokunuyordu. Dükle iyi bir gece geçireceğini şarkı biçiminde söylemek nereden akıllarına gelmişti? Genç kadının düşünmek istediği en son şeyü bu. Daha dün, dük, bir bahaneyle onu mavi odaya çekmişti. Baptistine, törenin ayrıntılarını sormak için uğrayan vali ve karısına borçluydu "kurtuluşu"nu.

Düğün bir devlet işi olmuştu. Vali gelini koluna takıp düğüne getirmek istiyordu. Markiz de, Belle-İsle'in kolunda gelecekti kiliseye.

Tıklım tıklım dolu kiliseye girdiğinde bir mırıltı çarptı Baptistine'in kulağına. Gelinliği, altın işlemeli duvağı kadınlarında hayranlık ve kıskançlık uyandırıyor. Erkekler, Belle-İsle'in talihinden başka şey konuşmaz olmuşlardı. Kadınlarsa, gelinin soluk yüzüne dikkati çekmekten kendilerini alamıyorlardı. Baptistine kötü uyumuştı. Korkunç karabasanlar kaç kere uyandırmıştı gece onu. Boğuluyor, çelişik duygular içinde inliyordu.

"Nedimelerinin" çabaları ve Elisa'nın özeni bir şey değiştirmemişti. Baptistine, neler duyduğunu söylemeyip hıçkirmekle yetiniyordu. Sabahın beşinde yakınlarının içini rahatlatmak için, bütün bu törenlerin bitmesini ve kocasının evine yerleşmek istediğini söyledi.

Duvağının altında başını önüne eğmişti. Ama her şeyi duyuyor, her şeyin garip bir biçimde farkına varıyor, önceki yıl Floris'in engellemesi sonucu suya düşen Jeodard Castillon du Rocher ile düğününü anımsamaktan kendini alamıyordu. Jeodard, sütunlardan birinin dibindeydi. Eski nişanlısının açıklamalarına inanmak zorunda kalmıştı. Baptistine, korkunç bir aile sırsı yüzünden prenses olduğunu gizlemesi gerektiğine yemin etmişti. Jeodard budala değildi, başka birinden duyacağı bu tür açıklamalara inanmazdı. Ama Versailles sarayında, 'şu garip Villeneuve-Caramay ailesi'yle ilgili olmadık söylentiler dolaşırdı. Floris'in Romanovlardan olduğu söylenirdi. Çar Büyük Petro'nun oğlu olduğuna inanılırdı. Jeodard da, bu yüzden Baptistine'in söylediklerine inanmıştı ve dul kalmasını bekleyecekti. Başı bir atkıyla örtülü olan siyahlı bir kadın Jeodard'ın yanına yaklaştı. Güzel Carlottay'dı bu. Beyaz perukası herkesi bir baş geçen Floris'i gözleriyle yiyip bitirecekti neredeyse. Jeodard, yüzünü buruşturdu. Bu gece resmen nişanlandıkları açıklanacaktı. Derinden gelen bir iç çekişle Jeodard yine başını çevirdi. Vikontes Marie-Blanche Chiendel de Pontalba,

kadifemsi yanağına süzülen bir damla gözyaşını siliyordu. Tam o sırada da içeri Ernaudan de Gastagnac'la Yan Le Gallic girdi. Biri görevli olduğu kaleden yola çıkıp düğüne yetişmişti, öbürü karaya ayak basar basmaz koşup gelmişti. Ernaudan da inanmıştı bir gün önce Baptistine'in anlattıklarına. Yann'a gelince, daha *Louisiana Güzeli*'ndeyken her şeyi kabul etmişti ve inanıyordu genç kadının her sözüne. Vikontes'in iç çekişleri Ernaudan'ın da kulağına geldi. Kibar adamdı doğrusu. Cebinden çıkardığı dantel mendili genç kadına uzattı. Bu arada Yann Le Gallic, yerini büyük bir kibarlıkla Joliette de la Buissoniere'e veriyor, Jeodard da Carlotta'nın yanına yaklaşıp kadını büyük bir saygıyla selamlıyordu.

Adrien, olup bitenleri gözden kaçırmamıştı.

"Bu bayların uzakta olmalarını yeğlerdim," diye düşündü genç Villeneuve-Caramay kontu.

Yüzü asıktı, bir rezalet kopmasından çekiniyor ve kollarını kavuşturmuş, güçsüzlüğüne sövüp sayarak izliyordu töreni. Kötü bir düş görür gibiydi. Ama kendisinden başka kişiler de aynı şeyleri duymaktaydılar. Gregoire ve Çiçero armonyumun yanına kadar gelmişlerdi. Fedor ve Li Kang, kurtuluşu bir günah çıkarma kulübesine sığınmakta bulmuşlar, Georges-Albert de istifini bozmadan kulübenin papaz yerine oturmuştu.

"Küçük hanım büyük bir yanlış yapıyor!" diye fısıldadı Fedor.

"Pöh," diye söylendi Georges-Albert kendi kendine omuz silkerek. "Bu kazak da amma enayi...sanki şu Villeneuve-Caramay ailesinin kişileri doğru bir iş görebilirlermiş gibi."

Li Kang da aynı görüşte olmalıydı ki, şunları söyledi:

"Mavi su sineği, kanı kızışmış iltiyarın üç kokulu pagodasında fazla kalmayacaktır, çünkü Buda'nın hoş kokulu eli..."

"Sus be arkadaş, bırak da dinleyelim!"

Fedor'un bu sözleri üzerine Li Kang köşesine büzüldü.

Saç örgüsü müthiş kaşınıyordu.

Düğün kafilesi kiliseye girmekteydi.

"Prenses hazretlerini bir ömür boyu kocasının ellerine teslim ediyorum," diye söyleniyordu vali.

Nedimeler koşup gelinin duvağını düzelttiler. Dük de nişanlısının koltuğa yerleşmesine yardım etti.

Baptistine başını eğdi. Papaz konuşmasına başlamıştı. Herkes düşüncelerine daldı.

"Bu akşam yorgun olduğumu söylerim, kibar adamdır, inanır bana," diye geçiriyordu Baptistine içinden.

"Akşam yemeğini odaya getirtirim. Nedimleri, duvağını ve gelinliğini çıkarmasına yardım ederler. Birkaç dakika sonra da ben girerim içeri... Aaaah...Yollarım nedimleri ve onu kendi elimle soymaya devam ederim... Aaaah...Göğsü inip kalkıyor...Ne ateşli bir insan...Kız mı acaba? Bu kararsızlık daha da hoş! Önce hafif bir saldırıyla işe başlar, büyük süngü hücumunu sona bırakırım...Aaaah, dayanamıyorum artık!"

Koca bir damar atıyordu Belle-Isle'in şakağında. Parmakları sinirli sinirli kavrıyordu koltuğunun kenarını.

"Ne...ne oluyor? "

İrkildi. Baptistine elini kolunun üzerine koymuştu.

"Ayağa kalkın dostum."

Genç kadın üçüncü kez aynı şeyi söylüyordu. Belle-Isle, öksürerek doğruldu. Papazın sözlerini doğru dürüst işitmiyordu bile. Öte yandan Adrien yumruklarını sıkırmaktaydı. Hayır, olamaz, diye haykırmak geliyordu içinden. Ama bir şey yapamamacığının da bilincindeydi. Floris'le birlikte, Baptistine'in Jeodard'la evlenmesine engel oldukları için yeterince suçlu sayılmazlar mıydı? Hayır, karışmayacaktı bu işe. Öte yandan Floris de izliyordu genç kadını. Güçlkle soluk almaktaydı. Alnı ter içindeydi. Perukasını atıp dışarı fırlayarak temiz havada soluklanmak istiyordu.

"İşte bir saniye sonra onunla aramızda her şey bitecek...ve bu kez töreni ben yarıda kesmeyeceğim...Neden

gelip hastalığımda bana bakıyordu sanki? Bakışı âşık bir kadının bakışıydı, düş görmedimse eğer...Neden aldı boynumdaki madalyonu? İntikam için mi, bir anı olarak mı yoksa? Neyin anısı olarak, birlikte geçirdiğimiz gecenin mi? Ah, Baptistine, eli titriyordu rastlaştığımızda... Bakışını benden kaçıırıyordu...Baptistine, hiç bir kadın senin gibi çektiirmedi bana... Belki de böylesi daha iyi. Düşes olsun da bitsin bu iş...ben de onun üvey oğlu olurum...Ne garip, beni her gün göreceğ, koca olarak yaşlı bir adam seçtiğine pişman edeceğim onu!"

Bu düşüncelerle toparlanan Floris, kadınlar bölümünde gözlerini kırıştıran Emilie'ye selam verdi. Kimse papazın sözünü kesmemişti. O devam ediyordu:

"Mareşal Godefroy, Theodore, Anastase, ,Guillaume, Armand, Hugues, Louis, Dük de Belle-İsle, Doubino ve Petersburg Grandüşesi Aurora, Baptista, Maria, Alexandra, Romanov'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz? "

"Evet!" diye cevap verdi Belle-İsle, ama akıllı başka yerdeydi.

"Evet!" dedi Baptistine de. Elini kocasına uzatıyordu. Parmakları titrediğinden, epey uğraştıktan sonra geçirdi dük halkayı karısının parmağına. Çanlar inletiyordu ortalığı. Armonyum düğün marşını çalmaktaydı. Herkes ayaktaıdı. Zaferi kazanan Baptistine yan gözle Floris'e bakmaktan kendini alamadı. Ama Floris kendisini görmüyordu. Bir hançer saplandı yüreğine. Floris, Emilie'ye gülümsüyordu.

Ağır ağır konuk kalabalığının arasından geçtiler. Katedralin büyük kapıları ardına kadar açıktı. Güneş dalga dalga içeri doluyor, Baptistine'i daha da göz kamaştırıcı kılıyordu.

"Ah, bekleyemeyeceğim akşamı. Eve varır varmaz, bir gerdanlık armağan etme bahanesiyle peşinden odasına dılacığım. Devireceğim yatağı ve..."

Belle-İsle'in son düşüncesi oldu bu. Sundurma döndü. Damat gelinin ayakları dibine yığıldı. Alana toplanmış kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Herkes, itişip kakışarak

koştu.

"Yer açın...hava alsın...heyecan...geçer!"

Belle-İsle'in dostları kendilerine yol açıyorlardı. Nedimeler, kalabalığın duvağını çiğnediği geline sımsıkı yapışmışlardı. Birkaç uyanık, kargaşalıktan yararlanarak altın keselerini yürütmeye koyuldular. Baptistine içeri sürüklendiğini hissetti. Bu iş kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, garip bir durgunluk çökmüştü üzerine. Belli belirsiz, Floris ve Adrien'in de başından birikenler arasına katıldıklarını seçti. Tek sinirini bozan Emilie'nin haykırılarıydı. Dükü bir masaya yatırmışlardı. Bir cerrah çantasını kapmış koşuyordu. Önce gelinin kulak memesini kesti. Kopkoyu bir kan fışkırdı. Belle-İsle'in de göğsünü açıp kulağını kalbinin üzerine dayadı, dudaklarına ayna tuttu. Aynanı yüzeyinde en ufak bir buhar belirtisi yoktu.

"Dük hazretleri ebedi aleme göçtü," dedi cerrah.

Hemen herkes tekrar Baptistine'e koşup önünde eğilmeye, başsağlığı dileklerini sunmaya koyuldu. En başta da vali yer alıyordu.

"Bir kahramandı kendisi!"

"Ne acı o ıy!"

"Böyle güzel bir günde sizden ayrılıp gitmesi çok üzücü!"

"Kendisine hayrandık, prenses hazretleri!"

Bütün bu baş sağlığı dilekleri Baptistine'i gerçekten duygulandırmıştı. Geciken bir pişmanlık doldurdu içini, gözlerinden yaşlar fışkırdı.

"Zavallı dük," dedi kendi kendine. "Kendisine verebileceğimi verseydim ne kadar sevinecekti. Başına geleceği bilseydim ses çıkarmazdım doğrusu."

Baptistine gözlerini siliyordu. Alaycı bir ses duyunca ürperdi.

"Hanımefendi, acınızı saygıyla karşılıyorum!"

Floris'di bu. Alaycı bakışlarını üzerine dikmişti. Bir hıçkırık yükseldi Baptistine'in gırtlığından. O an sevgi bekliyordu, duygularını anlatmak ve artık kendisine kötü davranmamasını söylemek isterdi. Ama Floris çoktan

dönmüş, Emilie'ye sarılmıştı bile. Resmi nişanlı havasındaydı hâlâ. Büyük bir acı duydu Baptistine. Hıçkırıkları daha da arttı.

Vali kolundan tutarak dışarı çıkardı onu. Alanda büyük bir kargaşalık hüküm sürüyordu. Haberi alan kent halkı arabaların başına birikmişlerdi. Damadın ölüsü en baştaki arabanın içine konmuştu. Meraklılar dudaklarındaki mutlu gülümsemeyi seçebiliyorlardı.

"Zavallı zencilere acıyın!"

Belle-Isle'in köleleri de yakınıyorlardı. Dük kötü bir efendi sayılmazdı, şimdi dul karısının kendilerine nasıl davranacağını kestiremeyen zenciler ağlaşmaktaydılar. Kadın satacak mıydı hepsini? Çocukları analarından ve babalarından ayıracak mıydı, karıları kocalarından uzaklaştıracak mıydı acaba?

İkinci arabanın basamağında duran Jeannot, ırkdaşlarını yatıştırma çabasındaydı.

"Prenses çok iyi insandır. Hiç korkmayın!"

Bu sözleri söylerken, ürpermekten kendini alamadı genç çocuk. Bakışı kalabalığın üzerinden ilerisini görebiliyordu. Kazılmış olan rıhtım caddesinin en son binasını, yani kışlayı seçti. İki kapüsen papazı, kışlanın önündeki muhafız birliğinin başında duran bir teğmenle konuşuyorlardı. Bir papaz elindeki parşömeni uzatırken, öbürü öfkeli bir hareketle Baptistine'in ve valinin kapısında belirdikleri katedrali işaret ediyordu. Bu kapüsen papazlarında nasıl bir çekicilik bulunduğunu bilemezdi, ama tehlike içgüdüğü eski köleyi ürpertmekteydi.

Rüzgâr birden papazlardan birinin kukuletesini sıyırdı.

"Vay vay vay!" diye inledi Jeannot.

Kor gibi bir çift göz parlıyordu kukuletenin altında. Öldürücü bakışları Baptistine'e ve hemen arkasında Emilie'ye destek olan Floris'e yönelmişti.

"Kaybol oğlum ve seni nerede bulabileceğimi söyle bana!"

Bu fısıltıyı işiten Jeannot döndü. Adrien de

Villeneuve-Carame, araba basamağının hemen yanında duruyordu. Ama buz gibi görünüşünü fark eden Jeannot, konuştuğundan kuşkuya düştü. Jeannot yeniden alana baktı. Kaptisen papazları gözden kaybolmuştu, teğmen ve komutasındaki birlik de kalabalığı yara yara katedrale doğru geliyordu.

"Sen kaybol, korkma korurum onu!"

Bu kez Jeannot'nun kuşkusu kalmadı. Mırıltı gerçekten konttan geliyordu. Başka şey düşünmeden Jeannot yere atladı ve kalabalığa karıştı. Bu kalabalık, Baptistine'in arabasına varmasını engelliyordu. Kalabalığa dar gelen avluda millet birbirini itip kakmaktaydı.

"Gelin düşes hazretleri!"

Vali, Baptistine'i kolundan çekerek sürüklüyordu. Sonunda genç kadın nedimeleriyle birlikte arabaya vardı. Adrien, yukarı çıkmasına yardım etmek için kızkardeşine elini uzattı. Bu arada bir şeyler fısıldadı, ama Baptistine ne söylediğini anlayamadı. Kafası Floris'le ve Emilie'yle meşguldü. Ne yaptıklarını görmek için boynunu uzattı. Floris, genç kızı bir arabaya sürüklüyordu.

Baptistine'in gözlerinden yine yaşlar fışkırdı.

"Ah, düşes hazretleri, acınız yüreğimi dağlıyor!" dedi vali arabaya binerken.

Genç dulun eline yapışıp parmaklarının ucuna bir öpücük kondurmak istedi. Avutucu rolünün bir duygulanma anında erkeğin işine yarayabileceğini düşünüyordu. Nedimeler de koltıklara serilmiş, burunlarını çekiyorlardı.

Bu gürültü valinin sinirine dokundu. Başını pençereden çıkararak:

"Yürüsene arabacı!" diye bağırdı.

"Hayır Ekselans! Bir saniye!"

Teğmen ve muhafızları arabaya yetişebilme çabası içindeydiler.

"Şimdi sırası değil Pradel! Daha sonra!" dedi askerlerin gelişle iyice sinirleri oynayan vali. Ama subay, hiç aldırmadan basamağa sıçradı. Elindeki dürülmüş parşömeni

uzattı.

"Ekselânslarına acele bir mesaj var!"

Vali parşömeni açtı ve yüzüne hemen kan hücum etti. Korkulu bakışları Baptistine'e ve nedimelerine yöneldi, sonra subaya döndü.

"Şey...Pradel...kim verdi size bu belgeyi? "

"Pontchartrain manastırından iki kapüsen papazı, Ekselâns!"

"Peki ama...na...nasıl ellerine geçirmişler? "

"Can çekişen bir adamın son kez günahlarını çıkarırken, efendim!"

Vali alnını kuruluyordu. Yüzü renkten renge girmekteydi. Elindeki parşömen titreyip duruyordu.

"Vay canına, bu doğruysa meslek hayatım hapı yuttu!" diye düşündü vali.

Nedimler belgede neler yazılı olduğunu boşu boşuna anlamaya çalışıyorlardı. Okuma yazma bilmediklerini bir an için unutmışlardı.

Baptistine, yerinden hiç kıınıldamamıştı.

"Özür dilerim hanımefendi!"

Vali telaşla arabadan indi. Katedralin avlusundakiler önemli bir şey olduğunu kestirmişlerdi. Herkes fısıldaşıyor, birbirine soru soruyordu.

"Teğmenim, muhafızlarınızla Düşes de Belle-İsle hazretlerine eşlik ediniz!" dedi yüksek sesle. "Ne olursa olsun, dışarı çıkmasına da engel olunuz," diye ekledi alçak sesle.

Adrien'in eli hemen kılıcının kabzasına gitti, ama tek başına bir şey yapamazdı. Emilie'yle meşgul olan Floris de durumla hiç ilgilenmiyordu.

Genç kont kadere boyun eğdi. Askerlerle çevrili araba hareket ediyordu. Hiç kuşku kalmamıştı artık.

BAPTİSTİNE'İ TUTUKLAMİŞLARDI.

Genç kızla adam, atlarına binip yeşillikler arasında uzaklaştılar.

Baptistine, penceresinin perdesini indirdi "Dilediği kadar dolaşsın o çarpık ağızıyla. Umurumda değil!"

Dük gömüleli yirmi üç gün oluyordu. Floris, her öğleden sonra gelip Emilie'yi alıyor, gitgide uzayan at gezintilerine çıkıyorlardı birlikte. Baptistine, bir anlamda 'nedimeleriyle' birlikte dairesine hapsedildiğinden, onları ancak uzaktan görebiliyordu.

Askerlerden oluşma bir kordonla çevriliydi malikâne. Kimsenin düşese yaklaşmaya hakkı yoktu. Baptistine'i kuldürtan Floris'in kendisiyle bir kere bile görüşmek istememiş olmasıydı. Malikâneye sırf Emilie'nin güzel gözleri uğruna geliyordu.

Buna karşılık, Kont Jeodard de Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagrac, Yanna Le Gallic ve tabii Adrien de Villeneuve-Carames, düşesle görüşmek için izin istemişlerdi. Ama vali kesin bir red cevabı vermişti bu isteklerine. Kabul etmek gerekiyordu ki, her geçen gün prensesle ilgili birbirinden korkunç ihbarlar alan Vaudreuil'ün elinden başka şey de gelemesdi.

Soruşturma açılmıştı, iki yargıç bu soruşturmaya görevlendirilmişti. Şimdilik elle tutulur kanıtlar olmadığından, Baptistine göz altında bulunduruluyordu. Vali

onu cezaevine koydurup koydurmamakta kararsızdı. Gerçekten Çariçe'nin yeğeniyse valinin prensesi bir hücreye kapattığını duyan kral kıyametleri koparırdı. Büyük bir diplomatik rezalet olurdu bu.

Kendini sağlama almak isteyen vali, bu nedenle Versailles sarayından talimat istemişti. Havalar iyi giderse altı ay içinde gelirdi bu talimat.

Buna karşılık, Nouvelle-Orleans kentinde dedikoducu Sainte-Hermine hatun tarafından çıkarılan söylentiler hızla yayılıyordu. Vali gerçeği birkaç günden fazla gizleyememişti. Kent halkı da, prensese yöneltilen suçlamaları büyük bir şaşkınlıkla öğrenmişti.

Hak kazanmadığı soylu bir adı taşımak, sahte kimlik kullanmak, köle çalmak, mücevher çalmak, birden fazla erkekle evlenmek, sabıkalılarla işbirliği yapmak, büyücülük, her türlü ahlâksızlık, kara ayinler düzenlemek... Kuşkusuz, bu sonuncu suçlamaları ekleyen Sainte-Hermine hatundu.

- Vali, aşağı yukarı her gün malikâneye uğruyordu. Bazan tek başınaydı. bazan da yanında iki yargıç oluyor ve dükle evlendiğinden ötürü Belle-Îsle düşesliğine hak kazanan kadını sorguya çekiyorlardı. Her sorgu zavallı marki için bir işkenceydi. Prenses her gün sorularıyla alay ediyor, başlarını derde sokmak istemeyen yargıçlar da bütün sorumluluğu valiye yıkıyorlardı.

Valinin düşese karşı sağladığı tek üstünlük, evindeki bütün zencilerin ortadan kayboluşuydu. Sanki bu zenciler buhar olup uçmuşlardı. İhbarlar, Pontchartrain yakınındaki bir çiftlikten söz ediyordu. Soruşturma bu noktada da çıkmaza girmişti. Askerler, işlenmiş mısır ve pamuk tarlaları buldukları halde sorguya çekecek bir tek kula rastlayamamışlardı.

Belle-Îsle şatosunda da durum daha parlak değildi. Prensesin yaşlı dadısı, Elisa adındaki kadın, valinin bir türlü değiştiremediği mutlak bir suskunluk içindeydi. Kadının tek söylediği şu oluyordu:

"Güvercinimin canını sorularınızla sıkmayı sürdürecektir

misiniz? "

Nedimelere yöneltilen suçlamalara da gelince, bunların doğruluğunu anlamak için tek yapılacak şey kadınları soymak ve damgalanıp damgalanmadıklarını görmektir. Ama vali şimdilik bu yola baş vurmamak istemiyordu.

"Ne oluyor Pradel? "

Vali düşesi kollamakla görevli teğmenini sorguya çekiyordu. Kölelerin bulundukları bölmeden garip yakınmalar yükselmekteydi. Teğmen omuz silkti.

"Ekselâns...Dük hazretlerinin kızı, söylentiye göre, gerek duymadığı birkaç zenciye satmış!"

"Çok sinir bozucu bir gürültü bu, Pradel! Susturun onları! Şey... yukarda durum nasıl? "

Vali, düşesin dairesini gösteriyordu. Teğmen Pradel başını salladı.

"Pek iyi değil, Ekselâns. Yeni olan şu ki, düşes canıma okuyor."

"Sizin de mi? "

"Doğrusunu isterseniz, Ekselâns, ne yapacağımı bilmez oldum. Düşes benimle açık açık alay ediyor. Nedimeleriyle birlikte dolaşmak için bağıra çağıra araba istiyor. Öte yandan, Majestelerine uzun bir mektup yazdı ve yakındı."

"Kraliçe'ye mi? "

"Hayır efendim, Kral'a."

"Vay canına! Kral'a mektup yazdı ha? Ne dedi peki mektubunda? "

Marki kekeler olmuştu.

"Doğrusu, düşes bunu bana söylemedi...Sadece nedimelerine, 'Canlarım ciğerlerim, Louis bana böyle davrandıklarını duyunca kuduracak,' dedi ve üç porselen kâseyi camdan fırlattı attı.

"Tanrım! Louis mi...Louis mi dedi? "

Marki de Vaudreuil'ün hayatı cehennemden farksız olmuştu artık. Bacakları taşıyamıyordu valiyi. Bir hasır koltuğa kendini bırakmak zorunda kaldı.

"Öte yandan ekselâns, dün akşam düşesin nedimeleriyle

birlikte akşam yemeğinde olmamasından yararlanarak küçük sandığına göz attım. Kâğıtlarının arasında beni çok kaygılandıran şu mektubu buldum... Kararı Ekselânsları verirler.."

Vali titrek bir elle mektubu kaptı ve okudu:

Küçüğüm,

Demek zavallı bir ölümlüyü kaderiyle baş başa bıraktın.

Sen gideli beri kahkahalarından başka şey düşünmüyor...zavallı, yanına da koşamayacağından, seninle konuşması, seni inandırması ve tabii kendi isteğiyle geri getirmesi için sana yüzbaşı Gastagnac'ı yolluyor...Bütün isteklerin yapılacaktır. Altın saçlı prensesim benim. Sana susadım. "Tutuklun ve tutkunun."

Sen gittikten sonra Fontenoy'da yazıldı...

Vali başını kaldırdığında dehşet dolu bir anlam kaplamıştı yüzünü.

"Ama...Pradel...kralın yazısı bu!"

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, Ekselâns!"

"Şu yüzbaşı Gastagnac'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? "

"Size sormadan onu Belle-Isle malikânesine getirdim, Ekselâns. Büyük salonda bekliyor."

"Çok değerli bir yardımcısınız, Pradel... Hemen yanına gidiyorum... Hayır, buraya gelmesini söyleyin kendisine. Şu zencileri de susturun. Yakınmaları sinirime dokunuyor fena halde."

Pradel çıkmak üzereyken geri döndü.

"Evet Ekselâns. Bu konuda düşesin bir itirazı var. Dükün mirasçısı olduğunu, kölelerle ilgili kararları ancak kendisinin alabileceğini söylüyor. Ayrıca üvey annesine de sövüp sayıyor. Bu kadınlar arasında ne yapacağımı şaşırdım doğrusu."

"Ne? Görüşüyorlar mı yoksa? "

"Hayır Ekselâns. Ama görüşmemeleri birbirlerine sövmelerine engel olmuyor."

Bu sözlerin ardından Pradel odadan çıktı. Vali de tabakasını çıkarıp burnuna enfiye çekti, ama yine de

sinirleri yatışmadı. Kafası hep karanlık geleceğiyle meşguldü.

"Beni mi istettiniz Ekselâns? "

Yüzbaşı Gastagnac karşısındaydı. Vali, dalgın dalgın baktı yüzüne. Güçlkle doğruldu. Ernaudan de Gastagnac, üç köşeli şapkasını koltuğunun altına kıstırmış, gülümsüyordu. Hafif süvarinin açık ve sevimli yüzü valinin içini umutla doldurdu.

"Evet yüzbaşı...önemli bir nokta üzerinde sizi sorguya çekmem gerekiyor... Belle-Isle düşesine yöneltlen ağır suçlamaları biliyorsunuz..şey...bu arada da rastlantıyla elime bir mektup geçti...Mektubu kimin verdiğini açıkça bana söylemenizi istiyorum."

Ernaudan mektub bir göz attı. Gülümsemesi hemen dudaklarında dondu.

"Ekselânsları beni bağışlasınlar, ama bu konuda kendilerine cevap veremem!"

"Sıkı ağızlılığınız kutlanacak bir özellik. Buna karşılık Majeste Kralın düşesi Versailles'a geri getirmekle sizi görevlendirdiğini yadsıyamazsınız."

Marki, Ernaudan'ın yüzünden gerçeği okumaya çalışıyordu. Ama o dimdik önüne bakmaktaydı.

"Ekselânsları beni bağışlasınlar, ama bu konuda kendilerine cevap veremem!" Vali sabırsızlığını güçlkle bastırdı.

"Kabu...ama göreviniz ya da yemininiz her halde bir gerçeği açıklamanıza engel değildir. Yani burada kralı temsil eden bana, düşesin gerçekten düşes olup olmadığını...daha doğrusu bir Rus prensesi olup olmadığını söyleyebilirsiniz."

Hafif süvarinin içtenlikli bakışında belli belirsiz bir duraksama seçildi.

"Bu konuda Ekselânslarına cevap vermeye mezun değilim!"

"Bayım, sizi bir hücreye kapattırabilirim!"

"Evet, kapattırırsınız Ekselâns!".

"Her şeye rağmen bana cevap vermemekte diretiyorsunuz!"

"Bağışlayın Ekselâns. Bu kez cevap veremeyeceğim değil, cevap vermeye mezun değilim dedim...Arada bir fark var!"

"Hımmm...neyse...elden verdiğinizizi yadsıyamayacağımıza göre, bu mektubu düşese ne zaman ulaştırdınız? "

"Gerçekten de bu konuda size cevap verebilirim...Düşesi düğününden birkaç gün önce gördüm ve mektubu kendisine verdim.

"Cevabı ne oldu? "

"Cevap vermedi Ekselâns."

"Peki ama inatçı keçi, düşesin gerçekte kim olduğunu söyleyecek misiniz bana? "

Ernaudan de Gastagnac başını salladı.

"Bağışlayın Ekselâns, ben şerefli bir adamım. Kılıcımın üzerine yemin ettim. Bu yemini ancak düşesin onayıyla bozabilirim."

"Düşes, düşes, bıktım artık bu düşesten! Kentin hali harap, işlerle gerektiği gibi uğraşamıyorum. Rosalie kalesine tıklması için bir mektup yazacağım. ister düşes olsun, ister müşes, ayağına prangayı vurup atacaklar içeri!"

Vaudreuil'ün perukası öfkeden oynuyordu.

"Bağışlayın ama Ekselâns," dedi Ernaudan, ,"sizin yerinizde olsam bunu yapmazdım."

"Öyle mi bayım? Görürüz bakalım!"

Ağaçlıklı yolu kaplayan çakıllar atları toynakları altında çıtırdıyordu. Floris ve Emile gezintiden dönmekteydiler.

Vali pencereye fırladı, sonra Ernaudan döndü:

"Şu Portejoye niçin hep burada? Sözde dükün karısı için geliyor. Ya o denizci, Le Tallic midir nedir? Hele Kont Adrien de Villeneuve-Carames, bir kadın uğruna durmadan başını ağrıtan Rocher. Cevap verin yüzbaşı, bu bir emirdir. Söz konusu bayların bütün bu işlerle ilgileri ne? "

"Ekselânsları beni bağışlasınlar, ama bu konuda kendilerine cevap veremem.. Sadece, açık seçik bilgi edinmek istiyorlarsa kontu, markiyi ve öbürlerini sorguya çeksinler..."

"Öğüdünüze teşekkürler, bayım..Şimdilik size gerek

duymuyorum!" diyerek Ernaudan'ı savdı vali. "Ama kentten uzaklaşmayın, bu bir emirdir!"

Ernaudan de Gastagnac bu sözü ikiletmedi. Askerce bir selam çakıp dışarı çıktı.

"İyi ama ne gibi bir özelliği olabilir bu şeytan kadının? Şu zavallı Godfroy'u canlandırmıştı neredeyse...Madam Gobalet'in kızlarının da bilmediği birtakım numaraları olsa gerek!"

Bu arada Floris, Emilie'nin attan inmesine yardım ediyordu. Gezintiden dönüyorlardı. Georges-Albert de Floris'in terkindeydi. Küçük maymun, Floris'le Ernaudan'ın rastlaşmalarına tanık olmamak için üç köşeli şapkasını gözlerine indirdi.

"Size rastlamadan üç adım atma olanağı yok anladığım kadarıyla!"

Her zamanki gibi Floris'ti ilk saldırıya geçen.

"İnanın ki ben buna sizden çok üzülüyorum bayım!"

Bunlar- söylerken, hafif süvari, Emilie'nin önünde yerlere eğiliyordu. Genç kız Floris'in koluna asıldı ve onu uzağa sürükledi. Binadan içeri girdiklerinde, bir uşak önlerinde yürüyor ve onlara bütün kapıları açıyordu.

"Bakar mısınız Giron," dedi Floris. "Bahçede duyduğumuz o sesler nereden geliyordu?"

"Köleler öfkeli Marki hazretleri, çünkü tüccar Anibal'i alıyor ama Caton'u bırakıyor. Çocuklara gelince, onlar da neredeyse yola çıkacaklar. Düşes hazretleri hepsini hizmetine almak istiyordu, ama düşes hazretleri istediklerini gerçekleştirecek durumda değiller!"

Floris kaşlarını çattı ve Emilie'ye döndü.

"Sanırım korkunç bir yanlış söz konusu şekerim. Kocaların kimini karılarından, kimini de çocuklarından ayırarak satamazsınız!"

Emilie hemen dikildi. Babasının ölümünden bu yana şımarık çocuk büyük bir güven kazanmış, küstahlığı, herkese tepeden bakmayı epey ileri götürmüştü.

"Gülünç bu, Flozis, zencileze fikizlezini sozmazlaz...üvez

annem de biz şey yapamaz onlaz için...zavallı babam onlaza çok iyi davzanırdı, ama şimdi hepsi benim. Anibal çok kötü, ondan kuztuzmak istiyozum. Gençleze gelince, azkadaşım Zenaide şemsiye tuttuzmak için biz tane istiyoz... azmağan edebilizim kendisine...Hadi sevgili Flozis, şarkı söyleyelim."

Floris, Emilie'nin peşinden klavsen başına yürüdü. Birkaç gündən beri, bu sert, katı yürekli, kendini beğenmiş kızı gerçek yüzüyle görmekteydi.

"Düğünden sonra, onu mat eder ve bu köle olayını bitiririm," diye düşündü klavsenin başına otururken. Parmakları tuşları okşamaya başladı, oysa akli başka yerdeydi. Üst katta kadın topuklarının çıkardığı hafif tıkırtıyı işitiyordu. Floris, bütün gücüyle tuşlara bastıktan sonra avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı:

*Yolluyorlar Mississipi'ye
Paris'in tüm yellozlarını
Lay lay lay lay lay
Uğurlar olsun Düşes de Berry'ye
Lay lay lay lay lay!*

"Ama Flozis, böyle şeylezi nazıl söylezsiniz, ben genç biz kızım!" diye mızıldandı Emilie.

Bir şey söylemeden, Floris genç kızın beline sarıldı. Dudakları bembeyaz boyunda gezindi. Usta bir parmak kızın dekoltesini aralıyor ve uçları dikiliveren göğüslerini okşuyordu. Kaç güzeli kendinden geçirip başlarını omuzuna devirmişti. Emilie de düğünden çok önce kendini vermeye hazırды. Floris kuduruyor, erkek bedeni genç kızı istiyordu ve akli içtenlikle unuttuğuna inandığı yukardaki güzeldeydi.

Üst kattaki yürüyüş başlamıştı yeniden. Floris kulak kabartıyordu, şimdi yukarda iki kişi bulunduğundan emindi. Ağır olan ayak sesleri bir erkeğe aitti. Baptistine'in yanında bir erkek vardı. Tabii, göz altında da olsa kim bilir kaç erkekle kırıstırıyordu. Floris, Emilie'nin göğsünü göğsüne bastırdı. Usta elleri eteklerinin altına yürüyordu. Emile de

susku, sıcaık, her Şeye hazır, bedenini onunkine yapıştırıyordu. Kıvama gelmişti. Floris gözlerini tavana kaldırdı. Yukardaki ayak sesleri kesilmişti. Floris birden genç kızın kollarından sıyrıldı. Baptistine'in, Emilie'yi ne denli sevdiğini ,ve ne kadar mutlu olduğunu bilmesi gerekiydi. :

"Aklımı başımdan alıyorsunuz, güzelim, birlikte Şarkı söyleyelim!"

Floris'in tavana dikilen bakışı çok Şey belirtmiŐ olmalıydı ki, Emilie yanılarak:

"Haklısınız," dedi, "bıktım bu üvey annemden, zizinle yalnız kalmak istiyozum Flozis."

Genç adam engel olamadan, Emilie, balkon kapısına doğru atılmış ve gürültüyle açmıştı.

"Buzada hez ŐŐeyin sahibi benim, siz değıl! Siz tutuklusunuz! Hiçsiniz! Zavallı babacığım için biz utanç kaynağısınız. Siz kazaz vezemezsiniz, zencilezimi istesem satamız! Kalk! Edepsiz! Sahte pzenes!"

Emilie öfkeyle bağırıyordu. Ama başını içeri ancak çekebildi. Bir saksı balkonda patladı. Düşesin üvey kızına verdiği cevaptı bu.

Emile klavsene döndü. Floris klavye başındaydı. Sırtı da genç kıza çevriliydi, yüzü dönük olsa Emilie dudaklarındaki neşeli gülümsemeyi seçecekti. Floris tuşlarla oynadı. İki gencin sesi bir arada yükseldi:

*O kadar ağlamayın
Tuzakları kurarken
Kuşlar işitecekler
Uçuşup gidecekler...*

Şarkı söylerken, Floris tavana bakmadan edemiyordu. Kristal avizenin oynadığından emindi. Yukarda ne oluyordu acaba? Yere bir Şey düştüğünü iŐtir gibi olduğundan klavsenin sesini hafifletti. Emilie tek başına Şarkıyı sürdürüyordu.

"Floris! İmdat!

Beti benzi atan genç adam ayağa fırladı. Yukarda kavga çıktığından emindi. Emilie'ye aldırmadan büyük merdivene atıldı. Birinci kat sahanlığı boştu. Koridora açılan kapının ardında kırılan bir şeyin şangırtısı çınladı. Floris kapıya doğru koştu. Kapı kilitliydi. Bir omuzda Floris kapıyı kırdı. Karşılaştığı görüntü en ölçülü adamı bile çileden çıkaracak gibiydi.

Sırtında minicik bir korse, kıvrır kıvrır sarı saçları omuzlarına dökülmüş olan Baptistine, marki de Vaudreuil'ün kollarında çırpınıyordu.

"Seni gidi köpek!" diye gürledi gözü kararan Floris. Üç ayaklı bir sehpanın üzerini yepyeni ve nefis bir Delft vazosu süslüyordu. Floris tümünü valinin kafasında parçaladı. Vali,şarsak bir kukla gibi yere devriliverdi.

"Tanrım! Öldürdün onu!"

Baptistine, yerde yatan adama bakarak yumruklarını ısıırıyordu. Floris omuz silkti. Koridordan gelen gürültülere kulak vermek için kırık kapıya yaklaştı. Şaşırtıcı bir şeydi ama en ufak hareket yoktu. Oysa Emilie'nin ve muhafızların peşinden seğıirtmeleri gerekirdi.

Floris, Baptistine'in yanına döndü. Genç kız sinirden titriyordu. Bir saniye güzelim bacaklarını ve dantellerin arasından fıskıran güzel göğüslerini süzdü.

"Seni ne zaman görsem, yarı çıplaksın ve bir adamın ko'ları arasındasın," dedi Floris gösterdiğinden çok daha büyük bir şaşkınlık içinde. Baptistine'in dişleri takırdıyordu. Başına gelenleri anlatacak durumda değildi. Floris alaycı bir bakış yöneltti ona.

"Feleğın çemberinden geçmiş bir hatun için birden pek nazikleştin."

"Kav...kavga çıkarmak istiyorsan gerçekten sırası değıl," diye karşı çıktı kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturan genç kız.

Ateşten bir topak Floris'in gırtladıında yükseliyordu. Döndü. Baptistine'in giysileri, iç etekleri, yırtılmadan bir kanepenin üzerine yığılmıştı. Bu da isteğıyle soyunduğunun kanıtıydı. Floris sarardı. Düş mü görmüştü, yoksa Baptistine gerçekten mi çağırımıştı kendisini? Floris'in bir daha

kanmamaya yemin ettiği numaralarından biri olmalıydı bu da. Öfkesini bastırđı ve çiçekli bir giysi kapıp, Baptistine'den yana bakmaksızın genç kıza fırlattı.

Baptistine telaşla giyinirken, Floris de ara kapıyı açıyordu.

"Yalnız mısın?" diye sordu boş odaları görünce şaşkınlıkla.

"Ev...vet...o...şey...yani vali arkadaşlarımın teğmen Pradel'le gezmeye çıkmalarına izin verdi."

"Tabii, domuz seninle baş başa kalmak istiyordu...Ayrıca ona yardım da etmişsin, ama nasıl becerdin bu işi? Dul kaldığından beri şu sinsi Elisa moruğunun seni bir an bile yalnız bırakmadığını sanıyordum."

"Elisa, valinin izninden yararlanıp Georges-Albert'le mutfağı indi. ama şimdiye kadar yukarı çıkmış olmaları gerekiyordu!" dedi Baptistine şaşırmış gibi.

Floris, dışarı bakmak için pencereye yaklaştı. Dışarda kimseler yoktu. Baptistine'in sesindeki gariplik birden dikkatini çekti. Öfkeyle döndü:

"Georges-Albert olacak ikiyüzlünün seni ziyarete geldiğini söylediğin için sağ olasın...amaaan...bırak bu numaraları... Yine yalan söylüyorsun, hep yalan söyledin. Şu ahlâksız domuzla baş başa kalmak için onları yolladığın halde neden gelmeleri gerektiğinden söz ediyorsun?"

Baptistine kendini tutamadı.

"Nasıl istersen, hakkımda istediğini düşünebilirsin! Tabii senin gibi herkese duyuracak biçimde anırmıyorum ben!"

Floris genç kızın üzerine atıldı, kollarından tutup sarstı.

"Allahın bir belasısın, her zaman da öyle oldun, geri al ettiğin sözü!"

"Hiç bir şeyi geri almam, bir şey bilmeden hep beni suçlarsın zaten!"

Karşısında öyle ufak kalıyordu ki, Floris birden, kaçtığından bu yana Baptistine'i ilk kez yalnız başına gördüğünü hatırladı. Onu daha uzun boylu, daha az ince sanıyordu, burun kanatları oynamaktaydı. Gözlerinin bu

denli mavi ve anlamlı olduğunu unutmuştu. Baptistine başını çevirdi. Floris göz bebeklerinin buğulandığına yemin edebilirdi. Genç kızın karşısında güçsüz, bir çocuk gibi kaldığı için kendine kızarak bıraktı onun kollarını. Sadece varlığıyla Floris'in intikam içgüdüsünü yok edebilen bu şeytan kızda nasıl bir güç vardı?

"Karar vermek gerek!" dedi Floris markiye bakarak.

Baptistine de, belirli bir tedirginlik ve tiksintiyle eğildi. Floris'in kısmen haklı olduğunu biliyordu. Vali tek başına dairesine girdiğinde kurnaz Baptistine, pırıl pırıl gözlerinden bu sinirliliğin kendisine sağlayabileceklerini okumuştı.

İlk düşüncesi yanındaki kadınlara yönelikti. Onlar kendisinden çok daha büyük bir tehlike içindeydiler. Markiden dolaşmaları için izin almak çocuk oyuncağı olmuştu. Teğmenle muhafızların dışarda kadınlarla başa çıkamayacaklarını biliyordu. Bir yolunu bulup ya kedi adasına ya da Jeannot'nun çiftlikteki inine ulaşabilirlerdi. Canının çorba istediğini söyleyip Elisa ve Georges-Albert'i de yine o uzaklaştırmıştı. Valiyle baş başa kaldığında onun metresi olmayı kabule hazırdı. Sonra vali ne yapabilirdi? Soruşturma belgelerini yırtar ve Baptistine'in suçsuz olduğunu açıklardı. Yaptığı plandan çok hoşnut kalan genç kız, bir bayılma numarasıyla işe girişmişti.

"Efendim, haksız yere suçlanan ve yaşama isteğini yitirecek kadar mutsuz bir zavallı kadınım ben. Ah, bayılıyorum galiba!"

Bunları söylerken, saçlarını ustaca omuzlarına yayıp kanepenin üzerine devrilmişti. Vali yutkunmakta güçlük çekiyordu. Hemen koşup ilaçlar getirmiş ve Baptistine'in burnuna tutmuş, yakıcı koku da genç kızın hapşırmasına yol açmıştı. Onun da doğrulmaktan başka yapacağı şey kalmamıştı böylece.

"Ah, sevgili kocamın en yakın dostu olan siz büyük bir nefretle beni nasıl suçlarsınız? "

Baptistine, aşağı yukarı beline kadar içini göstererek valiye doğru eğiliyordu.

"Aman hanımefendi, ben ki suçsuzluğunuzu kanıtlamanız için size yardıma çalışıyorum, nasıl böyle bir şey..."

"Ama kağıtlarımı gördünüz!" diye inledi Baptistine.

Marki elini kapmış öpücüklere boğuyordu.

"Yeterli değil, hanımefendi."

"Tanrım, ne demek istiyorsunuz? "

Baptistine'in şaşkınlığı numara değildi.

"Hanımefendi, nedimelerinizin ve sizin damgalı olduğunuz söyleniyor, yani... demek istediğim...şey..."

Baptistine birden doğrulmuştu.

"Yani bedenimde en ufak bir damga izi bulunmadığını görürseniz..beni salıverecek misiniz? "

"Evet, hanımefendi!"

"Nedimelerimi de mi? "

"Evet."

"Peki öyleyse, neden bir doktor muayenesine gerek görmediniz? "

Baptistine utangaçlık numarasını çok iyi yapıyordu.

"O zaman en az on iki doktor ya da bilim adamının üzerinize eğilmesi gerekirdi."

Baptistine yüzünü avuçlarıyla gizledi.

"Bedenimde en ufak bir iz bulunmadığını kendi gözlerinizle görürseniz, söz veriyor musunuz bana? "

"Söz veriyorum, hanımefendi," diye mırıldandı Vaudreuil dudaklarını heyecanla ısırarak.

"Peki öyleyse arkanızı dönün."

Baptistine çabucak giysisini sıyırmış, kalın iç eteklerini indirmişti. Korsesi, iç gömleği ve lıscacık bir iç etekliği yeterince şey ortaya koymaktaydı.

"Şimdi bakabilirsiniz, ama yaklaşmayın!"

Marki, düş kırıklığı içinde söyleneni yaptı.

"Hanımefendi, bağışlayın ama iyi göremiyorum."

"Bakın, bakın...Omuzlarımda, kollarımda en ufak bir iz yok."

Bu sözleri söylerken iç gömleğinin omuzlarını indiriyordu. Urpermekteydi. Aşağıdan şarkılar geliyordu

kulağına. Floris'in sesiydi bu. Vali çevresinde dönmekteydi. Birden Emilie'nin de sesi geldi kulağına. Ani bir hareketle saksıyı kaptığı gibi pencereden fırlattı ve valinin şaşkın bakışları arasında hemen camları kapattı. Bir elektrik akımı geçmişti sanki. Vali, Baptistine'in üzerine çullandığı gibi onu kanepeye sürükledi. Kısacık iç etekliğini, ardından da iç gömleğini parçaladı. Baptistine, ufacık korse dışında çıplaktı.

"Bırak beni koca moruk diye söylendi öfkeyle.

"Gel, çıldırtıyorsun beni, senden başkasını gözüm görmüyor! Aaaah, öldüreceksin beni, kaltağın tekisin ama bu işleri iyi biliyorsun...Neyi istersen imzalarım, hadi, biraz okşa beni!"

Marki ellerini Baptistine'in bacaklarının arasına sokuyordu. Baptistine dehşetle dizlerini birleştirdi ve yana kaçmak istedi. Vaudreuil, kahkahalarla gülerek saçlarına yapışıp onu çekti.

"Bu kadar da zırlama...Hadi küçüğüm, uzat dudaklarını."

Floris'in sesi yükseliyordu. Marki'nin dudakları da iyice yaklaşmıştı. Genç kız hıçkırarak başını çevirdi. Bu ani saldırganlık karşısında duyduğu tiksinti nedendi? Verdiği kararı uygulasa ne olurdu ki? Baptistine pes etmeye karar verirken, marki daha da iğrenç bir şey yaptı. Bir eliyle Baptistine'i bastırırken, öbürüyle kendi pantolonunu sıyırmaya kalkıştı. Baptistine de, bir düşese yakışmayacak bir diz vuruşuyla kendini kurtardı.

"Kaltak!"

Marki iki büklüm olmuştu, Baptistine de kaçıyordu. Ama adam onu odanın ortasında yakaladı. Bir süre boğuşular sessizce. Baptisine, öfkeli bir kedi gibi ısııyor, ısıırıyordu.

"Sahte prenses, seni geneleve attıracağım!" diye söylendi vali genç kızı dize getirirken.

"İmdat! Floris, İmdat!"

Bu çığlık fırlayıvermişti ağzından. Neden çağırmıştı sanki onu? Baptistine pişmanlık duyuyordu.

Floris valinin gövdesini çevirmekteydi. Şakağında geniş

bir morluk vardı. Tikintiyle önu açık pantolonu gördü, ama Baptistine'e bakmakla yetindi.

"Ne söylesem inanmayacaksın nasılsa," dedi genç kız.

Floris bir şey söylemeden kulağını valinin dudaklarına dayadı.

"Öldüğünden eminim...kaçmalısın Floris...seni yakalarlarsa küreği boylarsın."

Floris valinin ayaklarına yapıştı. Baptistine'in odasına sürükleli.

"Ne yapıyorsun? " diye korkuyla sordu genç kız.

Floris adamı Baptistine'in yatağına gizliyor, başını duvara çeviriyor, muslin örtüyü çekiyordu üzerine.

"Buradaki varlığı bize zaman kazandırır...askerler onu bulsalar bile, valinin seninle oynadıktan sonra bir keyif uykusuna daldığını düşünürler."

Baptistine bir utanç çılgılığı attı.

"Floris...Floris, yemin ederim ki..."

Floris sertçe eline yapıştı.

"Sus! Yemin etme ve benimle gel."

Baptistine, beklemediği bir uysallıkla peşinden yürüdü. Sağa döndüler ve uşakların kullandığı servis merdiveninden indiler. Aşağıda çıt yoktu. Bu sessizlik Floris'i kaygılandırıyordu. Valinin muhafızları esrarlı bir biçimde yok olmuşlardı. Tek uşak yoktu görünürde.

"Gel ama aranızda kavga istemem," dedi Floris Baptistine'i müzik salonuna sürükleyerek.

"Vay canına, ne olmuş burada? "

Klavsenin önünde, Emilie yerine dağınık notalar vardı. Floris eğilip yerden bir dantel mendil aldı. Doğrulamadı. Zorlu bir vuruş indi ense köküne. Kendinden geçerken, iki adamın Baptistine'i sürüklediğini gördü. Doğrulamak istedi ama kafasında ikinci bir vuruş çınladı. Goblen halının üzerine yığıldı.

Adam tiz bir çılgılık attı. Çırlıçıplaktı, bedenine tepeden

tırmağa bal sürülmüş ve selvilikteki ağaçlardan birine bağlanmıştı. İri sivrisineklerin ısırıkları ona büyük acılar çektiyordu. Bacaklarının arasında iyice şişen aleti morarmaktaydı.

"Çözün beni! Size emrediyorum! Hepiniz yakalanacaksınız, elleriniz ve kulaklarınız kesilecek! Alçaklar."

Zavallının üfürlerine kahkahalar karşılık verdi. Çevresinde olup bitenleri görmeye çalışıyordu ama göz kapakları iyice kapanmıştı, yoğun sürüler halinde dolaşan sivrisineklerin saldırısı karşısında üfürülmüşçesine şişmişti.

"Aaaaaah! Hepinizi astıracağım, pis zenciler."

Bu çığlıklarla Floris gözlerini açtı. Ne kadar süre baygın kaldığını kestiremezdi, ama ağaçların altına masmavi bir gece çöküyordu. Acıyan ensesini oğuşturmak için doğrulmaya çalıştı, elleri ve ayakları sıkıca bağlıydı. Oturmak için debelendi. Bulunduğu yeri tanımiyordu. Bir çeşit keçi ağılına atmışlardı onu. Ağaçlığın ortasındaki açıklıktan gelen kahkahalar ve garip şarkılar, zaman zaman adamın haykırışlarını bastırıyordu.

Floris'in kulağında sevimli bir mızıldanma çınladı.

"Tam zamanında geldin, Georges-Albert!" diye fısıldadı genç adam. "Çabuk çöz bağlarımı!"

Floris bileklerini uzatıyordu. Bıçak gibi keskin dişleriyle, küçük maymun hemen ipleri kesti. Floris, kan dolaşımını sağlamak için eklemlerini ovalıyordu. Tam Georges-Albert'e nerede olduklarını soracaktı ki, çatırdayan dallar birinin keçi ağılına doğru geldiğini bildirdi genç adama. Floris, Georges-Albert'e gizlenmesini işaret etti ve gözlerini kapayarak yeniden yere uzandı.

"Sanırım çok sert vurdun, Jeannot!"

Floris, ürpertisini güç bastırdı. Baptistine'in sesiydi bu.

"Sen korkma prensesim, bu herifin kafası taş gibi!" diye karşılık verdi kıvrık saçlı ve uzun boylu çocuk.

"Ulan, senin kafan da benimki kadar kalın mı acaba?" diye geçirdi Floris içinden.

"Peki, sen bırak Jeannot. Ben uyanmasını beklerim."

Gitmeye hazırlanmalıyız. Ellerini çabuk tutmalarını söyle, güvenlik içinde değiliz."

Baptistine içini çekti. Jeannot'nun ayak sesleri uzaklaşıyordu. Floris göz kapaklarının arasından baktı. Baptistine, tersine çevrilmiş bir yemliğin üzerinde oturuyordu. Şimdi sırtında süvari giysileri vardı, daracık bir külot pantolon ve önü açık dantelli bir gömlek. Uzun sarı saçları bir kadife kurdeleyle tutturulmuştu ve gömleğinin önünü kabartan şişkinlik olmasa başındaki küçük üç köşeli şapkayla rahatça bir delikanlı sanılabilirdi. Sıcak bir esinti tropikal çiçeklerinin baş döndürücü kokularını getiriyordu. Zavallı adamın haykırıışları yerini hıçkırıklara ve yalvarmalara bırakmıştı.

"Bir şey söylemeyeceğim...çözün beni...yalvarırım... zenginim ben... size her şeyimi veririm...Onu yakalayın, suç o kadında!"

Baptistine düşüncelere dalmıştı. Bir şey duymuyor gibiydi. Floris boğuk bir inilti koyverdi. Hemen Baptistine doğruldu. Genç adam gözlerini sımsıkı yumdu ve genç kızın üzerine eğildiğini hissetti.

"Floris...Floris...daha iyi misin? "

Elini alnına koymuştu. Floris yanılmış mıydı yoksa? Ama genç kızın sesinin titrediğini duyar gibi olmuştu. Acılı bir inilti koyvermeye karar verdi.

"Tanrım! Ah, Georges-Albert, çabuk koş da su getir."

Bu kez Baptistine numara yapmıyordu. Bir zevk ürpertisi Floris'in sırtını dolaştı. Göğsünü açıyordu genç kız, kulağını genç adamın göğsüne dayamak için.

"Baptistine...Baptistine..." diye inledi Floris.

Genç kız ayağa fırladı. Tılsım bozulmuştu. Georges-Albert suyla geliyordu. Efendisinin suratına boşaltıverdi bu suyu.

"Pes Georges-Albert, biraz dikkat etsene!" diye söylendi Floris silkinirken. Küçük maymun isteneni yaptığını açıklamak amacıyla yüzünü anlamlı bir biçimde buruşturdu. Birkaç adım ötede Baptistine kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bakışları Georges-Albert'le Floris'e dikiliydi.

"Aferin...beni iyi işlettiniz doğrusu...Ellerin, çözüük değil mi? Ne zamandır uyanık olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Baptistine.

Floris topallayarak ayağa kalktı. Duyduğu acı konusunda yaptığı numara ancak yarı yarıya gerçektir.

"Bana bak, ne demek istediğini anlamadım, daha yeni kendime geldim. Neden bağlanmıştım?"

Floris'in yeşil gözleri yarı karanlıkta Baptistine'in üzerine dikiliyordu. Şaşkınlığı çok başarılıydı. Sonra serzenişle Georges-Albert'i süzdü.

"Bağlarımı sen mi kestir, Georges-Albert?" diye sordu. Küçük maymun, küfürü andırır bir şeyler mırıldandı. Sonra da ağaçların tepesine sığındı.

Floris, bir yılan sinsiliğiyle Baptistine'e yaklaşıyordu. Şarkılar gitgide kışkırtıcı, güçlü olmaktadır.

"Neredeyiz Baptistine?" diye mırıldandı Floris.

"Şatonun iki fersah ötesinde, Belle-Isle çıırır atölyesinin ardında."

"Ne oluyor?"

Bu soru üzerine Baptistine, ilk kez Floris'in gözlerinin içine baktı.

"Bir şeye karışmayacaksın değil mi?"

"Yemin ediyorum?"

"Peki, benimle gel, sana güveniyorum, ama dikkati çekersen başın derde girer."

Karanlıkta ağıldan çıkan Baptistine küçük bir ahıra doğru yürüdü. Derme çatma kapı aralıktı. Baptistine ve Floris hızla içeri girdiler. Baptistine kapıyı kapattı. El yordamıyla merdiveni arıyordu. Floris onun niyetini anlamıştı. Elini tuttu ve tahta basamaklara götürdü. Birden başı döndü. Çılgın bir dünyanın göbeğinde Baptistine'le yapayalnızdı. Eşsiz bir fırsattı bu. Yarın neler olacaktı? Valiyi öldürmüştü. Birkaç saat sonra, sürüyle insanın kovaladığı zavallı bir kanun kaçağı haline gelecekti. Floris, Baptistine'i omuzlarından tuttu. Genç kız kurtulmaya çalıştı. Floris sımsıkı yakaladı onu, elleri merdivenin üzerinde bir saz gibi

bükülen Baptistine'in beline indi.

"Bırak beni!" diye inledi genç kız.

Bir homurtuyla, Floris yüzünü ipeksi saçların arasına gömdü. Dudakları genç kızın ağzını arıyordu. Baştan çıkarmaya alışkın bir adam olarak, saplantısından kurtulmak için yapacağı en iyi şeyin genç kızı devirmek, ezmek olduğunu biliyordu. Ötekiler gibi kısa sürede sönen bir zevk kaynağı olabilmesi için.

"Alçak!"

Baptistine'in eli yanağına inmişti. Floris, sapsarı bir yüzle doğruldu. Yeşil gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Bağışla beni bu işe çok karşı olduğunu bilmiyordum...Anladığım kadarıyla..."

Baptistine'in ağzından bir hıçkırık fıskırdı.

"Sen ve anlamak...sanki herhangi bir şeyi anlayabilirmişsin gibi."

Floris bir hareket yaptı.

"Hayır, bana yaklaşma," diye homurdandı Baptistine bir yaba kaparak. "Yeryüzündeki son erkek bile olsan bana dokunmana katlanamam."

Dağınık saçları, al al olmuş yanaklarıyla daha da güzelleştğini kestirebiliyordu Floris. Soğukça döndü.

"Hakkımda kötü şeyler düşünsen bile, BAŞKALARININ ardından da olsa beni istemeyen bir kadından yararlanacak erkek değilim ben. Bana duyduğun tiksintinin bundan böyle dayanağı kalmayacak, şekerim. Şimdi ne olup bittiğini anlatır mısın? "

"KÖLELERİN İSYANI BU!"

Baptistine bunları söylerken sesi titriyordu. Ama Floris, o öfkeyle genç kızın heyecanını anlayamadı. Buz gibi bir hareketle Baptistine'i yana itti ve hızla merdiveni tırmandı. Yukardan, açıklığı ve hangarların arkasındaki tarlayı görebiliyordu. Büyük bir hareket vardı ortalıkta. Jeannot'nun ve Floris'in Hannibal olduğunu sonradan çıkardığı bir devin emrinde, on kadar zenci atlara yem veriyor, bazılarını tımar ediyor, arabalara koşuyorlardı. Kadınlar ve çocuklar

yaşlılarla birlikte büyük bir ateşin çevresinde toplanmışlardı. Şarkı söyleyen onlardı. Yaşlılardan biri, yuvarlak üzerine deri tel gerilmiş bir fıçıya vuruyordu. Floris böyle bir araç görmemişti hiç.

Ağaca bağlı adamın çığlıkları yeniden başlamıştı. Floris kaşlarını çatı. Soyulmuş ve bağlanmış adamın görüntüsünden hoşlanmıyordu.

"Bu Giron yahu!" diye bağırdı, sivrisineklerin şişirdikleri suratın Belle-İsle dükünün uşağına ait olduğunu çıkararak.

Zaman zaman genç bir zenci kadın kalkıyor, uşağı tükürüyor, sonra dönüp ırkdaşlarının arasındaki yerini alıyordu tekrar. Baptist'ne, Floris'in yanına gelmişti. Genç adama fazla yaklaşmamaya dikkat ederek yuvarlak tavanarası penceresinden bakıyordu o da.

"Zavallıyı bu durumda bırakamayız!" diye mırıldandı Floris.

"Sana karışmamamı söyledim, hem nasılsa pis bir herif o. Lâyiğini buldu."

"Ne!" Floris, bir den şaşkınlıkla, kendinden emin, tanıdığı genç ve güzel kızdan çok başka bir kadın keşfediyordu.

"Tabii, köleler Giron'a kendilerine yaptıklarını ödetiyorlar. Belli-İsle düküne uşağını savmasını söylemiştim...Jeannot uyarmıştı beni. Giron'un yetkileri sınırsızdı. Ufacık bir şey için zencilere ağaca bağlıyor, sivrisinekler sabaha kadar onları ısırırken de bu rezil, evlerinde yalnız bulunan zavallı kadınların ırzına geçiyordu...Elim kolum bağlı olmasa ben hepsini azat ederdim, zma nişanlın olacak baş belâsı onları sattı ve işte sonuç!"

Floris irkildi.

"Unutmuştum! Ne yaptılar Emilie'ye? "

"Öldüreceklerdi, ama senin çok üzüleceğini bildiğimden sadece dilini kesmekle yetinmelerini söyledim."

"Yeter! Ne biçim bir canavar olup çıkmışsın böyle? "

Tam o sırada Baptistine'i yalanlamak istercesine korkunç

bir çığlık yükseldi.

"İmdaaa! Cezanızı gzeceksiniz! Yakalanacaksınız! Pis zencilez! İstemiyorum! Bızakın beni! Aaaa! Bızakın beni!"

Floris, iini çekerek pencereye atıldı. İki iri yarı zenci genç kızı bir arabaya taşıyordu. Ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı. ığlıkları boğazlanmaktaki bir domuzun çıkardığı seslere benziyordu. Ama bütün bunlardan da dilinin kesilmediği belliydi. Debeleniyor, ısırmaa çalışıyor, gitgide daha yüksek sesle bağırıyordu. Hannibal yetişip ağzını bir bezle tıkadı. ığlıklar boğuk iniltilere dönüştü. Bu sessizlik Floris'i rahatlatmıştı. Baptistine'in yarı karanlıkta tepkilerini kolladığını biliyordu. Ağır başlı bir havaya bürünmeye çalıştı.

"Onu neden götürüyorlar? "

"Seni sevgili nişanlından yoksun bıraktıkları için bağışla. Ama kendi güvenliğimiz açısından onu elde tutuyoruz."

"Güvenliğiniz mi? Onlarla mı gidiyorsun? "

"Evet, Floris, isteyerek."

Floris, yüzünü buruşturarak döndü. Aşağıda, Jeannot, Hannibal ve öteki köleler karılarıyla çocuklarının arabalara binmelerine yardım ediyorlardı. Kaanların arasında, Floris birtakım beyaz yüzler tanıdı. Yaşlı Elisa ve Baptistine'in sözde nedimeleriydi bunlar.

"abuk...abuk...Gün doğarken uzakta olmalıyız!" diye bağırıyordu Jeannot

"Beni korkutamazsınız, köpekler! Hepiniz asılacaksınız!"

İki genç bir kulübeden teğmen Pradel'i ıkartıyorlardı. Teğmen Emilie'yle kadınların bindiği arabaya konuldu.

"Koş gel artık, prenses!" diye bağırdılar Tonton'la Altın Baldır bir ağızdan.

Baptistine pencereden başını çıkardı.

"Geliyorum, ocuklar!"

"Ya o, küçük prenses!" diye bağırdı Jeannot kuşkuyla.

Baptistine'in ardında gölgesi seçilen Floris'e çevrildi. başlar. Floris geri çekildi, ama geç kalmıştı. Kaygılı köleler

atlarından iniyorlardı. Irklarına özgü çeviklikle ahırı kuşatmaya koyuldular.

"Sana kendini gösterme demiştim!"

Baptistine, serzeniş dolu gözlerle Floris'e bakıyordu.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Floris aldırmandan.

"Kuzeye, köleliğin olmadığı New-York kentine."

"Bu kadar kadın ve çocukla yüz fersah yol alamazsınız."

"Görürüz."

Baptistine, Floris'e meydan okuyordu.

"Baptistine, bu sorun seni ilgilendirmez..."

Yürekli gösterileri erkeklerin işiydi, oysa bu kız oyunun kurallarını bozmaktaydı.

"Senden nefret ediyorum! Çok katırsın...bir şey anladığın yok... ONLARI SEVİYORUM."

Baptistine'in yanakları ıslanmıştı. Floris sustu.

Kaçak zenciler ahıra dolmuşlardı. Elllerinde yabalar ve oraklar vardı. Kara gözleri yitirecek şeyi bulunmayan kişilerin kararlı cesaretiyle Floris'i süzüyordu.

Floris merdivene yaklaştı. Kararını vermişti.

"Bay Adrien...Bay Adrien..."

Çiçero öylesine soluk soluğaydı ki sesi güç çıkıyordu. Yanındaki genç kız tir tir titremekteydi.

"Sen misin Çiçero? Ne var? "

Genç Villeneuve-Caramey kontu kepenkleri açıyordu. Ay ışığı kayın ağaçlarının altındaki iki gölgeyi seçmesini sağladı.

"Çabuk, bay Adrien...aç kapıyı...korkunç bir şey oldu!"

Adrien, yatakta gerinen Joliette de la Buissoniere'e bir göz attı.

"Sizin zenciniz de çılgın, dostum, onu sopayla dövmelisiniz. Saat neredeyse sabahın ikisi olacak."

"Sen uyu, güzelim, ben kapıyı açarım."

Adrien, genç kadının göğsüne bir öpücük kondurdu. Sonra pantolonunu çekip belden yukarısı çıplak indi aşağı. Çiçero hemen daldı içeri.

"Ah, bay Adrien, Nouvelle-Orleans'daki hana uğradım. Ne sen vardın, ne Fedor, ne Li Kang, ne kimse. Gopal anaya koştum, orada da yoktun..."

"Canım buldun işte beni," dedi Adrien bir mum yakarken. Çiçero kendini bir iskemleye attı.

"Belle-Isle'de zenciler ayaklandı. Hepsi gitti...Bay Floris de valiye zımbaladı!"

"Ne? Sen zırdelisin, neler söylüyorsun öyle? Floris valiyi mi öldürdü? "

"Sanırım bay Adrien, sanırım."

Çiçero'nun dişleri takırdıyordu. Adrien, yatıştırıcı bir ses tonu benimsemek için kendini zorladı.

"Sanırım ne demek...sakin ol...Şunu iç ve her şeyi baştan anlat...ya bu kim? "

Adrien, girişin karanlığında gizlenen genç zenci kızı seçmişti.

"Nişanlım Bossi, bay Adrien...Bossi, bayan Vaudreuil'ün kölesi..."

"Işığa gel, Bossi, otur Çiçero'nun yanına. Burada korkmana gerek yok, sen de konuş oğlum!"

Adrien, Çiçero'nun karşısındaki bir fiskeyle ata biner gibi oturdu. Zenci içtiği içkiyle canlanmış gibiydi.

"Evet, bay Adrien. Öğleden sonra, her günkü gibi bay Floris'le birlikte Belle-Isle'le gitmiştik. Bayan Emilie'yi görecekti...nasıl demeli..."

"Her zamanki gibi Floris'i aşağıda bekledin."

"Hayır, tam olarak öyle değil. Benim de yanımda Bossi vardı."

"Markiz de Vaudreuil'ün evinde mi? "

"Hayır, markiz ödünç verdi..."

"Ha! Markiz ödünç verdi demek? " diye düzeltti hafif tedirgin olan Adrien.

"Evet bayım, markiz hazretleri Bossi'yi bayan Emilie'ye ödünç verdi. Çünkü bayan Emilie Bossi'nin çok iyi bir kadın berberi olduğunu biliyor ve bay Floris için saçlarını yaptırmaya bayılıyor."

"Güzel, demek Bossi'yeydin? "

"Evet bayım, pamuk tarlalarına yürüdük, çünkü evlere girmemiz...girmemiz..."

"Doğal!" dedi Adrien anlayışla. "Sonra? "

"Belle-Isle malikânesine dönerken bir de ne görelim? Bütün köleler arabalara binmişler, bir şamata, bir patırtı...koruluklarda sucuk gibi bağlanmış askerler...Sonra

düşes de Belle-İsle kölelere dedi ki: Çabuk gelin, hemen yola çıkmamız gerekiyor. Bay Floris odamda valiyi öldürdü. Ona bir kötülük yapmayın..Bunun üzerine iki zenci bay Floris'i elleri ayakları bağlı olarak bir arabaya taşıdılar. Bossi'yle çok korkmuştuk, çalılıkların arasına iyice gizlendik...Onlar dört nala yola çıktılar...Bir tek at kalmayınca, Bossi ve ben hana koştuk hemen...Orada yoktun..."

Adrien, geri kalanı iyi bildiği için dinlemiyordu. Soğukkanlı ve duygularını göstermeyen biri olduğu halde, ürpermekteydi. Demek Floris valiyi öldürmüştü, Baptistine de ayaklananlarla birlikte kuzeye kaçmıştı.

" Bekleyin beni!"

Adrien, top gibi atıldı merdivene. Hızla giyindi ve yeniden dalan Joliette'i uyandırdı.

"Bağışla, şekerim...Benimle geleceksin, burası güvenli değil, anladığım kadarıyla Belle-İsle köleleri ayaklanmışlar."

"Tanrım! Vahşi insanlar...kimseyi öldürmüşler mi? "

"Pek bilmiyorum," dedi Adrien içtenlikle, kardeşiyle ve onun kaçırılmasıyla ilgili bir şey söylemeden. Bir dakikada Joliette de hazır oldu. Çiçero ve Adrien atları eyerlediler. Genç kadınları terkilerine alıp Nouvelle-Orleans'a doğru dört nala yola çıktılar. Şimdilik her yer sakindi, bir saate kadar millet durumu öğrenecekti.

Adrien'in öğütlemesiyle, Çiçero Bossi'yi hemen markizin sarayına götürdü. Genç adam da güvenilir iki yaşlı kölesi olan Marguerite Faucon du Manoir'ın venie bıraktı Joliette'i. Ardından Fedor'u, Li Kang'ı ve Gregoire'i aramaya koyuldu.

Hiç biri hana dönmemişti. Adrien, hâlâ kapanmamış olan meyhaneleri de dolaştı boş yere. Yavaş yavaş kent uyanıyordu, şaşkınlık içinde. Yol köşelerinde meşaleler yakılıyordu. Haber iletilmekteydi. Heyecan artmaya başlamıştı bile. Belle-İsle malikânesinde uşaş kaldıranların izindeki köleler ormana kaçıyorlardı. Beyazlar da peşlerindeydi. Korkaklar kentten gitme kaygısına düşmüşlerdi. Kent halkı evlerinin pencerelerinden

birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Örnek olsun diye bu zencilerden bazılarını linç etmeli!" diye bağıırıyordu birtakım gözü dönükler.

Sabah erkenden, kıyıda köşede kalmış zencilere saldırılar başlamıştı. Birkaç ölçülü kişi araya girmeye çalışıyor ve dehşet içindeki zavallılara kapılarını açıyorlardı.

Saat sabahın beşi olmalıydı ki, Fedor hana geldi. Adrien, giyinmiş, kuşanmış, görünür bir öfkeyle büyük salonda bekliyordu.

"Bütün gece seni aradım, ne olup bittiğinden haberin yok mu, neredeydin? "

Dev yapılı adam, suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi başını eğdi.

"Küçük beyim, şey...birinin evindeydim."

"Eh, aşk gözünü kör, kulağını sağır etmiş olmalı. Ama bir daha o mutlu hatunun adresini bırak da seni bulmam kolay olsun."

"Şey, küçük bey, sonra..." dedi Fedor sevgilisinin adını vermeden.

Adrien olayları anlatıp bitirmişti ki, saç örgüsü biraz dağılmış olan Li Kang göründü bu kez.

"Olup bitenlerden haberin var mı, nereden geliyorsun? " diye sordu genç adam.

"Aşık bizonun pembe pagoda çevresindeki uçuşu açılmış çiçek üzerinde vızıldayan arının uçuşu kadar sessizdir."

Li Kang'ın sevgilisi konusundaki ağzı sıkılığı ancak övgüyle karşılanabilirdi. Adrien olup biteni bir kez daha anlattı. Kazak, savaş planını daha iyi düşünmek için gözünün çevresindeki yara izlerini kasiyor ve Çinli de saç örgüsünü kaşıyordu ki, Adrien konuştu:

"Gregoire hangi ceheneme gitti peki? "

Öbürleri tedirgince bakiştılar. Tam o sırada kapı açıldı ve yaşlı uşak içeri girdi. Güzelim beyaz saçları pemoe bir yüzün üzerini kaplıyor ve keyifli bakışı çok daha canlı görünüyordu.

"Sana nereden geldiğini sormuyorum, ama çok önemli

şeyler oluyor ve doğrusu gecelerinizi nerede geçirdiğinizi bana söyleyebilirsiniz. Önüme gelen kapıyı çalmak zorunda kalmayayım."

"Neler oluyor kont hazretleri? " diye sordu yaşlı uşak, arkadaşları gibi heyecanının nedenini açıklamadan.

Adrien, içini çekerek hikâyesini üçüncü kez anlattı.

Bir dördüncü kişinin gelişi sözünü kesmesine yol açtı. Yorgun, toz toprak içinde, aç ve susamış olan Georges-Albert'di bu. Gecesi, görüldüğü kadarıyla Fedor'un, Li Kang'ın ve Gregoire'inkinden çok daha yorucu geçmişti.

"Adrien küçük maymunu iyi bilirdi. Önce ona gerekeni verdi, yani bir küçük testi içki, bir piliç budu, ardından da açıklamalarını dinledi. Georges-Albert 'konuştukça' Adrien'in yüzü değişiyordu. Düşünebildiklerinden de beterdi bütün bunlar.

"Tanrı korusun...yakalanırlarsa boyunlarına ip geçirilir... Atlarınıza, dostlarım, belki de felâketin önüne geçebiliriz."

"Durun durun sinirli beyazlar tarafından üç kere öldürülmekten güç kurtardım kendimi."

Çiçero da soluk soluğa yetişmişti. Adrien, onun nereden geldiğini biliyordu. Bir uakika sonra, genç Villeneuve-Carames kontu ve sadık dostları, Fedor, Li Kang, Gregoire ve tabii Georges-Albert, eyerlerine tünemiş kent kapılarına doğru yol almaktaydılar. Nouvelle-Orleans halkı, kimi sopalı, kimi tüfekli, tabancalı, kılıçlı ya da yabalı, evlerinin kapılarına yığılmışlardı. Ürken köleler efendilerinin evlerine sinmişlerdi. Bir kadın bağırarak zencisinin ırzına geçmek istediğini söylüyordu. Milisler kurulmaya başlamıştı. Fena halde canı sıkılan Adrien, insan avının başlamak üzere olduğunun farkındaydı. Chartres sokağı haykırışlarla çınladı. Adrien döñüp baktı, iki zenci kız Bayan Gobal'in evine sığınmak için koşuyorlardı. Silahlı bir grup adam onların önünü kesme çabasıındaydı.

Adrien, atını adamların üzerine sürerek:

"Onları rahat bırakmanızı size emrediyorum!" diye bağırırdı. Arkadaşları da yardımına yetişmekteydiler.

"Peki, peki, iki orospu için bunca hikâyeye gerek yok," dedi adamların biri yakaladığı kızı bırakarak. Kızlar tabanları yağlayıp kentin en kalabalık evinin yolunu tuttular. Adamlar da homurdanarak bir meyhaneye yöneldiler.

"Küçük bey, küçük bey, tanıdın mı, sanırım Kelle-Kesen'di o? "

Fedor, adamların peşinden meyhaneye yürüyen bir kapüsen papazını gösteriyordu efendisine. Bir din adamının gideceği yer değildi açıkça orası. Adrien bir çaresizlik işareti yaptı. Kavga çıkarmayı göze alamazdı.

"Gelin, polislik yapacak zamanımız yok, dakikaların önemi çok büyük!"

Altı atlı yollarına devam ettiler. Georges-Albert, Adrien'in terkinde sallanıp duruyor ve düşünüyordu:

"Ne derlerse desinler, yemin ederim ki bu adamları korkutan ben oldum. Adrien'in yerinde olsam şu Kelle Kesen'i kovalardım. Ama kimsenin sözümü üinlediği yok. Yine ne oluyor? "

Bienville sokağı başka çığlıklarla çınlamaktaydı.

"Hayır, ben bir şey yapmadım...yapmadım."

İki kişi kementlerle genç bir zenciye kovalıyorlardı. Garibin en büyük suçu da gelişmiş kasları ve etkileyici güzelliğiydi. Adrien ve arkadaşları araya gireceklerdi ki, Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais dört nala yetiştiler.

"Durun, namussuzlar...Bu çocuk bir şey yapmadı...bırakın onu!"

Adrien, içini çekerek sağduyulu birkaç kişinin belki de kıyımı önleyebileceğini düşündü.

"Nereye gittiğinizi sorsak boşboğazlık mı etmiş oluruz, Villeneuve? "

"Hiç bile, bilgi almaya gidiyorduk sadece."

"Prensesin nedimleri konusunda çok kaygılıyız, Belle-İsle'in yakılıp yıkıldığı doğru mu? " diye sordu Populus.

D'Artaguetle ikisi, fazla üstelemeyecek kadar kibardılar.

Ama silahlara ve atlıların kılığına dikilen gözleri söylenenlere hiç inanmadıklarını ortaya koyuyordu.

"Sizinle gelebilir miyiz?" diye arkadaşının ardından d'Artaguetle ekledi.

Adrien'in kafası bir kaçamak bulmak için çalışıyordu. Bu çocukları sevimli bulmaktaydı gerçekten, ama onları sırlarına ortak etmek gereksizdi.

"Korkunç şeyler söyleniyor," dedi Populus sesini alçaltarak.

"Evet, valinin zenciler tarafından linç edildiği anlatılıyor."

Dört nala gelen bir arabanın gürültüsü Adrien'i meraklı iki gençten kurtardı.

"Yolu açın! Yolu açın!" diye bağıırıyordu atlarını son hızla süren muhafızlar.

Bir yük arabası korkunç gürültüler çıkararak peşlerinden gelmekteydi. Arabayı süren de bir hafif süvariye, ardındaki samanların üzerinde zavallı vali sallanıp duruyordu.

"Çabuk olun...çabuk olun!" diye haykıırıyordu öldüğü söylenen adam.

Adrien ve arkadaşları şaşkınlıkla bakiştılar. Hiç kuşku yoktu, Vaudreuil yaşıyordu. Perukasını yitirmişti ama sesini değil.

"Gelin...beni izleyin!" diye haykırdı genç adamları gören vali.

Adrien, çaresizlik içinde, Populus ve d'Artaguetle'le birlikte kafileye katıldı. Arkasına dönüp dostlarının da peşinden geldiklerine emin olmak istedi. Başka koşullarda gülümserdi, çünkü kentin saygıdeğer üç kişisinin yüz çizgilerinde dostlarının "sırrını" çözmüştü. Sainte-Hermine hatun, penceresinden Fedor'a kaçamak bir öpücük (kim inanırdı buna!) gönderirken, Alexandrine hatunun gözü Li Kang'dan başkasını görmüyordu. Gregoire'a gelince, yaşlı düzenbaz eczacının karısını baştan çıkarmış gibiydi. Tabii eczacı geceleri sık sık cerraha yardım ettiğinden, kolay olmalıydı karısını kandırmak.

"Koca sinsi, Nouvelle-Orleans'ın en büyük dedikodusunu elde etmişsin," diye söylendi.

"Ama küçük bey," dedi Fedor.

Kulaklarına kadar kızarmıştı. Neyse ki efendisinin dikkati onun aşklarından başka yere çekilmişti.

Marki ayağını yere basarken atlılar da valilik binasının önüne varmışlardı.. Haberleri ve emirleri almak üzere bir sürü insan oraya koşmuştu. Adrien, sadece valinin kellesini süsleyen kocaman kırmızı şişi fark etti. Floris olanca gücüyle vurmuştu anlaşılan. Düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi. Başını kaldırdı, gecelikli ve başlıklı markiz ilk kat pencerelerinden birini açmış bakıyordu.

"Tanrım, öldünüz sandım, neler oldu? "

Sesinden, kadının bu olaya sevindiğini mi yoksa üzüldüğünü mü anlamak olanak dışıydı. Marki, sarayına girerken bir el işaret yaptı.

"Sakin olun, Arthémise. Yatın. Baylar, olağanüstü durum ilan ediyorum. Belle-Isle çiftliğindeki elli köle ayaklandı. Hem de Belle-Isle dükünün dul karısının durumunu aydınlatmak için olanca gücümle uğraştığım bir sırada. Alçaklar, bana arkadan saldırdılar..."

Bir haykırıştır yükseldi ve valinin sesini bastırdı. Bazı kişiler kadının adından söz edilmediğine değindiler. Marki kadının suçlu olduğunu ortaya çıkarmış mıydı?

"Ama Ekselâns, düşesle nedimleri ne oldular? " diye sorma yürekliliğini kendinde buldu Populus de Protais.

"Baylar, Belle-Isle'in kızı ve yiğit subayım Pradel'le birlikte ayaklananların onları da kaçırdıklarını sanıyorum."

Bir asker koşarak geliyordu. Valiye bir kağıt uzattı. Geniş girişin dört yanı küfürlerle çınlıyordu. Bu kargaşalık arasında, Adrien, Floris'in adının hiç geçmediğini hoşnutsuzlukla gördü. Genç adama cevap verircesine, Vaudreuil ona seslendi:

"Kont Castillon du Rocher buradalar mı? "

Jeodard öne çıktı.

"Buradayım, Ekselâns."

"Güzel, ya Gastagnac? "

'Emrinizdeyim, Ekselâns."

'Bay Le Gallic "

"Le Gallic, Ekselâns, emrinizdeyim," dedi öne çıkan denizci.

"Kont Villeneuve-Caramey hazretleri burada mı? Dördünüz de yaklaşın ve beni çalışma odamda bekleyin!" emrini verdi marki.

Üç nişanlı'yla bir araya tıklıp sorguya çekilmekten pek hoşlanmayan Adrien'in işine gelmiyordu bu. Birden kulakları işitmez olan genç adam hafiften gerileyip çıkışa doğru çekildi. Populus de Protais ve d'Artaguettebu manevranın farkına varmışlardı. Ses çıkarmadılar.

"Villeneuve-Caramey ne oldu? " diye üsteledi vali hoşnutsuzlukla.

"Buradaydı, Ekselâns."

Birkaç baş döndü. Adrien yakayı ele verecekti ki, bir muhafız koşarak galeriye girdi. Kişizadeler mırıldanarak çekildiler. Askerin elinde kanlı bir hançerle bir kağıt vardı.

"Ne oluyor, La Flamme? " diye sordu vali.

"Ekselans, sekiz fersah ötedeki Belle-Isle çırçır atölyelerinin arkasında bir uşağın ölüsü bulundu. Çırılçıplak bir ağaca bağlanmış, göğsüne de bu hancer saplanmıştı. Hançerin sapına iliştirilen mesaj da burada."

Vali, okumak üzere kağıdı kapı.

"Vay canına, hayvanlar!"

"Domuzlar! Ne bekliyoruz!"

"Tanrı adına, birkaçını doğrayacağız!"

Kişizadeler gitgide sinirleniyorlardı. Çılgınlık, haykırışlar, kınından çekilen kılıçlar birbirini izledi. Vali herkesi susturmak için elini kaldırdı. Bembeyaz olmuştu.

"Baylar, zavallının üzerinde bulunan mesajı sizlere okuyorum. Bana yazılmış bir uyarı söz konusu! Ayaklanmanın başına geçiyorum. Yolumuza çıkmaya kalkışanların cezası böyle olacaktır.' İmza da Aurora de Doubino."

Buz gibi bir sessizlik çöktü ortalığa. Orada bulunanlar kulaklarına inanamıyorlardı. Kanlı mesaj elden ele dolaşmaktaydı.

Adrien, kaçmak için şaşkınlıktan yararlanmıştı. Arkadaşları da onu sarayın önünde bekliyorlardı. Adrien atına atladı. Öylesine solgundu ki yüzü, ne Fedor, ne de Li Kang bir şey sorma yürekliliğini gösterebildiler.

"Peşlerine düşülmeden onlara yetişmeliyiz," diye düşünüyordu Adrien korkuyla. Bir saat geçmeden, sürüyle atının dört yana saldıracığını biliyordu. Adrien'in bir tek üstünlüğü vardı. Kaçakların gittiği yönü biliyordu. Düşündükçe delirecekti sanki. Baptistine o adamı nasıl öldürebilmişti ve bu kanlı mesaja ne gerek vardı? Hiç onun işine benzemiyordu. Floris ne olmuştu? Tutsak mıydı, yoksa suç ortağı mı? Oysa Adrien kardeşini tanırdı. Böyle bir cinayete katılması olanak dışıydı.

İlerledikçe daha büyük bir korku doluyordu içine. Korkunç bir yaratık Baptistine'in başını belaya sokma peşindeydi.

Gün boyu yol aldılar. Hoffen ve Mariental adlı Alman köylerini geçtiler. Şişman bir Bavyalı kadın onlara kırk yumurtayla domuz yağından koca bir omlet yaptı. Adrien ustaca sorguya çekti köylüleri. Birtakım Kızılderililerden ayaklanma olduğunu duymuşlardı, ama köylerden araba ya da atların geçtiğini gören olmamıştı.

"Pontchartrain ve Maupepas kalesinin açığından geçmiş olmalılar. Dosdoğru Baton Rouge'a gidiyorlar her halde, ne dersin Fedor?" diye sordu Adrien.

"Vay canına, olabilir küçük bey. Ne de olsa yiyecek bulmak zorundalar."

"Çiçero, Mississippi'yi daha kolay geçebilecekleri bir yer var mı buralarda?"

Adrien'in bu sorusuna karşılık, genç xZenci yüzünü buruşturdu.

"Batiya gitmek istiyorlarsa hayır, bay Adrien. Sığ bir geçit bulmak için Kızıl Irmağa doğru salla gidebilirler ama."

"Kızıl Irmak mı? "

"Evet, ırmağı izleyerek de Touaca kabilesine varabilirler. Touacalar kötü değillerdir...eğer onlar Bâton Rouge'dan Mississippi'yi geçmez ve Rosalie kalesinden uzak dururlarsa, kötü bir kabile olan Chatka'ların eline düşebilirler. Arkada da geçilmesi güç çöl vardır..."

"Ne güzel bir program. Ama ben kelleme düşkünüm," diye düşündü canı tatlı olan Georges-Albert.

Adrien, dikkatle dinlemişti Çiçero'nun anlattıklarını. Batıdan dolanıp kuzeye çıkmak istenirse, yol daha ıssızdı, rastlayacakları kale sayısı çok azdı. Apaşlar da o kadar tehlikeli değillerdi. Ama bir ses Adrien'e kaçakların doğu yolunu izleyerek kuzeye çıkmaya çalıştıklarını söylüyordu. Altmış fersah ayırıyordu Nouvelle-Orleans'ı Bâton Rouge kasabasından.

"Bu sabah on iki fersah yol aldık bile. Sekiz ya da on saat önümüzde olmalılar. Atları çatlatmak pahasına, eğer yanılmıyorsa, Natchezlerin ülkesine varmadan onlara yetişebiliriz sanıyorum..."

Ama Adrien yanılma olasılığını düşünmek bile istemiyordu. Öğleden sonra, hiç konuşmadan durup dinlenmeksizin yol aldılar. Hava kararmak üzereydi. Fedor ateş yaktı. Gregoire battaniyeleri çıkarıyor, Li Kang yemek hazırlıyordu.

"Koca koca kamlumbağalar buldum!" Çiçero, zafer kazanmışcasına iki tatlı su kaplumbağası getiriyordu. Georges-Albert yüzünü buruşturdu. Yemeğe düşküncü, ama derme çatma hazırlanmış yiyeceklerden hoşlanmazdı.

Adrien bir ceviz ağacına yaslanmıştı. Gece kuşları yuvalarından çıkmaya başlıyorlardı. Yaban kazlarının çevresinde dönmekteydiler.

Uzakta, Bâton Rouge yönünde, kıpkırmızı bir güneş batıyordu. Bu kan kırmızı yuvarlak kötü bir olayın habercisi gibiydi.

Adrien, kör inanlara kulak asmazdı. Yine de ürperdi.

Floris ve Baptistine tehlikeye doğru koşmaktaydılar.

"Burada mola verebiliriz."

Floris, Mississippi nehriyle Ouacha ırmağının birleştiği yerdeki bir çeşit yarımadaı gösteriyordu. Yabani böğürtlenlerden oluşma bir perdenin koruduğu nehrin bu dirseği idealdi. Yemyeşil adacıklar suların üzerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Floris başını doğuya çevirdi. Dağlar karanlık gökyüzünün altında morarmaktaydı. Batıda, suyun öbür yanında, dalları ılık rüzgârda hışırdayan ulu ağaçların gerisinde sakın kırlar uzanıyordu.

Floris kaygılıydı. Yarın, hangi yönü seçeceklerine karar vermek zorundaydılar. Kaçaklar, amansız bir güneşin altında yirmi fersah yol almışlardı. Kadınlar ve çocuklar bitkindi. Kendilerini yere attılar. Amansız erkekler, ancak hayvanlara su vermek için duruyor ve onlara göz açtırmıyorlardı. Burada birkaç saat uyuyacaklar ve gün ağarmadan yolu tutacaklardı.

"Bir şey bulabilecek miyim bakalım?" dedi Jeannot elinde okuyla.

"Seninle geliyorum."

Floris onun peşinden yürüdü. Baptistine'in önünden geçti. Genç kız başını bile kaldırmamıştı. Uyuma hazırlıkları yapan kadınlara yardım ediyordu. Son ayların lüksüyle iyice gevşeyen sözde nedimleri, bu güç koşullara yeniden alışmakta zorluk çekiyorlardı.

Emilie, her molada sızlanmaktaydı. Gözyaşları Floris'in sinirine dokunuyor, yine de onun acılarını hafifletmeye çalışıyordu.

Birkaç yabani çilek topladı ve bunları avucunda genç kıza sundu.

"Şunları alın ve uzanın Emilie. Az sonra daha iyi bir yiyeceklerle döneriz."

"Dinlenemiyorum. Yazdım edin bana...Hez yanıma ağzıyoz..."

Bağlı bileklerini uzatıyordu genç kız. Floris başını sallayarak doğruldu. Köleleri genç kızın bağlarını çözmeye kandıramamıştı.

"Üstelemeyin küçük hanım. Sayın Portejoye'un kölelerden yana olduğunu görmüyor musunuz? "

Pradel bir ağaca bağlıydı. Emilie'yi kışkırtmak ya da ona acıdığını göstermek için hiç bir fırsatı kaçırmıyordu. Oysa, bağlanmalarının dışında ayaklanan zenciler ikisine de saygılı davranmaktaydılar. Aynı yiyeceği ve suyu paylaşıyorlardı onlarla.

"Doğru, Flozis...davzanışınızı anlıyorum, çok mutsuzum..."

"Hadi...hadi, Emile."

Floris, 'nişanlısının' kirli yanaklarındaki birkaç damla gözyaşını siliyordu. Ayrıca çok da kötü bir durumdaydı kız. Bossi'nin çektiği maşalardan yoksun kalan kıvrıkcık saçları pırasa gibi sarkmıştı, güzelim ipekli giysisi de yırtılmış ve her yanı lekelenmişti.

"Gel de su çekmeme yardım et, Tonton."

Baptistine'in sesi, sakın ve kayıtsız bir tonla arkadaşını çağırıyordu. Floris gülümsemesini gizledi, emindi bu kez, ne zaman Emilie'ye yaklaşırsa Baptistine bir bahane bulup yardım istemek üzere yanlarına geliyordu. İyi bir belirtiydi bu. Üvey anne ve üvey kızı hiç konuşmuyorlardı ayrıca. Aralarındaki son konuşma iki gün önce geçmişti.

"Kötü kadın, kafanızı kestizeceğim!"

"Ben emredince de seni timsahlara atacaktılar!"

Baptistine'in 'zarif' cevabı genç kızın ağzını tıkamıştı. O

günden bu yana da hiç konuşmuyorlardı.

Ana yollardan, kalelerden ve Mississippi boyunca uzanan köylerden uzak durarak üç günden beri kaçıyorlardı. Umutsuzluğun verdiği bir ustalıklı sazların ve yüksek otların arasına süzülüyorlardı. Bazan bir araba çamura gömülüyordu. Yere inmek, itmek, çekmek, tekerlekleri gömüldükleri yerden çıkarmak gerekiyordu. Hemen ardından yine yola düzülüyorlardı. Zavalı zenciler, yakalandılar mı başlarına neler geleceğini biliyorlardı. Saatler geçtikçe Floris'e karşı davranışları da belli belirsiz değişiyordu. Başlangıçta düşmanlıklarını gizlemeye kalkışmamışlardı. Kendileriyle birlikte gelme önerisine karşıydılar. Ama durumu kurtaran Baptistine olmuştu.

"Dostlarım, valiyi öldürdü ve bizim gibi kaçmak zorunda. Ona kefil oluyorum. Gidelim!"

"Güvenine teşekkürler Baptistine," diye fısıldamıştı ata bineceği sıra Floris içtenlikle.

Baptistine, soğuk ve küçümseyen bir tavırla çevirivermişti başını. O andan beri de bir kere bile Floris'in yüzüne bakmamıştı. Onu görmezden geliyor ya da kişiliksiz bir sesle bazı işlerde yardımını istiyordu. Ardından da atını dört nala kaldırıp Jeannot'nun ya da Hannibal'in yanına gidiyordu.

Floris kuduracak gibiydi. Hiç bir kadın ona böyle davranmamıştı. Yine de ahırda fazla ileri giderek hata ettiğini kabul ediyordu.

"Peki ama benden niye nefret ediyor?" diye düşünüyordu Baptistine'in ihanetleri'ni anımsayarak. Önce du Rocher vardı, sonra kral, Gastagnac, denizci, Maurice de Saxe, prens William, iki korsan, şu Belle-Isle... Evlenmeden önce ona birkaç kere gülyüz göstermiş olmalı, sonuncusu da şu Vaudreuil rezili... Ama beni niçin çağırdı? Kaltaklığından mı, öc almak için mi, kışkırttığından ötürü mü, çıldıracağım!"

Kafasından bu düşünceleri geçirirken bir yandan da kaçaklar için vazgeçilmez biri olmaktaydı. Kısa sürede

kadınların hepsini kazanmıştı. Zenciler için de, karıları ve çocukları için de aynı şey söz konusuydu. O da hepsinin neşesini ve yürekliliğini keşfediyordu. Bir tek Hannibal, Reseda ve Jeannot terbiyeli davranıyor, ama tetikte durduklarını da belli ediyorlardı. Eski köleler beyaz adamdan çok çekmişlerdi. Kuşkuluydular ve gözlerini dört açıyorlardı.

Elisa'yla da araları iyi değildi. Yaşlı hizmetçi, Floris'i tekrar gördüğünde dişlerinin arasından mırıldanmakla yetinmişti:

"Yine çıktın mı ortaya, serseri? "

Floris de taşı gedğine oturtmuştu.

"Buradasın demek, kalleş? "

O andan beri, Baptistine gibi Elisa da kendisiyle konuşmuyordu.

Floris, Jeannot'nun yanına gelmişti. İkisi de, kıyadaki yüksek bambuların arasında sürünüyorlardı. Teke kokusunu andıran zorlu bir koku burunlarına gelmekteydi. Küçük bir koya kadar sessizce süründüler. Kocaman yaban öküzleri kambur boyunlarını suya eğiyorlardı. Uzun yeleleri gözlerine düşüyor ve ters yönden esen rüzgâr avcılarının kokusunu duyurmuyordu onlara. Nehrin yukarısından gelen hafif bir gürültü dikkatini çekti. Floris, küçük bir tepenin üzerine çıktı. Yavaşça araladı sazları.

Kızılderililerle dolu üç kayak Mississippi boyunca ilerliyordu. Jeannot, Floris'in yanına geldi.

"Sende de iyi kulak var," dedi. İlk kez dostça bir söz söylüyordu.

"Kim bunlar? " diye sordu Floris gözlerini kısarak.

"Toucaca'lar ya da Chatka'lar!"

"Hayır, öbürlerinden söz ediyorum."

Tekneler sessizce yaklaşıyordu. Yerliler neredeyse çıplak, güzel, batmakta olan güneşin son ışıklarında bakır rengindeydiler. Ama Floris'in dikkati, yerlilerden çok

'yolcu'larındaydı. Yanlarında, geniş cüppelerine sarınmış üç kapüsen papazı vardı. Yerlileri Hristiyan yapmak için gelmiş din adamları da söz konusu olabilirdi, ama bu papazların her birinin dizinde bir tüfek vardı ve Floris, kukuletelerinin altından kıyıları dikkatle süzdüklerinden emindi.

Üç tekne, hayalet gibi geçip Mississipi'den çıkarak Ouacha ırmağına daldı. Floris de doğruldu.

"Sence bunlar tehlikeli mi, Jeannot? "

"Sanmam. İyi katolik papazları yanlarındaysa mesele yok. Yazık ki biz de böyle teknelere sahip değiliz. Ne çabuk giderdik olsaydı."

"Ama Mississipi kıyısındaki tüm çiftliklerden, köylerden ve kalelerden görülürdük...Yarın, her türlü yerleşme merkezinin açığından dolanarak kuzey doğuya gitmemizden yanayım "

"Yiyecek almak üzere Baton Rouge'a uğramayacak mıyız? "

"Böyle bir hayvan vurdun mu hiç gerek kalmaz."

İki dost yeniden koya doğru süründüler. Hayvanlar da yerli kayıklarının geçişini seyretmişlerdi. Şimdi kurlara doğru çekiliyorlardı. Tam sırasıydı. Jeannot'nun oku hayvanlardan birini tam böğründen yaraladı. Floris, pek hoşlanmadığı halde koşup hayvanı boynundan bıçaklayarak öldürdü. Jeannot onu onaylayan gözlerle seyrediyordu. Genç adamı hep kendini beğenmiş ve işe yaramaz soylulardan biri saymıştı.

Öbür hayvanlar kaçmışlardı. Floris'le Jeannot hayvanı, ağaçların altına çektiler. Hannibal ve Reseda da kadınların yardımlarına koştular. Yarım saat sonra, hemen toprağa gömüp pişirdikleri, hayvanın kamburu ve diliyle karınlarını doyuran bütün kaçaklar rahatlamışlardı. Ateşin görülmesinden çekindikleri için, yemeklerini toprağın içinde pişirmekteydiler.

İlk nöbet Floris'deydi. Kendisine tam güvenildiğinden de emin değildi doğrusu. Belki Reseda onu gizliden gizliye kolluyordu. Ne olursa olsun, gece yarısı Hannibat nöbeti

devir alacaktı. Güneş doğmadan üç saat önce de yola çıkacaklardı.

Floris yorgunluk duymuyordu. Bir akasyaya yaslanmıştı ve gözleri gökyüzünde kutup yıldızını araştırmaktaydı. Kaç kere, Sibiryaya yolunda ya da Moğolistan'da kaybolunca yıldızlardan yolunu bulmayı öğrenmişti Fedor ve Li Kang'dan. İçini çekti. Bu gece düşünceler toslanıyordu kafasında. Georges-Albert'in Adrien'e yettiğini ve olup bitenleri ona haber verdiğini umuyordu.

"Adrien bize yetişecek kuşkusuz, ama nerede? En iyi yolu bulmak zorundayız... Ah! Babacığım..sevgili babacığım, Petruşka, bilgeliğinde bize yol göster. Sadece Baptistine'le beni değil, bütün bu zavallı insanları da kurtar. Ne yapmalıyım? Yeryüzünde yine bir kaçığım şimdi. Benim kaderim bu mu? "

Floris gözlerini kapatıyordu. Anılarındaki haliyle, iri yarı, sevgi dolu, öldüğü sıra yedi yaşında olan çocuğuna eğilen haliyle görüyordu Büyük Petro'yu.

Bir gece kuşu uludu. Birden susamıştı Floris. Küllerin yanında kalan bir testi suyu almak için yürüdü. Kadınların hepsi yosunların üzerine uzanmış uyuyorlardı. Solukları düzenliydi. Zenci kadınlar arasındaki beyazların açık renk tenlerini seçebiliyordu. Baptistine'in yattığı yeri bulabilmek için karanlığı delmeye çalıştı. Sarı saçlarını hiç bir yerde göremedi. Bir kaygı doldurdu içini. Bulundukları yeri dolaştı ağır ağır. Ağaçların altında bağlı duran atları saydı. Tamamdılar. Arabadan gelen bir fısıltı dikkatini çekti. Yarı kapalı duran körüklü arabaya iyice yaklaşmak için bir gölge gibi süzüldü. İçeri bir göz attı. Jeannot ve Baptistine arka kanepeye oturmuşlardı. Alçak sesle konuşarak yıldızlı gökyüzünü seyrediyorlardı.

"Başaracak mıyız dersin, Jeannot? "

"Neden başarmayalım, prenses..bir yıldır dilediğini yapıyorsun."

"Evet ama bu kez farklı."

Baptistine duraksamıştı.

"Hayır, farklı değil, biz hâlâ köleyiz...kaçmakta olan zavallı köleleriz."

"Kurtulacağız, Jeannot, sana yemin ediyorum."

"İnanıyorum sözlerine...hem O'na da güvenim var. Avda çok başarılıydı. biliyor musun, sevmiyordum onu...sana kötülük ettiğini sanıyordum...düşmanınmış gibime geliyordu...hep seni üzecek gibiydi...ama şimdi anlıyorum ki o Emilie'yi sevmiyor ve belki de mutsuz."

Jeannot'nun bu sözleri üzerine Floris'in yüreği tekledi. Baptistine'in cevabını sabırsızlıkla bekliyordu. Gizli düşüncelerini öğrenebilecek miydi sonunda? Arabada çıt yoktu şimdi. Birden Baptistine'in sesi yükseldi yine:

"Bana ülkenden söz et, Jeannot."

Floris öfkeyle yumruklarını sıktı. Küçük bir çocuk gibi masal istiyordu Baptistine. Bunun genç kızla Jeannot arasında bir oyun olduğunu anlamıştı. Jeannot bir süre Afrika'dan söz etti, köyünde geçirdiği mutlu günlerden. Sonra Baptistine'in uyuduğunu görünce üzerini örttü, arabadan indi ve konaklama yerine yürüdü.

Floris, gizlendiği yerden çıkıp Baptistine'in yanına gitmek için bir süre bekledi. Genç kız tortop olmuş uyuyordu. Gerçekten bitkindi.

"Bu çocukla aralarındaki dostluk nedir?" diye düşündü yüreği kıskançlıkla ezilen Floris.

Baptistine kendisine hiç bu eğilimden, bu sevgiden, bu güvenden söz etmemişti.

Güneş daha doğmadan, Hannibal kulağı kirişte uyuyan Floris'i uyandırdı. Kaçaklar kararı oya sunuyorlardı.

Floris ve Jeannot, doğuya, Appalache dağlarına doğru yol almaktan yanaydılar. Hannibal, Baptistine ve Jeannot, buna karşılık, Mississippi'yi aşip Osage ve Padouca (*) ülkelerinden geçerek kuzey batıya doğru gidilmesini istiyorlardı.

(*) Oklahoma ve Colorado.

"Bâton Rouge'a yaklaşalım," dedi Floris, "sonra ben öncü çıkarım. Tek başıma görülme tehlikesi daha azdır. Edineceğim bilgilere göre karar veririm."

Bilgece bir konuşmaydı bu. Zenciler, Floris'i tek başına bırakmak istemiyorlardı. pek. Ama bir kölenin hiç şansı olmadığını, kolayca dikkati çekeceğini de biliyorlardı.

Floris, yürüyerek ilk evlere yaklaşırken horozlar ötmeye başlamıştı. Baptistine, köleler ve beyaz kadınlar bir şeker kamışı tarlasında gizlenip beklerlerken, herkesten daha kuşkucu olan Hannibal de mısırların arasında gizlenip Floris'i uzaktan izliyordu. Elinde, ateşe hazır bir tüfek vardı. Floris, izlendiğini bilmiyor değildi. Li Kang'ın eğitimi, başının ardında bir çift göz bulundurmaya öğretmişti ona. ancak zamanın kuşkuyu yeneceğinden de haberi vardı.

Kasabada, kadınlar ocak başına geçip işlerine koyulmuşlardı bile. Erkekler hayvanlarla uğraşıyorlardı. Floris, Bâton Rouge'un tek hanına girmek üzere yere atladı. İçerisi boştu. Floris, sakın sakın masa başına oturdu. Kılıcının kabzasıyla da masaya vurdu. Eni boyundan fazla olan bir adam, birer sosisi andıran parmaklarını yağlı önlüğüne silerek az sonra içeri girdi.

"Lardo Baba'nın size ne gibi bir yardımı olabilir?" diye sordu.

Bu İtalyanın Louisiana'da ne aradığını sormadı Floris. Her ulustan insana rastlanıyordu nasılsa bölgede.

"Bir çorba istiyorum, dostum, bir testi de pembe şarap."

"Özür dilerim bayım, ama son fıçım da suyunu çekti. Ancak çok iyi elma şarabım var."

"Varsın elma şarabı olsun. Bâton Rouge'dan ne haber?"

Hancı, Floris'in tozlu çizmelerine kurnaz kurnaz baktı.

"Efendimiz uzun yoldan gelmişe benzer...Kendileri de mi kaçakları arıyor yoksa?"

"Gerçekten de Nouvelle-Orleans'dan geliyorum. Kaçak köleler var. Yakalandılar mı hesapları görülecek demektir...Hiç rastladınız mı bu kaçaklardan bazılarına?"

Hancı haç çıkardı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki hiç birini görmedim, efendimiz...Hey, Larda Ana, geliyor mu şu çorba?"

Konuşma sırasında, kocasından da kısa boylu ve şişman olan bir kadın ocağın başında iş görüyordu. Koca bir tencereyle yanlarına geldi az sonra. Sofraya hizmet edişi pek parlak değildi ama Floris ekmeğini keyifle bandı sebze çorbasına.Lardo Baba da, bu arada elini kolunu sallayarak anlatıp duruyordu.

"Şu zencilerin hiç bir şeyden kuşkuları yok, efendimiz. Söylentiye göre beyaz kadınları da kaçırmışlar. Yarım saat önce gelseydiniz, onları arayanlara yetişebilirdiniz."

Floris, bir ürpertiye güç gizledi. Demek ara kapanmıştı. Bir sürü insanın soluğu enselerinde demektir.

"Onlara yetişmek isterim doğrusu. Kaç kişiydiler?"

"On kadar kararlı adam, Efendimiz. Bütün pembe şarabımı onlar içti ve doğuya doğru yola çıktılar."

Floris, boş tabağını itti. Düş kırıklığıyla masaya üç lira attı. Adrien ve arkadaşları değildi geçenler. Onlar altı kişiydiler ve Floris herkesten ayrı yol alacağını bilecek kadar tanıyordu ağabeyini.

"Sağolun efendimiz...sağolun..."

Lardo Babayla Larda Ana,iki büküm geçiriyorlardı çok cömert buldukları müşterilerini.

Tam Floris handan çıkarken, bir an önce içeri girmek istediği anlaşılan bir kapüsen papazına tosladı.

"Geçin, geçin oğlum!" dedi papaz boğuk bir sesle, yana çekilerek:

"İzninizle ben size yol vermek isterim, peder."

Floris, din adamıyla ilgilenmekten kendini alamıyordu. Dün akşam Kızılderililerle birlikte gördüğü papazlardan biri miydi bu? Neden Mississippi'den çıkıp Ouacha ırmağına girmişlerdi, Bâton Rouge'a gidiyorlarsa? Floris, kukuletenin altında kalan papazın yüzünü seçmeye çalışıyor, papaz da inatla başını eğip tesbih çekiyordu.

"Gidin oğlum, Tanrı muininiz olsun!" dedi papaz haç

çıkarak.

Floris eğildi ve çıktı. Papazın katırı bir karaağaca bağlıydı. Bacakları kırmızı bir çamurla kaplanmıştı. Floris tedirginliğini dağıtmaya çalıştı ve atını batıya doğru sürdü. Son evlerden de görünmez olmayı bekledi ve Bâton Rouge'un çevresini dolandı. Bir tütün tarlasının yanında attan indi, yürüyerek mısır tarlasına döndü. Mısırların arasından Hannibal'in meraklı başının dikildiğini görünce gülümsedi. Arkadan yaklaşıyor:

"Üzgünüm ama sen öldün," diye fısıldadı çocuğun kulağına, Hannibal dehşetle geri döndü.

"Şey...seni...sana bakmak için gelmiştim de..."

"Biliyorum," diyerek onun sözünü kesti Floris. "Bana hiç güvenin yok. Ama seni on kere ele verip astırma fırsatı elimdeydi dostum. Nasıl gözcülük yapacağını da sana göstermem gerek. Gel!"

Floris, Hannibal'le birlikte hana doğru süründü. Kısa bir süre beklediler. Az sonra kapüsen papazı dışarı çıktı. Katırına bindi ve Mississippi'ye doğru ilerledi. Floris bundan emindi. Nehrin kıyıları burada siyah kum ve kırmızı kil karışımıydı. Kapüsen papazı yere atladı. Parmaklarını ağzına götürüp ılık çaldı. Altı Kızılderilinin içinde kürek salladığı büyük bir yerli kayığı sazların arasından çıktı. Kapüsen papazı çevik bir hareketle atladı kayığa. Kukuletesi arkaya kaydı. Hemen davranıp gözlerinin üzerine çekti, ama Floris bu arada yüzünü görebilme fırsatını bulmuştu.

"Kim olduğunu biliyor musun? " diye sordu Hannibal.

"Evet, bir Hortlak!"

Floris elini alnında gezdiriyordu. Delirmekte miydi, yoksa düş mü görüyordu? Canını alacağına ant içen ve uzun süre önce öldüğünü sandığı Julia de Mengden'i tanır gibi olmuştu kaba kumaşın altında.

"Gel, ötekilerin yanına dönelim," diye fısıldadı.

Keşfini kendine saklamaya karar vermişti.

"Ya katır? " dedi Hannibal.

Hayvan sazların arasında sakın sakın otliyordu. Floris,

Hannibal'in koluna yapıştı. Genç bir Kızılderili hayvanı çözmüş, küçük bir kulübeye götürüyordu. Her şey çok iyi düzenlenmişti.

Floris'le Hannibal geri döndüler. Geçerken Floris'in atını da alıp kaygılandıkları halde şeker kamışı tarlasından bir yere kımıldamayan arkadaşlarının yanına döndüler.

Baptistine, ilk olarak doğru Floris'in yanına gitti. Sapsarıydı ve kendini tutmak için büyük çaba harcadığı açıkça görülüyordu. Beklemek dayanılmaz gelmiş olmalıydı.

"Neler oluyor? " diye sordu.

Gözleri, Floris'in aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Bakışlarını kaçırın genç adam oldu. Peşlerine düşüp doğuya doğru ilerleyen atlılardan söz etmekle yetindi.

"Öyleyse yarın gece Mississippi'yi geçmemizi öneriyorum," dedi Baptistine.

Kaçaklar onayladılar. Floris başını salladı. Batı yolu tutulacaktı.

Beyaz dumanlar gökyüzüne yükseliyordu.

Floris, yelpazelenmek için üç köşeli şapkasını çıkardı. Sıcak dayanılır gibi değildi, korkunç bir güneş yakıyordu ortalığı. Ellerini kamaşan gözlerine siper etti ve tepelerden yükselen dumanlara baktı.

"Bunlar Kızılderili mi sence? " diye sordu Baptistine.

"Evet ama önemi yok. Vadide kaldığımız sürece onları rahatsız etmiyoruz."

Floris genç kızı ürkütmek istemiyordu, ama birkaç gündür kaygılıydı, gözlendiğini hissediyordu ve her molada bir saldırıya uğramaktan çekiniyordu. Yine de hoşnutluk duyması gerekirdi, yürüttükleri bir tekneyle gecenin karanlığında nehri geçtiklerinden beri Baptistine kendisine neredeyse sevimli davranmaktaydı. Ancak şurası da gerçektir ki, Floris olmasa kaçaklar, elli kadar kişinin, kadınların, çocukların, atların ve arabaların Mississippi'nin öbür yakasına geçirilmesini sağlayamazlardı. Her şeyi düzenleyen Floris olmuştu. İki saatte insanlar, hayvanlar ve araç-gereç nehrin öbür kıyısındaydı. Bu arada Hannibal'in ve Caton'un oğlu Senegal de az kalsın ölüyordu. Teknenin sallanmasından ürken bir at şaha kalkıvermişti. Küçük Senegal de sallantının etkisiyle nehre düşmüştü. Kimse bir şey yapamadan suya atlamıştı Floris. Mississippi'nin akıntılarına karşı direnebilmek için insanın genç adam kadar iyi yüzücü olması gerekiyordu.

Senegal'in kıvrıkcık saçlarını son anda yakalamış ve minnetle gözleri yaşaran annesiyle babasına sağ salim getirmişti. Bu olaydan sonra da çocukların en büyük dostu olmuştu. Bu çocuklar, çiftlikte köle hayatından ve tarlalarda pamuk toplamaktan başka şey bilmiyor, Floris'ten silah kullanmayı öğreniyorlardı. Önceki gün vurdukları ilk çakalı zafer kazanmışçasına getirmişlerdi. Hayvanın eti yaban sığırıninkine benzemiyordu. Ama genç zenciler yine de kıvanç doluydular. Yaşlılar başlarını sallıyorlardı. Floris, yaşlı kölelere de kendini sevdirmişti.

O gecedен sonra, Baptistine sık sık Floris'le yan yana at sürer oldu. İyice tetikte duran genç adamsa kaçışlarıyla ilgili konular dışında bir şeyden söz etmiyordu. Yan yana ilerlemekteydiler. Hannibal, Reseda ve Jeannot kafilenin ardında şarkı söylüyor, Floris de hiç tanımadığı, yürekli, örgütçü ve bir an bile yakınmayan bir Baptistine keşfediyordu. Oysa Emilie devamlı inleyip oflamaktaydı. Floris, teğmen Pradel'le ikisinin ellerinin çözülmesini sağlamıştı. Kaçsalar nereye gidebilirlerdi ki? Emilie ve teğmen arabada oturuyor, sonu gelmez konuşmalara dalıyorlardı. Bu arada da katile günde yirmi fersah yol alıyordu. Gür yeşillikler yerlerini kıraç ve sarı bir toprağa bırakmıştı.

"Su bulamazsak, Kızıl ırmağa ya da Mississippi'ye inmemiz gerekecek," dedi Floris kaygılı bir yüzle.

Kuraklıktan çatlamış bir ırmak yatağından başka şey bulamamışlardı, Baptistine'le birlikte çıktıkları keşfin sonunda. Baptistine yere atladı. Mavi gözleri bu ıssız ve bilinmeyen bölgenin toprağını umutsuzlukla inceliyordu. Geri dönmek arslanın ağzına atılmakla eş değerdeydi, arslan da uygarlık ve kralın askerleriydi tabii. Bir tutam kuru ot koparmak için eğildi.

"Bir yol bulunmalı ama..." diye söze başladı açık gerçeği kabul etmek istemeyen Baptistine.

"Kimıldama!"

Bir çingiraklı yılanın iğrenç başı Baptistine'in elinin iki

kariş ötesinde ıslık çalıyordu. Genç kız kaskatı kesildi. Büyülenmiş gibi, kuyruğu korkunç bir şingirtıyla öten sürüngenden ayıramıyordu gözlerini.

Tüfeğin patlamasıyla çingiraklı yılan da kuru otların arasına serildi.

"Baptistine! Baptistine!"

Floris, genç kıızı kollarına almak için yere atladı. Baptistine'in yüzü öylesine solgundu ki, Floris, bir an geç kaldığını ve yılanın kıızı soktuğunu sandı.

"Baptistine...cevap ver bana...yalvarırım..."

Ellerini tutuyor, parmaklarına bakıyor, gömleğinin incecik yenini sıyrıp herhangi bir yara bulunup bulunmadığını anlamaya çalışıyordu.

Uyuşan Baptistine kımıldanacak ve konuşacak durumda değildi. Yılanın sokmasının öldürücü olduğunu bilmekten gelen korku, şimdi yerini zorlu bir titremeye bırakmıştı. Floris başını bal rengi saçlara yaslıyordu.

"Bana bir şey söyle sevgilim, yalvarırım sana...öyle korkuttun ki!"

Baptistine'in alnını öpüyor, at sürerken dağılan ipeksi saçlarını okşuyordu. Onu göğsünde sıkıyor, kollarında sallıyor, genç kızın ummadığı bir sevecenlikle yokluyordu. Baptistine kendinden geçmişti. Ne düşüneceğini, neye inanacağını şaşırmıştı. Floris hep katı, çekilmez, gururlu görünmemiş miydi kendisine?

"Hayır, onu tanıyorum, beni kölesi haline getirmek istiyor. Elde edince de metreslerine dönecek," diye düşünüyordu. Mücadele etmek isterdi, ama yakıcı bir dalga tüm bedenini kaplamıştı. Nefis bir ürperti yükseliyordu göğsünden.

Floris, bu belli belirsiz değişikliği fark etmişti. Omuzuna yaslanan güzel başa bakıyordu. Baptistine'in göz lapakları aralanmaktaydı. Floris titredi. Aşık bir kadının bakışıydı bu.

Floris eğildi. Dudakları, genç kızın geri çekmediği dudaklarıyla birleşecekti ki kafilenin bulunduğu yönde atılan silahlarla kendine geldi.

Birlikte atlarına atladılar. Kafilenin önündeki arabadan kendilerini ayıran yarım fersahlık uzaklığı rüzgar gibi geçtiler. Hannibal arabaların önünde dört nala gidiyordu. Jeannot ve Reseda kırbaçlarını şaklatmaktaydılar. Kimi at sırtında, kimi arabaların içine sinmiş olan öteki zenciler, sarı bir buluta doğru ateş ediyorlardı.

"Kızılderililer! Kızılderililer!" diye haykırmaktaydı zenci ve beyaz kadınlar. Arabaların her yanına kırmızı oklar saplanmıştı.

Floris atını çark ettirdi. Baptistine de onu izledi.

"Peşimden gelin! Kesin ateşi! Çabuk! Çabuk!"

Floris, kurumuş ırmağa giderken gördüğü sarp bir tepeye götürüyordu arabaları.

"Durun burada! Devirin arabaları, arkalarına gizlenin! Tüfeklerinizi doldurun! Ateş etmek için de iyice yaklaşmalarını bekleyin!"

Floris vaftiz babası Büyük Hetman Saratov'un eskiden Ukrayna ovalarında kendisine öğrettiği gibi bir "kazak usulü savunma" düzenliyordu. Jeannot, Reseda ve Hannibal, olağanüstü bir çabukluk ve zekâyla Floris'in ağzından her çıkanı yapıyorlardı. Kadınlarla çocukları arabaların oluşturduğu çemberin ortasına yerleştirmişlerdi.

"Ne olursunuz, bana da bir silah verin!" diye bağırdı Pradel.

Floris duraksamadı. Zencilerin araba sıralarının altına dizmek akıllılığını gösterdikleri Belle-Isle'in çok sayıdaki av tüfeklerinden birini ona fırlattı. Sonra Baptistine'in yanına süründü; Genç kız, Jeannot ve Reseda'nın yanında yüzükoyun yere uzanmıştı. Çıgıllıklar atarak sarp tepenin çevresinde dönen Kızılderililere bakıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Floris.

"Evet. Sanırım yaralı yok."

Baptistine, gözlerini kaçırmadan yüzüne bakıyordu. Burun delikleri titremekteydi. Gözlerinden ateş saçılıyordu. Gömleğinin önü yırtılmıştı, güzeldi ve insanın içini istekle dolduruyordu. Floris, sırası olmadığını bildiği halde

haykırma arzusu duyuyordu:

"Seni seviyorum Baptistine...Seni delice istiyorum..Sen de beni sevdiğini söyle, birlikte mutlu ölelim!"

Bunun yerine fısıldamakla yetindi.

"Bakayım Elisa bir şey istiyor mu?"

"Sağol, çok iyisin."

Yanından geçerken Hannibal'ın omuzuna vurdu.

"Ateş etmeden önce bekleyin, bırakın yorulsunlar."

"Peki bay Floris."

"Sen ve arkadaşların bana bay demezseniz daha çok sevinirim. Floris demeniz yeterli."

"Peki bay...peki Floris."

Floris geri dönüp Elisa'nın yanına süründü ve sordu:

"Baptistine, durumunu öğrenmem için beni buraya yolladı."

"Beni düşünmeyi sonunda akıl ettiniz demek küçük bey? Saçmalıktan başka şey yapmazsın, yine senin yüzünden buraya kısıldık. Zavallı anan bana emanet etmeseydi, sana hiç kötülüğü dokunmayan valiye yaptıklarından ötürü kafanı kırardım, haydut."

"Dinle Elisa. hiç de sevimli değilsin. Sadece korkup korkmadığını anlamaya gelmiştim."

"Korku mu? Moskova'da seninle Petro ve Pavlo kalesine kapandığımda, o kurt sürülerinden korktum mu? Yüce İsa ve Meryem, kulakları sağır eden çığlıklarıyla bu tüylü kuş sürüsünden korkup korkmadığımı göreceksin...Kötü Hristiyanlar! Yarı çıplak dolaşıp kötü kadınlar gibi boyanmaktan utanmıyor musunuz? Pis herifler! Çok bilmiş papağanlar! Reziller! Utanmazlar! Hayvanlar! Kaba ayılar!

Elisa'nın çığlıkları öylesine tizdi ki, Kızılderililerin çığlıklarını bastırıyordu. Şaşırان yerliler atlarını durdurup tartışmaya başlamışlardı bu yüzden. Sonunda, Elisa'ya verilecek tek cevabı buldular ve çevreye yağın bir yığın ok biçiminde bu cevabı yolladılar.

"Hi! Hi! Hi! Eve dönmek istiyozum!" diye bağırmaya başladı bir sinir nöbeti geçiren Emilie.

"Kapa çeneni ulan!"

Kadınlardan birinin bu sözleri Emilie'yi susturdu, köşesinde hafiften ağlamakla yetindi.

"Hey, paşa, bizim de elimiz kolumuz var. Tüfek kalmadı mı? "

Floris'e böyle seslenen, öteki kadınlarla birlikte arabasının ardındaki savunmayı düzenleyen Altın Baldır'dı.

"Üç tüfek kaldı," dedi Floris gülümseyerek. Kadınlara karşı duyduğu kuşku dağılıyordu, üstelik Altın Baldır da çok güzeldi. Baptistine orada olmasaydı, kadının ününü hak edip etmediğine bakardı doğrusu.

Floris, yeniden Jeannot, Hannibal ve Resada'nın yanına gitti. Kızılderililerin tutumu onu kaygılandırıyordu. Ne saldırıyor, ne yaklaştırmaya çalışıyor, dönmekle yetiniyorlardı.

"Bunlar hangi kabileden? " diye sordu.

Eski köleler bir an duraksadılar. Kaşlarının üzerinde mor ve sarı çizgiler bulunan bu savaşçıları hiç görmemişlerdi. Boyunlarında kemikten ve tahtadan yapılmış gerdanlıklar sallanıyordu, çıplak göğüsleri yeşile boyalıydı. Şefleri olduğu anlaşılan yerli, uzun saçları renkli tüylerle tepesinde tutturulmuş biriydi.

"Şunlarla konuşmayı deneyeceğim!" dedi birden doğrulan Floris. Teğmen Pradel genç adamın koluna yapıştı.

"Sakin ha! Daha önce hiç görmemiştim, ama Missouri üzerindeki Orléans kalesinde görevliken bana Padouca'ları anlatmışlardı. Korkarım, özellikle acımasız olan bu kabile kuşattı bizi. Kararsızlığımıza yol açan tek şey yüz boyaları...Söylentiye göre, Padouca'lar yüzlerini kırmızı ve beyaza boyarlarmış..."

Floris ürperdi. Jeannot ile bakiştılar. Kapüsen papazlarıyla birlikte Mississippi üzerinde gördükleri yerlilerin yüzü kırmızı ve beyaza boyalıydı.

"Bâton Rogue'a kadar inen Padouca oldu mu hiç? "

"Bildğim kadarıyla hayır, Tanrı'ya dua edelim de düşürmesin bizi onların eline. Çünkü acımasız davranışlarının

hikâyesi en gözüpek adamı bile ürpertir."

Pradel'in anlattıkları hiç de iç açıcı değildi. Floris, kadınlarla çocuklara kaygılı bir bakış yöneltti. Neyse ki bir şey duymamışlardı. Floris kendini onlardan sorumlu tutuyordu.

"Ne yapacağız Floris? "

Buna karşılık Baptistine, teğmenin söylediklerini kaçırmamıştı. İçgüdüsel bir hareketle Floris'in yanına yaklaşıyordu. Jeannot, Hannibal ve Reseda da onun peşindeydiler. Genç adamdan bir mucize bekliyorlardı. Kızılderililerin burunlarının dibinden kaçmayı sağlayacak büyük bir taktik.

"Adrien, Fedor ve Li Kang burada olsaydı, her zamanki gibi bir çare bulurduk. Ama yanımda şu bozguncu teğmenden ve kuşkusuz yürekli, ama tarlalarda çalışmaktan savaş deneyi edinmeye fırsat bulamayan şu adamlardan başka kimse yok. İçlerinde bu işleri bilen tek kişi Jeannot. Onlara ne diyebilirim? " diye düşünüyordu Floris kaygıyla. Yüksek sesle cevap verirken kayıtsız bir havaya girdi:

"Bozguna gerek yok, dostlarım...Kızılderililerin güneş battıktan sonra saldırmadıkları söylenir...Geceyi bekleyelim ve iki saatte bir değişecek nöbetçiler saptayalım. İlk nöbeti Hannibal ve ben alıyoruz... Sen Jeannot, Reseda'yla birlikte ikinci nöbeti tutacaksın....Siz, teğmenim, yine benimle üçüncü nöbete..."

Baptistine, meydan okurcasına dikilmişti Floris'in karşısına.

"İki nöbetçinin yeterli olmadığını sana söylemek zorundayım dostum. Tonton ve Louis ilk nöbette size katılacaklar..Altın Baldır ve Néné'yle ben Jeannot ve Reseda'ya yardım ederiz...Üçüncü nöbete de arkadaşlardan ikisini seçip yollarız."

Floris, emirlerinin tartışma konusu edilmesinden hoşlanmazdı. Elleri, bu küstah kıza esaslı bir dayak atmak için kaşınıyordu. Ne karışıyordu bu işlere? Savaş kadınların işi değildi. Üstelik, ilk nöbete kendisiyle birlikte kalmıyor

ve can çektirici olmayan iki kadın katıyordu yanına. En güzelleri olan Altın Baldır ile Néné'yi kendine saklamıştı. Ama Floris kendini tutmayı öğrenmekte kararlıydı. Yumruklarını sıktı ve dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle başını salladı.

"İyi fikir Baptistine. Durumu düzene koy, herkese azar azar su dağıt, dinlensinler..."

Ortalık sakinleşmişti. Kızılderililerin ateşi tepenin dibinde yanıyordu. Onlar da birkaç nöbetçi dikip uykuya dalmış olmalıydılar. Floris, yol arkadaşlarına bir göz attı. Onlar da dalıp gitmişlerdi. Harekete geçmek için nöbetin değişmesini beklemeye karar vermişti.

"İşler yolunda, gidip uzanabilirsin Floris!" diye fısıldadı Baptistine kulağına. Peşinde Altın Baldır ve Néné'yle dokunaklı bir görünüşü vardı. Floris, Jeannot'yu bir arabanın gölgesine çekti.

"Ardımızdaki kayalara devamlı göz kulak ol."

"Peki Floris."

Genç adam battaniyesini alıp bir köşeye çekildi. Arkadaşlarını uyarmamakta kararlı, birkaç dakika bekledi. Baptistine ve iki kız, arkaları kendisine dönük, Kızılderili kampını gözlüyorlardı. Jeannot da kaya yığınının bakmaktaydı.

Floris, arabanın altından sürünerek geçti. Karanlığa karışıyordu ve bir kobra yılanı gibi yerde yatan karaltılara doğru sürünüyordu. Amacı Kızılderililerin reisini kaçırmak ve onlarla pazarlığa oturmaktı.

Yaklaştıkça bir tedirginlik kaplamaya başladı içini. Kızılderililerin kampı çok sakindi. Uyuyanların soluklarını duyması gerekirdi oysa. Yolunun üzerinde hiç nöbetçi yoktu. Birden Floris durumu kavradı. Bir Kızılderilin üzerindeki battaniyeyi çekti. Paçavra ve saman yığınıydı altındaki. Karanlıkta bir at kişnedi. Floris hemen yerinden fırladı. Deli gibi koştu geriye. Ama geç kalmıştı. Bir tüfek sesi duyuldu. Haykıran gölgeler kayalardan atlıyor, eski kölelerin üzerine düşüyor, sayıca çok olduklarından onları

eziyorlardı.

Floris, belindeki tabancasını çekti. On Kızılderili üzerine çullandı ve Floris çevik gövdelerinin ağırlığı altında yere devrildi. Kılıcını ya da kamasını çıkaramıyordu. Eline koluna yapışıp ayağa kaldırdıklarında, arkadaşlarının tüm direnci kırılmıştı.

"Floris! Floris!"

Baptistine bir çığlık koyverdi. Kızılderililer, bağladıkları kadınları arabalara sürüklüyorlardı. Atları arabalara koşuyorlardı, sonra dört nala yola çıktılar.

Erkekler, elleri arkadan bağlı olarak atlara bindirilmişlerdi. Kızılderililer, mızraklarını ve yaylarını hazır edip çevrelemişlerdi onları.

Floris, saldırı sırasında kamptan ayrıldığı için kendini bağışlayamıyordu. Ama Jeannot'nun bu kadar çabuk nasıl uyutulduğunu da aklı almıyordu. Tüfeği çok geç patlamıştı, tam Kızılderililer kayalardan aşağı atlarken.

"Bu Jeannot zeki ve yürekli, ancak birinin ihaneti onu yere vurmuş olabilir," diye düşünüyordu arkadaşlarının arasında ilerlerken.

Kızılderililer onları karanlık bir geçide doğru itiyorlardı. Solgun ayın önünden bir bulut geçecekti.

Floris gözlerini karanlık geceye çevirdi. Korkunç bir kaygıyla ürperdi. Bir kapüsen papazının gölgesi sarı kayalıkların üzerinde seçiliyordu.

Floris ve Baptistine susuzluktan yanıp tutuşuyorlardı. Tepelerinde kaba saba kuş heykellerinin bulunduğu siyah ve kırmızı birer kazığa bağlanmışlardı.

Ne kadar zaman geçtiğinin de farkında değillerdi. Amansız güneş derilerini yakıyor, gözlerini görmez kılıyordu. Arkadaşlarına ne olduğundan haberi yoktu. Savaşçılar, sabah erkenden yuvarlak çadırı köye geldiklerinde ayırmışlardı onları. Beyazlar çitle çevrili bir yere atılmıştı. Zenciler bir açıklığa sürüklenmişlerdi. İkisinden başka köy alanında kazığa bağladıkları kimse yoktu. İçinde bulundukları kötü duruma karşın, Floris genç kızla birlikte olduğuna seviniyordu.

Günün ilk saatlerinde köy halkı iki tutsağa merakla yaklaşmıştı. Kadınlar Baptistine'in sarı saçlarını kaldırıyor, erkekler Floris'in uzun saçlarını çekiyor, güzelim mineli saatiyle oynuyorlardı. Sonra işlerinin başına döndüler, mor boyaalarını silip beyaz ve kırmızı boya çektiler yüzlerine.

Floris bu makyajı tanıyordu. Şimdi acımasız Poudoucha'ların eline düştüklerinden emindi. En iyi olasılıkla çabuk bir ölüm bekleyebilirlerdi. Floris'in bu fikrini desteklemek istercesine, savaşçılar çalı demetlerini kapmış geliyorlardı. Bir şey söylemeden ve kimseye bakmadan çalı demetlerini Floris'le Baptistine'in bağlı olduğu kazıkların önüne sıraladılar sonra da kulübelerinin yolunu tuttular

"Sanırım bu vahşiler bizi tavuk gibi kızartmak niyetindeler, ama sana yemin ediyorum ki postu pahaliya satacağız!" dedi Floris iplere asılarak. Gözlerini kıstı. Akbabalar köyün tepesinde dönüp durmaya başlamışlardı bile.

Baptistine'in dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Allak bullak olan, Floris, başını genç kıza doğru eğmeye çalıştı. Yüzünün bir bölümünü gizleyen uzun ve çözükle saçlarını seçebiliyordu. Yırtık gömleği göğüslerini ortaya koymaktaydı. Dilini şiş dudaklarında gezdirdi.

"Baptistine...sevgilim...küçüğüm...ağlama..korkma..."

Floris, genç kıızı avutmak, Padoucha'ların acımasızlığı karşısında ona güç vermek için ne diyeceğini bilmeden kekeliyordu. Bu güzelim bedenini işkence gördüğünü düşünüyor ve öfkesi kabardıkça kabarıyordu. Onu savunmayı becerememişti, onu sevmeyi, çapkınlıklarını bağışlamayı bilememişti. Ne önemi vardı bütün bunların? Önemli olan onun canlı ve aklına eseni yaparak yaşaması değil miydi?

"Beni bağışla Baptistine..bağışla!" diye mırıldandı kendini beğenmiş Floris.Genç kıızı onu ısıtmıyor ve yakıcı ışınların altında saçmalyordu.

"Adrien...ah Adrien yetişse...şatoda eğlenti var, Floris...bizim şatomuzda... Floris, yüreğim temiz...altın kapıyı onunla birlikte geçmek isterim..Hayır, hayır...Kenti vadide kuracağız...Ah, Floris...söyle...burada mısın...beni duyuyor musun...susadım...bana su ver...Floris...Ho...Horiv...Horiv..."

"Lânetlenmişim ben...lânetlenmişim!"

Floris, onun susuzluğunu gidermek için kendi kanını içirebilirdi. Yeşil gözlerinde umutsuzluk yaşları beliriyordu. Demek Baptistine çocukluklarında oynadıkları oyunları unutmamıştı. Beyaz Kiev efsanesindeki gibi bir kent kurarlardı hep bu oyunlarında. Neredeyse unutulmuş bir geçmişten fıskıran sözcükler Floris'in alev alev yanan beynine yükseliyordu, bir zamanlar Kazakların yaşlı

Hetman'ının anlattığı biçimde.

"Evvel zaman içinde üç delikanlı vardı. Birinin adı Kij'di, 'Tanrı'nın Bilgeliliği' dağına yerleşti. İkincisi Horiv adını taşıyordu, 'Meleğin Yürekliliği' vadisine indi. Üçüncüsü bir genç kızdı, LyBed'di adı ve 'Özgürlük Alanı' ırmağının kıyılarına yerleşti. Üçü de bu kutsanmış yerde bir kent kurmaya karar verdiler, çünkü toprak daha iyiydi, yağmurlar hoştu ve güneş daha parlaktı. Kij, Horiv ve LyBed önce 'Altın Kapı'yı yaptılar. Buradan yüreği temiz olan insanlar geçebilirdi ancak. Ötekiler ruhlarını alıp götüren elmas bir okla oracıkta delik deşik edilirdi...Bunun için Kiev'deki Kazakların yüreği daha temizdir...Seni seviyorum..seni seviyorum LyBed...Seni seviyorum.." diye mırıldanıyordu Horiv.

Batmakta olan güneşin serinliği Floris'i canlandırdı. Baptistine'i korumak için olanca gücüyle savaşmaya kararlı, doğrudu. Baptistine, kırmızı kazık boyunca kaymıştı. Yerde baygın yatıyordu, kar gibi teni güneşte kıpkırmızı kesilmişti.

"Baptistine, küçüğüm benim," diye mırıldandı Floris.

Açıklıktan şarkılar yükseliyordu. Köyün dışında büyük bir kabile oluşmuştu. Padouca'ların reisi kullarının ortasında yürümekteydi. Kadınlar önünde secdeye varıyorlardı. Bakır rengi savaşçılar mızraklarını sallamaktaydılar.

"Baptistine, sevgilim...kendine gel..Baptistine.ayağa kalk!"

Floris'in tatlı sesi genç kızı canlandırdı. Gözlerini açtı ve kurbanlarına yaklaşan acımasız Padouca'ları görünce korkudan titremekten kendini alamadı.

"Sana yalvarırım sevgilim, korkumuzu onlara göstermeyelim!" diye fısıldadı Floris.

Ağzını açamayan Baptistine yavaş yavaş doğrudu... Sevgilim demişti Floris, sevgilim. Kendisini ne denli sevdiğini öğrendiği an ölmesi gerekli miydi? Sessiz bir sevinç kapladı içini. Padouca'lara karşı çıkacak yürekliliğe kavuşmuştu yeniden.

Yerliler çalıların çevresinde halka olmuşlardı. Bir savaşçı

elinde yanık bir meşale tutuyordu. Bunu alıların üzerine attı. Karanlık gökyüzüne dumanlarla alevler yükseldi. Alevlerin ışığı Floris'le Baptistine'in kir pas içindeki yüzlerini aydınlattı. Padouca'ların reisi tutsakların yanına yaklaştı. Eilerini kaldırdı ve sayęı uyandıran sesi halkını susturdu.

"Yiğit savaştılarım yrekliliklerinin karştılığını alacaklar. Kollarına, yabancıların Padouca halkına zarar vermesini önleyen Kara Ay tanrıçası tarafından g verildi...Büyük Güneşe meydan okuma küstahlığını gösterdin, yeşil gözlü yabancı, onun toprakları üzerinden geçerek..
.CEZALANDIRILACAKSIN!"

Büyük Güneş'in son sözleri Floris'eydi. Padouca'ların reisi büyüklükten yoksun değildi. Dili epey alıyor, ama rahatça anlaşılan bir Fransızcayla konuşıyordu. Kasları göğsüne kırmızıyla çizilmiş hayvan ve iek resimlerin altında oynayan genç ve güçlü bir adamdı. Beline sardığı derisi önlük yerini tutuyordu, renkli ty desteleri de uzun ve siyah saçlarına iliştirilmişti.

Floris, upuzun boyuyla bağlı bulunduğu kazıkta dikildi ve yerliye tepeden baktı.

"Büyük Güneş bir yabancı olduğumu iyi bildi...Büyük Padouca ulusuna karştı hiç bir kötü niyet beslemeksizin kuzeye doğru gidiyorduk ki, yolumuzu şaşırdık...Büyük Güneş bizi bırakmaya razı olursa, verdiğimiz zararı ödemeye hazırız..."

Kızılderilinin hafif çekik gözleri, Floris'le Baptistine'i szyordu. Genç kız, Floris'in tatlı sözleri sayesinde yreklenmişti. Padouca'ların reisine gülümsemeye çalıştı. Korkunç güneş yanıklarına karştın, Baptistine nefisti, çıplak gğslerini kısmen gizleyen uzun saçlarıyla daha da güzel ve dokunaklıydı görünüşü. Tatlı bir sesle konuştı:

"Büyük Güneş hakka sayęı duyan değerli bir şef...Adalet, onur ve özgürlük içinde yerleşebilecekleri verimli topraklardan uzakta kendi yüzünden suçsuz kadın ve çocukların ağlamalarını her halde istemez..."

Büyük Güneş, yeni keşfetmiş gibi bakıyordu Baptistine'e. "Işık saçlı kadının oynak bir dili ve yüksek yaylaların kısırağı gibi kıvrak bir zekası var!"

Bu sözler bir Padouca'nın ağzından kuşkusuz büyük iltifattı. Kızılderilinin Baptistine'e gösterdiği bu ani ilgi Floris'i hemen kaygılandırdı. Padouca halkı, kararını beklediği reisinin çevresinde saygıyla ve sessizce beklemekteydi. Alevler bütün yüzlerini aydınlatıyordu.

"Büyük Güneş, dağda aygırını izleyen kısarak gibi hayatımı paylaşan kadının özelliklerini iyi gördü."

Floris'in bu sözleri üzerine düş kırıklığına uğradığını belli eden Kızılderili, genç adama döndü.

"Demek bu kadın senin, yabancı? "

"Evet, Büyük Güneş...bu kadın benim..tıpkı..."

Alaycı bir kahkaha Floris'in sözünü kesti.

"Hah ha! Yalancı! İğrenç yalancı!"

Kızılderililer Büyük Güneş'in ardında saygıyla çekiliyorlar ve bir kapüsen papazına yol açıyorlardı. Papaz, Floris'le Baptistine'in yanına yaklaştı. Kukuletesinin altında gözleri kötü kötü parlıyor ve uzun siyah saçları yılan gibi fışkırıyordu dışarı.

"Yabancı kadın!" diye mırıldandı Baptistine, aynı yerlerde birlikte bulunduğu kadını tanıyarak. Floris küstah bir kahkaha attı.

"Sevgili Julia, Bâton Rogue'dan beri epey ol almışsınız!"

Bir zamanlar Rusya sarayının önemli bir kadını, zavallı Çar naibi Anna'nın gözdesi olan Julia genç adama değecek kadar yaklaştı. Gri bakışını düşmanının gözlerine dikmesi için başını kaldırması gerekiyordu.

"Aaaaah..Floris de Villeneuve-Caramay...Kendini hep çok güçlü sanıyorsun, ama elimdesin...Büyük Güneş'e söyleyeceğim tek sözle alevlerin arasında kebab olursun."

Floris, uğursuz yaratığın baharlı soluğunu duyuyordu. Kendisinde yarattığı sağlıksız tedirginlikten kurtulduğunu sanmıştı uzun süre. Yine de Julia de Mengden, kaba kumaşın altından bile Floris'i ürperten ölümcül bir çekicilik

sızdırıyordu.

"Demek Bâton Rogue'da yutmadın?" dedi Julia ellerini öfkeyle kavuşturarak.

Floris ürperdi. Ama bu amansız yaratığın açıklarını biliyordu. En iyisi sonuna dek gitmekti.

"Ah, sevgili Julia, bayan Gongibourno'nun çiftliğinde oynadığınız güldürü beni çok eğlendirmişti, ama şimdi kendinizi iyice aştığınızı itiraf etmek zorundayım. Demek yeniden rahibe oldunuz!"

"Yeter, küstah!" diye ısıklık çalarcasına fısıldadı Julia, "ettiğin sözlere pişman olacak ve bedelini yüz katıyla ödeyeceksin!"

Bu garip konuşmalar sırasında, Kızılderililer belli belirsiz reislerinin yanına yaklaşmışlardı. Reis Baptistine'i devamlı süzüyor, genç kız da, sözde nedimelerinin Yabancı Kadın diye adlandırdığı kadının Floris'i nereden tanıdığını merak ederek kaşlarını çatıyordu. Bu Julia'nın, Floris'in hem acılı ve hem de ünlü geçmişine ait olduğunu kestirecek kadar zekiydi. İktisi arasındaki nefretle karışık suç ortaklığını sezince bir kıskançlık oku saplanmıştı gırtlığına. İğrenç yaratığın şeytansı etkisini hatırlıyordu. Kendisi bile onun sapık ilgisine karşılık vermenin eşiğine gelmemiş miydi?

"Floris'in bir zamanlar onu sevdiğinden eminim," diye düşündü kinle.

Julia de Mengden'in genç kıza aldırıldığı yoktu. Padouca'ların şefine doğru dönmüştü.

"Büyük Güneş anlaşımlarımızı hatırlıyorlar mı? "

Bu soru üzerine Kızılderili tüylü başını salladı.

"Kara Ay tanrıçası, Büyük Güneş'in sözünü tuttuğunu bilir...Bu adam onundur! Yabancıya dilediğini yapabilir!"

"Aaaah! Sözüne bağlı olduğun için Tanrı seni kutsasın, Büyük Güneş. Bu adam Kara Ay tanrıçasına hakaret etti. Cezalandırılacak!"

Bu iç karartıcı sözün ardından, Julia de Mengden, nefret dolu yüzünü Baptistine'in yüzüne yaklaştırdı. Öfkeyle, bir saniye bu ıslıl ıslıl güzelliği inceledi. Dişleri gıcırdayıyordu.

"Sana gelince, sahte prenses, Büyük Güneş yakında seni gerçek kocanın ellerine verecek!"

Büyük Güneş bir hareket yapmıştı. Dört savaşçı bağlı Floris'i götürüyordu. Genç adam korkunç bir çığlık attı.

"Onu bırakın Julia! Onu bırakın! Size bir şey yapmadı...Suçsuzdur ve bu olup bitenlerle bir ilgisi yoktur!"

"Floris! Floris!" diye haykırıyordu, ateşin ve Kızılderililerin önünde tek başına kalmaktan dehşete düşen Baptistine.

Julia de Mengden bir kahkaha attı.

"Çok dokunaklı! Gerçekten çok dokunaklı şekerim! Ama ihanetin neye mal olacağını göreceksiniz, zavallı Koca Tokaç neredeyse burada olur. Doğrusu artık karısından yararlanmak da hakkıdır sanırım!"

"Koca Tokaç mı? Yok, olamaz!" diye mırıldandı Baptistine.

Julia de Mengden, ona aldırmadan dönmüş Büyük Güneş'i saygıyla selamlıyordu.

"Kara Ay'ın dostları gün doğmadan söz verdikleri gibi burada olacaklar. Beyaz adamlarla savaşmasını sağlayacak silahları Büyük Güneş'e getirecekler. Karşılığında, kötü ruhu en büyük cinayetlerle yüklü olan açık renk saçlı kadını kendisinden isteyecekler...Büyük Güneş, öteki tutsakları elinde tutabilir ya da öldürebilir. Canının istediğini yapmakta özgürdür!"

Julia konuştuğu sürece, Büyük Güneş bakışını Baptistine'den ayırmamıştı. Genç kız başını arkaya deviriyordu. Sessiz gözyaşları akmaktaydı güzel gözlerinden. Bir şey söylemeyen Büyük Güneş, eğlenti işaretini vermek için kollarını kaldırdı. Savaşçıları hemen kızartmak üzere kocaman bir geyik getirdiler.

Büyük Güneş ateşin başına, Baptistine'in tam karşısına oturmuştu. Çubuğu dudaklarından çekti ve cevabını bekleyen Julia'ya döndü.

"Kara Ay tanrıçasına yardımlarından ötürü teşekkür ederim. Büyük Güneş, bir Padouca reisinin davranması

gerektiği gibi davranacaktır."

Julia de Mengden fazla üsteleyemezdi, geri geri giderek Padouca savaşçılarının Floris'i tıktıkları kazıklar üzerine oturtulmuş kulübeye yöneldi.

"Beş yıl...intikamımı beş uzun yıldan beri bekliyorum... Sağol, Belzebuth! Yeryüzünde bir şeytan var demek!" diye mırıldandı ağaç gövdesinden yontulma basamakları çıkarken.

Kulübenin kapısı yoktu, ama elde işlenmiş kaba kumaştan bir perde örtüyordu girişini. Julia de Mengden, bu perdeyi itti. Karanlıkta gözleri Floris'i arıyordu. Genç adamın alaycı sesi odayı çınlattı.

"Sonunda baş başa kaldık."

Julia de Mengden, bir şey söylemeden, elinde don yağından yapılma bir mumla yaklaştı ve tutsağının iyice bağlı olup olmadığına baktı. Kızılderililer işlerini iyi görmüşlerdi. Floris, üzerine hasır atılmış bir kerevette tepeden tırnağa bağlanmış olarak yatıyordu. Dört kazık kereveti taştan bir ocağın üzerinde tutuyordu. Soğuk gecelerde Kızılderililerin ısınmak için yataklarının altında ateş yaktıklarını duymuştu Floris. Julia'nın yatağını ateşe vermemesini diliyordu.

"Seni son gördüğümde, Floris, hatırlıyor musun, dosdoğru Sibirya'ya yollamıştım. Bu kez güzel sevgilinle birlikte cehennemın yolunu tutacaksın... Gerçeği söylediğimi biliyorsun umarım!"

Floris, Julia'nın gözlerinde öylesine bir kararlılık okumuştı ki, en büyük özelliği yüreklilik olan genç adam tepeden tırnağa ürperdi. Kendisinden çok Kızılderililerin karşısında tek başına kalan Baptistine için bir çocuk gibi titredi. Julia'nın kendisini hemen öldürmeyeceğini biliyordu. Çok heyecanlıydı ve zaferinin tadını çıkarmaya bakacaktı. Floris de, değerli dakikalar kazanmak için dikkatli olmak zorundaydı. Şeytansı yaratığın siyah saçları yüzünü okşuyordu. Floris içini çekti.

"Güzelim, itiraf etmeliyim ki abanın altında bile sandığımdan daha güzel ve istek uyandırıcısın."

Julia, gülerek doğruldu.

"Sözde isteklerinle beni yumuşatamazsın, ikiyüzlü. Baptistine, kısa süre sonra Büyük Güneş tarafından Koca Tokaç'a verilecek...O da uzun süredir öc alacağı günü bekliyor. Ona ne yapacağını söyleyeyim sana...Önce, sana yaptıkları gibi onu kısıvrak bağlayacak...ama çırılçıplak... Ah, tanırım Koca Tokaç'ı...bütün gece yararlanacak ondan. Belki bir süre de Kelle Kesen'e bırakacak ya da ikisi birlikte eğlenecekler üzerinde. Ama küçük kaltak bayılacak bu işe."

Floris, yumruklarını sıkmaktan başka şey yapamıyordu. Julia korkunç bir ustalikle onu yaralayacak sözleri buluyordu. Ağusunu akıtırken, tahta bir sandığa yönelmişti. Hiç sıklımadan kapüsen papazı cüppesini çıkardı. Erkeksi bedeni incecik bir gömleğin altında çıplaktı. Floris bedeninin en ince ayrıntılarını görebiliyordu. Sirtına kırmızı kadifeden bir giysi geçirirken bile ağusunu dökmeyi sürdürdü Julia. Omuzuna dökülen siyah saçları ve bu giysisiyle, yarı kadın yarı erkek görünüşündeydi. Floris'in yanına döndü ve yeniden üzerine eğildi. Sağ elinde uzun bir fancer vardı.

"Görüyorsun ya, seni öldürebilirim, ama biraz daha bekleyeceğiz yakışıklı Floris. Koca Tokaç'ın saldırıları karşısında çığlıklar atacak olan sevgilini duymanı istiyorum. İyi dinle, bunlar mutluluk çığlıkları olacaktır...onu tanıyorum. *Louisiana Güzeli* gemisinde benim oldu."

Floris daha fazla kayıtsız kalamazdı. Kükredi.

"Yalan söylüyorsun Julia de Mengden...Her zaman yaptığın gibi yalan söylüyorsun...Rastladığım en iğrenç yaratıksın! İğrenç, iliklerine dek çürümüş bir salyangoz."

"Sus...Onu seviyorsun demek!"

Hançerin ucu Floris'in gırtlığına dayanmıştı. Birkaç damla kan fışkırdı. Floris kımıldanmaya çalıştı. Hançer biraz daha gömüldü.

"Yooo, beni dinleyeceksin yakışıklı Floris..en güzel intikamım bu benim. Baptistine'le her gece gemide buluşuyorduk, aşkımız yolun uzunluğunu unutturuyordu. Beni seviyordu, zavallı Anna'yla olduğu gibi okşuyordu

bedenimi. Çar naibine verdiğim zevki gözlerinle gördün, casus, unutm ki Baptistine de usta bir metresti, dudaklarımdan aldığı mutluluk erkeklerden aldığından çok daha büyüktü..."

Floris, ağı yüklü konuşmayı kesti.

"Ondan niçin nefret ediyorsunuz, Julia?"

"Beni bırakıp Şeytan Fokker'e kaçtı. Günler boyu Fokker'in kamerasına kapanıyorlardı, attıkları aşk çılgınlıklarını duyuyorduk, bunları işitmek hoşuna gidiyor mu? Ama önce ondan, sonra senden öc alacağıma yemin ettim... Aylardır sizi adım adım izliyorum...Her şeyinizi biliyorum...Sevgilin Nouvelle-Orleans'da cinayetle suçlandı, evet tedbirsizce ardınızda bıraktığınız uşak Giron'u öldürmekle...Floris, ölüm anında Julia de Mengden'in uğradığı hakaretleri hiç unutmadığını hatırla."

Yaratık tam tepesindeydi. Kolunu kaldırıp hançeri çok iyi bildiği gibi altıncı ve yedinci kaburgalarının arasına sokacak mıydı?

"Ondan nefret ediyorum, Julia! Ondan nefret ediyorum! Bırakın ben de öcümü alayım!"

Floris'in sözleri içtenlik doluydu. Julia'nın yeryüzünde anlayabileceği tek dildi bu. Kerevetin kıyısına oturdu. Uzun bacaklarını üst üste atmış, giysisi baldırlarına dek sıyrılmıştı. Floris, bir mumya gibi bağlı olduğuna yanıyordu. Sesi boğuklaştı, inandırıcı oldu.

"Beni çözün, Julia. Göreceksiniz her zaman başını döndürdüğünüz bir erkeğin neler yapabileceğini."

Julia de Mengden'in göz kapakları gri gözlerinin çevresinde sihirli sinirli kısıldı. Erkek bedeninin üzerine eğildi.

"Ah, Floris, isteseydin seninle ben büyük şeyler yapabilirdik...Bu Koca Tokaç yeteneği olmayan bir hayvandır."

Şeytan kadın gözlerini Floris'in gözlerine dikmiş kuşkuyla bakıyordu. Bu ani dönüş kaygılandırmaktaydı kadını. Ama elleri heyecandan titremeye başlamıştı bile.

Yakışıklı Floris'i canı çekmişti hep. Sapık duyuları üzerinde böylesine bir cinsel çekiciliği olan tek erkekti belki.

Floris'in inandırıcı sesi üsteliyordu.

"İçten olduğumu biliyorsunuz Julia..Sizi hep istedim... Rusya'da ağır çatışmalarımız oldu, ama bütün bunlar geride kaldı...Burada, sömürgede, sizin gibi hırslı, zeki ve iradeli bir kadına gerek duyuyorum...o küçük kaltak umurumda bile değil açıkcası, hele sizin gibi bir kadının karşısında neye yarar? Hadi, Julia, çözün bağlarımı ve beş yıldır anınızın beni yalnız bırakmadığını bırakın da size kanıtlayayım... Güzelsin, ebedi bir tanrıça güzelliği var sende, Julia...Düşlerim hep pişmanlıklarımın doludur. Seni nasıl unutabilirim? "

Şimdi Floris, sıcak ve ağır bir sesle ruşça konuşuyordu. Susmak zorunda kaldı. Julia'nın dudakları dudaklarını ısıırıyordu. Usta bir dil süzülüyordu dudaklarının arasına. Kadının öpüşüne içtenlikle karşılık verdi. Julia üzerine uzanıyordu. Bir kadının altında yatmak Floris için gerçekten olağanüstü bir durumdu. Ağır ağır, ustaca istekle dolduğunu gördüğü bu erkek bedeninde gezdiriyordu parmaklarını Julia.

Floris'in gömleği bir paçavraydı. Julia iplerinin altından kopardı attı bu paçavrayı. Floris, yakıcı soluğunun göğsünde gezindiğini duyuyordu. Bağırarak istedi. Dayanılmaz bir istek duymaktaydı. Başını arkaya attı, gerildi, bu dudakların altında her şeyi unutmaya hazır. Birden Julia doğruldu. Bir kumaş hışırtısı işitti Floris. Kerevetin iki adım ötesinde o mat tenli çıplak bedeni görüyordu. İnledi. Julia:

"Kaygılanma geliyorum," dedi gülerek.

Kulübenin dibine gidiyordu. Floris'in bakışları onu izledi. Kadın, elinde bir küçük şişe ve bir kaseyle döndü ve kaseyi doldurdu. Sonra Floris'in önünde eğilip kâsedekini ona içirdi. Bacaklarını açmış, uzun saçlarıyla göğüslerini gizleyen kadına yattığı yerden bakıyordu Floris.

"Ağu mu bu? " diye sordu Floris, yarı alaylı yarı ciddi.

Julia de Mengden kurbanının üzerine eğildi. Dudakları Floris'in dudaklarına değdi.

"Seni istiyorum. Bu bir aşk iksiri."

Ona cesaret vermek istercesine, şeytan kadın kâsedeki sıvının yarısını içti. Genç adamın da ensesine destek olup içmesine yardım etti. Şekerli ve yakıcı bir şeydi bu. Birazı da Floris'in sakaldan kararan çenesine döküldü. Julia, genç adamın yüzünü sivri diliyle temizledi. Floris bu 'büyücü' numaralarına inanmıyordu ama iksiri içer içmez sanki kanı alev aldı. Derisinde bin bir iğne dikilmişti, hem zevk hem de acı veriyordu bunlar genç adama. Tüm bedeni bu korkunç kadını istemekteydi. Şakakları atıyordu. Yüreği delice çarpıyordu. Bir insan değil, aşka susamış bir hayvandı.

"Hayatımda ilk kez seçme ve karar verme gücüne sahip değilim," diye düşündü bir hayvan homurtusuyla.

Julia, zafer dolu bir kahkaha attı. Yeniden genç adamın üzerine uzandı debelenerek.

"Saraydaki o küçük kızlarla bu zevki hiç duymadığını itiraf et... Zayıf bir kadının ırzına geçmesi nefis değil mi? "

Floris, kadının istediği her şeyi itirafa hazırdı. Gözlerini kapattı. Yay gibi gerilmiş bedeni alev alev yanıyor, şeytan kadının dudakları altında inliyordu.

Julia, uzun bir deneyin getirdiği ustalıklı okşuyordu Floris'i. Usta ağzı en büyük zevk kaynaklarını bulup çıkarmaktaydı. Yanılmamıştı. Floris, pek çok kadını baştan çıkardığı halde, böylesine korkunç bir zevk duymamıştı. Birden Julia, gözleri parlayarak doğruldu. İksir onu da etkilemeye başlamıştı. Bu durum kadına yetmiyordu. Elinde yeniden hançer parladı. Floris, soğukkanlılıkla öldürüldüğünü düşünecek zamanı bulamadı. Bedenini saran ipler tekek teker koptu. Özgürdü. Bir sevinç kükremesiyle, Julia'yı devirdi.

"Alçak! Rezil!"

Julia tekme atmaya çalışıyordu. Floris, artan bir güçle kadını hasıra mıhlamıştı. Çelik gibi bir elle ağzını tıkıyor, okşamaktan büyük zevk alacağı bedenini kısıkrak bağlıyordu.

Floris'in iradesinin verdiği iksire nasıl olup da üstün geldiğini anlayamayan Julia, çaresizliğin yarattığı öfkeyle debelenmekteydi. Roller değişmişti şimdi. Floris kadının üzerine eğildi. Bir tek Julia'nın gri gözleri konuşuyordu. Bu gözler tabanca olsa, Floris oracığa düşüp kalırdı.

"Sen zehirli bir yılanısın...ama öldürecek cesaretim yok, çok güzelsin Julia."

"Aaaaaaah!"

Bu kadarı fazlaydı. Julia de Mengden, öfkenin etkisiyle bayıldı.

Floris mumu üfledi. Kulübeden dışarı süzüldü. Ortalık sakin gibiydi. Kazıkların arasına atlayarak çevreyi kolladı. Bir çocuk kadar güçsüzdü, bacakları titriyordu. Yakıcı perdeler geçiyordu gözlerinin önünden. Tüm bedeni acılıydı, doyumsuzdu. İsteğini bastırmak ve Julia'yı yatağa mıhlamak için harcadığı güç Baptistine'e sunabileceği en büyük sevgi kanıtıydı.

Yine de nefret dolu yaratığın korkunç suçlamaları beynine ateşten harflerle kazınmıştı. Gecenin yoğun havasını

içine çekerek bunları kovmaya çalıştı. Birkaç kere soluk alıp vermek ona iyi geldi. Dikkatle öteki kulübelere doğru süründü. Yağmur suyunu biriktirmek için küpler yan yana sıralanmıştı. Floris elleriyle su aldı, iksirin zararlı etkilerini dağıtmayı umarak kana kana içti. Yüzü yanıyordu. İki günlük sakalını yağmur suyuyla yıkadı ve dikkatle köy alanına doğru ilerledi.

Sarhoş savaşılar, ellerinde yayları ve kısa baltalarıyla ateşin çevresinde dönüyorlardı. Genç kızlar ve oğlanlar, çakıl taşı dolu kurutulmuş deniz kabuklarının sesine uyup başdöndürücü bir hızla dans etmekteydiler. Halka olan yaşlılar, neşeli çığlıklar atarak karınlarını doyuruyorlardı.

Floris korkuyla ürperdi. Baptistine kazığa bağlı değildi. Bir an yerlilerin onu yok ettiklerini düşünüp çıldıracak gibi oldu. Duman üzerine geliyor ve gözlerini yakıyordu, Floris daha iyi görmek için bir kulübenin çevresini dolandı. Her yana bakındı. Baptistine hiç bir yerde yoktu. Öte yandan, Büyük Güneş de eğlenceden ayrılmıştı.

"Vay canına, Koca Tokaç," diye söylendi Floris.

Korsan ve iğrenç yardımcısı Kelle Kesen, silah karşılığında genç kızı almak için Kızılderililerin reisiyle pazarlığa oturmuş olmalıydılar.

Floris çevresine bir göz gezdirdi. Alandaki kazığa bağlı olduğu sıra, ötekilerden daha geniş ve daha yüksek bir kulübe dikkatini çekmişti. Büyük Güneş'in sarayı olmalıydı bu. İçinde küçük bir ışık yanıyordu. Floris hemen o yöne süründü. Yolunun üzerinde tek nöbetçi yoktu. Padouca'ların tümü zaferlerini kutlamaktaydılar. Floris, önce arkadaşlarını kurtarıp sonra Baptistine'i aramayı düşündü, ama onu kurtarmakta geç kalacağı korkusu genç adamı hemen harekete geçirdi. Baptistine hâlâ yaşıyorsa, her halde büyük bir tehlike içindeydi. Floris, büyük kulübenin çevresini dolandı. Çıt çıkmıyordu.

Birden billur gibi bir kahkaha işitildi. Floris dondu kaldı. Julia de Mengden'in iğrenç cümleleri kafasında çiniyordu:

"Bütün gece yararlanacak ondan. Belki bir süre de Kelle Kesen'e bırakacak ya da ikisi birlikte eğlenecekler üzerinde. Ama küçük kaltak bayılacak bu işe. Tanırım onu."

Floris, titreyen elini terden ıslanan alnında gezdirdi. Baptistine bu işlere yatkın bir kız olabilir miydi? İnanamıyordu doğrusu. Kahkaha çok yakından geldi yine, kuş çıvıltısını andırıyordu. Bin kişinin sesi arasından tanırdu Floris bunu. Top güllesi gibi kulübeye dalmamak için kendini güç tuttu. Gözünü bir çatlağa uydurdu. Bu casusluktan özellikle nefret ediyordu, ama Baptistine'in neler yapabileceğini anlamak zorundaydı. Geniş odanın içini yeterince görebiliyordu şimdi. Öfkeyle yumruklarını sıktı. Büyük Güneş boş kapların başında bir hasıra bağdaş kurmuştu. Başındaki tüyleri çıkarmış ve yüzünün boyalarını silmişti. Belden yukarısı çıplak çok daha genç görünüyor ve karşısındaki Baptistine'e gizlemediği ilgiyle bakıyordu.

"Gerçekten, Büyük Güneş hiç bu kadar gülmemiştin!"

Bir teke derisinin üzerine gevşekçe uzanmıştı. Yırtık gömleğiyle pantolonunun yerini bir yerli giysisi almıştı şimdi. Yüzündeki hafif kırmızılık dışında, geçirdiği korkunç günün izlerini taşımıyordu pek. Gerçekten eğleniyor ve ayaklarının dibindeki içkilerle yiyecekleri iştahla bitiriyordu.

"Açık renk saçlı kadın bir savaşçı için avın her zaman başarılı olmadığını görebilir."

"Ah, Büyük Güneş, öyle güzel anlatıyorsunuz ki her şeyi. Fransa sarayında olsanız büyük bir başarı kazanırdınız. Sizinle çakal avına çıkmak isterdim," dedi Baptistine çın çın bir kahkahayla.

Floris'in soluğu kesilmişti. Bel kemiğinde kızgın dalgalar dolaşıyordu. En kötüsünden korkmuş, oysa genç kızı yerlilerin reisiyle eğlenirken bulmuştu. Körkütük âşık olan adamların yanılgısıyla, Baptistine'i iki adım ötesinde ve capcanlı gördüğüne sevinecek yerde, kılmediğine, işkence görmediğine ya da adını haykırarak kurban edilmediğine pişman olacaktı neredeyse. Büyük Güneş'in üzerine çullanıp

ona haddini bildirmek geliyordu içinden. Ama yerlilerin reisi hasırın üzerinden kalkmış ve Baptistine'in yanına gelmişti. Bir sarı perçemi tutuyor ve bakır rengi parmaklarının arasından geçiriyordu.

"Altın saçlı kadın Büyük Güneş'le gelirse, kırlardaki çakallar ve bizonlar önünde secdeye varırlar," dedi reis hararetle.

"Harika bir şey. Çok güzel konuşuyorsunuz, Büyük Güneş!"

Gördüğü ilgiden cesaret alan reis, genç kızın kolunu tuttu.

"Utanç içindeki Büyük Güneş, bal rengi saçlı kadının, davranışlarından ötürü kendisine sırtlan kını duymamasını diliyor. Büyük Güneş açık renk saçlı kadının ülkesinin göreneklerini ve de soluk yüzlülerin yüreğini bilir... Kendisi açık renk saçlı kadının dilini papazlardan öğrendi, ama bazı soluk yüzlülere saygı duysa bile açgözlülüklerinden çekinir...Bunun için Padouca'ların Büyük Güneş'i, Padouca ülkesine gelmemeleri ve halkını rahat bırakmaları için soluk yüzlüleri korkutma yolunu seçti. Altın saçlı kadın sesini çıkarmaz ve ininden çıkarılan dişi tilki gibi kin beslerse, Büyük Güneş hayatı boyunca pişmanlıktan kurtulamaz."

"Gerçekten size kin beslemiyorum, Büyük Güneş. Bugün öğleden sonra durum hiç hoş değildi, ama akşam, ocaktaki ateşle şimdi kendimi çok iyi hissediyorum. Çünkü Büyük Güneş'in yüreğinin saf ve doğru olduğunu görüyorum."

"Altın saçlı kadın yanılmadı. Büyük Güneş'in yüreği doğruluktan yanadır. Ama kaygı duymamaktadır, çünkü sözünü tutamayacaktır..."

"Nasıl yani, Büyük Güneş? "

"Büyük Güneş, altın saçlı kadını o leş kokulu tekeye vermeme kararını aldı.."

"Ah, Büyük Güneş, soylu ve cömertsiniz...Koca Tokaç iğrençtir, ayrıca başınıza dertten başka şey açmaz. Size bayılıyorum, Büyük Güneş!"

Baptistine, yerlinin yanaklarına şapırtılı iki öpücük

kondurdu. Adam öyle şaşırmıştı ki, kendine gelmesi epey sürdü. Bu arada da kurnaz Baptistine konuşmasını sürdürüyordu:

"Büyük Güneş'i görür görmez, kötü yürekli adamın önünde alçalmayacak kadar soylu olduğunu anladım...Oysa kara derili dostlarım ve denizlerin ötesindeki ülkeden gelen beyaz derili arkadaşlarım Padouca'ların en iyisi gibi sadık ve yüreklidirler. Büyük Güneş, yanımdaki beyaz adamı Kara Ay tanrıçasına teslim etmeyecek kadar cömerttir."

Baptistine yalvarırcasına başını kaldırmıştı. Çözülen saçları omuzlarına dökülüyordu. Bir homurtuyla, yerli onu göğsüne bastırdı. Kendi dilinde anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Ateşli elleri Baptistine'in giysisinin altına kaymıştı.

"Bal rengi saçlı kadın güzel konuşuyor, ama ilk bakışta Büyük Güneş'in bedenini ateşe verdi."

Yerli, Baptistine'i teke derisinin üzerine devirmişti. Genç kızın dudaklarını arıyordu. Baptistine, mutlu bir solukla dudaklarını ona verdi. Kolları Büyük Güneş'in boynuna dolandı.

"Büyük Güneş...gecemizin güzel geçmesi için size yalvarıyorum,beyaz adamı Kara Ay tanrıçasının pençesinden kurtarın."

"Yeşil gözlü adam, açık renk saçlı kısırağın aygırı mıydı gerçekten? "

"Hiç bile, Büyük Güneş. Sadece süt kardeşimdir, onun için severim kendisini... Ama ona acımak gerek, çünkü aklı kıttır...evet, zavallı bir hastadır. Beyaz doktorlar zavallı beynini tedavi ediyorlar...Büyük Güneş onunla ilgilenmek zorunda olduğumu anlamalı."

Baptistine'in görünüşü çok dokunaklıydı. Padouca'ların reisi aile bağlarına önem veren biriydi ki, ayağa kalktı ve Baptistine'in üzerinden kolunu uzattı.

"Büyük Güneş, âşık boğa gecesi için altın saçlı kadının yüreğini ferah tutmasını istiyor. Yeşil gözlü zavallı adamı güvenilir bir yere koymalarını sadık savaşçılarına

emredecek."

Bu sözlerle içi rahatlayan Baptistine, gerinerek kıkırdadı:

"Sizi sabırsızlıkla bekliyorum, sevgili Büyük Güneş."

Yerlilerin reisi onu büyük bir istekle süzdü ve dışarı çıkıp karanlıkta kayboldu. Tek başına kalan Baptistine de yeniden teke derisinin üzerine uzandı. Genç ve yakışıklı Kızılderili aklını başından almıştı. Uzun zamandır bir erkek eli tarafından okşanmıyordu. Vaudreuil ya da Belle-Isle karşısında duyduğu tiksintiyi duymamıştı bu gece. Nasıl davranmalıydı? Büyük Güneş dönecekti. Kendini ona verecek miydi, yoksa yan mı çizecekti? Floris, Julia denen kadınla ne yapıyordu? Baptistine, bu düşünceyle içinin kıskançlıkla dolduğunu duymaktaydı. Kadının Floris'i baştan çıkarmaya kalkışacağından emindi. Güç verilmiş bir kararın ağırlığı altında gözlerini kapadı.

"Seni âşık boğanın kollarına bırakmalıydım, alçak."

Bu sesi duyunca Baptistine korkuyla gözlerini açtı. Floris kendisini ayağa kaldırıyor.

"Ama...ben..."

"Biliyorum, sana teşekkür etmem gerekir...gel ve ses etme!"

Floris onu kolundan çekiyordu. Dikkatle çevreye bakındıktan sonra dışarı çıktılar. Floris, yerde yatan Büyük Güneş'in üzerinden atladı.

"Tanrım! Onu öldürmüşsün!"

"Her aynı şeyi söylemekten vazgeç. Sadece bayılttım."

Floris, büyük bir ustalıklarla Büyük Güneş'i karanlığa çekti, üzerini dallarla örttü ve Baptistine'i sürükledi. Alandaki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Kızılderililer yerlere uzanmış uyuyorlardı. Horultuları içkiyle iyiden iyiye kendilerinden geçtiklerini ortaya koyuyordu.

"Ay!"

Baptistine ayağını bir dala çarpmıştı. Floris onu kollarıyla sardı. İksirin etkisi daha dağılmamıştı. Baptistine'i bedenine bastırdı.

"Hiç değilse Julia amacına ulaşamamış," diye düşündü

genç kız.

Bir yaprak hıştısıyla Floris irkildi. Kenara çekildi hemen. Kayanın ardından bir gölge fırlamıştı. Floris, gırtlığına yapışmak üzere atıldı.

"Aman aman!" diye hırıldadı zavallı adam.

"Jeannot!"

'Floris? Küçük prenses de yanında mı? Çok iyi, hemen gelin."

Engabeli bir patikaya daldılar. Floris hâlâ genç kızın elini tutuyordu. Az sonra, dağın yamacına ulaştılar.

"Arkadaşlar burada," dedi Jeannot bir mağarayı işaret ederek.

Karanlıkta birtakım gölgeler gidip geliyorlardı. Atlarının toynaklarını paçavralarla sarmaktaydılar.

"Herkes tamam mı? " diye fısıldadı Floris.

Hannibal ve Reseda önlerine çıktılar.

"Evet, Floris. Yaşa Jeannot, küçük prensesi ve seni çok merak ediyorduk. artık gidebiliriz."

"Bizi beklemeden de gidebilirdiniz," dedi Floris.

Jeannot ve Hannibal genç adamın sırtına vurdular.

"Sen bizi ne sanıyordun? "

"Büyük insanlarsınız, dostlarım."

Tehlike karşısında çok adam tanımış ve görmüştü, pek azının böyle bir durumda bekleyeceğini biliyordu.

"Kadınlarla çocuklar Pradel ve Nago'yla önden gittiler. Çabuk olalım!"

Atlara biniyorlardı. Tek at kalmıştı geriye. Floris sırtına atladı ve Baptistine'i bir tüy gibi terkisine çekti. Kimseyi uyandırmamak için yavaşça uzaklaştılar. Paçavraya sarılı toynaklar gürültü çıkarmıyordu. Vadiye varıp ayın çıkmasını beklediler dört nala kalkmak için.

Baptistine, kollarını Floris'in beline dolamıştı. Olanca gücüyle ona sarılıyordu. Floris, bedenini, sırtına yaslanan diri göğüslerini duyuyor ve kendinden geçiyordu. Geri dönüp onu atın sırtına devirmek için dayanılmaz bir istek vardı içinde. Ağzı kurumuştü, alnı yanıyordu. Sabırsız elleri

dizginlere asılmaktaydı. Kısa sürede atın ağzı kan içinde kaldı, sağrısı da köpikle kaplanmıştı Yarım saat sonra kayaların dibine gizlenen gölgeleri gördüler. Herkes birbirine kavuşmanın sevinci içindeydi. Emilie'nin Pradel'in terkinde olduğunu ve genç teğmene sıkı sıkı sarıldığını gören Floris, kendine yeni bir sevgili bulan 'nişanlısının' geleceği konusunda rahatladı. Birlikte doğuya doğru yollarına devam ettiler.

"İşler yolunda giderse, gün doğarken Arkansas ırmağına varmamız gerekiyor," diye düşünüyordu Floris. Baptistine, yüzünü kürek kemiklerinin arasına gömmüştü. Gömleğinin yırtıkları arasından sıcak soluşunu duyuyordu.

"Akı kıt..işte beni Kızılderiye tanıtmak için bulduğu."

Floris, duyduğu acıyı yatıştırma çabasıındaydı ama bunu başaramıyordu.

Sabah, güneş doğarken, Floris hâlâ aynı durumdaydı. Ağır yükleri altında iyice yorulan atları dinlendirmek gerekiyordu artık. Kaçaklar yere uzandılar.

Floris, avının üzerine çullanmaya hazırlanan kır tanrısı gibi Baptistine'i kolluyordu. Altın Baldır ve Néné onu alaycı gözlerle süzdüler. Bir süre dinlendikten sonra, Baptistine, böğürtlen toplamak için kalktı. Gözleri parlayan Floris de, hemen peşinden yürüdü. Ayaklarının ucuna basarak yaklaştı. Baptistine, bir yaban çileğini koparmak için eğilmişti. Baptistine'i kalçalarından yakaladı ve kendine çekti. Sert bir tepki bekliyordu. Oysa Baptistine geri dönüp kollarını boynuna dolamıştı.

"Ah! Floris, Floris..."

Bu tatlılık, bu sevgi dolu ses...

"Yabancı kadına dokunsaydın seni hiç bağışlamazdım," dedi genç kız ve yana kayıp arkadaşlarının yanına döndü. Floris, ağır bakışlarla onu izledi.

"Küçük kaltak...her şeyi anladı ve zevkten dört köşe."

Herkes atına biniyordu ki Reseda bir çığlık attı.

"Şuraya bakın? "

Bir toz bulutunu gösteriyordu.

"Dört nala!" diye bağırdı Floris şehvet dolu düşüncelerinden sıyrılarak. Ova ulumalarla çınlıyordu. Padouca'lar peşlerine düşmüştü.

Floris, kölelerin köydeki bütün atları aldıklarını sanmıştı. Ama peşlerindeki kalabalığı görünce, Büyük Güneş'in dağınık dağ köylerinden de takviye aldığını anladı. Silah sesleri duyuluyordu. Floris arkaya baktı. Julia de Mengden, Büyük Güneş'le birlikte yerlilerin önünde at koşturuyordu.

"Ayrıalım!" diye bağırdı Floris.

Hannibal ve Reseda ne demek istediğini hemen anladılar. Yirmi kadar atlıyı batıdaki kurumuş bir dere yatağına sürüklediler. Emilie, Pradel, Nago ve öbürleri dosdoğru doğuya ilerlediler. Floris, bu taktikten ötürü kendini kutları. Kızılderililer, Hannibal ve Reseda'yı önemsemeyip Floris'le arkadaşlarının peşine takılmışlardı. Floris, niçin peşlerinden geldiklerini çok iyi biliyordu. Geri dönüp Baptistine'e kötü kötü bakarak bağırdı

"Senin Büyük Güneş geceyi tamamlamak istiyor!"

"Tıpkı Julia gibi," dedi taşı gedğine oturtan genç kız.

Julia de Mengden'in çığlıkları kulaklarına geliyordu.

"Canlı olarak yakalayın onları!" Floris, atının güçten düştüğünü hissediyordu. Deli gibi mahmuzlamaktaydı havyanı, burun delikleri köpük içinde kalmıştı zavallının. Kulaklarından kan fışkırıyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra yere yığıldı. Jeannot geri döndü.

"Kurtar onu!" diye bağırdı Floris genç kızı Jeannot'nun terkisine bindirerek. Ama geç kalmıştı. Padouca'lar yüz adım gerideydiler. İşleri bitmişti. Yaylar gerilmişti çünkü Floris, bedeniyle Baptistine'i korumaya çalışıyordu. Zavallı yumruklarından ve oklara karşı çıplak göğsünden başka silahı yoktu. Büyük Güneş kolunu kaldırdı.

"Zaferi kazandık!" diye hırıldadı Julia, dudaklarında nefret dolu bir gülümsemeyle. Sonunda kurbanlarını ele geçirmişti. Bir silah sesi duyuldu. Julia'nın atı şaha kalktı. Kadının göğsünde bir kan lekesi giderek büyümekteydi. Gri gözleri Floris'e ve Baptistine'e kinle bakıyordu.

"Aaaah! Öcümü alacağım!"

Ve hayvanın yelesine yığıldı.

Büyük Güneş'le yerliler durmuşlardı. Floris şaşkınlıkla geri döndü. Bir grup atlı yardımlarına geliyordu. Silahlarıyla yerlileri tehdit etmekteydiler. Floris, büyük bir rahatlamayla ağabeyi Adrien'i, Fedor'u, Li Kang'ı, Gregoire'ı ve Çiçero'yu tanıdı. Ayrıca Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais de yanlarındaydı. Ardından Baptistine'in eski nişanlıları, kont Jec lard ve Castillon du Rocher, Ernaudun de Gastagnac ve Yann Le Gallic'i de tanıdı. Louisiana'ya ayak basalı beri ilk kez onlara tatlılıkla gülümsedi.

İlk şaşkınlık anı geçmiş, yerliler toplanmaya başlamışlardı. Savaşçılar Julia de Mengden'in atını götürüyorlardı. Adrien'in tüfeğinin dumanı da hâlâ tütmeekteydi.

"İyi misin kardeşim? " diye seslendi Adrien.

Sakin yüzü soğukkanlılıkla yaptığı şeyle ilgili en ufak bir duygu yansıtmıyordu. Şimdiye kadar çektiydiklerinden ötürü vurmuştu Julia de Mengden'i.

"Herkes atlara!" diye bağırdı Adrien.

Büyük Güneş tek başına dört nala geliyordu. Adrien yeniden tüfeğini omuzladı.

"Hayır, Adrien, ateş etme!"

Baptistine'in çılgılığı kardeşinin elini kolunu bağlamıştı. Büyük Güneş atını yavaşlattı. Mızrağını tüylerle süslü başının üzerine kaldırdı.

"Soluk yüzlülerin korkacak şeyleri kalmadı. Altın saçlı kadına cömert çılgılından ötürü teşekkürler...dostlarıyla Padouca ülkesinden ayrılabilir."

Genç reis, ufuktaki hareketli bir çizgiyi gösteriyordu. Baptistine, ona yetişmek için bir hareket yaptı. Floris hemen saçlarına yapıştı.

"Ah, Büyük Güneş, durumun böyle olmasına çok üzüldüm. Yine de nefis akşam yemeği için ben teşekkür ederim!"

Bu sözler üzerine Büyük Güneş eğildi ve atını döndürdü.

Adamlarına doğru ilerledi ve onlarla birlikte uzaklaştı.

"Ne kibar adamdı!" dedi Baptistine Adrien'in tergisine binerken.

Néne ve Altın Baldır, Gaetan ve Populus'a kavuşmanın mutluluğu içindeydiler. Gregoire, Elisa'yı avutuyordu. Georges-Albert efendisinin omuzuna çıkmıştı. Çiçero elini Jeannot'ya uzattı. Floris de Fedor'un tergisine bindi. Dönüş yolunu tuttular. Giderken, Adrien, iki kelimeyle kendilerine nasıl yetiştiklerini anlattı.

"Doğuya doğru gideceğinden emindim. Hakkında beslenen duyguları bildiğimden handa mola verdik."

"Lardo Baba'nın hanında mı?" dedi Floris gülümseyerek.

"Evet, İtalyanı ustaca sorguya çektik...Bize geçenleri tarif etti. Hemen seni tanıdım kardeşim."

"Ama İtalyan askerlerinin peşinden doğuya doğru gittiğimi söylemiş olmalı sana."

"Gerçekten de öyle dedi, ama seni tanıdığımı unutuyorsun," dedi Adrien şapkasını çıkararak. Floris bu hareketine engel oldu.

"Ya şunları tanıyor musun? "

Arkansas ırmağına varmışlardı. Floris, Baptistine'in belini çimdikledi.

"Senin Büyük Güneş neden çömertçe davrandı, anlıyor musun? "

Yüz kadar asker vadinin yolunu kesmişti. Geri dönmek Padouca'ların kucağına yeniden düşmek olurdu.

Bir Fransız muhafız yüzbaşısı askerleriyle ilerliyordu.

"Baylar, Ekselâns Louisiana valisinin emirleriyle hepiniz tutuklusunuz. Kadınlarla zencileri Nouvelle-Orleans'da yargılanmak üzere bize bırakmanızı dileriz."

"Ya bu emri dinlemezsek? "

"O zaman sizi vurmam emredildi!"

Subay bir hareket yaptı. Askerler aynı anda silahlarını kaldırdılar. Kaçaklar kuşatılmıştı. Teslim olmaktan başka çare yoktu.

Baptistine sarı perçemlerini kaldırdı. Mavi gözleri

Floris'in gözleriyle birleşti. Genç adam, ne denli duygulandığının görölmemesi için başını çevirdi. Baptistine bunu yanlış anladı. Yüzü kül gibi oldu.

Adrien'in atından aşağı kaydđ ve sakın sakın kralın askerlerine doğru yürüdü.

Üçüncü Bölüm
BÜYÜK FELAKET

Aynı soğuk yağmur günlerden beri durmaksızın yağıyordu. Kuzeyden esen ve insanın içine işleyen sert rüzgâr da göz açtırmıyordu. Baptistine, üşüdüğünü belli eden bir hareketle şalını omuzlarına sardı. Baca iyi çekmiyordu, akşam yemeğini oluşturan bakla da tatsız ve taş gibiydi. Duman odanın içine tepmekteydi. Baptistine, camsız, parmaklıklarla kapalı pencereye yaklaştı öksürerek. Alınını buz gibi demire yasladı. Mavi gözleri ıssız kırlarda geziniyordu. Ertesi sabah yine don olacaktı. Mevsimlerin birbirini izlemesi güzel Fransa'daki gibi değildi. Her yanını bir ürperti kapladı. Titriyordu, ayaklarını yere vurdu ve ellerini çırpı, yine de hiç bir şey onu ısıtamıyordu. Dudakları soğuktan morarmıştı. Kendini umutsuzluğa kaptırmak istemiyordu, ama kış sonbaharın araya girmesini de beklemeden gelivermişti. Üç aydır da sürüyordu.. Baptistine'in tutuklu bulunduğu ve Mississippi nehriyle kollarının kıyılarındaki bir kaleden ötekine götürüldüğü üç aydır.

Arkadaşlarından ayrı, ne olduklarından habersiz, başına gelecekleri bilmeden, Adrien'le Floris'ten hiç haber alamadan tek başına yaşamaktaydı. Onlar da bir çukurda mı çürüyorlardı? Yoksa vali ikisini ıssız bir adaya ya da küreğe mi göndermişti? Acı acı içini çekti. Floris, ayrılırken, kayıtsızlığını göstermeyi başarmıştı kendisine. Vaudreuil

saļıverse de, Floris kolay elde edilen sevgililerine dönmüş olmalıydı. Adrien'e gelince, belki de kardeşinin kaderini düşünmeden anayurda doğru yol almaktaydı. Tutukluluğun sararttığı yanaklarına iki damla gözyaşı döküldü.

Anahtar kilitte dönüyordu. Baptistine, hemen gözlerini silip baktı. Zindancısı yüzbaşı Etcheparre, her yemekten önce ve sonra yaptığı gibi iki muhafızla birlikte içeri giriyordu.

"Yemeğınızı bitirdiniz mi? "

"Başlamadım bile, bu baklalar yenecek gibi değil."

"Üzgünüm hanımefendi,Toulouse kalesinde çıkan karavana bu."

"İyi bir askersiniz, bayım. Sanırım beni aç bırakarak yok etme yolunda almış olduğunuz emri uyguluyorsunuz? "

"Ödevimi yapıyor ve alaycı sözlerinizi duymazlıktan gelmeyi yeğliyorum "

Geri dönüp kapıya yürüyen yüzbaşı, eşikten geçmek üzereyken döndü:

"Eşyalarınızı hazırlar mısınız, yarın sabah şafakla buradan ayrılıyoruz."

"Yine mi? Bu kez nereye götürüyorsunuz beni? "

"Bunu size söylemem için bana bir emir verilmedi, hazır olun, o kadar!"

"Ya hazır olmazsam? "

"Üzülerek zor kullanmam gerekir, hanımefendi."

"Bunu nasıl başaracağınızı görmek ilginç olacak."

Baptistine inatla yüzünü duvara çevirdi. Kapının kapandığını duydu ve soyunmadan yatağın içine girdi. Kafası hızla çalışıyordu. Valinin tutumunu anlamamıştı. Floris'in ense köküne inen vuruşuyla ölmediğine neredeyse üzgündü. Neden yargılamak üzere kendisini Nouvelle Orleans'a getirmiyor da sömürge'deki kalelerin birinden öbürüne sürüklüyordu?

Baptistine parmaklarıyla saydı. Tutuklandıktan sonra Yüzbaşı Etcheparre askerlerine tutukluların büyük bölümünü Nouvelle Orleans'a getirmelerini emretmişti. Kendisi de on

beş kadar askeriyle Arkansas ırmağını geçiyor ve Baptistine'i Missouri üzerindeki Orleans kalesine yerleştiriyordu. Genç kız orada üç hafta kalmış, sonra yeni bir emirle Mississippi ve Missouri'nin kesiştikleri noktadaki bir kaleye kapalı olmak üzere Saint Louis'ye götürülmüştü. Kendini Demir Maske'ye benzetmeye başlıyordu yavaş yavaş. İyi davranılıyordu bu kalelerde insana, bir devletin elindeki tutuklu gibi. Saint Louis'de topu topu birkaç gün kalmış, sonunda büyük bir tekneyle Mississippi'de yol alınmış ve Etcheparre onu Kaplumbağa adasındaki Prudhomme kalesine yerleştirmişti. Birtakım çiftçiler Belle-Île düşesiyle bağlantı kurmak istemişlerdi, ama ziyaret yasaktı. Baptistine, dışarıyla ilişkisinin kesildiğini anlıyordu.

Yüzbaşından bütün elde edebildiği, yırtık pırtık olan yerli giysisinin yerini almaya yönelik bir giysi sandığıydı. Bir papaza günah çıkarma yolundaki istekleri yüzbaşıda hiç bir karşılık görmemişti. Sadece Baptistine'i sıkı gözetim altında ve yüzü peçeli olarak ayine götürmeyi kabul ediyordu. Genç kız kimseyle görüşmemiş, ama kilisedekilerin üzüntüsünü fark etmişti. İsrarla yargınlanmak istiyordu.

"O kadar acele etmeyin hanımefendi," diyordu yüzbaşı da sırtarak.

Sonunda yine yer değiştirip bir hafta Pontchartrain gölü üzerindeki Maurepas kalesinde kalmışlardı. Etcheparre, adamlarına Bâton Rouge'dan uzak durmalarını emretmişti ve hepsi Mobile ırmağının ağzındaki Conde kalesinde konaklamışlar, oradan Alabamous ırmağını geçip Baptistine'i Toulouse kalesine yerleştirmişlerdi.

"Yarın sabah yine yer değiştiriyoruz...peki ,ama bunun anlamı ne? " diye sordu Baptistine kimbilir kaçınıcı kez. kendi kendine.

Bir türlü uyuyamıyordu. Oysa ısınmıştı. Yataktan fırladı, şalını, çeketini iç etekliklerini sıyırdı. Tam yatacağı ki dışardan gelen ayak sesleri işitti. Odası kalenin ikinci katında, yarım ay biçimindeki dört kuleden birindeydi. Baptistine'in penceresi körfeze arkasını dönmüştü, Alibamous

kabilesinin topraklarına bakıyordu. Ay kocaman kara bulutların ardındaydı. Yine, Baptistine, kayın ağaçlarının altında birtakım insanlar bulunduğunu seçiyordu. Rüzgâr hafiflemiş ve hava biraz olsun ısınmıştı. Baptistine'in gözleri karanlığa alışmaktaydı. Şimdi birbirine yapışık sayısız karaltıyı seçebiliyordu. Bir şey bekler gibiydiler.

"Köyün yerlileri," diye mırıldandı. Yüz kadar erkek, kadın ve çocuk, hepsi oradaydı. Ağızlarından tek söz çıkmıyordu. Sadece ayakları yeri dövüyordu. Bu sessizlik daha da etkileyiciydi.

Birden Baptistine gözlerini kırıştırdı. Kırmızı bir ışık gökyüzünü aydınlatmaktaydı. Köydeki ağaçların ardından geliyordu. Baptistine şimdi ortalığı gündüz gibi görebiliyordu. Alevler kara bulutları yalar gibiydi. Kuşku yoktu. Natchez'lerin kulübeleri ateşe veriliyordu. Şimdi kadınlar iniyor, adamlar da yas belirtisi olarak tüylü başlıklarını çıkarıyorlardı.

"Yeter, vahşi sürüsü, dağılın..hadi bakalım...ya da üzerinize ateş açtırırım!" diye bağırdı Etcheparre.

"Pis herif," diye mırıldandı Baptistine, parmaklıklara sarılarak.

Yüzbaşı, on kadar askerle dört nala dönüyordu. Elllerinde meşaleler vardı. Etcheparre kılıbını kaldırdı.

"Toz olun...köy yok artık...sizi uyarmıştım...gidin buradan..."

"Büyük beyaz kardeş Ulusumun Beyaz Elma köyünde başındaki saçtan ve atalarımızın kemiklerinden fazla ay yaşadığını belki de bilmiyor..."

Bir yaylın ateşi yerlinin sözünü kesti. Etcheparre'in işaretiyle askerler havaya ateş etmişlerdi. Şimdi Kızılderililere nişan alıyorlardı.

"Yürüyün, tartışma istemez, ne kadar uzağa giderseniz o kadar iyi!"

Baptistine'in ağzı açık kalmış, çok öfkelenmişti. Bu hayvan köyü ateşe veriyor ve zavallı Kızılderilileri birer parya gibi kovuyordu.

"Bunu yanına bırakmayın!" diye bağırdı parmaklıklarının ardından.

Bu ses üzerine, yerliler, yüzbaşı ve askerler birlikte başlarını kaldırdılar. Baptistine de durumdan yararlanarak ateşli bir sesle haykırmaya devam etti.

"Yüzbaşı'nın yiğit Natchez'leri kovmaya hakkı yok... Haklısınız siz, bu köy size aittir...Özgürsünüz, yüreklişiniz, savunun kendinizi...Saldırın onlara! Pis herif! Yangıncı! Hayvan! Sizi ihbar edeceğim! Gördüklerimi söyleyeceğim, Etcheparre!"

Baptistine, suçlayıcı bir biçimde parmağını sallıyordu. Kızılderililer homurdanmaktaydılar. Aralarında fısıldaşmaya koyulmuşlardı. Yüzbaşı ayaklanma rüzgârının esmeye başladığını seziyordu. Askerlerine Kızılderililere nişan almalarını emretti ve attan yere inip koşarak kaleye daldı.

"Ayaklanın! Öcünüzü alın yiğit Natchez'ler! Sizi kovmalarına izin vermeyin!" diye bağırmaı sürdürüyordu Baptistine parmaklıkların ardından. Tam o sırada, Etcheparre ve üç askeri gülle gibi daldılar içeri.

"Hon! Hon!" diyebildi gözetleme yerinden savrulan, yatağının üzerine bağlanıp ağzı bir tıkaçla tıkanan Baptistine.

"Deli misiniz siz? Bu yerliler başımızın derisini yüzebilirler!" diye söylendi Baptistine'in üzerine eğilmiş olan Etcheparre.

Genç kız debeleniyordu. Güzel gözleri yalvarmaktaydı. Buna karşı direnmek için insanın bir aziz olması gerekirdi.

"Hooooon!"

Etcheparre bu iniltiyi anladı.

"Susacağınıza söz veriyor musunuz?"

Baptistine kirpiklerini kırıştırdı. Yüzbaşı tıkaçı ağzından çekti.

"Neden köyü yaktınız?" diye serzenişte bulundu genç kız.

"Emirlere boyun eğirim, hanımefendi!"

Yüzbaşı Etcheparre'in sesi boğukçaydı.

"Kızılderililerin kulübelerini yakma emrini aldınız, ama Tanrı aşkına söyleyin, niçin? "

"Bunu size söyleme yetkim yok," dedi Etcheparre pencereden dışarı bakarak.

Kızılderililer ağır ağır dağılıyorlardı. Beyaz Elma köyüne doğru, kızılık hâlâ sürüyordu. Yüzbaşı, Baptistine'in yanına döndü. Kaygıyla genç kızı süzdü. Alnında bir çizgi oluşmuştu.

"Benden nefret ettiğinizi biliyorum..yine de bilin ki yaptığım ödevimdir... Neyle suçlandığınızı hiç bir zaman öğrenmek istemedim. Sadece durumunuzdan vali karşısında ve dolayısıyla Majeste Kral Hazretleri karşısında ben sorumluyum. Uyumaya çalışın hanımefendi, üç saat sonra yola çıkıyoruz."

Baptistine gözlerini inanmazcasına açtı. Yüzbaşı, kendisinden beklenmeyecek bir yumuşaklıkla üzerine battaniyesini örttü ve arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Baptistine'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Hadi canım, Yüzbaşı Etcheparre da bir erkekti eninde sonunda. Baptistine neredeyse bundan kuşkulananmaya başlayacaktı. Ama ilk kez şaşkınlığını göstermişti adam. Genç kızın yüreği umutla doldu ve birden uyudu.

Tutuklu Baptistine'i götüren katile saatlerdir at sırtındaydı. Alibamous ırmağı geçilmişti, genç kız yüzbaşının batıya gittiğini düşünüyordu. Mississipi üzerindeki bir başka kaleye mi varacaklardı...yoksa Nouvelle Orleans'a mı?

Soğuk hafiflemişti. Yağmur dinmişti. Solgun bir güneş bulutların arasından süzülmekteydi. Kötü bir arabanın içinde devamlı sallanan Baptistine, bir şeyler görmeye çalışıyordu. Ama kuşkucu yüzbaşı kapılara tahta çaktırmıştı ve ağaçların ardındaki birkaç köyün uzağından geçiyordu.

Saat on buçuğa doğru Etcheparre mola verdi. Askerler, domuz yağında pişirilmiş bezelyelerini ısıtmak için ateş yaktılar. Hoş bir kahve, içki ve tütün kokusu Baptistine'in

burnuna geliyordu. Sömürge'deki görevliler molalarda bir pipo t  t  rme alışkanlığını edinmişlerdi. Kapalı kaldığına öfkelenen Baptistine, kapılardan birine   vilenmiş tahtaları yumrukladı.

"Açın...dışarı çıkmak ve yürümek istiyorum."

Kimse gelmediğinden, Baptistine, haykırarak, ayağını yere vurarak ve kapıları omuzlayarak dikkati çekmeye karar verdi.

"İmdaaaat! Koşun!"

Kapı hemen aralandı ve Yüzbaşı Etcheparre'in kaygılı yüzü göründü.

"Ne oluyor hanımefendi? "

Bu soruya, Baptistine, kötü bir bakışla karşılık verdi.

"Nasıl ne oluyor? Açım, susadım ve bu gezgin tabutta i im bayılıyor."

"  z  r dilerim, ama güvenliğiniz..."

Korkunç bir haykırış Etcheparre'in sözünü kesti. Döndü. Adamlardan biri tepe üstü ateşe devrilmişti. Kürek kemiklerinin arasına bir ok saplıydı.

"Aaaah!"

İki asker de aynı anda yere düşüyordu. Kızılderililerin çığlıkları kampın   vresini   nlatmaktaydı.

"Tam siper...herkes görev başına!"

Yüzbaşı Etcheparre savunmayı örgütlemek için adamlarına doğru koşuyordu. O aceleyle de kapıyı aralık bıraktı. Kedi gibi   vik, fırsattan yararlanarak arabadan dışarı süzüldü Baptistine. Otların içinde süründü ve tekerleklerin altına gizlendi. Atların bacakları arasından gördükleri iç açıcı değildi. Natchez Kızılderilileri yığınlar halinde   vrelerinde dönüyorlardı. Savaş makyajlarını yapmışlardı. Baptistine kaygıyla yumruğunu ısırđı. Cizvit papazlarının Hristiyanlık tohumunu i lerine serptikleri bu yerliler, ayaklanınca Padouca'lardan da beter bir görünüşe b  r  n  yorlardı. Yakılan köyün, Beyaz Elma'nın reisi   vre'deki bütün Natchez'leri yardıma çağırılmıştı. M  frezenin yirmi askerine karşılık iki yüz,     yüz yerli olmalıydılar.

"Şu aptal yüzbaşının bunları böyle öfkeliendirmesinin ne gereği vardı?" diye düşündü köşeye kısırlımlıışlığın öfkesiyle saldırının kaçmasına yardım edebileceği umudu arasında bocalayan Baptistine.

Şimdilik durum kötüydü. Askerler oklara yaylım ateşle karşılık veriyorlardı. Natchez'ler ölümcül yaralar alarak düşüyorlardı atlarından, ama hemen yerlerine daha çok sayıda yenileri geliyordu.

Çember tehlikeli bir biçimde daralmaktaydı. Birden Beyaz Elma köyü halkının reisi boğuk bir çığlık attı. Bu sesle, yerliler askerlerin üzerine çullandılar. Şimdi Fransızlar kendilerini süngüleriyle koruyorlardı. Can çekişenlerin çığlıkları zafer, öfke ve umutsuzluk bağırtılarına karışıyordu. Natchez'lerin baltaları kafataslarını parçalıyordu. Korkunç bir kıyımdı bu. Baptistine'in, tutsaklığının ilk gününden beri yardım gördüğü Alzaslı bir asker, boynu bir kulağından öbürüne kesilmiş olarak yeşil otlara yığıldı. Kan Baptistine'in üzerine sıçradı. Genç kız yere yapışmış, kımıldayamıyordu.

"Korkmayın hanımefendi...sizi canlı olarak teslim etmem."

Bu sesle Baptistine başını kaldırdı. Yüzbaşı Etcheparre, arabanın altındaki tutsağının yanına gelmişti. Elindeki tabancayı genç kızın şakağına dayadı.

"Elveda!"

Baptistine yana çekildi.

"Birakın beni, budala, ölmek istemiyorum!"

Adam omuzlarına yapıştı. Kaşında açılan bir yaradan kanı Baptistine'in sarı saçlarına akıyordu.

"Yapılacak şey yok, sonumuz geldi hanımefendi."

Baptistine öfkeyle kendini kurtardı.

"Size göre öyle! Aptallığınızla adamları çileden çıkarmasaydınız bu duruma gelmezdik. Yeter artık!"

İki yerli arabaya doğru sürünüyordu. Baptistine bir çığlık attı. İçlerinden biri saçlarına yapışmıştı. Etcheparre tabancasını doğrulttu. İki el silah sesi duyuldu. Yerliler,

beyinleri patlamış olarak devrildiler.

Kendinden geçen Baptistine, yerlilerin yüzüne fıskıran kanlarını siliyordu. Yüzbaşı yanına geldi.

"Hepimiz öleceğiz, hepimiz!"

Şimdilik genç kız savaşın gürültüsünden başka şey duymuyordu. Birkaç dakika daha geçti mi son asker de can verecekti. Yüzbaşının ağzından ipe sapa gelmez sözler dökülüyordu. Baptistine'i yere yatırdı.

"Bana üç ay süreyle işkence ettiniz...üç kaydır sizi düşlüyorum... bedeninizi..ama şimdi mutluyum...öleceğim, birlikte öleceğiz!"

Yüzbaşının dudakları Baptistine'in ağzını arıyordu. Genç kız kendini kurtarmak için tekme attı. Ama adamın kolları çok güçlüydü ve bırakmıyordu kendisini.

"Sersem! Kaba herif! Ölümünden başka şeyden söz etmeyi bilmiyorsunuz! Budala! Sersem! Ödle!" diye homurdandı Baptistine ve eli yüzbaşının yanağında şakladı. Dudakları bembeyaz olan Etcheparre doğruldu.

"Hanımefendi, hiç kimse bana ödle diyemedi...bilin ki sizi çılgın gibi seviyorum ve bunu da açıkça göstereceğim...Şu koruyu görüyor musunuz? Bütün Natchez'leri oraya çekeceğim...siz de bundan yararlanıp ters yöndeki şu meşe koruluğuna koşun. Hava kararana dek orada gizlenin, Tanrı sizi korusun. Elveda..."

Duygulanan Baptistine gözlerini kırıştırdı. Az kaldı yanında tutacaktı zavallı yüzbaşıyı. Ama adam arabanın altından dışarı sürünmüş, öfkeli bir kükremeyle doğruluyordu.

"Vahşiler! Köpekler! Gelin görün bakalım nasıl savaştığımı!"

İki tabancasıyla da ateş ediyordu. Yakınındaki bütün yerlileri vuruyor ve çılgın gibi koruya koşuyordu.

Beyaz Elma köyünün reisi, en büyük düşmanının kaçmakta olduğunu sanarak mızrağını kaldırdı. Yerliler de kendilerine direnen birkaç yaralıyı bırakıp yüzbaşının peşine düştüler. Etcheparre, ağaçlara dayanıp dikilmişti karşılarında.

Kendini delice savunuyordu. Baptistine, dehşetle mızrakların yüzbaşıya saplandığını görüyordu ama Etcheparre hâlâ savaşmaya devam ediyor ve ayakta duruyordu. Tam sırasıda kaçmanın. Bütün Natchez'ler köylerini yaktıran adamı öldürmek için bir araya toplanmışlardı.

Baptistine, uzun etekliğini çıkarıp kısa bir iç etekliğiyle kaldı. Atların ayakları arasından süzüldü ve tabanları yağladı. Ardından çığlıklar yükseliyordu. Dönmüyor, koşuyor, koşuyordu içindeki yaşama hırsıyla...

Ancak hava iyice karardığında kıpırdanma yürekliğini gösterebildi. Bir dalın üzerinde titriyor ve o kadar yükseğe nasıl tırmanabildiğini bilemiyordu. Korku insana en akıl almaz şeyleri yaptırmaktaydı. Uzun süre yerlilerin çığlığı ortalığı çınlatıp durmuş, sonra hafiflemiş ve kesilmişti. Yerliler, tutsaklarıyla birlikte köylerinin yolunu tutmuşlardı. Baptistine, karış karış ağaçtan aşağı kaydı. En ufak çıtırtıda yüreği delice çarpıyordu. Elleri ve bacakları yüzülmüş olarak yere indi. Solgun bir ay ışığı ormanı aydınlatıyordu. Bir su şırıltısı işitti ve o yöne doğru ilerledi. Bir baykuş ulumasıyla ödü koptu. Sinirleri çok kötüydü. Kendini yosunların üzerine attı ve hıçkırmaya başladı. Zavallı yüzbaşı gibi ölmek istedi, hayat ona iğrenç ve gereksiz görünmüştü birden. Düşünceleri bir kez daha Floris'e yönelmekteydi. Neredeyse, kendisini aç, yalnız ve çaresiz bırakmakla suçlayacaktı genç adamı. İnleyerek akarsuya doğru sürüklendi. Bol su içti yüzünü sıyrılan elleriyle bacaklarını yıkadı, açlıktan neredeyse ölecek gibi olduğunu fark etti ve sonunda yaşamak istediğine karar verdi. Bunun için de yapılacak tek şey, yakalanmadan Nouvelle-Orleans'a dönmek ve dostlarını bulmaktır.

Akarsuyu geçti, Jeannot'nun kendisine öğrettiği gibi yıldızlara bakarak ilerledi. Sabah olduğunda hâlâ güneybatı yönünde yürüyordu. Yorgundu ama yerleri kaplayan yağmur sularına karşın durmuyordu. Esnek sazlıklara ve insan ayağı

basmamış baltalıklara giriyor, yüzü, göğsü bereleniyordu. Birden durdu. Birinin yürüdüğünü işittiğinden emindi. Bir çalılığa sindi. Kuşku yoktu, biri şarkı söyleyerek yürümekteydi. Baptistine kulak kabarttı. cümle kırıntıları geldi kulağına:

Tanıştın mı

Hah hah hay

Bir güzele

Vay vay vay

Koşarım hemen yanına

Aklım uçar havaya.

Şarkı söyleyen şaşkınlık içinde durdu. Köylülere özgü yanık yüzlü ve saman sarısı saçlı, iri yarı bir gençti bu. Çalılıklar arasında saçı başı dağılmış, kir pas içindeki Baptistine'i görünce mavi gözleri yuvalarından uğramıştı.

"Bağışlayın beni bayım, acaba...şey..acaba bana..." diye söze başladı Baptistine. Arkasını getiremeden ıslak otlara yığıldı.

"Hey, ana, ne durumda? "

"Hiç yerinden kımıldamadı!"

"Uyanmadı mı? "

"Yok, tatlı tatlı soluyor."

"Zavallı!"

"Öyle...ama kötülirse başımıza iş gelebilir Valmire."

"Canım bu da Tanrı'nın bir kulu be ana..."

"Neyse, köyden haber getirdin mi? "

"Yine iki ölü varmış...buraya kadar gelmek için neler çektik...şimdi de bu felâket çıktı başımıza."

Baptistine, bir süreden beri uyanıktı. Konuşulanları pek iyi anlayamadan duyuyordu. Göz kapaklarını araladı. İri yarı, kır saçlı ve beyaz başlıklı bir kadın ateşin önünde iş görmekteydi. Baptistine'i kurtaran da kaba tahtadan masanın başına oturmuştu. Masanın üzerinde bir çorba çanağı duruyordu. Masa gibi içerdeki geri kalan eşya, hatta ocağın üzerindeki haç bile onun elinden çıkmışa benzemekteydi. Zemin düzlenmiş topraktı. Her şey büyük bir yoksulluk yansıtıyordu, ama en ufak eşya, ev sahibesinin özeni sonucu pırıl pırıl parlamaktaydı.

Baptistine, duvardaki girintiye yerleştirilen yatağında gerindi. Güzel bir lâhana çorbası kokusu burnunu tatlı tatlı okşamıştı. Kuru otlarla doldurulmuş şiltesinin üzerinde tatlı bir gülümsemeyle doğruldu.

"Günaydın!"

"Hey ana, bak bizimki kendine geldi! Nasılsın bakalım?"

"Çok kötüydü halin."

Kadın iş görmekten kızaran ellerini büyük önlüğüne silerek geldi.

"Çok iyiyim efendim...Sadece biraz açılmışım."

İri yarı genç de elinde ağzına kadar dolu bir tahta çanakla yanında bitti.

"Ah, sağolun."

Baptistine sıcak yemeğine bir göz attı. Önceki günden beri ağzına bir lokma yiyecek koymamıştı, onun için de bu çorba dünyanın en güzel yiyeceği gibi geliyordu. Bir çırpıda çanağın içindekini yaladı yuttu.

"Bir daha ister misin?" diye sordu kadın. Baptistine başını salladı.

"Çok iyisiniz efendim, ama sizi rahatsız etmek istemem."

Sarışın genç bir kahkaha attı, kır saçlı kadın da bu ara çanağı yeniden dolduruyordu.

"Sen hiç dertlenme, küçük hanım," dedi genç.

Baptistine, evin sahiplerini inceleyerek ikinci çanağı da boşalttı. Kısa süre önce buraya Kanada'nın kuzeyinden gelen yoksul insanlardı. Hikayelerini işitmişti.

"Beni kurtardığınız için önce sizlere teşekkür etmeliyim...Adım... şey...Jeanne le Normant," dedi bu iyi yürekli insanlara yalan söylediği için üzülerek.

"Merhaba Jeanne! Benim adım Valmire Demongaux, bu da anam, ikimiz de lânet olasıca İngilizlerin elinden kurtularak buraya geldik. Mısır ürününü almadan babamı kaybettik. Sen nasıl düştün buralara?"

Baptistine fazla uzatmadan söze girdi:

"Toulouse kalesindeki ağabeyimi görmeye gelmiştim... Nouvelle Orleans'a dönerken Natchez'lerin saldırısına uğradık...Sanırım bütün askerler öldürüldü... Yerlileri üzerine çeken yüzbaşı sayesinde kaçabildim...Korkunçtu... bütün gece koştum...Beni bulduğunuzda gücüm kesilmişti... gizleniyordum...Kızılderili olmanızdan çok korktum."

Valmire ve anası başlarını sallıyorlardı. Baptistine, ustaca yalanla gerçeği birbirine karıştırmıştı. Bir an bile

kuşkulanmamışlardı anlattıklarının doğru olup olmadığından.

"Zavallı küçük, ama bu yerliler niçin durup dururken kessin iyi Hristiyanları? " diye sordu kadın.

Baptistine başını salladı.

"Suç tümüyle yerlilerin değil..Toulouse kalesinin yuzbaşısı, bilmediğim bir nedenle köylerini yaktı."

Bunun üzerine Valmire'le anası anlamlı anlamlı bakıştılar.

"Buralarda da durum parlak değil."

"Siz neden korkuyorsunuz? "

"Haberiniz yok mu? "

Bu soru üzerine, Baptistine, bir şey bilmediğini belirten bir hareket yaptı.

"Toulouse kalesinde size söylemediler mi? " dedi Valmire.

"Orada bir sürü şey anlatıyorlardı."

"Zavallı kızım bir cehennemden kurtulup öbürüne daldın. Her köyde hastalık var. Hastalığın Kızılderili köylerinde başladığı söyleniyor... Pontchartrain'de on iki kişi ölmüş...oraya kimseyi sokmuyorlar, kimsenin çıkmasına da izin vermiyorlarmış. Güzel günler gelip güneş ortalığı ısıtana kadar hastalığın önü alınmazsa Büyük Felâket olur..Vay halimize."

Kadın üç kere haç çıkardı. Baptistine gözlerini iyice açmıştı.

"Peki ama nedir bu Büyük Felâket? " diye sordu.

Valmire parmağını dudaklarına götürdü.

"Aman küçük hanım, yüksek sesle konuşup felâketi üzerimize çekmemeliyiz... yoksa buralarda dolaşmaya başlar hemen...Söylentiye göre hastalık köleler ve Kızılderililer arasında başlayalı üç ay olmuş. Toulouse kalesi komutanının da yerli köyünü bu yüzden yaktığını sanıyorum."

Valmire öyle alçak sesle konuşuyordu ki, Baptistine iyice kulak kabartmak zorundaydı.

"Peki ama bu hastalık ne? "

"VOMITO NEGRO (*).Kuzenlerimden Alcibiades bizim gibi İngilizlerin elinden kurtulanlardan. Azat edilmiş bir köleden en son Büyük Felâket'in yirmi yıl öncesine rastladığını öğrenmiş...Gemilerle Afrika'dan gelmiş hastalık...Büyük bir ateşle başlıyor, derken ensede ağrılar görülüyor, sonra hasta kara kan çıkarmaya başlıyor. O zaman Azrail yakında demektir."

Odaya bir sessizlik çöktü. Sadece ateş çıtırdıyor, ocakta asılı tencerede çorba fokur fokur kayıyordu. Baptistine ayaklarını sabırsızlıkla salladı. Ev sahiplerini korkak ve kötümser buluyordu. Bu ateş ve kusma hikâyesi onu fazla kaygılandırmamıştı. Onun için en tehlikeli şey tekrar valinin adamlarının eline düşmekti.

"Bakın Valmire, bu işi büyütmemek gerek. Şimdilik ne siz hastasınız, ne ben...bazı insanlar sağlıksız olur ve ikide bir hastalanırlar. Önemli olan hastalığı saplantı haline getirmemek. Biraz rahatsızlandınız mı pamuk köklerini kaynatıp için, ertesi gün bir şeyiniz kalmaz."

Baptistine'in güvenli hali bulaşıcıydı. Ana oğul bu iyimserlikle rahatladılar ve işlerinin başına döndüler. Kadın, Baptistine için bir tekne dolusu sıcak su hazırlamıştı. Genç kız keyifle girdi suya. Bedenindeki sıyrıklar temizleniyordu. Sonra uzun, kandan birbirine yapışmış saçlarını yıkadı. Ev sahibesinin verdiği siyah bir etekle ceket giydi. Çünkü kendi giysileri parçalanmıştı ve işe yarar halde değildi.

Niyeti hemen yola koyulmaktı. Ama kendini hâlâ güçsüz hissediyordu. Ev sahipleri de birkaç gün daha kalması için üstelediler.

Valmire yumurta satmak için komşu köye gitmiş, ama girememişti. Silahlı köylülerden oluşan bir milis köye giriş çıkışı engelliyordu. Ama yeni bir vaka görülmediğinden hastalık geriler gibiydi.

"Görüyorsunuz ya...Bu insanlar boşun sinirleniyor," dedi Baptistine.

(*) Sarı humma

Hava kararıyordu. O gece Baptistine ev sahibesiyle birlikte yattı. Ertesi sabah onlarla birlikte işe de koyuldu. Küçük çiftliğin işlerinde kadına yardım ediyordu. Sonra tarlada çalışan Valmire'le konuşuyor, domuzu beslemesine yardımcı oluyor, tavuklara ve hindilere yem veriyordu. Tavşanlar için kabayonca toplamak da onun işi olmuştu. Sakindi, mutluydu ve huzur içindeydi. Valmire'le anasının Kanada'dan kaçışlarını dinliyordu; Bir adıyla Acadie, öbür adıyla Yeni Fransa, Jean Cabot ya da gerçek adıyla Giovanni Caboto ve oğlu Sebastiano tarafından 1497'de keşfedilmişti. 1604 yılında IV. Henri'nin izniyle Monts Senyörü Pierre du Guast buraya birtakım Fransızları götürüp yerleştirmiş ve sömürge böylece kurulmuştu. İlk Fransızlar toprağı işlemişler, zorlu iklim koşullarına göğüs germişler, kendilerine cennet gibi bir köşe kurmuşlardı.

"Ama sonunda lânet olasıca İngilizler gelip bizi topraklarımızdan kovdular."

Baptistine gözleri yaşararak, 1713 Utrecht barış antlaşması üzerine kralın (*) bu toprakları İngilizlere bıraktığını öğrendi.

"On sekiz bin inanmış katoliktik, çalışkan ve namuslu insanlardık. Ama protestanlara bağlanmaya karşı çıktık. Ülkemize Yeni İskoçya adını verdiler. İngiliz vali Fransızca konuşmamızı yasakladı. Ardından da bizi Massachusetts'e, Pennsylvania'ya , Georgia'ya sürmek istiyordu. Çok adam öldürdüler, aileleri dağıttılar..Biz kaçtık, anamla birlikte yürüdük, yürüdük ve buradaki Fransızlara kavuştuk. Burası iyi. Sizi bulduğumuza da çok seviniyoruz. Sizin de başınızdan büyük felâket geçmiş. Ama güzelliğiniz beni büyüledi. İsterseniz.."

Valmire ineği sağmayı bitirmişti. Baptistine'in yanına geliyordu. Genç kız yemyeşil bir meşenin altında oturuyordu. Gözlerini genç ve yakışıklı delikanlıya kaldırdı. Bu içtenlikli ve açık yürekli genç aklını çeliyordu. Kendini onun kollarına atmak için büyük bir istek duyuyordu. Valmire önünde çömeldi. Baptistine'in elini tuttu.

(*) 14. Louis

"Lafı uzatmak niyetinde değilim. Hoşuma gidiyorsunuz, güzel kızsınız, yüreklisiniz. Birlikte yuva kurabiliriz gibime geliyor. Benimle evlenmek isterseniz tamam. Paskalyada düğünü yaparız. Söz veriyorum ki, yoksul da olsak düğün derneği eksik etmeyiz."

Delikanlı tatlı tatlı gülümsüyordu. Yüzü belli belirsiz kızarmıştı. Genç kızın cevabını bekliyordu. Baptistine ağır ağır doğruldu. Çevresine bakındı, başını salladı. Bal rengi saçları omuzlarına döküldü.

"Beni bağışlayın, Valmire...Siz eşsiz bir insansınız...birine bağlı olmasaydım evet derdim, ama itiraf etmeliyim ki başka birini seviyorum. Kötü, kendini beğenmiş, sert, devamlı başka kadınlarla beni aldatan biri. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum...Ama istesem de ondan kurtulamıyorum, onu bulmam gerek. Onu ve dostlarımı. Size yalan söyledim Valmire. Ben hapisten kaçtım, gerçek adım da..."

Baptistine, ilk kez gerçeği anlatarak uzun uzun konuştu. Valmire'in hiç bir şaşkınlık belirtisi gösterdiği yoktu. Çılgın bir dünyadan geliyordu. Baptistine'in dünyası kendininkinden çok farklı da olsa, aynı zamanda da çok yakındı.

"Sizden ayrılmam gerek Valmire...Sizinkle mutluydum ama Nouvelle-Orleans'da olmalıyım. Ancak orada yakınlarımı bulabilirim."

Delikanlı ağır ağır başını salladı.

"Benim artık bacımsın, Jeanne. Mutsuz olmanı hiç istemem. Yarın gün ışıırken kalkarız. Anama mısır satmaya gittiğimi söylerim, yelkenleri fora edip gideriz. Sanırım sekiz gün sonra kente varmış oluruz."

"Ama Valmire, Mississipi uzakta...Tekneye nereden bineceğiz? "

Delikanlı şaşkın şaşkın bakıyordu. Birden anladı ve kahkahayı bastı.

"Canım bizde bir deyimdir yelkenleri fora etmek. Yani yürüyerek yolu tutarız. Anladın mı? Bir kardeş buldun şimdi, yalnız değilsin. Güzel gözlerinde üzüntü görmek

istemiyorum."

Ertesi sabah gün ışıırken, Valmire'le Baptistine ev sahibesine veda ettiler. Mert kadın, oğlunun genç kıza birlikte gitmesini kabul etmişti. Mısır yüklü bir katırla yola düzüldüler. İlk gün çok iyi geçti. Her şeye Valmire karar veriyor, yolu buluyor, katırı yürütüyor, yemekleri ve yatakları hazırlıyordu.

"Valmire, yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyor. Küçükken hep elimle yıldız toplamaya kalkardım," diye içini çekti Baptistine.

Battaniyenin altında yatıyordu. Hava iyice ısınmış, yaz burnunun ucunu göstermişti. Valmire de birkaç adım ötesindeydi. Baptistine kendi kendine itiraf etmek istemiyordu ama teni delikanlıyı istiyordu. Yılan sessizliğiyle delikanlıya sokuldu. Valmire kımıldamamıştı. Yaptığı işten utanıp hafiften hıçkırmaya koyuldu. Eli delikanlının ensesine dokundu. Valmire hemen döndü. Baptistine, konuşacağını, kendisini avutacağını düşünmüştü. Hiç de böyle olmadı. Baptistine'in bir tek erkeğin, fırtınalı bir aşk gecesi yaşadıkları Floris'in kollarında duyduğu bir ateşlilikle üzerine atılmıştı. Ona sarılıyor, okşuyordu.

"İğrenç bir insanım ben," diye düşündü Baptistine kendini delikanlının öpüşlerine bırakırken. Valmire onu soyuyor, soluyarak yoğuruyordu her yanını. Baptistine direnmesi gerektiğini düşündü. Ama bir yıl sevişmemenin verdiği açlıkla inliyordu. Kendinde değildi, delikanlıya sunuyordu bedenini. Birden inledi, daha başlangıçta vazgeçen Valmire'i tutmaya çalıştı. Delikanlı kalkmış, gökyüzünü gösteriyordu. Baptistine de, bacakları titreyerek doğruldu. Bir sürü yangın geceyi aydınlatmaktaydı. Mobile'in ötesinde, Pontchartrain yönünde üç köy yanıyordu. Valmire ağaca çıkıp çevreye göz gezdirdi, sonra kaygılı bir yüzle indi.

"Gitmeliyiz Jeanne, hoş şeyler değil bunlar."

"Yananlar Kızılderili köyleri mi? "

"Yok canım bizimkilerin köyleri."

Baptistine, delikanlıya doğru atıldı.

"Peki ama bu ne demek, Valmire?"

"Sıcakla birlikte hastalık iyice yayıldı. Elimizi çabuk tutmalı ve geceleri yol almalıyız. Yoksa bizi geçirmezler...Hazır mısın?"

Valmire katırı yüklüyordu. Dönüp Baptistine'in elini tuttu. Dokunmasıyla genç kız ürperdi. Delikanlının elini avuçlarında tuttu.

"Valmire, sana söylemem gereken..."

Sinirli, kaygılı, yoksunluktan ötürü yaptığına pişmandı. Bir yandan tümüyle kendini vermediğine seviniyor, öte yandan Valmire'in durumdan yararlanmamasına kızıyordu. Genç adam döndü, yüzündeki anlamı yanlış yorumlayıp:

"Benden korkma," dedi. "Bağışlamamı istiyorum. Şerefine el sürmeyeceğim, bu durumundan yararlanmak istemem. Oldu mu?"

"Oldu, Valmire."

Valmire'in planı iyiydi. Geceleri köylerden uzak durarak yol alıyorlardı. Mississipi'ye doğru ilerledikçe, salgın daha da yaygınlaşıyor gibiydi. Bir keresinde Almanların oturduğu bir köye girmeye kalkışmışlar, üzerlerine ateş açılmıştı.

"Kimsiniz? Yolunuza gidin!"

"Köyde hasta var mı?" diye sordu Baptistine.

"Sizi ilgilendirmez. Defolun!"

Valmire'le Baptistine hiç oyalanmadılar. Yeterince yiyecekleri vardı. Valmire tavşan avlıyor, gündüzleri ormanlarda uyuyorlardı. İlk geceden sonra kardeş gibi olmuşlardı. On gündür yoldaydılar. Genç kız yorgunluk duymaya başlamıştı. Pabuçları yırtılmıştı. Bazan Valmire katırın yükünü sırtlıyor, genç kızın katırın sırtında yol almasını sağlıyordu.

Üç gecedir Pontchartrain gölünün çevresini dolanmaktaydılar. Baptistine, bir süre tutuklu kaldığı Maurepas kalesini uzaktan gördü. Zavallı yüzbaşıyı

anımsayınca içi acımayla doldu. Yaşıyorsa, onun sayesindeydi bu.

"Gel de bak!"

Valmire katırı durdurmuş, Baptistine'e doğru geliyordu. Genç kız hayvanın sırtından yere kaydı. Valmire, söğüt ağaçlarının oluşturduğu perdeyi araladı. Bir sıcak çamur ve çürümüşlük kokusu burunlarına geldi. Baptistine bir çığlık atacaktı neredeyse. Ay ışığında, tam sazların gerisinde, Nouvelle-Orleans uzansalar yakalayacakları kadar yakınlıktaydı.

Yollar ıssızdı. Köpekler uluyordu. Baptistine, Valmire ve katır yollarda birtakım karaltılardan başkasını göremediler. Chartres sokağından yükselen acıklı bir ses kulaklarına geldi. Bembeyaz saçları kara yüzünü çevreleyen yaşlı bir zenci görünmüştü. Kaskatı kesilmiş beş altı ölünün yattığı bir arabayı çekiyordu. Ölülerin yüzleri büyük bir acıyı yansıtmaktaydı. Sessiz bir çığlıkla aralanan ağızları pıhtılaşmış kanla kaplıydı.

"Korkunç!" dedi içgüdüsel bir hareketle Valmire'e sokulan Baptistine.

Genç adam yumuşacık bir hareketle omuzlarını sardı. Gün doğuyordu. Gerçeği kabul etmek gerekmekteydi: Nouvelle-Orleans boşaltılmıştı. Birkaç zavallıdan başkası yoktu kentte. Meyhaneler kapılarını kapatmıştı. Bir tek esnaf görünmüyordu. Pencereler sımsıkı örtülüydü. Valmire ve Baptistine hastalık kapmamak için ağızlarını mendille örttüler.

"En iyisi buradan tüymek," dedi Valmire.

"Dur."

Duyduğu tiksintiye karşın, genç kız zenciye doğru yürüdü. Adam da tam bu sırada iki katlı bir eve girdi. İki ölüyü dışarı çıkardı ve arabaya yerleştirdi.

"Bakar mısınız? Kent halkının nereye gittiğini söyleyebilir misiniz bana? "

"Ölü...özü...Hepsi ölü!"

"Ne, bütün kent halkı öldü mü? "

"He ya...He ya...Ya ya ya...".

"Dur, bırak beni."

Yaşlı adam sarı saçlarına dokunmak için elini uzatıyordu. Valmire hemen adamı itti. Ürken Baptistine'in eline yapıştı.

"Yürü, Jeanne. Adam kafayı üşütmüş."

Katırı önlerine katıp koşarak uzaklaştılar.

"Gel!"

Valmire, genç kızı kapısı açık olan bir eve çekti. İçeri girip kapıyı kapattılar. Katırı da arkadaki küçük bahçeye bağladılar. Yağmacılar kendilerinden önce eve uğramış olmalıydılar, çünkü birinci kattaki sandıklarla çekmeceler kırılmıştı. Baptistine bir odaya kapanıp sırtına bir gömlek, bir eteklik ve temiz bir pamuklu giysi geçirdi. Aşağıda mutfakta, bir kuşatmaya dayanmayı sağlayacak kadar yiyecek vardı.

Baptistine açtı. Valmire tuzlanmış domuz yağı parçaları keserken o da bulduğu romu bardaklara doldurdu. Valmire, hastalığa yakalanmamak için en iyi şeyin alkol almak olduğuna inandırmıştı onu. Bir kavanoz tatlı patates reçeli şöleni tamamladı.

"Şerefe, Jeannette!"

Valmire yeniden bardağını dolduruyordu. Gözleri parlayan, yanakları kızaran genç kız masanın döndüğünü görmekteydi. İçki içme alışkanlığı yoktu, romla birleşen yorgunluk onu garip bir duruma sokmuştu. Her şeye gülüyor, saçlarını arkaya atıyor, Valmire'in anlattıklarını dinliyordu. Birden susan Valmire uzun uzun yüzüne baktı.

"Çok güzelsin, Jeanne," diye mırıldandı.

Elini tuttu ve parmaklarıyla oynadı. Genç kız ürperdi, bu genç ve yakışıklı çocukla ıssız bir adada yapayalnızdı. Valmire birden arkalıksız iskemlesini itti, Baptistine'e yaklaştı.

"Jeanne...Jeanne..."

Delikanlının sesi boğuklaşmıştı. Baptistine'e sarıldı ve onu göğsüne çekti. Genç kızın başı omuzuna düşmüştü. Kulakları uğulduyordu Baptistine'in Mutlu, gözleri kapanmış, gülümsüyordu. Valmire dudaklarına eğiliyor, sırtını okşuyordu. Birden kaygıyla yüzüne bakıyormuş gibi geldi Baptistine. Elleriyle bedenini yoklamaktaydı.

"İyi misin, Jeanne?"

Baptistine başını salladı. Kollarını kaldırdı. Yüzünün tepesinde yeşil gözler ve siyah saçlar parlıyordu.

"Ah! Floris...Floris...Döndün!" diye mırıldandı.

Birden mutfak döndü. Baptistine, Valmire'in kendisini kollarına aldığı duyd u. Birinci kata çıktılar. Bir çocuk gibi bırakmış tı genç kız kendini. Valmire giysisini çıkarıyordu. Çiçekli bir örtüyle kaplı yatağa yatırdı. Baptistine'in dişleri birbirine vurmaktaydı.

"Çok içtim...çok içtim..." diye tekrarlıyordu.

Ağzı sertleşmişti. Titriyordu. Valmire bacaklarını bir örtüyle sardı. Baptistine gözlerini kısıyordu. Sıcak güneş odaya dalga dalga dolmaya başlamış tı. Valmire perdeleri çekti. Birden Baptistine kendini daha iyi hissetti. Genç adama hafifçe güldü ve uykuya daldı.

Uzun süre uyumuş olmalıydı, çünkü uyandığında ortalık karanlıktı. Doğrulmak istedi ama belindeki bir ağrı buna engel oldu. 'Bir süre durdu, sonra yeniden hareket etti. Bıçak gibi saplanan acıyla soluk soluğa kalıp yatağa çakıldı.

Kaygılı elleri bedenini yokladı. Göğsü ve karnı ter içindeydi. Saçları alnına yapışmış tı. Midesi buruluyordu.

"Hasta değilim! Hasta değilim!" diye yineledi yüksek sesle. Titremesini bastırdı.

"Saçma...sadece yorgunum biraz...uyursam geçer."

Gözlerini kapadı. Bir mengene alnını sıkıyordu.

"Acıkmış olmalıyım," diye düşündü kaygısı artan genç kız. Susamış tı. Dudakları şişmiş tı, yanıyordu, dili müthiş acıyordu. Yine kımıldamaya çalış tı beceremedi. Evde çıt

yoktu.

"Valmire! Valmire!" diye seslendi.

Kimse karşılık vermedi. Kımıldayamadan bu yatağa çivilenip kalmış olmanın korkusuyla titredi. Sarı hummaya yakalandığından artık kuşkusu yoktu. Dilini diş etlerinde gezdirdi. Acıyordu diş etleri, ağzında bir kan tadı duyar gibi oldu. Hıçkırdı. Valmire kendisini kaderiyle baş başa mı bırakmıştı?

Zaman geçiyor, ara sıra Baptistine dalıyordu. Bir kendine geliyor, bir kendinden geçiyordu. On bir buçuğu çalan katedralin çanını duydu. Bir ölümü haber veriyormuş gibi geldi. İrkildi. Sokak kapısının açılıp kapandığından emindi. Uğuldayan kulaklarına sesler geliyordu. Gizlenmeye çalıştı. Gelenler yağmacıların hışırtısıydı. Şiş dudaklarından bir inilti çıktı. Başını güçlükle aralık kapıya çevirdi. Basamakların üzerinde bir mumun ışığı belirmişti. Üç gölge vardı sahanlıkta. Fısıldaşıyorlardı. Bunlardan birini tanıyınca Baptistine bir sevinç çığlığı attı.

"Tonton...sevgili Tonton!"

Valmire, yanında iki kadınla içeri girdi. Baptistine, onları nasıl bulduğunu genç adama soracak durumda değildi. Yüz buruşturmayı andıran bir gülümsemeyle yüzlerine baktı. Tonton'la Louis yatağa yaklaşıyorlardı. Baptistine'in kıpkırmızı yüzü ve kan çanağına dönmüş gözleri karşısında ne diyeceklerini şaşırıp durdular.

"Yaklaşmayın...has...hastalığım bulaşıcı..." diye kekeledi Baptistine.

Tonton kollarını sıvadı. Louis omuz silkti.

"Burada her şey bulaşıcı, prenses. Ama bizim gibi sürüngelelerin karaciğeri yoktur ki. Bir zamanlar cezaevinde kara vebayla kolerayı bile gördük biz, değil mi Louis?" diye sordu Tonton arkadaşını dirseğiyle dürterek. Louis bastı lahkahayı. İri göğüslü, sağlam kollu, uzun boylu bir kızdı. Tonton'a daha yakın olduğu halde Baptistine onu da severdi.

"Seni kurtaracağız, prenses...Hadi bakalım, iş başına. Sen

de bize su ısıt, koçum."

Louis, neredeyse Valmire'in boyundaydı. Onu dışarı itti ve Tontona yardım etmek için yatağın başına döndü. Hemen Baptistine'i soydular. Genç kızın ateş gibi yanan bedenini görünce bakiştılar. Teni de yüzü kadar kırmızıydı. Ucunda garip bir demir madalyon bulunan ince zincire baktılar. Tonton madene kazınmış garip işaretlere baktı.

"Muska gibi bir şeyse, zavallı buna gerek duyacak."

Şarap ruhuyla genç kızı serinlettiler. Temiz iç çamaşırı ve çarşaf bulup çıkardılar. Baptistine kendini biraz daha iyi hissetti. Terden ıslanan saçları alnına ve omuzlarına yapışuyordu. Tonton saçlarını örerken Louis de odayı düzene sokuyordu. Valmire bir ibrik dolusu sıcak suyla döndü. Tonton, içine limon ve su kattığı bir fincan hintyağı hazırladı.

"Bunu içmek gerek, prenses."

Genç kızın başını tuttular. Baptistine'in midesi kalktı. Güçlkle yutuyordu. Ama arkadaşları hintyağını son damlasına kadar ona içirdiler.

"Ne durumda? " diye sordu Valmire kaygıyla.

"Fıstık gibi koçum. Üç gün sonra tazi gibi koşacak," dedi Tonton kesin bir tavırla

"Evet.. sağolun...kendimi daha...iyi hissediyorum dostlarım...Valmire sizleri...bul...bulduğu için çok mutluyum."

Louis mumu iyice havaya kaldırdı. Baptistine'in yüzü gitgide kızarıyordu. Alnında biriken teri silmek için eğildi Tonton.

"Konuşma prenses, seni yoruyor bu. İşlerin yolunda gittiğini bil o kadar."

Baptistine gözlerini açık tutmakta zorluk çekiyordu. Şişen gözkapakları yanıyor, mum ışığı gözünü rahatsız ediyordu. Yine de üsteledi.

"Peki..ama...nasıl...oldu? "

Tonton yatağın ayak ucuna oturdu. Baptistine'in bacaklarını okşadı.

"Bak, kulaklarını iyi aç da dinle...Vali denen alçak hepimizi buradaki yeni cezaevine tıktı. Ama bizi bir türlü yargılamaya kalkışmıyorlar, daha doğrusu ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sonunda, prenses, bu hıyarlar hepimizi damgalamaya karar verdiler. Yeniden zambağı yapıştıracaklardı bir yerimize daha önce damga yememişiz gibi."

Tonton eteğini kaldırdı. Louis de aynı şeyi yaptı. Valmire Demongeaux, iki kadının çıplak baldırlarını görünce yutkundu.

"Tanrım...Zavallı dostlarım benim!" diye söylendi Baptistine. Her ikisinde de ikişer damga vardı, biri çok eski olduğundan esmerleşmişti. Öbürünün çevresinde kabuklar vardı ve hâlâ kırmızıydı.

Louis söze girdi:

"Sen kendini üzme, prenses, umurumuzda bile değil. Bu işi yaptıktan sonra valiyle salak yardımcıları umumhaneye gönderilmemize karar verdiler. Biz de Bayan Gorbal'ın evine yerleştik. Valmire bizi orada buldu. Budala değil bu çocuk...sana bakacak bir kadın arıyordu ve bizim oraya düştü."

"Ah...şey..."

Baptistine'in rengi kızıla döndü. Dudaklarında köpükler belirmişti. Tonton elini alına koydu. Ateşler içinde yanıyordu genç kız. Yine de konuşmayı sürdürdü.

"Ya ötekiler...on...onlar nerede? "

"İçin rahat etsin canım...Altın Baldır ve Néné d'Artaguette ve Protais ile işi pişirdiler...Evet, birlikte Bâton Rogue'a döndüler...Çengel, Bebe ve Domuz, Gorbal'in evinde üç kuzenle tanıştılar, Arkansas'ta birer küçük çiftlikleri olan bu üç delikanlı kendilerine karı arıyorlardı. Partal kendine bir asker buldu, Yılık Gorbal Ana'nın evinde kalmak istedi, mangır biriktirmek niyetinde. Görüyorsun ya, işler yolunda prenses. Sen iyileşmene bak. Şimdilik ortalık sessiz, vali kentin boşaltılmasını emrettiğinden kimse seni aramaz. Millet civar çiftliklerde, hastalığın görüldüğü evler de

yakılıyor...Rahat rahat uyu ve bir şey düşünme."

Tonton ve Louis ayaklarının ucunda çekiliyorlardı. Baptistine bir inilti koyverdi. Boğuluyor, kor gibi yanıyor, ama her şeyi de öğrenmek istiyordu.

"Tonton..gitme ..köleler ne oldu? "

"İyi bir haber aldım...Duyduğuma göre Hannibal, Caton ve arkadaşları kuzeye ulaşabilmişler. Jeannot, Reseda ve bizimle birlikte tutuklananlara Emilie şıllığı el koymak istemiş. Esaslı bir kavga çıkmış, ağabeyin Adrien'le Floris içerde oldukları halde onları kurtarmak için satın almayı başarmışlar..."

Baptistine doğrulmaya çalıştı.

"Yani...yani..."

"Evet, zencilerin özgürlüğe kavuşmaları için servetlerini Emilie'ye bırakmışlar. Bir tek Jeannot daha saliverilmedi. Yargıç olacak reziller kabul etmemişler bunu. Söylendiğine göre Bâton Rogue'daymış. Şu salgın hastalık rezilliği çıkmalı beri millet can derdine düştüğünden, kimse kendinden başkasıyla uğraşmıyor. Hadi, uyu sen, yarın düzeleceksin."

Söylenen sözleri anlamaz olmuştu genç kız. Boğuk bir çığlık attı. Siyah bir sıvı fışkırdı ağzından. Çarşaflara ve üstüne başına kapkara bir kan kustu. Öleceğine kesinlikle inanmış olarak kendinden geçti.

Baptistine'in durumu sonraki günler iyice kötüledi. Teni sarı yeşil bir renk almıştı. Olup bitenlerin farkında değildi. Dili ve diş etleri devamlı kanıyordu. Her yanında yer yer kırmızı lekeler oluşmuştu. Kara kan kusarken bir yandan da devamlı burnunun kanaması onu bitiriyordu. Sıcak da hastalığın şiddetini artırmaktaydı. Gecede iki kere kenti dolaşıp ölüleri toplayan arabaya bir gün Baptistine'i de vermekten korkuyordu dostları. Ama ölebileceğini kabul etmeden, bıkip usanmadan bakıyorlardı ona. Devamlı üstünü başını değiştirmek, çarşafı yıkamak zorunluydu. Neyse ki bu oldukça rahat evde barınabilmekteydiler.

Tonton, kentte kalan tek doktoru getirmişti.

"İki gün daha yaşarsa şaşarım," dedi doktor başını sallayarak.

Baptistine bir deri bir kemik kalmıştı. Yeşile dönüşen teni ve ısıklık çalan soluğu hiç de iç açıcı belirtiler değildi.

Doktor evden ayrılırken, limon suyu katılmış hintyağı vermeyi sürdürmelerini, bulabilirlerse hastaya şampanya içirmelerini öğütledi.

"Peki ama nereden bulacağız şampanyayı?" diye söylendi Tonton.

Evin altını üstüne getirdiler. Bir şişe şampanya yoktu. Ama marifetli Louis, hava kararırken Valmire'i peşine takıp evden çıktı. İki saat sonra da, torbaları şampanya şişeleriyle dolu olarak geri döndüler. "İşte size şampanyanın âlâsı, hem de valinin mahzeninden çıkma!" diye kahkahayı bastı,

Vaudreuil'ün mahzen kapısını kırıp şampanyaları yürütmekte sakınca görmeyen Louis.

Baptistine'in çeneleri kilitlenmişti. Tonton ve Louis, birkaç damla şampanya akıtmak için bıçakla kenetlenmiş dişlerini aralamak zorunda kaldılar. Genç kız önce akıtılan sıvıyı püskürttü. İki arkadaşı büyük bir sabırla ağzını açık tutup şampanyayı akıtmayı sürdürdüler. Sonunda Baptistine birazını içebildi ve yine arka üstü yatağa serildi. İki saatte bir aynı işlem tekrarlanıyordu. Sonraki üç gün boyunca Baptistine'in durumu değişmedi. Hep komadaydı ve bir tek şampanya içiyordu.

Bir sabah Valmire kalkamadı. Teni kızarmıştı, gözleri kan çanağı gibiydi ve beli korkunç ağrıyordu. Louis baş ucuna çöktü. Delikanlının hastalığı çok daha çabuk ilerliyordu. Kısa sürede kara kan kusmaya başladı. Ona da aynı tedavi uygulandı. Louis sadık bir köpek gibi hastaya bakıyor, mutlulukla Valmire'in kendi erkeği olduğunu düşünüyordu.

Bir gece Baptistine öleceğini anladı. Ay ışığı odaya süzülmekteydi. Yoldan geçen bir arabanın tekerlek seslerini işitiyordu. Araba penceresinin altında durdu.

"Ölülerinizi çıkarın! Ölülerinizi çıkarın!" diye bağıriyordu öbür dünyadan gelen boğuk bir ses.

Baptistine yatağa sarıldı ve korkulu bir çığlık attı. Titrek mum ışığında karşısındaki koltukta bir adamın oturduğunu açık seçik görmüştü.

"Ölülerinizi çıkarın! Ölülerinizi çıkarın!"

"Hayır...hayır...istemiyorum!"

Birden tıkanı. Adam onu keskin bakışlarla süzüyordu. Yeşil gözleri vardı.

"Sakin ol, küçüğüm...sakin ol!"

Serin parmaklarıyla Baptistine'in alnını okşuyordu. Genç kız kekeledi:

"Sen de öldün...se...seninle gitmek..."

Gözleri yavaşça kapandı. Adam hemen kulağını genç kızın cılız göğsüne dayadı. İçi rahatlayarak doğruldu. Baptistine düzenli soluk alıyordu.

Baptistine uyandığında bir horoz ötüyordu. Gözlerini araladı. Adam koltukta değildi. Yatağında kımıldandı ve saçlarını arkaya atmak istedi. Şaşırdı. Zayıf parmaklarının altında bir oğlan çocuğunun saçları gibi kısacık saçlar bulmuştu.

"Özür dilerim sevgilim, saçlarını kesmek gerekti!"

Bu sesle genç kız titredi. Gözlerini iyice açtı.

"FLO...RİS!"

Kaygılı ve sevecenlik dolu bakışlarla üzerine eğilmişti. Bir mutluluk dalgası kapladı genç kızın içini. Floris...Floris...bir hortlak değildi bu, ne de bir düş. Yanı başındaydı işte."

"Bir şey içer misin? "

Baptistine başını salladı. Bir şey istemiyordu. İyiydi, hiç ağrı duymuyordu. Floris, kimbilir kaçınıcı kez elini genç kızın alınına koydu. Serindi bu alın.

"Kurtuldun Baptistine," diye fısıldadı inanılmaz bir yumuşaklıkla.

"Dün gece ödümüz koptu prenses, ama şimdi her şey geçti, artık rengin sarı değil."

Bir kâse çorba getiren Tonton'du bu.

Baptistine, Floris'le arkadaşına inanmayan gözlerle bakıyordu. Onları sorguya çekemeyecek kadar yorgundu. Floris elini tuttu. Tonton da sıcak çorbayı içmeye zorluyordu. İyiydi çorba. Gözlerini kapadı ve Floris'e yapışarak uykuya daldı.

Birkaç gün süreyle Baptistine bu tatlı havada yaşayarak toparlandı. Az konuşuyor, üstünün değiştirilmesine ve Tonton tarafından karnının doyurulmasına tepki göstermiyordu. Floris çoğunluk başındaydı, sakin ve sessiz. Baptistine onun elini tutuyor, gücünün yavaş yavaş geri geldiğini duyarak uyukluyordu. Floris'in bir hastabakıcı gibi başında beklemek için nasıl insanüstü bir çaba harçadığının da farkındaydı. Baptistine sinsice yararlanıyordu bu durumdan.

Bir sabah, Tonton odayı temizlerken, Baptistine mırıldandı:

"Bir ayna isterim."

"Artık iyileştin demektir," dedi Tonton süpürgeyle kovayı bırakıp genç kıza bir ayna uzatarak.

Baptistine korkunç bir çığlık attı. Zayıf ve solgun, kaşık kadar kalan yüzünde gözleri iyice belirginleşmiş bir yabancı aynadan ürkek ürkek kendisine bakıyordu. Alnı bir parmak uzunluğundaki sarı perçemlerle çevriliydi.

"Korkunç bir görünüşüm var," dedi Baptistine.

"Yok canım, nereden çıkarıyorsun? Saçların uzayacak. Kandan birbirine yapışmıştı. Hiç istemediği halde, o eline makası alıp kesmek zorunda kaldı."

"Nerede o? "

"Yan odada uyuyor...Canı çıktı...On iki gün on iki gece baş ucundan ayrılmadı hiç."

"O kadar zaman komada mı kaldım? "

"Tabii, üstelik her kusuşunda öleceğini sanıyorduk."

Şimdi Tonton genç kıza yemek yediriyordu. Ama Baptistine kaşığı öfkeyle itti.

"Ne diyorsun, Tonton? Beni bu halimle gördü mü? Kustuğumu da mı? Niçin engel olmadın? "

"Bu kadarı fazla ama...hanımefendi tutmuş bir de nazlanıyor. Bir bebek gibi seni çırılçıplak kollarında tuttu, yıkadı, soydu ve giydirdi... Hem itiraf etmeliyim ki çok efendi çocuk. Her zaman anlaşılamıyorduk, ama bir herifin bir karıya böylesine kendini vererek baktığını görmedim. Bana sorarsan, onu elinden kaçırmamaya bak. Bir an önce ayağa kalkmak istiyorsan da çorbanı iç."

Baptistine kâseyi kenara itip içeri giren Floris'e baktı. Yeni görüyordu ne denli zayıf ve soluk yüzlü olduğunu. Zinciri gördüğünü düşünüp hafifçe kızardı.

"Bu sabah nasılsın, Baptistine? " diye sordu genç adam yatağın ayak ucuna oturarak.

"Çok daha iyiyim, Floris...yakında ayağa kalkabileceğim."

Floris'in iyice yakınına gelmesini istiyordu. Ama genç adam inatla ayak ucunda bekliyordu. O sabah hüzünlü, uzak ve kaygılı bir görünüşü vardı.

"Tonton...beni hiç de hoş olmayan bir durumda gördüğünü anlattı..."

Floris'in alaycı bakışları üzerindeydi. Bu alışılmış bakış genç kızı rahatsız etti.

"Doğrusu hayranlarından pek azı seni tanıyabilirdi o durumda. Bir an önce kendine gelmek için bitir şu yemeğini hadi."

Bu sözlerin ardından Floris yanına yaklaştı. Baş ucu masasından çorba kâsesini aldı ve Baptistine'in başını tutup kaldırdı. Floris'in parmaklarını ensesinde duyunca, genç kızın içine büyük bir mutluluk doldu. Uysallıkla söyleneni yaptı ve çorbayı son damlasına kadar içti.

Floris yine üzerine eğildiğinde, genç kız kendisini öpeceğini sandı. Ama genç adam, örnek bir hastabakıcı gibi Baptistine'in dudaklarını silmekle yetindi. Gülümseyerek yüzüne bakmayı sürdürüyordu.

"Hayır...bakma bana...görünüšüm korkunç."

Floris yatağa oturdu ve hafifçe Baptistine'e yaslanarak parmaklarını kısacık sarı saçlarında gezdirdi.

"Seni böyle seviyorum...Fransa'daki çekilmez bir küçük kızı anımsatıyorsun bana. Bir dediğini iki edemediğim felâket bir yumurcağı."

Ardından hemen geri çekildi. Onu kollarına almak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ölmesinden korkmuştu, ama şimdi capcanlı karşısındaydı Baptistine. Ayağa kalkar kalkmaz da başına bir sürü dert açabileceğini biliyordu. Bir süre dikkatle bakiştılar. Baptistine, sonunda tatlılık ve kurnazlığa baş vurma kararını verdi.

"Floris...Floris...senin gücüne üylesine gerek duyuyorum ki." Uygun düşen sözcükleri bulmuştu. Floris yeniden sokuldu. Parmaklarıyla oynadı, bir şey söylemeden uçlarından öptü.

"Neredeydin Floris? "

"Yan odada canım."

"Hayır, beni bir kaleden öbürüne götürürlerken neredeydin? "

"Neden yetişip seni kurtarmadığımı mı öğrenmek istiyorsun? " Baptistine dudak büzdü. Floris üsteledi.

"Bundan ötürü de bana kızgın mısın? "

"Sadece biraz kaygılanıp kaygılanmadığımı öğrenmek istiyordum."

Floris, suratını asarak doğruldu.

"Neler de düşünüyorsun...tabii ki kaygılıydım...ne sandın? Ancak biz de valinin emriyle tutuklanmıştık. Kinci bir adam...aslında onu anlamak gerek. Ama kaçır kaçmaz da seni aramaya koyulduk. Ağabeyimle yollarımız ayrıldı...Ne ondan haber var, ne Fedor'dan, ne de Li Kang'la Georges-Albert'den. İşte, aşağı yukarı her şeyi öğrendin."

Baptistine sararmıştı.

"Peki ama Adrien nerede olabilir? "

Floris yumuşadı.

"Kaygılanma, Baptistine. Adrien çetin cevizdir...Bu işten kurtulur... Ben Rosalie, Maurepas ve Louis kalelerini dolaşmışım ki salgın başladı, iki ay kadar önce. Bölgedeki bütün kalelere uğrayamazdım bu durumda. Burada gizlenip beklemeye karar verdim. Adrien'le öbürlerini bulacağımdan emindim...Georges-Albert'i bize gönderir nasıl olsa, diyordum. Ama salgının gücü arttı, vali de kentin boşaltılmasına karar verdi. Hastalık görülen evler yakıldı...herkes köşesine çekildi..."

Baptistine dirseğine dayanarak doğruldu.

"Biliyorum, köylerinin yakılmasına içerleyen Natchez'lerin saldırısına uğradık biz de."

Floris, Baptistine'in geçirdiği tehlikeleri düşününce ürperdi. Yeniden genç kızın yanına sokuldu ve parmaklarıyla oynadı.

"Küçüğüm, Tanrı'ya şükür buradasın. Ama nasıl kurtulabildin? "

"Bir mucize...Natchez'ler bir müfrezeyi yok ettiler, zavallı

yüzbaşı onları üzerine çekti de kaçmamı sağladı."

Floris'in asılan yüzünü görünce. Baptistine dilini ısırdı, yine gerektiğinden fazla konuşmuştu. Floris ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturup birkaç adım yürüdü.

"Pes, Baptistine. Çevrende uyandırdığın ilgi değişmiyor..."

Baptistine durumu kurtarmaya çalıştı.

"İnsaf et...yaşlı bir adam olan yüzbaşı, sanırım on iki yaşındaki küçük trampetçiyi de kurtarmaya çalışıyordu."

Floris yine kızmıştı, onu dinlemiyordu bile.

"Peki Louis'nin şu sıra büyük bir özenle baktığı genci nereden buldun? "

Bunu duyan Baptistine yumruğunu ısırdı.

"Ulu Tanrım! Valmire hasta mı? "

"Bu ne ilgi böyle? Merak etme, sağlam çocuk. Şampanyayı nasıl içtiğini görsen, senden daha çabuk iyileşeceğini anlarsın. Ama sayıklarken ağzından ilginç şeyler kaçırıyor doğrusu."

"Ya!" dedi kayıtsızlık numarası yapmaktan başka çare bulamayan Baptistine.

"İlginçten de öte şekerim. Jeane...seni seviyorum, çöz saçlarını, bu gece benim olacaksın, diyordu. Bu Jeane da kim acaba? "

Genç kız umutsuzluğa kapıldı. Aralarının hiç düzelenmeyeceğine inanıyordu artık. Başını çevirdi. Ters bir cevap bekleyen Floris, Baptistine'in solgunluğunu ve suskunluğu karşısında kaygılandı. Başını tutup çevirdi.

"Baptistine...Baptistine...nasılsın? "

İki damla gözyaşı akıyordu zayıf yanaklara. Genç kız cevap vermedi. Neye yarardı cevap vermek?

Tam o sıra Tonton içeri girdi ve bir anda işlerin karıştığını anladı.

"Bakın, bay Floris. Onu hırpalamamak gerek...Üstelik siz de yorgunsunuz. Ayağa kalkalı çok olmadı ki. Hadi bakalım, ikiniz de dinlenin artık."

Bunu duyan Baptistine birden doğruldu.

"Floris...Floris...Tonton ne diyor...sen de hasta mıydın? "

Dışarı çıkmak üzere olan genç adam başını salladı.

"Neden söylemedin bana? " diye sordu genç kız tatlılıkla.

"Seni kaygılandırmak istemiyordum. Bu hastalığa ilk yakalananlardan biriydim...ama gördüğün gibi paçayı kurtardım."

Baptistine'in yüzünde minet dolu bir gülümseme belirdi. Elleri kavuşturdu.

"Ah Floris! Daha iyice toparlanmadan bana bakmak için yırtındın. Ah benim..."

Sevgilim diyeceken tam zamanında kendini topladı.

"Benim zavallı Floris'im...kim baktı sana? "

Floris birden dışarı çıkmakta acele etmeye başlamıştı.

Kapıdan:

"Bir çiftlikteydim canım," dedi.

"Emilie'nin orada mı yoksa? "

"Nereden çıkardın bunu? "

Tedirgin olma sırası Floris'deydi.

"Ayrıca bunun bir önemi de yok," diye ekledi genç adam.

Dışarı çıktığında Baptistine öfkeyle yastığını fırlattı. Ağlayarak düştü üzerine.

"Nefret ediyorum ondan...nefret ediyorum...nefret ediyorum..."

Yüzü yaşlarla kaplanmıştı.

"Sakin ol,sil burnunu."

Tonton,bir çocuk gibi avutuyordu Baptistine'i, onu okşuyor, basit sözlerle yatıştırıyordu.

"İyileştin...gerçekten iyileştin prenses...Hiç üzülme. Herif seni deli gibi seviyor...yalnız sevgisini nasıl dile getireceğini bilemiyor, kıskanç herif."

"Yok canım, sevmek buysa çok garip."

"Hiç kuşkun olmasın. Ben bir hiçim...Paris'in bir kenar mahalle orospusuyum...ama ilk bakışta anladım birbirinize tutkun olduğunuzu...yapacak şey yok, hastalık gibidir bu.

Hadî prenses, sil gözlerini. Eski Baptistine olmak için toparlanmalısın, o zaman herifini parmağının ucunda oynatırsın."

Baptistine, burnunu çekerek bakıyordu arkadaşına.

"Söylediğine gerçekten inanıyor musun, Tonton? "

"Hiç kuşkum yok, güzelim."

"Tonton, hangi çiftlikte yattı hastalığı boyunca? "

Tonton omuz silkti.

"Marie-Blanche de Pontalba'nın orada."

"Demek metreslerinden birinin yanındaydı...bir de bana serzenişte bulunuyor," diye soludu Baptistine.

Tonton onun iç çamaşırını değiştiriyordu.

"Alışmalısın güzelim...herifler hep kötü niyetlidirler."

Tonton büyük bir filozoftu. Baptistine bu bilgece sözler üzerinde düşündü.

Sonraki günlerde Baptistine normal besinini almaya başladı. Hep acıkıyor ve geçmiş günlerin açlığını kapıyordu. Kısa adımlarla evin içinde yürümeye başlamıştı. Floris onunla ilgileniyor, merdivenden inmesine yardım ediyor, evin arkasındaki küçük bahçede yatırıyordu. Fırtınalı konuşmalarından bir daha söz etmemişlerdi. Her türlü tartışma konusundan uzak durarak bir çeşit statükoyu sürdürmekteydiler.

Baptistine'in yanakları kızarmaya başlamıştı, saçları da güneşte parlıyordu artık.

Alt kattaki odasında Valmire de toparlanmaya başlamıştı.

Bir gece hastalık belirtileri Louis'de de görüldü. Tonton hemen onun başına koştu, Valmire ve Baptistine hastayla uğraşamayacak kadar güçsüzdüler henüz.

Bazan Baptistine pencerenin önüne oturuyordu. Kent hâlâ ıssızdı. Su taşıyan bir köle geçiyordu önünden. Kudurgan köpekler uluyorlardı. Nouvell-Orleans bir hayalet kentti. Yiyecek bulmak güçtü. Floris bu işi üstlenmişti.

Bazan bir tavuk, birkaç keklik ya da çulluk almak ya da değiş tokuş etmek için saatlerce uğraştığı oluyordu.

Bir sabah erkenden sokağa çıktı. Genellikle on birde Baptistine'le birlikte yemek yemek için eve dönerdi. Genç kız irkildi. Saat bir buçuğu çalıyordu ve Floris hâlâ ortada yoktu.

Baptistine mutfaktaydı. Düzeldiğinden beri, yemekleri o hazırlıyordu. Louis yemek yiyemeyecek kadar güçsüz olduğundan, Tonton ve Valmire'in karnını doyurdu, sonra bir şeyler yedi ama kaygıdan gırtlığı düğümlenmişti. Önce kepeçlerle kazanı yıkadı, sonra bakırları parlatmaya koyuldu. Saat beş olduğunda Floris'ten ses çıkmamıştı yine. Bir kaza ya da tutuklanma olasılığını düşünmeye başlamıştı genç kız. Saat yedide Floris'in bir daha dönmek üzere gittiğine inandı. Hiç gelmeyecek ve onu tek başına bırakacaktı. Bu düşünceyle eli ayağı kesildi, kendini mutfak iskemlesine bıraktı.

Hastalığından bu yana çok değişmişti. Eskisi kadar keyifli değildi. Büyük dalgınlıklar içinde kendinden geçiyor, geleceği karanlık görüyordu.

Sokak kapısı kapandığında gece olmuştu. Baptistine, kendinde kalkacak gücü bulamadı. Floris merdivene yönelecekti ki mutfakta Baptistine'in gölgesini gördü.

"Karanlıkta ne yapıyorsun öyle?" diye sordu.

Baptistine ağır ağır doğruldu. Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

"Hiç dönmeyeceğini sanmıştım."

"Ama Baptistine, benim hakkımda nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

Şaşırmıştı Floris. Baptistine yutkunmakta güçlük çekti. Yüzünü elleri arasına gömdü. Kısacık kıvrıcık saçlarla kaplı başı ona çocuksu bir görünüş veriyordu. Duygulanın Floris yaklaştı. Kaygıyla düşünüyordu:

"Sağlığı bir daha düzelmeyecek gibi bozulmamış olsa bari...gerçeği ona şimdi mi söylemeli, yoksa birkaç gün sonra mı?"

Baptistine'i kollarının arasına aldı. Sevgiyle okşuyordu kısıcık saçlarını.

"Küçüğüm...ben buradayım, hiç bir şeyden korkma... haber vermeden seni bırakmam, yemin ediyorum...hadi, sakın ol artık."

Baptistine'in gözleri kapalıydı. Bir kedi yavrusu gibi Floris'in kollarında büzülmüştü. Yakınan incecik bir sesle sordu:

"Peki ama neredeydin? "

Başka zaman gururlu Floris bu soruya cevap bile vermezdi. Ama bu kez başka türlü davrandı. Kollarını gevşetti ve konuştu:

"Vikontes Pontalba'nın çiftliğine gittim..."

Bir an Baptistine'in tepkisini bekledi, genç kız yerinden kıpırdamamıştı, düşünüyordu:

"Tabii, onu sevdiğini söyleyecek bana..."

Floris'in sesi yeniden fısıldadı:

"Artık öğrenmen gerek, Baptistine...hastalığım sırasında orada bakıldım... tek başıma değildim...Gregoire ve Elisa benimlediler...Çiçero da...O daha iyi..."

Baptistine başını kaldırdı. Bir şey anlamıyordu. Karanlıkta Floris'in gözleri parlamaktaydı. Baptistine, alnına sıcıcık bir damla gözyaşının düştüğünü duydu. Elini kaldırdı, Floris'in gözleri nemliydi.

"Onları toprağa verdim, sevgilim...Marie-Blanche parkının dibinde... fazla üzmemelisin kendini...pişmanlık da duymamalısın...her şey benim yüzümden oldu...bir de Adrien'in yüzünden...Fransa'da kalmalarında diretmeliydik...Gregoire ve Elisa çok yaşlıydılar...yürekləri dayanamadı hastalığa...acılarını hafifletmek için elden gelen yapıldı...Biliyor musun, her gün gittim oraya... Marie-Blanche de Pontalba'nın yanında onlara iyi bakıldı...sakın ol küçüğüm..."

Baptistine ağlıyordu. İnanamıyordu bu habere bir türlü. Gregoire ve Elisa...ölmüşlerdi...kendisini yetiştiren insanlar... Bir daha hiç işitmeyecekti Elisa'nın sevgi dolu sesini.

"Uslu dur, güvercinim...dikkat et...güvercinim çok

güzel...benim küçük güvercinim."

Birden Baptistine başını kaldırdı.

"Floris! Adrien...Adrien nerede? "

"Yola çıkacak duruma geldiğinde, Baptistine...onu aramak üzere hareket edeceğiz."

O acısının arasında, Baptistine, biraz rahatladığını hissetti. Üstelik Floris, Pontalba'yla da ilgili görünmüyordu.

Zaman geçmekteydi. Uzun süre mutfakta, Mortefontaine'de geçen çocukluklarından, yaşlı hizmetkârlardan söz ederek birbirlerine sarılıp oturdular. İkinci kez yetim kaldıklarından, kendilerini birbirlerine bağlı hissediyorlardı.

Üst kattan gelen boğuk bir ses onları anılarından ayırdı. Yukarı koştular. Tonton yere yıkılmıştı. Kor gibi yanıyordu.

Baptistine onun baş ucuna yerleşti. Yanından ayrılmıyor, Tonton'un kendisine baktığı gibi bakıyordu ona. Floris yemekleri yapıyordu. İyice düzelen Valmire de düzelmekte olan Louis ile uğraşıyordu. Şampanya herkesi iyileştirmişti. Ama Tonton'un hastalığı gitgide kötülemekteydi, kısa sürede derisi yeşil-sarı bir renk aldı ve kusmaları sıklaştı. Hastalığın en tehlikeli dönemine çabuk varmıştı.

"Savaşmalısın, Tonton, savaşmalısın!" diye yalvarıyordu Baptistine, ilaçlarını içirmeye çalışarak. Ama Tonton kendini savunmuyordu. Tersine, bırakmıştı kendini.

"Hapı yuttum...sen sıkı dur...prens!" son aklı uşağında sözleri oldu.

Komaya girdi ve bir kere daha kara kan kustuktan sonra son nefesini verdi.

Deliye dönen Baptistine inanamıyordu olup bitenlere. Tonton, sevgili dostu, serüven arkadaşı...Çevresindeki her şey yıkılmaktaydı. Ölü arabasının Tonton'u almasını istemiyordu. Floris, onu kırmamak için, küçük bahçede derin bir çukur kazdı. Baptistine de arkadaşının parmakları arasına bir zeytin dalı yerleştirdi. Ölüyü özenle bir çarşafa sardı. Floris de onu portakal ağacının dibine gömdü.

Birkaç gün sonra, bütün evi tepeden tırnağa yıkadılar, yedek giysilerini de yanlarına alıp, Valmire ve Louis ile

birlikte Nouvelle-Orleans'dan ayrıldılar.

Bir tekne bulmuşlardı. Floris ve Baptistine'in Adrien'den haber almayı umdukları Bâton Rogue'a gidiyordu Mississippi nehrini izleyerek.

"Bu ne rezil hayat!" diye homurdandı Georges-Albert. Giysisi yırtılmıştı. Üç köşeli şapkasıyla yelpazelendi, sonra da yakıcı ışıklardan korunmak için şapkasını başına geçirdi. Ardından yine yola koyuldu. Nereye gidiyordu ki bu yol? Floris'in maymunu çok keyifsizdi. Bir şişe içki edinmemişti, ayrıca on beş gündür ağzına bir damla içki koymadığı gibi efendisinin, Adrien ve arkadaşlarının da izini çoktandır yitirmişti. Ayakları onu taşıyamıyordu artık. Çizmeleri yer yer yırtılmıştı. Tabii, bu saygıdeğer hayvanın yürüme alışkanlığı yoktu, hep Floris'in ya da Adrien'in terkinde giderdi.

"Ah, şu insanların nankörlüğü! Beni arıyorlar mı bari...Bırrr...Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, umarım o sarı hastalığa yakalanmam. Tüylerim döküldü mü hapı yuttum demektir. Ne biçim ülke? Rahat yüzü yok insana...fırtınalar, seller, ateşli hastalıklar, üstüne üstlük de pis hayvanlar. Ah, nasıl arıyorum sevgili Paris'imi. Bir daha kazıklamayazlar beni...Ah oraya kavuşursam hiç ayrılmayacağım!" Bu kesin sözün ardından, Georges-Albert bir tütün tarlasına gizlendi. Yaprakların altında birkaç saat uyudu, iyice dinlenmiş olarak uyandı. Ancak midesi kazınıyordu. Açlık kapıyı çalmıştı. Georges-Albert yeniden yola koyuldu. Birden havayı kokladı. Hoş bir koku gelmişti burnuna. Havaya dumanlar yükseliyordu. Georges-Albert bir kasabaya

yaklaşmaktaydı. Önünde bir sürü adam vardı, aralarında tartışan askerlerle tüccarlar. Georges-Albert konuşmalarını duyacak kadar yaklaştı.

"Nouvelle-Orleans'da salgın sürüyor mu? "

"Evet ama buna karşılık Arkansas ve Illinois'da gerilemekte."

"Ya vahşiler arasında? "

"Ah ah, bu hastalık keşke bizi topundan kurtarsa."

"Böyle konuşmak yakışık almaz...eninde sonunda onlar da Tanrı'nın kulları."

"Ellerine düşün de görürüz ne diyeceğinizi. Hayır bay Joseph, Kızılderililer başı ezilecek gerçek yırtıcı hayvanlardır...Vali köylerini ateşe vermekte bin kere haklı...Evet, kurtulduk o Kızılderililerden."

"Söylentiye göre, sağ kalanlar Florida'ya doğru kaçıyorlarmış."

"Çok güzel. Hastalığı İspanyollara geçirsinler."

"Ya bizim için emirler neler, teğmenim? "

"Yolu gözlemeniz için size iki asker veriyorum, birkaç sivil de onlarla kalsın. Sağlıklı olduğunu ve hastalığın bulunmadığı bir bölgeden geldiğini kanıtlayamayana Bâton Rogue'a sokmayın...Nouvelle-Orleans'dan kim gelirse geri çevirin...Gidip ormanda beklesinler."

"Teğmenim, valinin buraya yerleşeceği doğru mu? "

"Evet, durumun daha iyi olduğu Pontchartrain'den geliyor...Vali Hazretleri, belediye başkanının evine yerleşecekler."

"Öyleyse Nouvelle-Orleans'da durum düzelene dek, Louisiana'nın başkenti Bâton Rogue olacak."

"Bunu hak ettik. En az ölü burada görüldü."

"Neyse, emirleri biliyorsunuz, yolu iyi koruyun. Biz Mississippi'ye doğru gidiyoruz, orada da adam toplayıp devriyeler düzenleyeceğiz."

Teğmen ve askerleri uzaklaşıyorlardı. Georges-Albert de, yoldan uzak durarak onları izledi ve bir mısır tarlasına dalıp ilk evlere doğru yürüdü. Keklik yahnisinin nefis kokusu

ağzının suyunu akıtıyordu. İssiz bir avluyu geçti, ayaklarının ucuna basarak aralık bir kapıya yaklaştı. Mutfağı boş görünce içeri daldı. Büyüleyici bir kayık tabak büyük tahla masanın üzerinde kendisini bekliyordu. Georges-Albert hemen zıpladı ve parmaklarını yahniye daldırdı. Düşündüğünden de nefis bir yemekti bu. Yanındaki bir testi şarap da sanki kendisi düşünülerek konmuştu.

"Yeniden hayata kavuşuyorum," diye düşündü.

Ense köküne inen bir yumruk bu mutlu anı bozdu. Küçük yaratık sarsıldı. Saldırgana karşılık vermek üzere döndü, ama şaşkınlıktan olduğu yerde dondu kaldı. Bir çift tokat şakladı yüzünde.

"Hırsız! Sizi yemek çalarken yakaladım."

Georges-Albert kendini savunmak isterdi ama gururu buna engel oluyordu. Pembe giysili, kendisinden biraz daha kısa boylu, nefis bir dişi maymun bakışlarıyla yaylım ateşe tutuyordu Georges-Albert'i.

"İnanın ki yanılıyorsunuz, hanımefendi. Ben bir hırsız değil yolunu kaybetmiş bir yolcuyum...arkadaşlarımı aramaktayım."

Georges-Albert'in kibarlığı dişi maymunu etkilemişti. Doğrusu, efendilerinin kibar hareketleri yansıdı Georges-Albert'e.

Yan odadan sesler yükseliyordu.

"Çabuk, gelin, efendilerim sizi görmesinler."

Georges-Albert'in yeni arkadaşı onu avluya sürükledi. Birlikte yağ fıçılarının ardına gizlendiler. Orada konuştular.

Marinette genç bir dişi Afrika maymunuydu. Bir denizci tarafından getirilmiş, borçlarına karşılık Bâton Rogue'daki bir hancıya bırakılmıştı. Georges-Albert, Marinette'in alinyazısına üzüldü. Ama dişi maymun onu hemen yatıştırdı, ara sıra Afrika ormanlarını ve ailesini arıyordu ama hancı Lardo Baba ve karısı Larda Ana ona karşı çok iyi davranmaktaydılar. İyi besliyorlar, bir tek müşterileri eğlendirmesini istiyorlardı.

"Ya siz? " diye sordu Marinette.

Georges-Albert'in gizleyecek şeyi yoktu. Floris'le Adrien'e ikinci derecede roller vererek serüvenlerini anlattı, Rus Çariçesinin yakın dostu olduğunu, Fransa kralıyla arkadaşlık ettiğini, Fontenoy savaşını kazandığını ve Louisiana valisinin her isteğini yerine getirdiğini söyledi. Tabii şimdilik yeri yurdu olmayan garip bir sığıntıydı, çünkü dostlarını yitirmişti ama yakın gelecekte eski görkemli günlerine kavuşacaktı.

"Sizin için ne yapabiliriz, bir bakalım," diyen Marinette onu elinden tuttuğu gibi hanın içine sürükledi.

"Lardo Baba, bak, maymunlar ikileşti!"

"Vay benim Meryem Anam vay, Marinette nereden buldu bu yaratığı! Hadi, defol, dışarı!"

"Dur Baba, zavallı hayvan bitkin!"

"İyi ama Ana, bu şebeği yanımıza almayı düşünmüyorsun umarım."

Hakaretin altında kalmak istemeyen Georges-Albert dikildi.

"Bir gecelik, Lardo Baba."

"Tövbe, başımıza bir gırtlak daha çıktı. Peki, bir gecelik kabul."

Aradan sekiz gün geçmişti ve Georges-Albert hâlâ handaydı. Lardo Baba ve Larda Ana, iki maymunun daha çok ilgi çektiğini görmüşlerdi.

Georges-Albert yeni efendileri için canla başla çalışıyordu, özellikle delice tutulduğu Marinette için. Binbir şaklabanlık yapıyor, müşterileri kırıp geçiriyor, neşesiyle herkesi büyülüyor, ama Marinette kendisine fazla yüz vermediği için de gitgide bozuluyordu.

Dişi maymun, gün boyu onu kıskırttıktan sonra, gidip Lardo Baba'yla Larda Ana'nın dizinin dibinde yatıyordu. Georges-Albert'e de ahırdaki saman yığını düşüyordu. Domuzların homurtusu yüzünden gözünü kırpmıyor, bu arada da Marinette'i koynuna çekmek için bir yığın şey

düşünüyordu.

Durum böyleyken bir sabah askerler kasabaya doldular. Hancılar ellerini oğuşturmaktaydılar, işler açılıyordu.

Georges-Albert, havayı koklamak için kente gitti. Pazar kurulduğundan kilise alanında büyük bir kalabalık vardı. Halk keyifliydi. Salgın geçmişte kalmıştı. Bâton Rogue'daki son üç hasta da iyileşmişti. Askerler de iyi haberlerle gelmişlerdi. Vali gece belediye başkanının evine yerleşmişti. Ancak hastalık tümüyle geçtiğinde Nouvelle-Orleans'a dönecekti.

Kimsenin Georges-Albert'e aldıracağı yoktu. Halk devamlı tartışıyor, olayları yorumluyordu. İpek giysili kadınlar alçak evlerden çıkmaktaydılar. Valiyle birlikte gelen hanımefendilerdi bunlar kuşkusuz. Siyah giysili ve başlıklı köylüler, hayranlıkla onları seyrediyorlardı. Bir ürperti dolaştı alanı. Vali balkona çıkmıştı. Sevinç çığlıkları yükseldi. Şapkalar havaya uçtu.

"Bu insanlar çok sinirli," diye düşündü Georges-Albert.

Küçük bir fıçının üzerine tırmandığında, vali de eliyle yatıştırıcı bir hareket yapıyordu. Herkes sustu.

"Bâton Rogue'un yiğit halkı! Yürekliğiniz tüm sömürgecinin hayranlığını kazandı. Büyük felâkete karşı yılmadan savaştınız. En az ölüyü kentiniz verdi...Bu başarılı sonuçtan ötürü sizi kutluyoruz."

"Yaşa! Yaşa Vali Bey!"

"Sağolun dostlarım! Bağlılığınız beni çok sevindirdi... Yeni bir vali, Bay d'Abbadie Majeste Kral Hazretleri tarafından göreve atandı. Şu sıra Mississippi üzerinden uuraya gelmekte. İtiraf edeyim ki, böyle bir zamanda Louisiana'dan ayrılmak yüreğimi paralıyor. Ama görevimi son ana dek yapacağım. Bâton Rogue halkı, tekrar ediyorum, görevimi son ana dek yapacağım. Düzen korunacaktır! Birtakım yağmacılar, asker kaçakları ve isyan kışkırtıcıları yiğit askerlerimiz tarafından yakalanmıştır. Burada olağanüstü bir mahkeme tarafından yargılanacaklardır."

Vali büyük ilgi görmüştü. Halk şimdi gösteriyi izlemeye

hazırlanıyordu. Altı yargıç gece hazırlanan bir kerevete çıktılar. Muhafızlar, üzeri branda beziyle örtülü bir arabadan tutukluları çıkarıyorlardı. El ve ayak bilekleri zincirliydi. Saçları kökünden kazınmıştı. Hepsinin yüzünde aynı yılgın ve boyun eğmiş ifade vardı. Ancak bir tanesi kalabalığa meydan okurcasına bakıyordu. Bir zenciydi bu. Georges-Albert hemen Jennot'yu tanıdı. Baptistine'in sadık adamını. Dikkat etseydi, genç köylü kadınlarından birinin sarsıldığını ve yanındaki adamın koluna yapıştığını, onun da kadını yatıştırmaya çalıştığını görürdü.

Önce üniforması yırtık pırtık bir İsviçreli ortaya çıktı. Yanındakilerle birlikte şefini öldürmek, dükkânları yağmalayıp un çalmakla suçlanıyordu. Şefinin kötü bir adam olduğunu, unu da aç kaldıkları için çaldığını söylediyse de dinletemedi.

"Savunmanız yetersiz. Yağmacılık ve cinayet suçundan askeri ceza kanununun ilgili maddelerinde gösterilen cezaya çarptırıldınız. Meşeden yapılma bir tabuta konacak, iki çavuş tarafından içinde bulunduğunuz tabutta testereyle diri diri kesileceksiniz."

"İmdaat!" diye bağırان İsviçreli cezasını çekmek üzere hemen yandaki koruluğa sürüklendi. Birkaç kadın arkasından baktı, ama erkeklerin çoğu cezayı yerinde bulmuştu.

"Vahşi mi bunlar, yoksa uygar kişiler mi? "

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı.

"Bu ne cüret? Kim konuştu? " diye bağırıyordu yargıçlar.

Georges-Albert'in önündeki dört köylü şapkalarını iyice başlarına geçirmişlerdi. Onlar da herkes gibi konuşanı aramaktaydılar. Gerçeği bir tek Georges-Albert biliyordu, ama yerinden kımıldamadı.

"Yeter! Yorumunuzu kendinize saklayın! Sıra bir sonrakinde!" dedi ilk yargıç.

İki asker, ordudan kaçtıkları için tekerlek cezasına çarptırıldılar. Kilise soyan biri asılarak öldürülmeye mahkum

edildi. Sonunda sıra Jeannot'ya geldi.

"Salgından önce ayaklandın ve Belle-Isle dükünün köleleriyle birlikte kaçtın!" dedi yargıçların biri.

"Özür dilerim, sayın yargıç, ben özgür bir kişiyim."

"Sen mi? Ya derinin üzerindeki numara ne oluyor? "

"Eskiden köleydim, ama büyük bir prenses beni satın aldı ve salıverdi."

"Gülünç bir savunma biçimi! Söz konusu kadın bir sahtekârdı...Bu çocuğun yanında da gerekli belgeler yok!" dedi yargıçların biri.

"Belgeler Belle-Isle malikânesinde kaldı. Hem sonra, Bay Villeneuve ve Bay Portejoie da beni satın alıp ikinci kez salıvereceklerdi. Nouvelle-Orleans yargıcı buna izin vermedi."

"Yeter, çok konuşuyor, üstelik kötü konuşuyorsun. Kararımızı bildiriyoruz. Zenci Jeannot özgür olduğunu gösteren belgelere sahip olmadığından, kimse de kendisine ait olduğunu söyleyip ortaya çıkmadığından, büyük bir hoşgörü gösteren mahkememiz yüz seksen kuruş karşılığında kasabanın cellâdına satılmasına ve bundan böyle onun kölesi ve yardımcısı olarak çalışmasına karar verdi."

Olağanüstü mahkeme için kâr her şeyden önce gelirdi. Para eden bir zenci her zaman ilginçti ve üstelik bu adam da öldürmemişti.

Jeannot boğuk bir çığlık attı.

"Yargıçlar...Jeannot cellât değildir...Ulu Tanrım, ben böyle şey istemem. Yalvarırım bunu bana yapmayın..."

Ama kimsenin Jeannot'ya dinlediği yoktu. Halk korkuyla çekilmekteydi. Kadınlar, iri yarı ve uzun boylu bir adam aralarından geçerken haç çıkardılar. Bâton Rogue'a gelen Nouvelle-Orleans cellâdıydı bu. Ağır ağır kerevete çıktı. Jeannot'nun kaslarını yokladı ve başını sallayarak beğendiğini belirtti. Bu zenci sağlam yapılydı ve mahkûmları sımsıkı tutabilecekti.

"Sizlere teşekkür ederim, adam sağlıklı ve işimi görebilir."

Bu sözleri işiten Jeannot korkunç bir çığlık attı.

"Hayır, Jeannot asla cellât olmayacaktır. Zavallı bir zenciye yardım et, Tanrım! Ona cesaret ver."

Askerler bir şey yapamadan, Jeannot, ön sıradaki bir oduncunun baltasını kapmıştı. Yargıçların tepesine kaldırdı bu baltayı.

"Aaaah!" diye haykırdılar perukaları havada uçuşan yargıçlar.

Balta havada ıslık çaldı ve Jeannot'nun sol bileğine indi. Kesik koldan kan fışkırıyor, yargıçlarla seyircileri ıslatıyordu. Parmakları büzülmüş olan el zinciriyle tahta masanın üzerinde kalmıştı.

"Jeannot! Yapma!" diye bağırان bir kadının sesi duyuldu.

Bunu işiten zenci ürperdi ve yere yığıldı.

"Kolunu kesti!"

"Zenci kolunu kesti!"

"Tanrım, ne cesaret!"

"Cellat olmak istemiyordu!"

"Korkuyorum, kötü bir şey bu!"

Bir cerrah koşarak geldi. Cellât eğilmiş, yardımcılığını yapmak istemeyen zenciye bakıyordu. Kimse artık onu bu işe zorlayamazdı.

"Çabuk, kor haline gelmiş ateş getirin," dedi cerrah.

Kanamayı durdurmak için yarayı dağlaması gerekiyordu. Bu arada kalabalıktan bir erkek sesi yükseldi.

"Köleye özgürlük! Salıverin onu!"

Halk da bir ağızdan bağırmaya koyuldu.

"Özgürlük! Zenciye özgürlük!"

Yargıçlar kaçmaya niyetlendiler, ama kalabalık çok yoğundu. Askerleri itip kakmaktaydı. Neredeyse ayaklanma başlayacaktı. Birden belediye başkanının penceresi açıldı ve vali görüldü.

"Bu adam yaşarsa özgür olacaktır. Gösterdiği yüreklilikten ötürü de kendisine çiftlikler ustabaşısı payesini veriyoruz."

"Yaşasın Vali Bey!" sesleri yükseldi yeniden.

Bu arada az önceki adam yine bastırđı bütün çığlıkları.
"Belgeler! Belgeleri imzalayın!"

Kimin bağırdığı bir türlü anlaşılmıyor, ama kalabalık onun söylediklerini tekrarlıyordu. Yargıçlardan biri aceleyle bir kağıt doldurup imzaladı.

"İşte istediğiniz belge!"

Jeannot kendine geldiğinde bir köylü kadın eğilmiş, başını tutuyordu.

"Dişini sık oğlum," dedi doktor bir paçavrayı dişleri arasına kıştırarak.

"Aaaaaaah!"

Jeannot acıyla debelendi. Bir yanık et kokusu kapladı ortalığı.

Askerler kalabalığı dağıtıyorlardı. Önce kadınlar çekildi. Yemek pişirmek zorundaydılar. Herkes günün olaylarını yorumluyordu. Bâton Rogue kasabasında böylesine hareket görülmemişti. Cerrah çantasını toplamaktaydı. Kan durmuştu.

Birkaç oduncu derme çatma bir sedye yaptılar. Baygın Jeannot'yu yatırdılar. Bu arada ortaya çıkan iri yarı, sarışın, mavi gözlü bir genç:

"Ona evimizde bakıp iyi edeceğiz," dedi.

Askerler bu isteği kabul ettiler. Yaralı zenciyle ilgilenmiyorlardı artık.

Delikanlı, Jeannot'nun kağıtlarını göğsüne soktu. Sedyenin bir ucundan tuttu, öbür ucuna da omuzları hafif çökük, dev yapılı arkadaşı yapıştı. Karıları, başlarını atkılarıyla örtmüş onları izliyorlardı.

İki çift neredeyse ıssız olan alanı geçtiler. Geride bir tek Georges-Albert kalmıştı. O da üç köşeli şapkasını başına geçirip peşlerine takıldı.

Bu arada vali, belediye başkanının odasında ateş püskürüyordu. Süngüsü düşük altı yargıcı paylamaktaydı.

"Ben sizden örnek olacak cezalar istediim, ayaklanmaya yol açmanızı değil. Bu kadar beceriksizlik olur mu? İsyanı güç önledim...Şu sıra halkı bir barut fıçısı gibi görmeli, ona

göre davranmalıyız ..Sizleri uyarmıştım da... Demir, el kadife eldiven. Kralın emrini duyunca Louisiana halkı nasıl davranacak bakalım!"

Bu sözlerden sonra, vali perdeyi aralayıp alana bir göz attı. Dört köylü, sedyeyle birlikte Mississippi'ye doğru uzaklaşıyordu. Vali kaşlarını iyice çattı. İki adamı dikkatle süzdükten sonra kadınları izledi. Elini alnında gezdirdi.

"Bu kadın...bu adam..."

Birden valinin ağzından bir küfür çıktı.

"Vay anasını, onlar!"

Evden eve sıçrayan maymunu da görmüştü. Hayvan belli ki o dört kişiyi izliyordu. Yargıçların şaşkın bakışları arasında balkona fırladı, muhafızlara seslenecekti. Kolunu kaldırdığı sıra bir ses konuşmasına olanak vermedi.

"Bir gemi, Ekselâns! Mississippi üzerinde bir gemi var!"

Vaudreuil nehre bir göz attı. Yeşil adacıkların arasından yelkenler seçiliyordu. Marki bir an duraksadı. Dörtlü uzaklaşıyor, öcünü alma fırsatı kaçıyordu. Yeni vali karaya ayak basmak üzereydi. En iyisi rezaleti unutmak ve yaklaşan drama hazır olmaktı.

Lardo Baba jambonlarını üçüncü kez saydı. Kuşku yoktu, bir hırsız ikisini yürütmüştü. Şarap, zeytinyağ, sade yağ, su kabakları ve bezelye için de aynı şey söz konusuydu. Bir inilti koyverdi. Yedekleri bu hızla tükenirse topu attığının resmiydi.

Lardo Baba, elinde bir tüfekte kilerini korumaya karar verdi. Ama iyi niyet her şeyi çözmez ve güneşin yakıcı oluşu bazı kişileri gevşetir. Önceki gün bir fıçı taze elma şarabı getirmişti köylüler. Lardo Baba bir bardak içti, ardından da ikinciyi, üçüncüyü yuvarladı...derken bir saman yığını üzerinde horlamaya başladı.

Georges-Albert bu anı bekliyordu. Marinette'e bir işaret çaktı. İki maymun vasistastan dışarı fırladılar. Özenle bir besi horozu, taze yumurta, bir turta ve haşlanmış birkaç ıstakoz seçtiler. Hepsini bir çuvala doldurdular ve Mississippi'ye doğru yürüdüler. Sazların arasından kıyı boyu ilerlediler. Bir çeyrek kadar yürüdükten sonra da sık sazlıklar arasında gizli bir kulübeye vardılar. Georges-Albert bir ısıklık çaldı. Kapı aralandı.

"İşte Georges-Albert...Başın derde girmediyse ya? "

Kapı ardına kadar açıldı ve Floris göründü.

Georges-Albert efendisine doğru atılırken, Marinette de içeri dalmış Baptistine'i ve Jeannot'yu okşuyordu. Valmire'le Louis de arkalarından geldiler. Geceyi bir koruda

geçirmişler, sivrisineklere aldırmadan bir güzel uyumuşlardı. Keyifli yüzleri aralarının iyi olduğunu ortaya koyuyordu. Floris'le Baptistine için aynı şey söylenemezdi. Baptistine'in gözü Jeannot'dan başkasını görmüyordu. Zavallı çocuk, kolunun kesildiği günün ertesi ölüm tehlikesi atlatmıştı. Kolun kesik ucu alev alev yanıyor, Baptistine korkunç yaraya devamlı pansuman yapıyor, yaralının şakaklarına yakı koyuyordu. Çabaları başarıyla sonuçlandı. Hava çok sıcak olduğu halde kangren tehlikesi atlatıldı. Jeannot canlanmaya başladı.

Genç kızın hareketlerinde sevgi ve şefkatten başka şey bulunmadığını gören Floris, her geçen gün biraz daha kuşkucu ve kıskanç oluyordu. Acı çekmekteydi. Baptistine kıskançlığı keşfetmesine yol açmıştı.

Sekiz gündür kulübede saklanmaktaydılar, Floris'in Julia de Mengden'i izlerken keşfettiği kulübede. Georges-Albert ve Marinette dünyayla tek bağlantılarıydı.

"Bugün ne haberler var, Georges-Albert?" diye sordu Floris.

Birtakım yüz hareketleri ve çılgınlık, yeni Vali'nin gelişinden beri Bâton Rouge'un gitgide kalabalıklaştığını anlattı genç adama. Zengin toprak sahipleri, hastalıktan kurtulanlar, Fransa sarayına yakın olanlar, sömürgeye yerleştirilen Fransızlar, gizlendikleri köşelerden çıkıyor ve yeni Vali'yi pohpohlamaya koşuyorlardı. Olağanüstü açıklamalar beklenmekteydi. Şimdilik eski ve yeni Vali bir odaya kapanmış, gündelik işleri bitirip sömürge'nin geleceğini saptama hazırlığı yapıyorlardı.

"Adrien'in izini buldun mu?"

Georges-Albert başını olumsuzca salladı. Marinette'le birlikte yaptıkları sıkı soruşturma en ufak sonuç vermemişti. Genç Villeneuve-Caramay Vikontu, Fedor ve Li Kang buhar olup uçmuşlardı sanki.

Buna karşılık, Georges-Albert efendisini sazların arasına çekerek Kont Jeodard Castillon du Rocher, Ernaudan de Gastagnac ve Yan Le Gallic'in kasabaya geldiğini bildirdi.

Floris kaşlarını çattı. Baptistine'in eski nişanlıları yine peşlerindeydi.

"Veba bile beni onlardan kurtaramaz," diye söylendi.

Ama Georges-Albert'in yüzü genç adama başka haberler de olduğunu belirtti. Vikontes Marie-Blanche de Pontalba ve Carlotta, önceki gece bir gemiyle Bâton Rogue'a gelmişlerdi. Nouvelle-Orleans'da hayatın dayanılmaz olduğunu söylüyorlardı. Lardo Baba'nın hanında kalmaktaydılar.

Bu arada Markiz de Vaudreuil de küçük kölesi Bossi'yi salıp Marki de Portejoie'un izini bulmaya çalışmıştı. Güzel Arthémise, kocasına aldırmayıp yine tavla oynamak istiyordu anlaşılan.

"Vay canına," diye söylendi Floris.

Üç metresi de Bâton Rouge'daydı. Burası ona iyiden iyiye dar gelmeye başlıyordu. Yine de gülümsemekten kendini alamadı. Sırtındaki köylü giysileriyle Arthémise'in odasına girmek hoş geliyordu doğrusu.

"Ben köye gidiyorum," dedi Jeannot'nun kulübeden çıkmasına yardım eden Baptistine'e.

"Ama Floris...gitmemelisin, çok tehlikeli bu!"

Yeşil gözler ateş saçıyordu, Floris kısacık bir cevapla yetindi.

"Ömür boyu burada pinekleyecek değiliz. Ne olup bittiğini anlamak gerek. Siz yerinizden kıpırdamayın ve beni bekleyin."

"Floris..Floris...dikkat et!" diye yalvardı Baptistine.

Floris ürpererek döndü baktı. Kendisini süzen âşık bir kadının gözleriydi. Neredeyse geri dönecekti, ama gururu üstün geldi. Eliyle bir işaret yaptı ve sazların arasında kayboldu.

"Belki de sarı hummanın sonucu, şekerim," dedi Markiz de Vaudreuil.

Floris, üçüncü kez kadına ateşini kanıtlamak istiyor ama başaramıyordu. Böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı.

"As...aslında kendimi pek toplamamış olmalıyım," diye

söylendi dirseğine dayanıp doğrularak.

Dudaklarını genç markizin saçlarına değdirdi ve yataktan fırladı. Üst kattan sesler geliyordu.

"Bu da nesi? "

"Kocamla bay d'Abbadie. Hep bağışıyorlar."

Markiz ısrarla Floris'in adaleli gövdesini süzüyordu. Genç adam giyinmekteydi.

"Doğrusu bu kılık size pek yaraşmış, dostum. Kocam duysa öfkeden çılgına dönerdi. Ama artık kızması için bir neden yok. Bir aziz kadar temizsiniz. Timsah tozu yutmanız gerekiyor, başınıza gelen şeye birebir derler."

Markiz açıktan açığa alaya başlamıştı. Floris renk vermedi. Önünü ilikledi. Parmakları titriyordu. Derdinin nedenini biliyordu, timsah tozu buna bir şey yapamazdı. Onu erişemediği kadın iyileştirebilirdi ancak. Ne zaman Baptistine'e yaklaşıp elleri arasından kayıyor, kaçıyor, kayboluyordu. Bir an önce kulübeye dönmek için yanıp tutuşmaktaydı şimdi. Markizin elini öptü.

"Geldiğim gibi sessizce gitmeye çalışacağım, hanımefendi."

"Burada bulunduğunuz sürece de çok sessizdiniz."

Bu kadarı fazlaydı. Floris kadına esaslı bir sopa atmak için yanıp tutuşuyordu. Ama yukarda kapılar vurulmaya başlamıştı. Alanda koşuşanlar vardı. Floris perdeyi kaldırıp dışarı bir göz attı. Mississippi'den doğru sıcak bir rüzgâr esiyordu.

"Gelin, dinleyin haberleri..."

Bir çığırtkan halka seslenmekteydi. Köylüler koşuyorlar, beyzadeler, hanımefendiler, kiraladıkları evlerden çıkıyorlardı. Tüm kasaba belediye başkanlığı önünde toplanmaktaydı. Markiz de, sırtına bir şey geçirip Floris'in yanına gelmişti.

"Tanrım, haberi duyunca herkes çılgına dönecek!"

"Ne haberi? "

"Şimdi işiteceksiniz. Benim kulaklarım sekiz gündür bunlarla dolu... Kocamla bay d'Abbadie Kralın mektubunu

okuyup duruyorlar."

"Herkesi çılgına döndürecek ne var bu mektupta? "

"Sömürgeyi...kuzeni İspanya Kralına veriyor."

"Ne? "

Floris havaya sıçramıştı.

"Yavaş olun, masanın üzerindeki fıstıkları yere döktünüz," dedi güzel Arthémise yerde emekleyip saçılan şekerleri toplamaya başlayarak. Arkası, çiçekli kumaşı iyice germişti. Floris, kabaca bir hareketle kumaşı sıyırdı. Gücü geri gelmişti.

"Ah!" dedi Markiz sadece.

Alan haykırانların sesleriyle çın çın ötüyordu.

"Sağolun dostlarım, sağolun...Yeni valimiz Bay d'Abbadie, Majeste Kral Hazretlerinin geçen eylülde yazdıkları mektubu okuyacaklar."

Floris bir yandan keyif sürüyor, bir yandan da dışarıyı dinliyordu.

"Fontainebleau'da bir emirnameyle, 3 eylül günü, kendi irademizle Louisiana adıyla bilinen ülkenin tümünü çok sevgili kuzenimiz İspanya Kralına veriyoruz..."

"Ne? "

"Olamaz bu!"

"Ne dedi? "

"Louisiana'yı veriyormuş? "

"Ayıp Fransa'ya."

"Delirmiş bu Kral!"

"Sakin olun! Sakin olun!" diye böğürüyordu Vaudreuil.

Ama karısının onu dinlediği yoktu, Floris'in kollarında debelenip duruyordu.

"Louisiana'yla birlikte Nouvelle-Orleans'ı ve bu kentin üzerinde bulunduğu adayı da kabul ettiğini bildiren İspanya Kralının imzaladığı ikinci bir emirnameyle kendisine bırakıyoruz. Bu mektubu aldığınızda durumu halka bildirmenizi ve Louisiana'yla kentlerini, adaları ve Nouvelle-Orleans'ı İspanya Kralı tarafından atanan vali ya da askeri görevliye bırakmanızı emrediyorum..."

Floris yeterince şey duymuştu. Markiz'in ensesini ısırdı ve doğruldu. Yerde debelenen Arthémise de Vaudreuil'ü gururla seyrettikten sonra üstünü başını düzeltmeye koyuldu. Bir yandan da öfkeyle söyleniyordu:

"Nouvelle-Orleans adası! İnanılmaz bir şey. Majeste Kral koskoca bir ülkeyi oyuncak gibi başkasına veriyor...Hadi bu ülkenin durumundan hiç haberi yok, ama Versailles sarayındaki danışmanları ne yapıyorlar? Hiç Louisiana haritasına bakmadılar mı? Oysa bu harita Fransızların kanları ve mezarlarıyla çizildi..."

Floris'in gözleri ateş saçıyordu. Siyah perçemleri alnına düşmüştü. Öfkesi onu daha da güzelleştirmişti. Bu arada d'Abbadie balkondan kem küm ediyor, her şeyin eskisi gibi olacağını, yatışmaları gerektiğini, İspanyol valinin anlayışlı davranacağını söylüyordu.

Markiz de Vaudreuil de üstünü başını düzelterek doğruluyordu.

"Sizden ayrılmanın üzüntüsü dışında, şekerim, Versailles'a dönmekten büyük mutluluk duyuyorum. Sizi arayacağım... hele bu sabahı...durun, durun... Ama Louisiana'nın İspanyollara verilmesinden size ne? Kendinizi düşünün ve unutun yüce duyguları, Floris. Göreceksiniz, buralılar Fransa adına baş kaldıracaklar, bir sürü dert çıkacak. Ah dostum, erkekler hiç değişmez. Gidiyor musunuz? Haklısınız, hepsi bir yanda, çıkmanın tam sırasıdır. Sizden ayrıldığım için üzgünüm, Floris."

"Elveda Arthémise, tavladaki ustalığınızı hiç unutmaya-
cağım."

Alt katta ufak bir kapı yan sokağa açılıyordu. Floris elini tokmağa götürdüğünde birinin giysisine yapıştığını duydu.

"Beni hatırladınız mı...Markiz giderse satın alacağınıza söz vermiştiniz..."

Zavallı Bossi, gözleri yaşlı, yalvarıyordu. Genç adam bir an duraksadı.

"Yalvarırım...yabancılara satılmak istemem, korkarım."

Floris çevresine bakındı. Birden kafasında bir şimşek çaktı. Belediye başkanının odası boştu. Kağıtlar ve parşömenlerle dolu çalışma masasının üzerinde mühürler de duruyordu.

"Vaftiz adını...yaşını...doğduğun yeri söyle."

Bossi'nin şaşkınlıkla açılan gözleri önünde, tüy kalemi mürekkebe daldırdı. Nefis bir yazıyla, on sekiz yaşında, Congo ve Mariton adlı ölmüş bulunan iki kölenin kızı zenci Bossi'yi özgürlüğüne kavuşturan belgeyi yazdı. Önündeki kağıtlara bakarak belediye başkanının imzasını da taklit etti. Balmumunu ısıttı ve Bâton Rogue damgasını bastı.

"Al bunu güzelim. Eski vali gidene kadar gizlen. Sonra isteyene bu belgeyi gösterirsin. Özgürsün artık."

Floris dışarı çıkarken Bossi gene yalvardı:

"Ne olur beni de götürün, gidecek yerim yok."

"Peki, gel bakalım," dedi çaresiz kalan ve genç kızı orada bırakmaya gönlü elvermeyen Floris.

Başına bir atkı saran Bossi, Floris'in peşinden yürüdü. Dosdoğru Mississippi'nin yolunu tutabilirlerdi, ama genç adam son haberleri almak istiyordu. Kalabalığın arasında kendilerine yol açarak ilerlediler.

"Tanrım, İspanyollar ha! Kulaklarıma inanamıyorum!" dedi bir kadın.

Floris ürperdi. Marie-Blanche de Pontalba'ydı bu. Bir an tanınmaktan korktu, ama genç kadın Ernaudan de Gastagnac'ın koluna asılmıştı.

"Ah dostum, Louisiana için ne kötü bir son!"

"Ama bizim için ne güzel bir başlangıç, Marie-Blanche."

Görünüşleri hiç bir kuşkuyla yer bırakmıyordu. Floris, arkada bırakılanların Bâton Rogue'da kendilerini avuttuklarını anladı. Hem rahatlamış, hem de biraz canı sıkılmış olarak yoluna devam etti.

"Buna göz yumamayız!"

"O rezil İspanyolları toplarımızla karşılamalıyız!"

"Biz Fransızlar, kendimizi savunmalıyız!" diye bağıırıyordu bir kadın.

Floris kalabalığın yanından geçiyordu. Yine irkildi ve şapkasını iyice başına geçirdi. Kont Jeodard Castillon du Rocher, koluyla Carlotta'nın omuzlarını sarmıştı.

"Aman şekerim, ister İspanyol olmuş, ister Çinli...Burasi hep sizi tanıdığım ve sevdiğim Louisiana olarak kalacak. Birlikte buraya yerleşeceğiz nasılsa."

Carlotta minnet dolu gözlerle süzüyordu Jeodard'ı. Parmağında altın bir halka parlamaktaydı. Demek o nefret ettiği Jeodard güzel Carlotta'yla evlenmişti. Hem neden olmasın? Louisiana buydu! Yeni Dünya buydu! Savaşılıyor, sevişiliyor, evleniliyor, sonra ölüyor, geçmiş unutuluyor, geleceğe doğru dört nala yol alarak günü birlik yaşanıyor.

Biraz ötede, Joliette de la Buissoniere Yann Le Gallic'in elini tutmuştu. Floris, onun yerinde Adrien'in olmasını isterdi. Kalabalığa nutuk çeken bir grup gördü. Aralarında dostları Gaetan d'Artaguet ve Populus de Protais de vardı. Kendini göstermeyi düşündü. İki genç ateş püskürüyorlardı.

"Bizi aldatıyorlar, silahlara sarılalım! Koyun gibi kendimizi düşmana mı teslim edeceğiz? " diye haykırıyordu d'Artaguet.

Populus ondan sözü devralıyordu.

"Bize yalan söylüyorlar! Kuzeyde Nouvelle-Orleans'ı kaybediyoruz.İngilizler, çakallar gibi Duquesne kalesine saldırıyorlar, herkes Louisiana'yı almak istiyor. Bu ülkeyi bizden koparmalarına göz yumacak mıyız? Versailles'a bir elçi gönderelim, Kralı kararından döndürelim."

"Evet, haklı!"

"Bir temsilci seçelim!"

Floris de heyecanlanmıştı. Halkın üzüntüsü içtendi. Kadınlar ve adamlar Kralın kendilerini nasıl gözden çıkarabildiğini hiç anlayamayacaklardı.

"Kocalarımız nasıl konuşuyor? "

Altın Baldır ve Néné yanlarındakilerle konuşmaktaydılar. Onlar da yepyeni nikah yüzüklerini göstermekteydiler.

Floris bıyık altından güldü. İki kadının geleceği

konusunda rahatlamıştı. Gaetan ve Populus iyi seçim yapmışlardı. Karıları, kocalarıyla çocuklarının üzerine titreyen iyi birer ana olacaktı.

Yeterince şey işitmişti. Bossi'ye işaret etti, birlikte nehre doğru yürüdüler. Floris'in kafası iyice karıştı. Louisiana'da isyan çıkarsa katılmak istiyordu. Ama öte yandan bunun baştan yitirilmiş bir dava, çağdışı bir sorun olduğunu da anlıyordu.

"Bay Floris, buraya gelecek İspanyollar kötü mü? "

"Bilmem Bossi. Önüne geçilmez bir mekanizma harekete getirildi...Bu ülke öyle güzel ki."

"Evet bay Floris, Bossi özgürlüğüne kavuştuğu için daha da güzel."

"Özgürsün...anladın...özgürsün. Bu tarlalar özgür...gökyüzü özgür...beni iyi dinle, bu ülke de özgür olacak. Hadi, gel."

Hızlı adımlarla yeniden yola koyuldu. Bossi onu izlemekte güçlük çekiyordu. Kulübe göründü. Ama hiç bir hareket yoktu ortalıkta. Floris, kimseyi ürkütmemek için hafifçe seslendi:

"Baptistine, benim, Baptistine..."

Kimse karşılık vermedi.

Floris, kötü bir önseziyle kapıyı açtı. Kulübe boştu.

Floris, Bossi'yi itip deli gibi nehre koştı. İpe dizilmiş birkaç balıkla yamacı tırmanan Valmire ve Louis ile karşılaştı.

"Baptistine nerede? "

"Kulübede yok mu? " diye sordu Valmire.

"Garip, biz balığa çıkarken oradaydılar, değil mi Valmire? "

Floris, kadının sevgi dolu bakışını görmemişti. Sinirli sinirli konuşuyordu onlarla birlikte yürürken.

"Hayır, kulübe bomboş ve..."

Bir çığlık sözünü kesti. Bossi, çiçeğe durmuş bir ağacın altında uyuyan Jeannot'yu görmüştü. Georges-Albert ve Marinette de, sinekleri kovmak için sarılı kolunu yelpazeliyorlardı. Bu işe en iyi hastabakıcıların ciddiyetiyle sarıldıkları belliydi.

Bossi'nin çığlığıyla Jeannot doğruldu.

"Korkma," dedi yiğit çocuk.

Bossi, gözünü kesik koldan ayıramıyordu. O arada Floris, Valmire ve Louis koşarak geldiler. Eski küleler birbirleriyle tanıştırdı. Jeannot keyifle gülümsüyordu. Bossi çekingendi.

"Kolu kesilen o mu? " diye fısıldadı.

"Evet, ona iyi bak. Louisiana kahramanlarındandır," dedi Floris.

Ama Jeannot'nun keskin kulakları bu fısıltıyı işitmişti.

"Kahraman sensin, Floris...Sen olmasan Jeannot hapa yutmuştı. Özgürlük diye bağırmasaydın, herkes de bağırmaıdı. Ne güzeldi ama o sesler!"

Jeannot, olup üiteleri ayrıntılarııa Bossi'ye anlatmaya koyuldu. Oısa Floris'in kafasında bir tek şey vardı. Genç zencinin omuzuna vurdu.

"Baptistine'in nerede olduğunu biliyor musun? "

"Şurada yüzmeye gitti!"

Jeannot, bir dizi meşe ağacının arkasında Mississipi'nin dirsek yaptığı yeri gösteriyordu.

"Delirmiş, orası timsah dolu!" diye bağırdı Floris ve koşmaya başladı. Valmire onu izlemeye kalktı ama Louis koluna yapıştı.

"Bırak onları, Valmire. Baş başa kalsınlar."

Floris, yüzünü kırbaçlayan saılara aldırmiyordu. Her an timsahların parça parça ettiğı Baptistine'in çığlıklarını işitmeye hazırđı.

"Bilinçsiz, düşüncesiz, sorumsuz!"

Soluk soluğa koşuyordu. Esaslı bir fırça çekecekti o düşüncesiz şeye. Bütün içinde birikenler yüzeye çıkmaya başlamıştı. Duyduğı korku serzenişe dönüşmekteydi. Gülle gibi atıldı koya doğru. Bağırmaık üzere ağzını açıyordu ki, soluğı kesilerek durdu. Büyülenmiş gibi, gülümsedi.

Baptistine, serin sularla oynuyordu. Çırılçıplak, arkasını dönmüşü ona. Floris bu güzelliıten uzun süre gözlerini ayıramadı. Su damlacıkları pırlanta gibi parlıyordu sedefimsi teninde. Korkunç hastalık günlerinde, Baptistine'in ne denli güzel, ince, ama gereken yerlerde dolgun olduğunu unutmuştu.

Baptistine, hafifçe dönerek kıyıya baktı. Birden Floris'i gördü, bağırarak sulara daldı.

"Burada mıydın? " dedi öfkeyle.

"Tek başına yüzmen doğru değil."

Floris, ne diyeceğini kestiremiyordu. Suya yaklaştı.

Baptistine'in giysileri yassı bir taşın üzerindeydi.

"Git, bırak da çıkayım sudan...hemen gelirim," dedi Baptistine.

Floris başını salladı.

"Hayır...önce benim olan şeyi geri vermelisin!"

Bu sözleri işiten Baptistine bir şey anlamamış gibi açtı gözlerini. Sinirli bir kahrkabayı güçlkle bastırdı. Floris el çabukluğuyla soyunmaktaydı. Baptistine, geri dönüp derin sulara doğru yüzdü. Floris giysilerini onunkilerin üzerine atmıştı. Suya koştu ve daldı, çırılçıplak, ateşli, kanı kaynayan delikanlı gövdesi. Birkaç güçlü kulaç atıp yetişti Baptistine'e. Genç kız uzaklaşmaya çalıştı ama boy veremez olmuştu. Floris onu yakaladı. Yumuşacık ve serin tenini teninde duydu. Tüm öfkesi uçup gitmişti. Genç kız bir yosun gibi kayıyordu üzerinde. Onu sımsıkı tuttu. Elleri ince belinden ayıramıyordu.

"Floris, hayır Floris!"

Genç adam gülümsedi. Parmakları ince zincire yapışmıştı.

"Bırak beni Floris...bırak beni!" diye direndi Baptistine. Sinirli sinirli gülüyordu. Floris zincire asılarak buna karşılık verdi. Bir homurtu çıktı ağzından.

"Küçük hırsız...gece gelip bu madalyonu boynumdan aldın...nedenini öğrenebilir miyim? "

Baptistine'in muzip yüzünde keyifli bir gülümseme dolaştı.

"Çünkü canım öyle istedi, Floris..."

Bu söze verilecek cevap bulunamazdı. O kadar basit, açık seçik ve ortadaydı. Canı istemiş, almıştı buydu işte Baptistine. Hırsla soludu ve suya daldı. Baptistine artık kaçmaya çalışmıyordu. Floris'in avucundaydı zincir ve demir madalyon: çingenelerin yaşlı ecesi Guzratti'nin tılsımlı armağanı. Suyun altında oynuyor, hava kabarcıkları çıkarıyor, dudaklarını Baptistine'in teninde gezdirdiyordu. Soluk almak için başını çıkardı. Bakıştılar Floris genç kıza iyice sarıldı.

"Doğru, hanımefendi canının çektiğini yapar."

Genç kızın bacaklarını adaleli bacaklarının arasına kıstırmıştı. Ürperdiğini duydu. Baptistine, bir alabalık gibi çırpındı ve kurtardı kendini.

"Evet, şimdi de yüzmek istiyorum!" dedi sözde kayıtsız bir havayla.

Soluk soluğa döndü ve birkaç kulaç attı. Ama yeşil gözlerdeki öfkeli parıltıyı görecektir zamanı olmuştu. Floris ona bir kere daha yetiştirdi ve kısacık saçlarına yapıştı.

"Nereye gidiyorsun, yavani? "

Baptistine onun göğsüne yaslanmak, bu erkek omuzunu ısırmak, küçücük dişlerini doyumsuzlukla boynuna gömmek isterdi. Güzel, genç, âşık ama bunu dile getirmeyi bilemeden bakıştılar.

"Buraya gel de madalyonu boynuna asayım!" dedi Floris.

"Bana mı armağan ediyorsun? "

"Evet, istediğine göre. Senindir...ama şimdi bunu sana ben armağan ediyorum."

Uzun bakır rengi parmakları zinciri bembeyaz boyuna geçirdi. Ensesinde uzun uzun durdu, saçlarının başladığı yeri okşadı. Dudakları kulak memesinde gezindi. Elleri yuvarlak göğüsleri kavradı. Büyük bir zevk dalgası yükseliyordu Baptistine'in içinde. Bu adam için yaratıldığını biliyordu. Başını arkaya yatmaktaydı. Mücadele etmek, kendini bırakmamak istedi. Tonton'un son sözlerini anımsadı. Yok, hayır, sıkı duracak, bırakmayacaktı yakışıklı Floris'i. Onu dize getirecekti. Floris'i seviyordu, deli gibi. Kalçaları ürperdi. Floris'in elleri üzerinde geziniyor, dili yüzündeki su damlacıklarını temizliyordu. Dudakları dudaklarına yaklaşmıştı. Bir an sonra kendinden geçecek, kıyıya götürülecek, pes edecekti. Floris de, canı istediğinde yürüyüp gidecekti. Hem neredeydi şimdiye kadar? Baptistine, sezgileriyle bir şey sormamak, ama kendini de bırakmamak gerektiğini anladı. Boynundaki madalyona dokundu ve kendini kurtardı.

"Sağol Floris, madalyonu bana verdiğin için çok

mutluyum."

Tam bir saflık ve ağırbaşlılık görüntüsü içindeydi. Floris yumruklarını sıktı. Tüy gibi hafif, kıyıya koşuyordu genç kız. Ona yetişmek, kumlara devirmek geldi içinden. Bunun yerine dişlerinin arasından mırıldanmakla yetindi.

"Küçük canavar, görürsün sen gününü."

Hayranlıkla gülümsüyordu. Zayıflığı kabul etmeyecek kadar güçlüydü. Sağlam karakterli kişileri severdi ve Baptistine de onlardan biriydi. Etekliliğini ve bluzunu sırtına geçiriliğini izledi. Baptistine ona uzaktan bir öpücük yolladı ve sazların arasında kulübeye doğru yürüdü.

Floris, heyecanını bastırarak kadar kaldı soğuk suda, sonra aynı yolu tuttu.

Kadınlar akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Floris onlara haberleri verdi.

"Louisiana İspanyollara geçti demek? İngilizlerden sonra başımıza bir de bunlar çıktı," diye söylendi Valmire hırsla.

Louis onu yatıştırdı, uyumak üzere palmyelerin arasına sürükledi. Floris de aynı şeyi Baptistine'le yapmak isterdi ama genç kız, kulübede Bossi'nin yanına seriyordu bile döşeliğini. Georges-Albert ve Marinette, ertesi gün yeni yiyeceklerle geleceklerine söz verip hanın yolunu tuttular.

Efendisinden daha talihli olan Georges-Albert, dönüş yolunda Marinette'in son direncini de kırdı. El eleydiler. Marinette heyecanlanmıştı. Usta psikolog Georges-Albert bunu hemen sezdi. Yüksek bir ağacı gözüne kestirip, tepesine çıkarak Bâton Rogue'u yukardan seyretmeyi önerdi Marinette'e. Dişi maymun çıktığı ağaçtan uzun süre inemedi. Erdemini sağlam bir dalın üzerinde yitirdi ve sabah Georges-Albert'e körkütük âşık uyandı.

Georges-Albert de gözlerini keyifle açtı. Birtakım çılgınlıklar işitince doğruldu. Mississippi'den gemiler geçiyordu. Gözlerini kıstı. İspanyollar gelmişlerdi bile. Silah sesleri duyuluyordu. Bâton Rogue halkı kendinden geçmiş, işgalciye karşı koyuyordu. Ayaklananların başında, Gaetan d'Artaguetle'le Populus de Protails'nin bulunduğunu gördü

Georges-Albert.

Olup bitenleri Floris'e anlattığında:

"Çıldırılmışlar," diye homurdandı genç adam.

Haber hiç de sevindirici değildi. Bütün gece uyumamış, Jeannot'nun horultularıyla sivrisineklerin saldırıları arasında bocalayıp durmuştu. Baptistine de onun dönüp durduğunu işitmiş olmalıydı. Ama sabah, bir kamelya kadar pembe ve taze, kahve kaynatıyordu.

Floris ona öfkeyle baktı. Tek kazancı Bossi'nin varlığı olmuştu. Jeannot'nun yanından ayrılmıyordu genç zenci kız. Ona bakıyor, yiyeceklerini hazırlıyor, Baptistine'in yerini tutuyordu.

Kahvenin kokusunu alan Valmire'le Louis arkadaşlarının yanına koştular.

"İspanyollar geldi," dedi Floris.

Valmire başını salladı. İki ayağının üzerinde sallanıyordu.

"Bizim de bir habirimiz var. Jeanne ve ben evlenmeye karar verdik."

"Jeanne mı? " dedi Floris kuşkuyla.

Louis ileri çıktı.

"Canım, vaftiz adım Jeanne Vigneron işte. Louis takma adım...Pont-Neuf üzerinde adam soyarken kullandığım...Ama Valmire her şeyi unutmaya hazır, onun karısı olacağım. Hadi prenses, huşça kal...Seni özleyeceğim ...seni de çukolata Jeannot. Sen de iyi bir insansın, Floris. Georges-Albert'i benim tarafımdan öp."

Louis herkesle vedalaşıyordu. Gözleri parlamaktaydı, mutluydu. Gerçek bir erkek bulmuştu artık. Bir hanımefendi olacaktı..."

"Biraz daha kalamaz mıydınız? " diye yalvardı Baptistine, gözleri yaşlı.

"Yok...Ana merak etmeye başlamıştır, hem İspanyollar geldiğine göre herkes yerine koşup durumunu ayarlamalı."

Valmire ve nişanlısı birkaç parça olan eşyalarını topladılar. Floris ve Baptistine onları geçirdiler. Birbirlerinden güçlkle ayrılabildiler. Baptistine, uzun süre

şeker kamışı tarlalarında uzaklaşmalarını izledi.

"Gel, dönelim sevgilim," diye mırıldandı Floris boğuk bir sesle.

"Ah, Floris, Floris!"

Adını söylerken okşuyordu sanki genç adamı. Floris çenesini hafifçe kaldırdı. Baptistine'in dudakları, bir kiraz kadar taze, kendi dudaklarını bekliyordu. Bu dudakları ısırmak geldi içinden. Çok arzuladığı dudaklara eğildi. Tertemiz, saf öpüşü Baptistine'i ürpertti. Hayatının erkeğinden beklediği gibi davranıyordu kendisine, kaba saba bir herif gibi değil. Kollarını Floris'in boynuna doladı. Yeşil gözler ilk kez keşfediyormuş gibi bakıyordu yüzüne.

"Senden özür dilemeliyim Baptistine," diye fısıldadı Floris. "Gülünç ama, hastalığı sırasında Valmire'in Jeanne dediğini işitince senden söz ettiğini sanmıştım."

Gururlu erkek boynunu eğiyor, çok sevdiği sarı saçları okşuyordu. Baptistine ağzını açtı. Az kaldı bağıracaktı:

"O bendim, çünkü Valmire Louis'nin gerçek adını bilmiyordu o sıra!" diye.

Floris'in alinganlığını bildiğinden tam zamanında sustu, acılı bir yüzle içini çekti.

"Sana kızmıyorum, Floris. Beni haksız yere o kadar çok suçladın ki."

Üstünlüğünden iyice yararlanmaya kararlı, kirpiklerini kırıştırdı. Floris oltaya hemen gelmişti.

"Beni bağışla, sevgilim. Bağışla..."

Baptistine'i bütün gücüyle göğsünde sıktı. Güzel başını avuçlarının arasına aldı ve saf gözlerin ardındakileri okumak istercesine uzun uzun baktı. Bu bakıştaki saflık karşısında sarsıldı. Nasıl suçlayabilmişti onu birçok şeyle? Deli miydi, yoksa canavar mı? Birden kendini tutamadı, eğildi, büyük bir istekle yapıştırdı dudaklarını Baptistine'in dudaklarına. Uzun süre de ayırmadı.

Birbirlerine sarılıp kendilerinden geçmişlerdi. Baptistine onu öylesine istiyordu ki sırtında ürpertiler dolaşıyordu. Tüm kararlarını unutmuştu nerede olursa orada pes etmeye,

herhangi bir âşık dişi gibi şeker kamışlarının arasına uzanmaya hazırdı. Birden Tonton'un sözlerini anımsadı yine, kendini toplayıp geri çekildi. Floris şaşkınlıkla kalakalmıştı. Baptistine birkaç adım attı. Hayır, metreslerine davrandığı gibi davranamayacaktı kendisine. Floris yanına yaklaştı, kendine çekmek istedi yine. Baptistine ükildi.

"Hayır Floris...Hakkında ne düşünürsen düşün, kendimi tarlada verecek kadınlardan değilim."

Öylesine güzel ve saftı ki, Floris diyecek şey bulamadı. Kollarını indirdi ve genç kızın yıllardır beklediği şeyi söyledi:

"Seni seviyorum Baptistine. Senden başka kimseyi sevmedim gerçekten... ötekilerin bir önemi yoktu sevgilim...Geçiciydiler...onların anısından ürkmene neden yok...hepsini unuttum çünkü."

Biraz yalan atıyordu, çünkü sevgili Çarıçesi Elisabeth, yüreğinde uzun süre geçmeyen bir yara açmıştı. Ama burada, Mississippi'de, Baptistine'in kollarında doğruydı söyledikleri. Çarını piçi, Rusya'nın sınır dışına ittiği Romanov korkunç geçmişini unutuyordu. Baptistine neredeyse yumuşayacaktı. Floris belini okşuyor, her sözcüğü alnına, burnuna, dudaklarına kondurduğu bir öpücikle noktalıyordu.

"Beni...kabalıklarımı bağışla Baptistine...bunları sana unutturmak için hayat boyu elimden geleni yapacağım...Kavga ettik, birbirimizi hırpaladık... ama şimdi her şey bitti...sıcacıksın, tatlısın...sevgilimsin."

Baptistine, genç adamın gözlerinde oynaşan zafer parıltılarını görmemesi için gözkapaklarını indirdi. Floris'i mat etmesi çok yeni ve fazla güzeldi. Genç adamın doruğa varan isteğini çok yakınında duydu. Şimdi direnmek yığıtlıkti, ama Baptistine'in kanı da yığıtlikle yoğrulmuştu. Pes etme anı gelmemişti daha. İki eliyle itti Floris'i ;

"Bana yaptığın haksızlıklar yüzünden çok çektim...Sana alışmam için zaman gerek...seni sevmeye alışmam için...Yüreğim her zaman senindi...ama biraz sabırlı ol..."

Baptistine'in sesi boğuluyordu. Mat edilen canavar sordu:
"Evleninceye kadar mı Baptistine?"

Bir öpücükle kapattı dudaklarını. Sessizce döndüler kulübeye. El ele tutuşmuşlar, iki nişanlı gibi yürüyorlardı. Zaman zaman durup öpüşüyorlar, sonra soluk soluğa yollarına devam ediyorlardı.

Sonraki üç gün sanki bir düşte geçti. Floris ve Baptistine hem birbirlerine çok yakın, hem de çok uzak yaşıyorlardı. Yakın tehlikeyi unutuyor, balık avlıyor, yüzüyor, öpüşüyorlardı, ama Baptistine ilkelerinden ödün vermiyor ve nikahlarının kıyılmasını beklemekte kararlı görünüyordu. Floris'in de aslında başka şey istediği yoktu. Devamlı genç kızı izliyor, ilk fırsatta kollarına alıp öpüyor, okşuyor, ama Baptistine hep son anda kendini kurtarıyordu.

Üçüncü sabah, Floris, gözü dönmüş bir hayvan gibiydi. Tehlikeyi unutup bir papaz, bir keşiş, dini nikahı kıyabilecek herhangi birini bulmak için Bâton Rouge'a koştu.

Kent kaynaşmaktaydı. Kilise barikatlarla çevrilmişti. Floris, geri dönerken d'Artaquette ve Protais ile burun buruna geldi. Sevinç içinde kucaklaştılar. Sırtındaki giysilere şaşmamışlardı. Karışık günler yaşıyordu ve Floris'in aranmakta olduğundan haberleri vardı. İspanyol ve Fransız askerleri birlikte devriye geziyorlardı. İşgalcilerle işgal altındakiler düzeni sağlamak çabasıındaydılar. Gaetan ve Populus onu sakın bir köşeye çektiler. Lardo Baba'nın hanı direnişçilerin merkeziydi. Orada olup bitenler Floris'e anlatıldı. D'Abbadie, Louisiana'yı resmen İspanyol vali Ulloa'nın ellerine bırakmak için Nouvelle-Orleans'a gitmişti. Herkes yeni valinin bir canavar olduğunu söylüyordu.

"Üstelik de İspanyol," dedi Populus.

"Düşünün Portejoye," diye ekledi Gaetan, "çıgıllıkları bir gebe kadını rahatsız ettiği için bu Ulloa zencilerin kırbaçlanmasını yasakladı."

"Çocuğu Fransız sütü emmesin diye Kuba'dan sütüne getirtti."

Floris, arkadaşlarını dinledikçe aralarındaki uçurumu daha iyi anlıyordu. Üstelik yeni valinin bu ilk emirnamesi hoşuna de gitmişti. Hepsi dosdoğru Versailles'dan gelen aristokratlardı. Oysa Floris kendi kökenini, eğitimi çoktan unutmuştu. Bu ülkeye, bu toprağa her gün biraz daha bağlanmaktaydı. Buralarda doğmuştu sanki.

"Bize katılın, Portejoye...Direnişi örgütleyeceğiz...Sizin gibi kişilere gerek duyuyoruz," diye yalvardılar.

Floris, bir an düşündü. Sonunda kararını verdi:

"Dostlarım...bu ülke...tek başına, özgür olarak büyük bir geleceğe doğru yürüyor...Fransızlar...İspanyollar...İngilizler...tümü silinip süpürülecek...Siz buranın sömürge olarak kalması için savaşmamı istiyorsunuz... Neye yarar ki? "

Gaetan ve Populus şaşkınlık içinde gözlerini açtılar.

"Ama Portejoye...bir Fransız sömürgesi..."

"Yani krala bağlı kalmayı sürdürmek...Oysa zavallının dünyadan haberi yok... Hayır, size katılmamı istiyorsanız ÖZGÜRLÜK uğruna savaşmalısınız!"

Floris, konuştuğu canlanıyor, yeşil gözleri şimşekler çakıyordu.

"Louisiana'yı yeryüzünün tüm ezilmişlerinin sığınacakları, Zenci, Kızılderili ya da beyaz, her yurttaşın yasalar önünde eşit sayılacağı bir CUMHURİYET yapalım. Nouvelle-Orleans'ı başkent ve açık liman ilan edelim... Halkın seçeceği kırk temsilciyle ülkeyi yönetecek bir başkan seçelim..."

"İyi ama Portejoye...bir cumhuriyet...siz ihtilâl öneriyorsunuz," dedi Gaetan.

"Ne olmuş? "

"Hayır, biz Fransa'ya ve Krala bağlı kalmak istiyoruz."

Populus elini Floris'in koluna koydu.

"İyi düşünün...ağabeyiniz burada olsaydı sanırım aynı öğüdü verirdi."

Floris başını salladı ve içtenlikle konuştu:

"Bilmiyorum...Gerçekten bilmiyorum...Ona sormak isterdim, ama Adrien'in izini kaybettim...Ama eminim ki Adrien'in bilgeliği beni anlayışla karşılayacaktır."

Konuşmalar yeniden başlamıştı. Floris, başını elleri arasına aldı. Evet, önemli kararlar vermesi gerektiğinde Adrien'in yokluğu kendini duyuruyordu.

"Salgın başladığında Appalache ırmağı üzerindeydi," dedi Populus.

Floris birden umutla doğruldu.

"Nereden biliyorsunuz? "

"Bir çavuş başkaldıran Natchez'lerin elinden kurtulmayı başardığını söyledi. Anlattıklarına bakılırsa Villeneuve-Carames kontuyla bir Kazak ve bir Çinliyi ellerinde tutuyorlarmış."

Floris hemen ayağa fırladı.

"Sağolun dostlarım...Adrien'i bulursam belki gücümüzü sizinkilerle birleştiririz...Görüşemezsek başarılar."

Floris, dolu bir keseyi üzerinden ayırmıyordu hiç. Lardo Baba'nın yanına yaklaştı.

"Bana satacak bir atınız var mı? "

Tombul İtalyan kurnazca güldü.

"Sizi tanıdım efendimiz...Ne karışık günler yaşıyoruz...Evet, bir İspanyolun bana sattığı iki nefis hayvan var elimde."

İtalyan onu ahıra sürüklüyordu. Bir sevinç kişnemesi genç adamı karşıladı. Fırtına gecesi kaybolan kısrağı Alezane'di bu. Floris, buluşmalarının verdiği keyifle atın boynunu okşadı. Beklemediği bir anda kısrağını bulması iyi belirtiydi. Lardo Baba'ya dört yüz lira saydı, uzun süre atsız kalmış bir binicinin keyfiyle Alezane'in sırtına atladı.

İsyancılarla İspanyollar çok meşguldüler. Kimse, ardında bir atla Bâton Rogue'dan çıkan bu köylüye aldırış etmedi.

Gün ışıyordu.

"Demek gelmiyorsun Jeannot? " dedi Baptistine son

olarak.

Sadık serüven arkadaşı kıvrıcık saçlı başını olumsuzca salladı. Sağlam kolunu Bossi'nin omuzuna doladı.

"Hayır prenses...Bossi ve Jeannot seninle Floris sayesinde özgürlüklerine kavuştular...Biz Mississippi kıyılarında kalacağız.. Jeannot Bossi'ye bir ev yapacak...Çiftlikler ustabaşısı oldum artık, burayı seviyorum... Elveda prenses...Dilerim bulursunuz Adrien'i...Elveda Floris, elveda prenses..."

Jeannot'nun sesi uzaklaşıyordu.

Floris, Baptistine'in atını peşinden sürüklemekteydi. Georges-Albert de efendisinin terkisindeki her zamanki yerini almıştı. Marinette de, Baptistine'in terkisindeydi. İki genç öğlene kadar konuşmadan at sürdüler. Mississippi'nin parlak suları arkalarında kaybolmuştu. Şimdi bir meşe ormanında ilerlemekteydiler. Genç adam Baptistine'in üzüntüsünü anlıyor, suskunluğuna saygı gösteriyordu.

Öğlene doğru bir akarsuya rastladılar. Hayvanları dinlendirmeleri ve karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Baptistine'in karnı aç değildi.

"Sence Adrien'i bulacak mıyız? " diye sordu.

"Tabii, sevgilim. Hadi, bir şeyler ye."

Floris onu rahatlatmak için hafif, kaygısız bir sesle konuşuyordu. Ama salgın sırasında gemi azıya alan Kızilderililerin ağabeyine bir şeyler yapmış olmalarından da çok korkuyordu.

Baptistine'in ata binmesine yardım etti, onu kollarında ezmek için kendini güç tuttu. Sadece bal rengi saçlarına dudaklarıyla dokundu. Madem isteği buydu, cüppeli birini buluncaya kadar bekleyecekti. Ama dilediği kadar çırpınsın, tek bir çan, kilise göremiyordu çevrede. Sanki Louisiana yeryüzünün, en dinsiz yöresiydi...

Bir kişiye rastlamadan akşama kadar at sürdüler. Baptistine, gün boyu ne gülümsemiş, ne de tatlı bir söz söylemişti.

"Sence ne kadar yol aldık? " diye sordu.

"Sanırım yirmi beş fersah...hayvanlar iyice yoruldu..."

Floris atlara doğru yürüdü. Eyerlerini çıkarmıştı, terlerini kurutmaya koyuldu. Ateşin önünde gidip gelen Baptistine'in ince gölgesini seçiyordu. Gece için döşekleri hazırlamaktaydı.

Georges-Albert'le Marinette bir ağaca tırmanmışlardı bile. Tropikal kuşların cıvıltısı da kesilmişti.

Floris'le Baptistine karşılıklı oturdular. Baptistine gözlerini kaçırıyor, ona karşı takındığı her zamanki kayıtsız ve soğuk davranış biçimini benimsiyordu. Bu soğuk duş Floris'i şaşkına çevirdi. Sessizce yemeğini yedi ve:

"İlk kez gerçekten yalnız kalıyoruz Baptistine," dedi yüksek sesle.

Genç kız cevap vermedi ve döşeğine doğru yürüdü. Birden Floris onun kendisini sevdiğinden kuşkuya düştü. Pipoşunu yaktı, yosunların üzerine uzandı. Kutup yıldızı gökyüzünde parlıyordu. Floris, bezginlikle gözlerini kapattı. Baptistine bu yıldızlar kadar uzaktı kendisine. Şımarıklığıyla acı çektirmekten memnun, bütün erkeklere yaptığı gibi onunla da oynuyordu. Floris iç çekti ve doğrulmak istedi. Boynuna dolanan bir çift kol buna engel oldu:

"Floris...Floris, sevgilim..."

"Pes ediyorum...pes ediyorum..." diye düşündü Baptistine kendini bırakarak.

Artık dayanamıyordu. Günlerdir sürdürdüğü inatçılık insanlık dışıydı.

"Belki istediğini elde edince o iğrenç metreslerine döner," diye düşündü Baptistine.

Genç adamın kollarında zevkten uçuyordu artık. Ama Floris birden kendini çekti ve doğruldu. Gözleri kamaşmışcasına baktı yüzüne. Beklemekle, sabırsızlığını yenmekle haklı çıkmıştı. Küçük meleği, sarışın sevgilisi kendiliğinden gelmişti işte. Baptistine bu davranışı yanlış değerlendirdi. Kollarını sımsıkı boynuna dolayarak:

"Seninim...dilediğini yap," diye söylendi.

Floris'in dayanılmaz isteği Baptistine'i gün doğarken uyandırdı. Aşklarıyla gözleri kamaşmış, bakıştılar. Baptistine gülümsedi ve kedi gibi yapıştı Floris'e. Bu hareket genç adamın kaşlarını çatmasına yol açtı. Baptistine'in bileklerine yapıştı ve acılı bakışlarla süzdü onu. Yeşil gözleri gerçeği okuma çabasıındaydı. Fontenoy'daki geceden sonra kaç erkek kucaklamıştı acaba Baptistine'i? Sağlığı numaraydı belki de...

Baptistine, Floris'in aklından geçenleri okuyacak kadar uyanıktı. Üzüntüyle geri çekildi.

"Hiç bir art düşüncem olmadan seni sevdiğime inanman

için ne yapmalıyım? "

"Bana gerçeği söyle!"

Baptistine ağzını açtı. Geçmiş tasfiye etmek hoşuna gidecekse Yann Le Gallic ve Şeytan Fokker'le arasında geçenleri anlatabilirdi...Güç değildi bu...Derisinin üzerinde hiç bir iz bırakmamışlardı. Yann bir öc almaydı sadece...ona yakın bir şey ya da...Fokker de kendisine zorla sahip olmuştu...yine ona yakın bir şey işte..."

Baptistine alnını kırıştırdı. Bunların pek doğru olmadığını biliyordu. Canım, o adamlara da bir parça tutulduğunu bu gururlu erkeğe nasıl anlatabilirdi? Üstelik o arada hep Floris'i düşünmüştü. Çok mutsuzdu, yalnızdı. Üstelik bütün bunlar da Floris'in yüzündendi.

Ya Valmire, diyordu vicdanı? Kendini delikanlıya sunmuştu neredeyse... hatta Floris gelmemiş olsa, belki de...Amaaan, her şey de ne karışıkta canım.

Kaşlarını çatan Floris cevap bekliyordu.

"Sıkı dur presnes," diye fısıldadı Tonton'un sesi.

Baptistine, gözlerini Floris'in iyice kararan gözlerine dikti.

"Senden başkasına ait olmadım Floris...Fransa'daki gecemizden bu yana hiç bir serüven geçmedi başımdan...Biliyorum, her şey bana karşı... ama yine de suçsuzum."

Bu sözlere inanıyordu neredeyse.

"Ya Şeytan Fokker'le evlenme hikâyesi? "

"Floris, onun hiç önemi yoktu..."

"Evlilik gerçekleşti ama," diye söylenmekten kendini alamadı genç adam.

"Asla...Üstelik zavallı Fokker, yediği bir kurşun yüzünden iktidarsızdı..."

"Yok canım, öyleyse *Louisiana Güzeli*'ndeki kamarasında saatlerce ne yapıyordun? "

"Domino oynuyorduk," dedi Baptistine ciddi ciddi.

Kuşların civıltısı başlamıştı.

Floris zorlu bir kahkaha koyverdi. Domino oynamak! Böyle bir şeyi ancak Baptistine bulabilirdi. Yeryüzünün en

şaşırtıcı yaratığıydı, ne yapacağı kestirilemeyen, değişken bir insan...Hadi, hadi, gerçeği tam olarak öğrenemeyecekti hiç. Kesin olan bu ipek tenli bedene sımsıkı bağlandığıydı. Sahip çıktığını gösteren bir hareketle Baptistine'i kendine çekti.

"Baptistine...Baptistine, sevgilim."

Gün doğarken yeniden birleştiler.

Sonraki günler Appalache ırmağına doğru ilerlediler devamlı. Yan yana yol alıyor, dört nala giderken bile konuşuyor, yeryüzünün tüm âşıkları gibi birbirlerine her şeylerini anlatıyorlardı. Georges-Albert ve Marinette de birbirleriyle ilgili olduklarından, onları hiç rahatsız etmiyorlardı.

Floris, ummadığı bir anda kendini verdiğinden beri Baptistine'i daha çok seviyordu. Hayat onlar için bambaşka bir havaya bürünmüştü. Baptistine, Floris'in kollarında gerçek bir kadın olmayı öğreniyordu. Çünkü söylediği tümüyle yalan değildi, hiç bir erkekle zevkin doruğuna böylesine yükselmeyi düşünmemişti.

Birtakım boğuk sesler işittiklerinde sabahdan beri at koşturuyorlardı.

Kızılderililer bir ırmağın kıyısında kamp kurmuşlardı. Floris, Baptistine, Georges-Albert ve Marinette'e birlikte ağaçların arasına gizlenmelerini işaret etti. Barışçı bir hareketle elini kaldırıp ilerledi.

"YOU LAKİ MATAHA! YOU LAKİ MATAHA!" (*)

"Kırmızı Pabuç, Yeşil Pabuç, Sarı, Mavi, Pembe, Siyah Pabuç, hepsi yalınayak koşup geliyorlardı yanına.

İhtiyar Kıl'ın oğullarını bulduğuna çok sevenen Floris, Baptistine'i çağırdı. Onları tanıştırdı ve Pabuç kardeşler dostlarını kamplarına götürdüler.

Kırk ayak, karınca ve tırtıl çorbasının başında konuşuldu. Georges-Albert ve Marinette yemeğe yüz

(*) Beyaz ırkın en büyüğü

vermiyorlardı ama, Floris ve Baptistine, Kızılderililerin anlattıklarına kulak vererek iştahla atıştırıyorlardı.

On iki Pabuç'tan geriye altısı kalmıştı. İhtiyar Kıl'ın köyü salgın sırasında yakılmıştı. Sağ kalanlar da doğuya çekilme kararı vermişlerdi.

"Zümrüt bakışlı büyük beyaz kardeş de ışık gözlü kadınla uzaklara mı göçüyor?" diye sordu İhtiyar Kıl'ın ölümünden sonra reis olan Kırmızı Pabuç.

Floris, Kırmızı Pabuç'un Baptistine'i fazlaca dikkatle süzdüğü inancındaydı. Durumu açıklamak gereğini duydu ve Baptistine'in elini tutarak:

"Işık gözlü kadın karımdır," dedi.

Bu sözler üzerine Baptistine'in içine büyük bir mutluluk doldu.

"Evet, gözlerinde okuyorum bunu, yüreği saf ve içinde yanan ateş bir tek sana yönelik."

Baptistine başını Floris'in omuzuna dayayarak fısıldadı:

"Kırmızı Pabuç'un ne ince bir psikolog olduğunu görüyor musun sevgilim?"

"Alçak, bence senin ışığın onun gözlerini kamaştırdı."

Onu bu kadar sevmek mutluluk veriyordu Floris'e. Sarı perçemleri okşadı ve yeniden Kızılderiliye baktı.

"Karım ve ben ağabeyim Adrien'in peşinden buralara geldik Kırmızı Pabuç... Salgın sırasında kaybolmuştu... Kırmızı Pabuç yakınlarını sever, onun için sevgili ağabeyimden ayrı düşmenin bende yarattığı üzüntüyü anlayabilir."

Altı Pabuç kardeş aynı anda tüylerle süslü başlarını salladılar. Aile kavramı vardı onlarda ve Floris'in neler duyduğunu anlıyorlardı. Kırmızı Pabuç ayağa kalktı, boğuk sesler çıkıyordu ağzından. Kendilerinden beklediklerini ırkdaşlarına anlatmaktaydı. Sonra yeniden Floris'in karşısına oturdu.

"Bir gün geçmeden, Appalache dağlarından Saint Esprit (*) körfezine tüm Natchez'ler durumu öğrenecekler...Eğer

altın saçlı ağabeyin kötü Cheraqui'ler tarafından yenmemiş, korkunç Chaouanon lar tarafından derisi yüzülmemiş...ya da sinsi Chatka'lar tarafından kırmızı karıncalara yedirilmemişse...Natchez"er onu sana bulacaklar. Youlakataha isterse güneşin doğduğu yere doğru birlikte yolculuk edebiliriz."

Baptistine kaygıyla Floris'e baktı. Ama Floris elini sıkarak içini rahatlatmıştı. Onun yanında korku nedir bilmeyecekti hiç. Karar vermek Floris'e aitti.

"Kırmızı Pabuç'a teşekkür ederiz. Büyük bir mutlulukla katılıyoruz Büyük Natchez'lere.

"Bizim fikrimizi soran yok," diye söylendi Georges-Albert.

Marinette kulağını ısırarak susturdu onu. Georges-Albert'le anlaşmanın en iyi yolu bu.

Günler geçiyor, Adrien'den hiç bir haber alınamıyordu. Kırmızı Pabuç ve arkadaşları dumanla olayı bildirmişlerdi. Her akşam Floris bir tepeye çıkıyor, ufukta dağınık Natchez köylerinden gelecek cevabı bekliyordu ama bir şey öğrenebildiği yoktu.

Floris ve Baptistine'in rahatları yerindeydi. Her akşam mola verilince, Kırmızı Pabuç'un kendilerine ayırdığı manda derisinden çadıra çekiliyorlardı. Bu dam onların aşk ve şehvet sığınağıydı.

Hava daha da yumuşamıştı, denizden esen yel içerilere doğru yalıyordu toprağı. Yüzlerce yıllık ormanların üzerinde gökyüzü masmaviydi. Bitkilerden yabanıl bir koku yükseliyordu. Floris ve Baptistine aşklarına uygun düşen bu güzelliğe kayıtsız değillerdi. Kendilerini her şeyden arınmış duyuyor, alınyazılarına doğru ilerliyorlardı.

Bir gece Floris, düşünde Adrien'in Okyanus kıyısında balık avladığını gördü. Adrien kardeşini çağırıyordu. Gülümseyerek kollarını ona uzatmaktaydı.

"Gel Floris...seni bekliyorum...yanıma gel kardeşim!"

Adrien'in ardında dalgalar köpürmekteydi. Sis yüzünü görünmez kılmıştı.

Floris, ter içinde ve umutsuz uyandı. Adrien'in öldüğünden emindi. Baptistine uykusunda debeleniyordu. Gözlerini aralamaktaydı. Floris onu kendine çekti, sevdi sevdi...

"İşte doğan güneş yarımadası, Youlakimataha!"

Kırmızı Pabuç, Appalache ırmağının öbür yakasını gösteriyordu. Ilık rüzgârda gümüşü kayınağaçları hışırdamaktaydı. Floris yeşil gözlerini kısıtı. Baptistine'e peşinden gelmesini işaret etti. Irmağın sığ bir yerini bulmak için epey yürüdüler. Appalache oldukça derin bir ırmaktı. Her zamanki gibi sabırsız davranan Floris kırsağını dört nala sürdü. Baptistine'e de peşinden gitti. Hayatının artık böyle geçeceğini biliyordu; dört nala ateşli kocasının peşine takılmakla...Ya evlenmezse? Çünkü Floris bir daha evlenme sözü etmemişti. Baptistine içini kemiren kaygıyı atmak istedi. Her geçen gün Floris'e biraz daha tutuluyordu. Ona baktıkça büyük bir heyecan duyuyordu.

Floris bir küçük koya doğru ilerlemekteydi. Kolunu kaldırdı.

"Tamam, buldum!"

Su kumun ve kayaların üzerinde kaynıyordu. Geçilecek yer burasıydı. Floris kırsağı dikkatle sürdüğünde bir çığlık yükseldi:

"Parad! Parad!"(*)

"Tanrım...İspanyollar," diye mırıldandı Baptistine.

Katırlara binmiş on kadar asker ve birkaç sivil kayınağacı

(*) Durun! Durun!..

ormanından çıkmıştı. Askerler silahlarını üzerlerine çevirmişler, yaklaşıyorlardı. Her zamanki çabukluğuyla kurtulma olanaklarını tarttı Floris. Tek olsa kaçardı, çünkü İspanyolların dökülen üstlerinden ve başlarından usta nişançı olmadıkları anlaşılıyordu. Ama Baptistine'in yanında oluşu bunu engelledi. En sevimli haliyle şişko çavuşu karşılamak üzere yere atladı.

"Selâm!"

"Fransız? " diye sordu çavuş gitgide artan bir kuşkuyla.

"Yok," dedi Floris.

"İngiliz? "

"Hayır...İspanyol!"

"No entiendo! No entiendo! (*) Siz yalancı...siz Fransız...Louisiana'dan geliyor siz."

Askerler mırıldanarak çevrelerini almaya başlamışlardı. İki casus yakaladıklarından emindiler.

"Evet çavuş, biz İspanyol topraklarından geliyoruz... Louisiana şimdi İspanya Kralının. Ne yani, bilmiyor muydunuz? Elimden bir şey gelmez, sizin de tabii. Artık hanımefendi ve ben İspanya Kralının sadık bendeleriyiz."

Baptistine, Floris'in karım demediğini düşündü öfkeyle. Ensesi karıncalanıyordu. Sinirli sinirli yelpazelendi ve tüm öfkesini İspanyollara yöneltti. Şimdilik şaşkıncı zavallılar!"

"İnanılmaz şey!"

"Olacak gibi değil!"

"Yaşasın İspanya!"

"Yaşasın Kral!"

"Şşşşt...yavaş olun."

Bu sözleri söyleyen adam katırını dürtüklüyordu. Siyah giysiliydi ve ciddi yüzü herkeste saygı uyandırıyordu. Hemen sesler kesildi. Siyahlı adam Floris'i dikkatle süzdü, sonra Baptistine'e baktı ve keskin gözlerini yeniden genç adama çevirdi.

"Bu söyledikleriniz çok önemli, bayım. Hazreti İsa

(*) Anlamıyorum.

üzerine yemin eder misiniz? "

"Canı gönülden bayım," dedi Floris hiç duraksamadan.

Çavuş ve askerler hemen haç çıkardılar, siyah giysili adam da giysisinin önünü aralayıp bir gümüş haç gösterdi. Madeni saygıyla öptü ve Floris'e uzattı. Genç adam elini kaldırdı.

"Tanrı'nın ve şerefimin üzerine yemin ederim ki Louisiana bundan böyle İspanya Kralıdır ve bu yüzden, doğuştan Fransız olduğum halde, İspanya'nın yasalarını kabul ediyorum."

Siyahlı adam hoşnut görüldü. Giysisinin önünü ilikledi ve elini kaldırdı.

"Yalan söylediyse ebedi alevlerde yanacaksınız... Kimsiniz siz? "

Floris bu sorulardan sıkılmaya başlamıştı. Küstahça doğruldu.

"Portejoye Markiziyim, yalan söylemek ya da önüne gelenin beni sorguya çekmesini kabul etmek gibi alışkanlıklarım yoktur...Ya siz kimsiniz? "

İspanyol askerlerinden bir homurtu yükseldi. Siyahlı adam hemen elini kaldırarak onları susturdu. Yabancı'nın orta parmağında bir ametistin ışıldadığını gören Floris ürperdi.

"Florida'daki kiliseleri dolaşıp vahşiler arasında dinimizi yaymaya geldim. Ben Cadix baş piskoposuyum...İstedğin oldu mu? "

Başpiskopos elini genç adam uzatıyordu. Floris, dizini kumlara dayayıp mor taşı öpmekten başka şey yapamazdı. Dindar değildi, ama Tanrı'nın bu temsilcisi önünde başını eğdiğinde kaderinin kendisine yettiğini anladı. Yanındaki Baptistine'in elini tuttu ve alçakgönüllülükle mırıldandı:

"Efendimiz, Tanrı sizi yolumuza çıkardı. Bu kadını seviyorum, nişanlıyız ve evlenmek istiyoruz...Bâton Rogue'dan beri bir rahip aramaktayız. Bizi evlendirmeye kabul eder misiniz? "

Cadix başpiskoposu cevap verecekti ki, korkunç bir

çığlık bütün başların yukarı kalkmasına yol açtı.

"Soluk yüzlülere ölüm! Işık gözlü kadını ve Youlakimataha'yı bırakın!"

Floris'le Baptistine'in geri dönmediğini gören Kırmızı Pabuç ve kardeşleri, Georges-Albert'le Marinette'in de kışkırtmasıyla peşlerinden gelmişlerdi. İspanyolların arasında diz çökmüş duran gençleri görünce de durumu yanlış değerlendirmişlerdi. Okları başpiskoposu ve askerleri öbür dünyaya göndermeye hazırdı.

"Hayır, Kırmızı Pabuç, durdur onları:" diye bağırdı Floris doğrularak.

"Sen buraya gel karınla, beyaz kardeş, onların kafa derilerini yüzeceğiz."

"Yanılıyorsunuz...bunlar dost...korkmayın...saldırmayın onlara "

Floris yavaş yavaş dostlarının yanına gitti, onları yatıştırması da epey uzun sürdü. Ama propagandayı seven Cadix başpiskoposu, hemen herkese haç dağıtmaya koyuldu. Bu sevimli armağan Kızılderilileri öyle keyiflendirdi ki İspanyolları yemeğe çağırdılar. Natchez kadınları da hemen bir karga çorbası pişirmeye koyuldular.

Bu arada başpiskopos Louisiana'da olup bitenleri Floris'le Baptistine'den öğreniyordu. Üç ay olmuştu Saint Esprit körfezine ayak basalı, o zamandan beri de çok uzaklardaki köylerde bulunan kiliseleri dolaşıyordu.

"Durum hakkında ne düşünüyorsunuz marki? "

"Açıkçası, bu durum bence fazla sürmez," dedi Floris içtenlikle.

Başpiskopos kaşlarını çattı. Genç adam aceleyle konuşmasını sürdürdü.

"Bu ülke çok büyük...çok uzak...çok güçlü efendimiz...İspanya buraları elinde tutamaz."

"Yani Fransa geri mi alır sizce? "

"Hayır efendimiz...kimse...hiç kimse burayı elinde tutamaz...İngilizler bile... Avrupa çok yaşlı...çok yorgun ve yıpranmış...Böyle bir yerle uğraşamayacak kadar sorunu

var...Bu ülke kısa sürede özgürlüğüne kavuşacak, Efendimiz, onun için burada evlenmeyi çok istiyorum...bu topraklar üzerinde."

Baptistine'in elini tuttu. Başpiskopos da başım salladı.

"Garip bir adamsınız, marki. Konuşmanızdan hoşlanmamam gerekiyor, ama hoşlandım. Belki haklısınız, yine de Florida İspanyolların elinden giderse yazık olur...Duadan sonra sizi evlendireceğim," dedi başpiskopos dua etmek için uzaklaşırken.

"Floris...Floris, sevgilim."

Baptistine'in yüreği delice çarpıyordu. Floris'in siyasal görüşleriyle ilgilendiği yoktu. Tek bildiği artık onunla evleneceğiydi.

"Floris de Portejoye, burada bulunan Baptistine de Villeneuve-Caramay'i karılığa kabul ediyor musun? "

"Evet,Efendimiz."

"Baptistine de Villeneuve-Caramay,burada bulunan Floris de Portejoye'yi kocalığa kabul ediyor musun? "

Baptistine gözlerini önüne eğdi.

"Evet Efendimiz, evet."

Baptistine elini Floris'e uzattı. Genç adam da şövalye yüzüğünü çıkarıp karısının parmağına geçirdi. Yüzük büyük gelince Baptistine bunu gururla orta parmağına taktı.

"Sizi evlilik bağlarıyla birleşmiş ilan ediyorum."

"Yaşasın yeni evliler!"

İspanyol erkekleri şapkalarını havaya atıyorlardı. Kızılderililer, bunun soluk yüzlülerin bir adeti olduğunu sanarak tüylerini havaya fırlattılar ve çubuklar yakıp gezdirdiler. Georges-Albert bir damla gözyaşını belli etmeden sildi. Marinette'i hafifçe ısırdı. O da güzel bir düğün yapmak isterdi, ama kimsenin böyle bir şey önermeyi düşündüğü yoktu. İnsanların nankörlüğüyle bencilliğini düşünüp bir kere daha içini çekti. Sonra Marinette'in peşinden Kızılderililerin şölenine doğru yürüdü.

"Mutlu musun? " dedi Floris Baptistine'i kollarında sıkarak.

"Böyle güzel bir düşün düşlememiştim."

"Oysa bilirsin bu işleri," dedi Floris hafif alaycı, neşeli bir sesle.

Baptistine kınayan gözlerle onu süzdü.

"Kötü adam...Bundan böyle bana saldırmayacağına söz ver."

Floris karısını kollarında sıktı.

"Haklısın, söz veriyorum, sen de bana hep gerçeği söyleyeceğine söz ver."

"Ama sevgilim, sana hep gerçeği söyledim!"

Floris, bir öpücükle genç kadının ağzını kapatmayı yeğledi.

Ertesi sabah İspanyollarla vedalaştılar. Cadix başpiskopozu, onları son kez kutsadıktan sonra ellerine bir geçiş izni verdi.

Floris, Baptistine ve Kızilderililer Florida topraklarına girdiler. Tuzlu deniz havası burunlarını okşuyordu. Güneş sıcaktı, ama ışınları yakmıyordu.

Saat dört sularında Kırmızı Pabuç kabileyi durdurdu. Floris'le Baptistine'e doğru at sürerek güneyden yükselen beyaz duman kümelerini gösterdi.

"İyi Natchez'ler soluk yüzünün ağabeyiyle ilgili haberi veriyorlar."

Bunu duyan Floris titremeye başladı. Adrien...Adrien... Çocuk gibi güçsüzdü ve bir şey soramıyordu. Onun yerine Baptistine konuştu:

"İşaretler ne anlama geliyor, Kırmızı Pabuç? "

Kızilderili görkemli bir el hareketiyle kardeşlerine kızılımsı gövdeli bir selvi ağacına tırmanmalarını söyledi. Beş Pabuç dallara çıktılar. Georges-Albert'le Marinette selvinin tepesine varmışlardı bile.

Dumanlar aralıklı olarak yükseliyordu. Pabuç kardeşler bunları saydılar, sonra aşağı inip reislerinin kulağına bir şeyler fısıldadılar.

"Bana doğruyu söyle, Kırmızı Pabuç," diye yalvardı sapsarı kesilen Floris.

Kızilderili başını salladı. Yüzünden hiç bir şey okunmuyordu. Elini kaldırıp hareket emrini verdi.

"Bütün beyazlar gibi sen de sabırsız olma, üç gün içinde gerçeği öğreneceksin Youlakimataha!"

Floris yumruklarını sıkı. Öğrendiklerini söyletmek için Kırmızı Pabuç'un kafasını kırabilirdi.

"Konusmayacak, gel Floris," dedi Baptistine.

Kocasının titreyen parmaklarının üzerine yatıştırıcı elini koymuştu. Floris, Kızilderilinin anlaşılmasız bakışlarını peşinden sürükleyerek atını mahmuzladı.

Natchez'ler şimdi doğru güneye gidiyorlardı. Floris soru sormaz olmuştu. Kırmızı Pabuç'un ağabeyinin ölümünü bildirmeye cesaret edemediğini düşünerek yol alıyordu. Üçüncü gün, kafilenin başında at sürerken sabırsızlığını yenemez olmuştu. Kısrağını öfkeyle mahmuzluyor, Natchez'lerin suskunluğuyla çileden çıkmış halde, bir gidip bir geliyordu.

Güneş doruktaydı ki Kırmızı Pabuç kolunu kaldırıp ıslıl ıslıl bir koyu gösterdi. Floris, Baptistine'in elini tutup yüreğine götürdü.

"Burayı düşümde gördüm, sevgilim."

Sapsarıydı yüzü. Kırmızı Pabuç tüylü başını salladı.

"Oraya doğru git, Youlikamataha. Çabuk Kuş sana gerçeği söyleyecek."

Floris ve Baptistine bu sözleri bekliyorlardı. Atlarını mahmuzladılar.

"Hey! Durun! Bizi bekleyin!"

Georges-Albert ve Marinette, içine yerleştikleri Kızilderili arabasında öfkeden kuduruyorlardı. Ama geç olmuştu! Floris ve Baptistine uzaklaşmışlardı bile. Tuzlu rüzgâr yüzlerini okşuyordu. Hava yasemin ve yaban gülü kokularıyla yüklüydü.

Dört nala altın sarısı bir kumsala vardılar. Güneş ışınları gözlerini kamaştırmıştı. Ellerine gözlerine götürdüler.

Bu bir düş müydü? Şeytansı bir serabın oyuncuğu
miydılar yoksa? Köpüren dalgaların önündeki uzun boylu
bir adam atlıların geldiğini duyunca onlara dönmüştü.

Florin ve Baptistine tuzlu suyun içinde dört nala at
sürüyorlardı. Atlarının toynakları binbir elmas
fışkırtmaktaydı. Adam gitgide yaklaşıyordu. Belden yukarısı
çıplaktı. Pantolonunu dizlerine kadar sıvamıştı. Ellerinde
balık dolu bir ağ vardı.

"Floris! Baptistine!" diye bağırdı birden ağı elinden bırakarak.

"Adrien! Adrien!"

Florîs'le Baptistine ıslak kumlara atladılar. İnanılmayacak bir şeydi bu düş görüyor olmalıydılar.

"Floris! Baptistine...kardeşlerim...sevgili kardeşlerim benim!"

Adrien, sakın Adrien, boğulacak gibiydi. Üçü de konuşamaz olmuşlardı. Birbirlerine sarılmışlar, kekeliyor, gülüyor, bakışıp yeniden kucaklaşıyorlardı. Adrien kızkardeşini öpücüklere boğuyor, Floris'i göğsünde sıkıyordu. Baptistine de onun sarı perçemlerini okşamaktaydı. Uzatmış olduğu kızılımsı sakalını öpüyordu. Zamanın durduğu bu eşsiz anı olabildiğince uzatma çabasındaydılar.

"Gelin," dedi Adrien körfezi çevreleyen ormana doğru onları sürükleyerek.

Birbirlerine sarılmış olarak, tahta kulübeye doğru yürüdüler. Floris'le Baptistine büyük bir şaşkınlık içinde durdular az sonra. Uzun siyah saçlı çok güzel bir kadın kulübenin kapısında belirmişti. Çekik gözleri genç Villeneuve-Carames kontuna bakarken parlıyordu. Adrien, bir an kardeşlerini bırakıp bu güzel Kızılderili kadının elini tuttu. Genç kadın ürkekleşmiş gibiydi. Adrien onu dışarı çekti ve sevgi dolu, koruyucu bir hareketle ince omuzlarını sıktı.

"İşte karım, Pembe İnci."

Ağabeynin ses tonundan, onun mutlu ve artık kendi kendisiyle barışık olduğunu anladı Floris. Gençlik aşkı,

tanrısal prenses Yasmina'nın yok oluşundan bu yana bakışlarından eksik olmayan hüznün silinmişti.

Adrien, âşık erkeklerin kaygılı bakışıyla, kardeşlerinin genç kadın hakkında ne düşündüklerini anlamaya çalışıyordu. İkisi de bir gülümsemeyle içini rahatlattılar. Pembe İnci'den pek hoşlanmışlardı.

Akşam olunca, güzel Kızılderilinin sevecen bakışlarını üzerlerinde hissederek, konuşmaya daldılar.

Adrien, Baptistine'i ararken çok uzaklara gitmiş, bir Natchez köyünde sarı hummaya yakalanarak yatağa düşmüştü. İhtiyar Kıl'ın kuzenleri olan köy ileri gelenleri, salgından kaçmak için kulübelerini yakmışlar, genç adamı da bir sedye üzerinde götürmüşlerdi. Başlangıçta Fedor ve Li Kang efendilerine bakıyorlardı. Ama Kazakla Çinli de hastalığa yakalanmış, büyük reisin kızı Pembe İnci genç kontu iyileştirmişti. Güzel prensesin ellerinde, Adrien, yeniden hayata doğduğunu, geçmişinden ve umutsuzluktan arındığını duymuştu.

Pembe İnci ona bedenini ve aşkını sunmuş, Adrien de genç kıza adını vermekte diretmişti. Büyük Reis'i buna razı etmek kolay olmamıştı, ama inatçı Adrien savaşı kazanmış ve Pembe İnci'yle iki kere evlenmişti. İlki bir Kızılderili töreniyle, ikincisi de ormanda yaşayan bir İspanyol papazının önünde.

Adrien karısını uygar kentlere götüremezdi, ondan ayrılmak da istemiyordu. Bunun üzerine iyileşen Ukraynalıyı ve Çinliyi Floris'le Baptistine'i aramaya yolladı.

"Nasıl oluyor da tek başınızınız böyle? Sizi buraya Fedor'la Li Kang'ın getirdiğini sanıyordum."

"Hayır Adrien, Natchez'ler dumanla haberleşerek senin yerini öğrendiler. Onları arkamızda bıraktık. Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekiyordu."

Hava kararmaktaydı, oysa soruların arkası kesilmiyor, konuşma bitmiyordu.

Floris'le Paptistine'in mutluluğunu öğrenen Adrien, sevincini gizlemedi.

"Mavi Dragon'a verdiğin sözü tuttun, Floris!"

"Evet ama kolay olmadı ağabey," dedi Pembe İnci'ye yardım eden Baptistine'i yan gözle kollayan Floris.

Öfkeli bir homurtu konuşmalarını yarıda kesti. Georges-Albert ve Marinette yürüyerek uzaklaşıyorlardı. Görevlerini tamamlayan Natchez'ler ormanlara doğru uzaklaşmışlar, Georges-Alber ve Marinette aracılığıyla Youlakimataha'ya ve ışık gözlü karısına selamlarını yollamışlardı.

Adrien'le Pembe İnci'nin kulübesi dördüne dar geliyordu. İlk gece idare ettiler.

Ertesi gün, Floris kendine bir kulübe yapmaya koyuldu. Kısıkanan Georges-Albert'in öfkeli çığlıklarına dayanamayıp bir ağacın dallarına onun için de ufak bir yuva yaptı. Marinette'le ikisi oraya çekildiler.

Geçen bir aylık süre dört genç için belki de hayatlarının en mutlu ayıydı. Neredeyse çıplak yaşıyor, balık avlıyor, yüzüyor, güneş banyosu yapıyor, ay ışığında sevişiyorlardı.

Pembe İnci utangaçlığını unutmaya başlamıştı. Gökten düşen bu iki kardeşi tanımayı öğreniyordu. Cennet yeryüzündeysen, onu burada bulmuşlardı kuşkusuz.

Yine de bir gün, Floris, Baptistine'in düşünceli yüzünü fark etti. Konuşmaları dinlemiyor, uzaklara bakıyor, hiç bir şeyin ayıramadığı düşlere dalmış görünüyordu.

Ertesi sabah tek başına gezmeye çıktı. Floris'in içi içini yiyordu. Onu her yerde aradı. Ancak saatler sonra, daha da düşünceli döndü genç kadın. Floris'in serzenişlerine cevap bile vermek zahmetine katlanmadı.

BAPTİSTİNE DÜŞÜNÜYORDU?

Floris çok rahatsız oldu. Kadın psikolojisi konusunda zaten güçlü sayılmazdı. Kaygılarını Adrien'e anlattı. Ağabeyi omuzuna vurdu.

"Üzülme kardeşim...Uygarlığa dönmenizin zamanıdır... Baptistine genç güzel, iyi dikilmiş giysileri seviyor, her halde Nouvelle-Orleans'a ya da belki Versailles'a dönmek istiyor...Fransa'ya dönmeniz en doğrusu...Servetim senindir,

Floris."

"Sen bizimle gelmiyor musun? "

"Hayır kardeşim...Burada mutluyum...Pembe İnci'yle kalıyorum...Bir tacı kendilerinden daha çok hak eden Kızılderili kadını o soylular hiç bir zaman kabul etmezler...Böyle işte...Bu hayatı seviyorum...Hadi, kendi mutluluğun ve Baptistine'in mutluluğu için dön."

"Fransa'ya dönüyoruz sevgilim," diye mırıldandı Floris sonraki gece.

Baptistine, dirseğine dayanarak doğruldu. Dudaklarını kocasının tenine yapıştırdı. Hep onu canı çekiyordu.

"Fransa'ya mı Floris, neden? "

"Çünkü burada sıkılıyorsun."

Baptistine, bir şey söylemeden kalktı. Altın sarısı bir şafak söküyordu Florida'da. Okyanus'un suları tümseğe tırmanmaktaydı.

"Gelsene!"

Floris, akıllı bir yere takıldı mı Baptistine'in canını sıkılmamak gerektiğini biliyordu. Genç kadın on ormana sürükledi. Birkaç dakika süreyle ses çıkarmadan yürüdüler.

"Bak, sevgilim."

Baptistine, büyük ve yassı bir taş gösteriyordu. Üzerindeki yosun tabakası kazınmıştı.

"Bunu evvelki gün keşfettim."

Floris yaklaştı. Taşın üzerine İspanyolca bir metin kazılmıştı. Floris merakla okudu:

"1540 yılında Hernando de Soto ve arkadaşları buraya ayak bastılar... Bilinmeyene doğru gidiyorlar. Tanrı kutsal koruyuculuğunu onlardan esirgemesin."

"İki yüz yıldan fazla. Ulu Tanrım!"

İki gencin soluğu kesilmişti, bu topraklara ilk ayak basan ve Louisiana'yı keşfetmeye giden adamları düşündükçe bir garip oluyorlardı.

Baptistine sessizliği bozdu. Başını kocasının omuzuna dayadı.

"Floris...Floris...kutsanmış bir köşe bulduk."

"Gel," dedi Floris onu ılık kuma çekerek. Doğan güneşe karşı coşkununla seviştiler. Uzun süre yassı taşın dibinde yattılar. Kuşların cıvıltısıyla birlikte yükseldi Baptistine'in ince sesi.

"Burada yapacağız Efsaneler kentini!"

Floris başını kaldırdı, karısının ciddi konuşup konuşmadığını anlamak için dikkatle baktı. Ciddiydi Baptistine. Güzel gözleri, ıslıl ıslıl, hiç bir şeyden kuşkulandırmaksızın yüzüne bakıyordu.

Floris, gerçek bir canavarla evlendiğini anlıyordu. Yarı alalcı, yarı ciddi, onu göğsünde sıktı.

"Evet sevgilim, senin aşkın uğruna önce altın kapıyı yapacağım..Buradan ancak temiz yürekli kişiler geçebilecek, aksi halde vay hallerine...Elmas ok ruhlarını alıp götürecek."

Floris tumturaklı bir dille eski Ukrayna efsanesini tekrarlıyordu. Baptistine, çok sevdiği esmer başı göğüslerine çekti.

"Evet Floris, burası bizim kentimiz olacak."

"Öyleyse buraya Mortefontaine...ya da Baptistine-Ville adını vereceğiz."

Baptistine başını salladı. Parmaklarını siyah perçemler arasında gezdirdi.

"Hayır Floris...sen Çar çocuğusun, buranın adı San-Petersburg olacak."

Duygulanmış genç adam karısını süzdü.

"Her şeyi düşünüyorsun, sevgilim."

SON SÖZ

Bir yıl sonra, Meksika körfezi üzerindeki San-Petersburg'un nüfusuna iki kişi daha katılmıştı.

Dört buçuk kiloluk iri bir oğlan -Pierre de Portejoie- ve kayısı tenli bir küçük kız. Ona da Eulalie de Villeneuve-Caramey adı verildi.

Ormandan bir patika geçiyordu şimdi, yeni gelen birkaç kişi genç çiftlerin yakınına ağaç gövdelerinden kulübelerini yapmışlardı.

Bunlar Fedor, Li Kang ve Çiçero'ydu. Sadık Kazak ve Çinli, Floris'le Baptistine'i ararken Nouvelle-Orleans'da Bossi'nin kendisini bırakmasına bir türlü alışamayan üzgün Çiçero'yu bulmuşlardı.

Üç arkadaş birkaç ay sonra Adrien'in yanına dönmüşlerdi. Tabii Floris'le Baptistine'e kavuşmak onlar için sevinçlerin en büyüğüydü.

Ama her cennet görüntüsüne bir gölge düşer. Fedor tek başına değildi; sevgilisi Sainte-Hermine hatunu, Nouvelle-Orleans'in en dedikoducu kadını da birlikte getirmişti.

Florida'nın San-Petersburg kenti her sabah horoz ötüşüyle uyanıyordu. Gün boyu halkı durup dinlenmeden çalışıyordu. Evlerini büyütüyor, tahıl ekiyor, balık avlıyor, domuz besliyorlardı.

Georges-Albert insanlar'la bu kadar iç içe yaşayamazdı.

Marinette'le birlikte taşınmıştı, ormanın içlerinde yaşıyordu. Orada çocuklarını büyütüyorlardı. Louis ve Elisabeth adları, Fransa Kralıyla Rus Çariçesinin anısına verilmişti çocuklarına. Georges-Albert her zaman kendini beğenmiş bir yaratık olmuştu.

Akşam oldu mu, Floris Baptistine'i kollarına alıyordu. Meksika körfezini, martıların dalgalar üzerinde uçuşunu seyrediyorlardı.

Mississippi'nin korkunç âşıkları gülümseyerek bakıyorlardı. Bazan Floris emredici bakışlarını uçsuz bucaksız mavi gözlere daldırıyordu. Kuşkulu değildi artık. Hem Baptistine ona artık yalan söylemiyordu...neredeyse!

Sapsarı başını kocasının omuzuna dayıyor ve mutlulukla içini çekiyordu.

"Floris...Floris sevgilim."

DEV ROMANLAR

Kurban Sait	
ALİ İLE NİNO	35
Jack Lynn	
ÖĞRETMEN	50
DÖNEK	70
Frank G. Slaughter	
DOKTOR HANIMLARI	50
Harold Robbins	
BETSY	60
Keith Wheeler	
KARADENİZ OYUNU	70
Aleksandr Soljenitsın	
AĞUSTOS 1914	75
Victoria Holt	
BEN, MARİE ANTOINETTE	75
James Rand	
ERKEK GÜZELİ	60
Willi Heinrich	
KELEBEKLER AĞLAMAZ	60
ŞEBNEM GİBİ YILLAR	50
ÇAPRAZ GÖNÜLLER	40
HOŞÇA KAL	70
KIYAMET GÜNÜ	35
Jonathan Black	
CEMİL	70
SUSAMIŞLAR	70
ALTINA HÜCUM	35

Charles Durbin	
PATRON	60
Richard Reinhardt	
İZMİR'İN KÜLLERİ	60
Jacqueline Susann	
BİR DEFA YETMEZ	70
DOLORES	25
Irwin Shaw	
KALP ÇIĞLIKLARI	50
Patrick White	
FIRTINANIN GÖZÜ	60
Emmett Grogan	
ÖLÜM KALIM OYUNU	60
Joseph Di Mona	
ERKEKLER ve DIŞILAR	40
SON ADAM	35
Ann Pinchot	
ALTIN KIZLAR	50
Gwen Davis	
YALAN YAŞAYANLAR	60
J McIlvaine McClary	
TILKI PAYI	75
Leslie Waller	
AİLE	60
Robert Ludlum	
MİRAS	50
HAINLER TATİL YAPMAZ	50
NEMRUD	40
Susan Howatch	
ŞU YASAK İLİŞKİLER	60
Manning O'Brine	
TAHRİKÇİ	40
James Jones	
DÜŞKÜNLER	60

Robin Moore	
ÇETE	70
John Gordon Davis	
AÇ KAPLAN YILLARI	45
Jack Higgins	
FIRTINADAN ÖNCE	35
Colin Forbes	
PANTER	35
Patrick Alexander	
İNSAN AVI	35
Hans Herlin	
YILDÖNÖMÖ	35
Paul Erdman	
79 KRİZİ	60
Eddie Constantine	
DÜZENBAZLAR	60
Van de Wetering	
KÖRDÜĞÖM	50

SAVAŞ ROMANLARI

Theodor Plievier	
MOSKOVA	35

AŞK DİZİSİ

Felicien Marceau	
BİR TANEM	10
Dacia Maraini	
SOKAK KIZI	20
Françoise Sagan	
RUHUMUN ACILARI	20
Victoria Holt	
BİR GECELİK GELİN	25
BİN FENERLİ EV	30

SEVDA BAHÇELERİ	25
DERTLİ DUVAK	25
Constance Heaven	
AŞK DOĞUMU	25
Shirley Jackson	
DELİ KIZ	25
Rona Randall	
EJDER ŞATOSU	30
William Woolfolk	
MUHTEŞEM ÇİFT	35
Nicholas Monsarrat	
BEYAZLI MİHRACE	35
Mililoşi Ilona	
KIZIM ve AŞKIM	25
Frederic Prokosch	
SULTAN	25
Torcuato Luca de Tena	
BAŞKASININ KARISI	25
Manuel Puig	
RÜYA GİBİ	25
Lonnie Coleman	
AŞK ÇİFTLİĞİ	40
Jacqueline Monsigny	
FLORİS I	40
FLORİS II	40
FLORİS III	40
Juan Goytisolo	
YALNIZLAR KUMSALI	25
Madeleine Brent	
DİŞİ TİLKİ	30
Susan Howatch	
KIYIDAKİ DALGALAR	20
Hedwig C.Mahler	
GÖLGELİ AŞK	20

Dorothy Eden	
MAZİDEKİ GÖLGELER	20
Joyce Carol Oates	
GÖNLÜNCE SEVENLER	40
Jean MacLeod	
ADALAR KURDU	20
Glen Petrie	
HER ŞEY YENİDEN BAŞLADI	25
Evelyn Anthony	
RANDEVU	20
Juliette Benzoni	
AKDOĞAN	50
Anne Maybury	
LANETLİLER	25

ÇAĞDAŞ YAZARLAR

David Forrest	
ŞİŞKODAN POKERDE KAZANDIĞIM	25
BENDEN SONRA TUFAN	25
CANAVAR HIRSIZLARI	25
Yukio Mişima	
DALGALARIN SESİ	20
Ernest Hemingway	
AKINTI ADALARI	25
Willi Heinrich	
İNSAN POSTU	35
TANRININ ÜVEY KULLARI	30
Andrew Jolly	
SENİ İÇİME GÖMDÜM	20
Giorgio Bassani	
KARARAN BAHÇELER	20
Jose Donoso	
ÇİRKİN GECE KUŞU	25

Malcolm Lowry	
YANARDAĞ	25
Fazıl İskender	
KEÇİ-ÖKÜZ YILDIZI	25
Vlodimiej Odoyevski	
ALACA KARANLIK	30
Charles Durbin	
KAN	25
Carlos Castaneda	
DON JUAN'IN BÜYÜSÜ	25
Axel Munthe	
YAŞADIKÇA	30
Stephen Kingtadım	
HORTLAK	30
Jose Mauro Vasconcelos	
KAYIK	20
GÜNEŞİ UYANDIRALIM	30
Osman Necmi Gürmen	
EBEMKUŞAĞI	20
KILIÇ UYKUDA VURULUR	25
Gerald Durell	
ADADA ŞENLİK	25
Marguerite Duras	
AŞKA TATİL YOK	20
Tadeusz Novakovski	
AZİZLER KAMPI	30
James Agee	
BİR ÖLÜM	25
Necib Mahfuz	
ARA SOKAK	25
Shohei Ooka	
OVADAKİ ATEŞLER	20
Oriana Fallaci	
DOĞMAMIŞ ÇOCUĞA MEKTUP	20

CAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI

Talip Apaydın	
TOZ DUMAN İÇİNDE	25
Melih Cevdet Anday	
İSA'NIN GÜNCEŚİ	25
Selim İleri	
DESTAN GÖNÜLLER	20
Halikarnas Balıkcısı	
GENÇLİK DENİZLERİNDE	20
Lâle Oraloğlu	
KIZIM	15

EKRAN DİZİSİ

Leslie Trevor	
KADIN POLİS (Tecavüz)	25
KADIN POLİS (Suikast)	25
KADIN POLİS (Kiralık Kızlar)	25
Ken Kesey	
GUGUK KUŞU	30

YAŞANTI DİZİSİ

Ian Hamilton	
GELİBOLU GÜNLÜĞÜ	25
Dr. Ronald J. Glasser	
365 GÜN	25
Rene Belbenoit	
KANSIZ GİYOTİN	25
Cemal Granda	
ATATÜRK'ÜN UŞAĞI İDİM	25
N. Ekici-D. Bayladı-M. Alptekin	
CUMHURİYETE KAN VERENLER	25

Muhammed Ali	
EN BÜYÜK BENİM	75
Sait Paşa	
ANILAR	50
Emin Karakuş	
İŞTE ANKARA	70

ANADOLU KİTAPLIĞI

Halikarnas Balıkcısı	
HEY KOCA YURT	30
Cahit Öztelli	
EVLERİNİN ÖNÜ	40
K.Z.Gencosman	
TÜRK DESTANLARI	75
Orhan Ural	
DOST ELİNDEN GELEN TURNA-(Erzurumlu Emrah) . . .	20